

HÀNH TRÌNH TRỞ THÀNH PHU NHÂN MAO

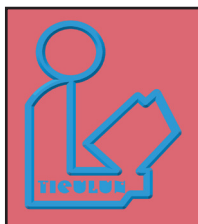
THE JOURNALS OF ANCHIEE MIN

ANCHEE MIN

HÀNH TRÌNH TRỞ THÀNH PHU NHÂN MAO

ANCHEE MIN

M. Đ. chuyển ngữ

Lời Tựa

Lịch sử công nhận điều gì ? Một món ăn làm từ trăm con chim sẻ - một đĩa đầy những cái miệng.

Đã mười bốn năm kể từ khi bà bị bắt. Năm 1991. Phụ nhân Mao Giang Thanh bảy mươi bảy tuổi. Bà đang ở trên ghế tử thần. Lý do duy nhất nhà chức trách trì hoãn thi hành án là hy vọng bà sẽ hối cải.

Nhưng tôi sẽ không đầu hàng. Khi còn nhỏ, mẹ tôi thường bảo tôi hãy nghĩ mình như cỏ - sinh ra để bị giẫm lên. Nhưng tôi nghĩ mình như con chim công giữa đàn gà mái. Tôi không được xét xử công bằng. Bên cạnh Mao Trạch Đông, tôi đã sát cánh, vậy mà ông ấy được coi là thánh thần còn tôi là yêu quái. Mao Trạch Đông và tôi đã kết hôn ba mươi tám năm. Con số là ba mươi tám.

Tôi nói chuyện với con gái tôi, Nạp. Tôi yêu cầu con bé làm người viết tiểu sử cho tôi. Con bé được phép thăm tôi mỗi tháng một lần. Nó để kiểu tóc của đàn bà nhà quê - cắt ngang tai như nắp vung - và mặc bộ đồ đàn ông. Trông nó lộ bịch đến khó chịu. Nó làm vậy để làm tổn thương mắt tôi. Nó đã ly hôn và tái hôn và giờ sống ở Bắc Kinh. Nó có một đứa con trai mà danh tính

của tôi là điều bí mật với nó.

Không, Mẹ. Giọng điệu kiên quyết và ngoan cố.

Tôi không thể diễn tả nỗi thất vọng của mình. Tôi kỳ vọng vào Nạp. Có lẽ là quá nhiều. Có lẽ đó là thứ đã giết chết tinh thần của con bé. Lẽ nào tôi khác gì mẹ tôi, người muốn điều tốt nhất cho tôi bằng cách bó chân tôi ? Nạp chọn những gì tôi ghét và vứt bỏ những gì tôi thích. Đã như vậy kể từ khi nó thấy cha nó đối xử với tôi thế nào. Làm sao có thể không ướm giày khi cứ đi dọc bờ biển mãi ? Nạp không nhìn thấy toàn cảnh. Nó không biết cha nó đã từng tôn thờ tôi thế nào. Nó không thể tưởng tượng rằng tôi đã từng là ánh mặt trời của Mao. Tôi không trách nó. Chẳng còn một dấu vết nào của mối đam mê đó trên khuôn mặt Mao sau khi ông ấy bước vào Tử Cấm Thành và trở thành một hoàng đế hiện đại. Không một dấu vết nào cho thấy Mao và tôi đã từng là những kẻ yêu nhau đến chết.

Người mẹ nói với con gái rằng cả cha và bà đều ghét những kẻ hèn nhát. Lời nói chẳng có tác dụng. Nạp đã bị đánh gục quá rồi. Người mẹ nghĩ con gái như một khúc gỗ mục không bao giờ có thể làm thành một món đồ nội thất đẹp. Nó sợ hãi đến mức giọng nói run rẩy khi lên tiếng. Người mẹ không thể nhận ra bất cứ phần nào của mình trong đứa con gái.

Người mẹ nhắc lại câu chuyện xưa về Tứ Mã - Kinh Hoa, cô gái dũng cảm đã cứu mẹ mình khỏi một cuộc bạo loạn đẫm máu. Tấm gương hiếu thảo. Nạp nghe nhưng không phản ứng gì. Rồi nó khóc và nói rằng nó không phải là mẹ. Không thể làm những việc bà làm. Và không nên bị yêu cầu thực hiện một nhiệm vụ bất khả thi.

Con không thể nhúc nhích một ngón tay sao ? người mẹ quát lên. Đó là nguyện vọng cuối cùng của mẹ, vì lòng trời !

Cứu mẹ đi, Nạp. Bất cứ ngày nào một viên đạn sẽ được bắn vào đầu mẹ. Con có tưởng tượng ra không ? Con không thấy là có một âm mưu chống lại mẹ sao ? Con có nhớ buổi sáng Đặng Tiểu Bình đến dự tang lễ cha con và những gì ông ta đã làm không ? Ông ta chỉ chạm nhẹ ngón tay với mẹ - thậm chí còn chẳng thềm bắt tay. Cứ như thể ông ta nghi ngờ tôi là góa phụ của Mao. Ông ta ý thức được các máy quay - ôta ta cố tình để các nhà báo ghi lại cảnh đó. Và còn kẻ kia, Nguyên soái Diệp Kiến Anh. Ông ta đi ngang qua mẹ với vẻ mặt như thể chính mẹ đã giết Chủ tịch vậy !

Cha con đã cảnh báo mẹ về những đồng chí của ông ấy. Nhưng ông ấy đã không làm bất cứ thứ gì để bảo vệ tôi. Hắn có thể vô cùng nhẫn tâm. Mặt hắn lóe lên vẻ

hả hê khi đưa ra lời tiên tri đó. Hắc ghen tị vì tôi được tiếp tục sống. Hắc muốn nhìn thấy tôi bị chôn cùng hắc, như những hoàng đế xưa chôn cùng tần mỹ nữ của họ. Ta không bao giờ nên ảo tưởng về cha mình. Tôi mất ba mươi tám năm để thực sự hiểu con cáo già đó. Hắc không bao giờ có thể buông tha sự dối trá. Hắc không thể sống nổi một ngày mà không có mưu mẹo. Tôi đã thấy những con ma trong mắt hắc vươn nanh vuốt. Một vị thần sống. Mao trạch đông toàn tri toàn năng. Đây-rắn-môi-chuột-chí.

Con là một nhà sử học, Nạp. Con nên ghi chép lại vai trò của ta trong cuộc cách mạng. Ta muốn con chứng minh những hy sinh và cống hiến của ta. Đúng vậy, con có thể làm điều đó. Hãy quên điều cha con sẽ nghĩ về con đi. Hắc chết rồi. Ta tự hỏi linh hồn hắc giờ ra sao. Ta tự hỏi nó có yên nghỉ trong mộ phần không. Hãy coi chừng cái bóng của hắc.

Những bàn tay siết cổ ta đang len lỏi lên nhanh chóng. Ta có thể cảm thấy chúng ở cổ họng mình. Đó là lý do tại sao ta nói với con điều này. Ta không sợ chết nếu biết rằng tinh thần của ta sẽ sống qua ngọn bút máy của con, đến với đôi môi của nhân dân, của các thế hệ tương lai. Hãy kể cho thế giới câu chuyện về một nữ anh hùng. Nếu con không thể in bản thảo của mình ở

Trung Quốc, hãy mang nó ra nước ngoài. Đừng làm ta thất vọng. Làm ơn.

Mẹ không phải là nữ anh hùng ! Tôi nghe con gái tôi phản pháo. Mẹ là một người đàn bà khốn khổ, điên cuồng và bệnh hoạn. Mẹ không ngừng lan truyền căn bệnh của mình. Như Cha nói, mẹ đã đào quá nhiều huyết mộ đến nỗi không có đủ xác chết để đặt vào đó !

Bữa tối của họ đã nguội ngất. Nạp đứng dậy và đá ghế ra xa. Khuỷu tay cô vô tình đập vào bàn. Một cái đĩa rơi xuống. Vỡ tan. Những mảnh gốm vương vãi trên sàn. Dầu mỡ bắn vào giày của người mẹ. Con đã giết ta rồi, Nạp. Phu nhân Mao đột nhiên cảm thấy khó thở. Tay bà bám vào mép bàn để ngăn mình không ngã.

Hãy giả vờ như mẹ chưa từng có con, Mẹ ạ.

Con không thể từ bỏ mẹ của con !

Chà, mọi hy vọng của ta đã tan biến. Ta kiệt sức và sẵn sàng rời khỏi sân khấu vĩnh viễn. Thời khắc màn cuối cùng sẽ là vào sáng mai lúc năm giờ ba mươi, khi lính gác thay ca. Chúng thường uể oải vào lúc đó. Lính gác cũ sẽ ngáp ngủ bước ra trong khi lính gác mới ngáp ngủ bước vào.

Bên ngoài trời tối đen. Một đêm đen tuyệt đẹp không một vì sao. Những viên chức nhà tù đã đặt ta vào danh sách cần canh chừng tự sát. Nhưng chúng không thể đánh bại ý chí của ta. Ta đã để dành đủ khăn tay và tất để làm một sợi dây thừng.

Những bức tường cao su tỏa ra mùi khủng khiếp. Nhưng giờ đây mọi thứ đã ổn với ta. Ngày mai con sẽ đọc về ta trên báo : Phu nhân Mao Giang Thanh tự sát bằng cách treo cổ. Ngày cần đánh dấu là 14 tháng 5, 1991. Ta có buồn không ? Không hẳn. Ta đã sống một cuộc đời phi thường. Những khoảnh khắc vĩ đại... Giờ đây khi nghĩ về chúng lần cuối, chúng vẫn khiến trái tim ta đập mạnh vì phấn khích...

1

Cô ấy biết đến nỗi đau từ sớm. Khi cô lên bốn, mẹ cô đến để bó chân cô. Người mẹ nói với đứa trẻ rằng bà không thể chờ đợi thêm nữa. Bà hứa rằng sau đó, sau cơn đau, cô gái sẽ trở nên xinh đẹp. Cô sẽ được gả vào một gia đình giàu có, nơi cô không phải đi bộ mà sẽ được khiêng kiệu đi khắp nơi. Đôi chân sen ba tấc là biểu tượng của địa vị và giai cấp.

Cô gái tò mò. Cô ngồi lên một cái ghế đầu, để chân trần. Cô nghịch động vãi bằng ngón chân, nhặt lên một dải, rồi thả xuống. Mẹ đang khuấy một lọ cháo gạo nếp dính. Cô gái biết rằng cháo sẽ được dùng như keo dán. Keo tốt, chắc, không bị rách, mẹ nói. Nó bịt kín không khí. Các xác ướp cổ xưa cũng được bảo quản theo cách tương tự. Người mẹ đã cuối hai mươi tuổi. Bà là một phụ nữ xinh đẹp, đôi mắt hình hạnh nhân dài xé, mà cô gái đã thừa hưởng. Người mẹ hầu như không cười. Bà tự mô tả mình như một củ cải ngâm trong nước sốt của sự khốn khổ. Cô gái đã quen với nỗi buồn của mẹ mình, với sự im lặng của bà trong các bữa ăn gia đình. Và cô đã quen với vị trí của mình - con gái của người vợ lẽ cuối cùng, người thân xa nhất mà gia đình coi trọng. Cha cô đã sáu mươi tuổi khi cô sinh ra. Ông ấy

vẫn là một người xa lạ với cô.

Tóc mẹ cô đen nhánh, búi thành búi và cố định bằng một cây trâm tre. Bà bảo cô gái ngồi yên khi bà bắt đầu. Bà trông nghiêm trang như thể đang đứng trước một bàn thờ. Bà nắm lấy bàn chân phải của cô gái, rửa sạch và lấy vạt áo lau khô. Bà không nói với cô gái rằng đây là lần cuối cùng cô sẽ nhìn thấy đôi chân của mình như cô biết. Người mẹ không nói với cô rằng khi đôi chân được thả ra, chúng sẽ trông giống như những chiếc bánh gạo hình tam giác với móng chân cuộn tròn dưới lòng bàn chân. Người mẹ cố gắng tập trung vào tương lai của cô gái. Một tương lai sẽ tốt đẹp hơn của bà.

Người mẹ bắt đầu quán. Cô gái quan sát với sự thích thú. Người mẹ bôi hồ vào giữa mỗi lớp vải. Đó là một buổi trưa mùa hè. Bên ngoài cửa sổ là những bông hoa chuông nhỏ leo, nhỏ và đỏ như máu chảy. Cô gái nhìn thấy mình, đôi chân của mình đang được bó, trong gương trang điểm của mẹ. Cũng trong khung hình, một chiếc bình cổ được chạm khắc tinh xảo trên bàn với một bó hoa nhài tươi. Hương thơm nồng nàn. Con lắc của một chiếc đồng hồ cũ trên tường đung đưa với âm thanh mộc mạc. Ngôi nhà yên tĩnh. Những bà vợ lẽ khác đang ngủ trưa và những người hầu đang ngồi trong bếp lặng lẽ tách hạt đậu.

Mồ hôi tụ lại trên trán mẹ cô và bắt đầu nhỏ giọt như những hạt ngọc trai đứt rời xuống má. Cô gái hỏi liệu mẹ cô có nên nghỉ ngơi một chút không. Người phụ nữ lắc đầu và nói rằng bà sắp hoàn thành nhiệm vụ. Cô gái nhìn vào đôi chân của mình. Chúng dày như chân voi. Cô gái thấy điều đó thật thú vị. Cô cử động các ngón chân bên trong cái kén. Vậy thôi sao ? cô hỏi. Khi mẹ cô chuyển cái lọ đi, cô gái nhảy xuống sàn nhà và chơi đùa.

Từ giờ trở đi hãy nằm trên giường, mẹ cô nói, cơn đau sẽ mất một thời gian.

Cô gái không gặp vấn đề gì cho đến tuần thứ ba. Cô đã chán ngấy đôi chân voi của mình và giờ thì cơn đau ập đến. Các ngón chân của cô như la hét đòi không gian. Mẹ cô ở gần bên. Bà ở đó để ngăn cô gái xé bỏ các dải vải. Bà canh giữ đôi chân voi như thể canh giữ tương lai của cô gái. Bà liên tục giải thích cho cô gái đang khóc tại sao cô phải chịu đựng nỗi đau. Rồi mọi chuyện trở nên quá sức chịu đựng.

Đôi chân của cô gái bị nhiễm trùng. Nước mắt người mẹ tuôn rơi. Không, không, không, đừng chạm vào chúng. Bà khẳng khẳng, khóc lóc, nguyên rủa. Chính mình. Đàn ông. Bà hỏi tại sao bà không có con trai. Lần này đến lần khác bà nói với cô gái rằng phụ nữ như cô,

sinh ra để bị chà đạp.

Đó là năm 1919. Tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Thị trấn là nơi sinh của Khổng Tử. Nó được gọi là Châu. Những bức tường và cổng thành cổ đứng sừng sững. Từ cửa sổ của cô gái, những ngọn đồi như những con rùa khổng lồ bò dọc theo rìa trái đất. Sông Hoàng Hà chảy qua thị trấn và dòng nước đục ngầu của nó lững lờ trôi ra biển. Các thành phố và tỉnh ven biển đã bị chiếm đóng bởi các thế lực nước ngoài - đầu tiên là Đức và giờ là Nhật Bản - kể từ khi Trung Quốc thua trận Chiến tranh Nha phiến năm 1858. Trung Quốc đang sụp đổ và không ai chú ý đến tiếng khóc của cô gái.

Cô gái không bao giờ có thể quên được nỗi đau, ngay cả khi cô trở thành Phu nhân Mao, người phụ nữ quyền lực nhất Trung Quốc vào cuối những năm 1960 và 70. Cô nhớ lại nỗi đau như «bằng chứng về tội ác của chế độ phong kiến» và cô bày tỏ sự phẫn nộ của mình trong một loạt các vở ca kịch và ba lê, *Phụ nữ Đội hồng vệ binh* và *Thiếu nữ tóc bạc*, cùng nhiều vở khác. Bà khiến một tỷ dân cùng chia sẻ nỗi đau của bà.

Hiểu được nỗi đau là hiểu được những gì giai cấp vô sản đã trải qua trong xã hội cũ, bà kêu lên tại một cuộc mít tinh công cộng. Đó là để hiểu sự cần thiết của Chủ nghĩa Cộng sản ! Bà tin rằng nỗi đau bà phải chịu

đựng cho bà quyền lãnh đạo quốc gia. Đó là loại nỗi đau xuyên qua cốt lõi của con người, bà nói với nữ diễn viên đóng vai chính trong vở ca kịch của bà. Con không thể chạm ngón chân xuống đất và con cũng không thể bay lên. Con bị mắc kẹt, bị xích xuống. Có một cái cửa vô hình. Con không có ngón chân. Hơi thở của con tắt dần. Cả căn nhà nghe thấy con nhưng không có sự giải cứu.

Bà nhớ lại cuộc chiến của mình với nỗi đau một cách sống động. Một nữ anh hùng trên sân khấu cuộc đời thực. Xé bỏ những dải vải bó chân là màn ra mắt của bà.

Nếu không có nổi loạn, thì không có sự sống còn ! bà ấy hét lên tại các cuộc mít tinh trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa :

Mẹ tôi sốc khi tôi ném những dải vải quấn chân hôi hám trước mặt bà và cho bà xem đôi chân của tôi. Chúng tím bầm và vàng, sưng tấy và rỉ mủ. Một vài con ruồi đậu lên những dải vải. Đồng vải trông như một con quái vật bạch tuộc trăm chân đã chết. Tôi nói với mẹ tôi : Nếu mẹ cố quấn lại chân con lần nữa, con sẽ tự tử. Con nói thật đấy. Con đã tìm được chỗ để xác mình rồi. Đó sẽ là ở đền Không Tử. Con thích đôi câu đối trước cổng :

*Chùa không có sư,
Nên sàn nhà sẽ được gió quét sạch
Chùa không có nến,
Nên ánh sáng sẽ được ánh trăng soi tỏ*

Mẹ tôi khóc và nói : Con cần phải có đôi chân sen, con không sinh ra để lao động.

Sau đó mẹ tôi bỏ cuộc. Tôi tự hỏi không biết có phải bà đã biết trước rằng sẽ đến một ngày bà cần tôi cùng bỏ chạy với bà.

Ký ức của cô bé về cha là một người nghiện rượu và bạo lực. Cả mẹ và cô bé đều sợ ông ta. Ông đánh họ. Không thể đoán trước được lúc nào cơn giận của ông sẽ nổi lên. Mỗi lần như vậy đều khiến cô bé bàng hoàng.

Ông ta không phải là người nghèo. Sau này, để gây ấn tượng với đồng bào, Phu nhân Mao không nói thật về ông ta. Bà mô tả ông như một giai cấp vô sản. Thực tế, ông là một doanh nhân khá giả, là thợ mộc của thị trấn và là chủ một xưởng gỗ. Ông có bốn công nhân toàn thời gian. Hai người trong số họ bị mù. Ông sử dụng họ để đánh nhám gỗ. Gia đình có đủ ăn, và cô bé được đi học.

Tôi không bao giờ hiểu tại sao cha lại đánh mẹ. Không

bao giờ có lý do thật sự. Không ai trong nhà can thiệp. Tất cả các bà vợ nghe thấy tiếng đập. Tất cả các anh chị em cùng cha khác mẹ của tôi đều chứng kiến hành động đó. Thế mà không một ai thốt lên lời nào. Nếu cha tôi không hài lòng với mẹ tôi, ông sẽ vào phòng bà, cởi chiếc giày ra và bắt đầu đánh bà. Vợ lẽ là những nô lệ mua về và là những người hầu giường, nhưng tôi tự hỏi liệu con thịnh nộ thực sự của cha tôi có phải vì mẹ tôi đã không sinh được cho ông một mụn con trai.

Đó là cách người cha gieo rắc vào cô hạt giống của sự vô giá trị. Đó là thứ cô phải sống chung. Khoảnh khắc cô bắt đầu hồi tưởng lại cách mình được nuôi dạy, cô trải qua một cơn phản nộ bùng lên theo thời điểm và nhịp điệu riêng của nó. Như lũ lụt của Sông Hoàng Hà, nó ập đến và vỡ òa trong những đợt sóng lớn. Sự bạo lực của nó thay đổi cảnh quan con người cô. Con phản nộ ngày càng tồi tệ hơn khi cô già đi. Nó trở thành một con thú được nuôi giữ. Nó thở và lớn lên trong lòng đất trong khi gặm nhấm cô. Sự hiện diện thường trực của nó khiến cô cảm thấy vô giá trị. Mong muốn chống lại nó, để chứng minh rằng nó không tồn tại, ẩn sau mọi hành động của cô.

Bản tính của tôi là chống lại những kẻ áp bức. Khi mẹ tôi bảo tôi học cách «ngâm bồ hòn làm ngọt», và «giấu

đầu lòi đuôi», tôi chiến đấu mà không bao giờ nghĩ đến hậu quả.

Trong sự bức bối, Mẹ đánh tôi. Bà đánh tôi bằng một cái chổi. Bà sợ bản tính của tôi. Bà nghĩ rằng tôi sẽ bị giết như những nhà cách mạng trẻ tuổi mà đầu của họ bị treo trên các cột cờ trên đỉnh cổng thành. Họ đã bị chính quyền tàn sát.

Mẹ mắng tôi, gọi tôi là *mộc ngư* - một công cụ tụng kinh của nhà sư - sinh ra để lúc nào cũng bị gõ. Nhưng tôi không thể sửa chữa được. Luôn luôn sau đó, sau khi bà kiệt sức vì đánh tôi, bà mới gục xuống và nức nở. Bà tự gọi mình là một người mẹ không xứng đáng và chắc chắn rằng bà sẽ kết thúc bằng việc bị trừng phạt ở kiếp sau. Bà sẽ bị biến thành một con vật bất hạnh nhất, một con bò lúc sống thì gánh vác nặng nề, khi chết thì bị ăn thịt, da của nó được làm thành áo khoác và sừng của nó được làm thành thuốc.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Mẹ, tôi như già đi. Tôi cảm thấy tóc bạc mọc ra từ đầu mình. Tôi phát ốm vì phải chứng kiến Mẹ bị hành hạ. Tôi thường ước rằng bà ấy chết đi để được giải thoát khỏi việc phải chăm sóc tôi.

Nhưng người mẹ vẫn tiếp tục sống, vì cô, đứa con gái

mà bà ước là một đứa con trai. Đó là cách sự đau khổ thấm vào tâm hồn cô gái. Phần lớn cuộc đời, cô không thể hài lòng với con người mình. Trớ trêu thay, cô thực sự mong muốn thỏa mãn nguyện vọng của mẹ mình. Đó là cách cô bắt đầu sự nghiệp diễn xuất của mình. Khi còn rất trẻ. Trong chính ngôi nhà của mình. Cô đắm mình vào các vai diễn. Khi cô nghĩ rằng cô không phải là cô, cô trở nên thư thái và không còn sợ hãi. Cô đang ở một nơi an toàn, nơi nỗi kinh hoàng của cha cô không còn với tới và nước mắt của mẹ cô không còn cuốn trôi cô đi.

Về sau này, điều này trở nên rõ ràng : Phu nhân Mao không tha thứ. Bà tin rằng người ta phải đòi lại những món nợ mà người khác nợ mình. Bà có rất ít mong muốn hiểu về sự tha thứ. Ngược lại, sự trả thù, bà hiểu rất rõ. Bà hiểu nó một cách man rợ nhất. Trong cuộc đời mình, bà không bao giờ do dự ra lệnh tiêu diệt hoàn toàn kẻ thù của mình. Bà làm điều đó một cách tự nhiên. Đó là một thói quen bà bắt đầu từ khi còn là một cô gái trẻ.

Tôi thấy cha tôi đánh Mẹ bằng một cái xẻng. Chuyện đó xảy ra đột ngột. Không báo trước. Tôi gần như không thể tin vào mắt mình. Ông ấy điên lên. Ông gọi Mẹ là con đi. Cơ thể Mẹ co quắp lại. Lồng ngực tôi nghẹn lại. Ông ấy đánh vào lưng, vào mặt bà, hét lên rằng ông sẽ

bẻ gãy xương bà. Mẹ bị sốc, không thể cử động. Cha lôi bà, đá và dẫm lên người bà như muốn dẹt bà thành một tờ giấy.

Tôi cảm thấy nổi kinh hoàng làm đảo lộn dạ dày mình. Tôi nhảy lên. Tôi đứng xen vào giữa họ. Ông không còn là cha của con nữa, tôi tuyên bố, toàn thân run lên. Con sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ! Một ngày nào đó ông sẽ thấy mình chết vì con bỏ thuốc chuột vào rượu của ông !

Người đàn ông quay lại và giơ cao cái xẻng lên đầu. Môi tôi bỏng rát. Chiếc răng cửa của tôi nằm trong miệng tôi.

Trong quá trình dàn dựng các vở ca kịch và ballet của mình vào những năm 1970, Phu nhân Mao mô tả vết thương cho các nữ diễn viên, nam diễn viên, nghệ sĩ và cả quốc gia. Phu nhân Mao nói, Những nữ anh hùng của chúng ta phải được phủ đầy vết thương. Những vết thương rỉ máu. Những vết thương bị xé toạc, bị đâm thủng hoặc bị vỡ bởi các vũ khí như xẻng, roi, thủy tinh, gậy gộc, đạn hoặc vụ nổ. Hãy nghiên cứu các vết thương, chú ý đến mức độ bỏng, các lớp mô nhiễm trùng. Sự chuyển màu trong thịt. Và những hình thù gọi nhớ đến một cơ thể bị giòi bọ ăn.

Mới tám tuổi và cô đã quyết tâm. Không rõ là cha cô đã đuổi mẹ cô ra khỏi nhà hay mẹ cô tự bỏ đi. Dù thế nào thì cô gái cũng không còn nhà. Người mẹ đưa con gái theo. Họ đi lang thang từ đường này sang phố khác, từ thị trấn này sang thị trấn khác. Người mẹ làm nghề hầu gái. Một người hầu giặt giũ, có địa vị thấp kém hơn cả người hầu bếp. Người mẹ làm việc ở những nơi bà và cô sẽ được cho một xó góc để ngủ qua đêm. Vào ban đêm, người mẹ thường bí mật bỏ đi. Khi bà trở về thì trời thường đã rạng sáng. Người mẹ không bao giờ nói với cô bà đi đâu. Một ngày khi cô nhất quyết hỏi, bà nói rằng bà đến các nhà khác nhau. Bà hoặc là gọt khoai tây hoặc là làm ấm chân cho các con của ông chủ. Bà không bao giờ nói với cô rằng bà là người làm ấm chân cho chính ông chủ. Người mẹ héo mòn nhanh chóng. Da bà nhăn nheo như gợn sóng trong hồ và tóc bà khô như một cọng rạ mùa đông.

Một số đêm, cô cảm thấy buồn chán khi chờ đợi mẹ mình. Cô không thể ngủ nhưng lại sợ phải ra ngoài. Cô nằm im trên giường. Sau nửa đêm, cô nghe thấy tiếng súng nổ. Cô đếm từng phát súng để biết có bao nhiêu người đã bị giết.

Con số của tôi luôn khớp với số lượng những cái đầu

bị treo trên cổng thành vào ngày hôm sau. Các bạn học của tôi nói chuyện với nhau như thế này : Tao sẽ giết mày và treo đầu mày lên móc và sau đó tao sẽ nhét một điều thuốc phiện vào giữa răng mày.

Tôi ghét trường học. Tôi là đối tượng bị tấn công vì tôi không có cha và có một người mẹ làm những công việc gây nghi ngờ. Tôi cầu xin mẹ chuyển tôi sang một trường học khác. Nhưng tình hình không thay đổi. Nó trở nên tệ đến mức một ngày nọ, một bạn học đã xả chó.

Về sau, Phu nhân Mao đã sử dụng sự việc này trong cả một vở ballet và một vở ca kịch cùng tên, *Phụ nữ Đỏ quân Đỏ*. Những kẻ phản diện đi cùng với những con chó hung dữ để đuổi theo cô gái nô lệ. Một cảnh cận vào nanh chó và một cảnh cận vào vết thương. Những bộ phận cơ thể rỉ máu.

Khuôn mặt mẹ tôi trở nên không thể nhận ra. Đôi gò má xinh đẹp của bà bắt đầu nhô ra và đôi mắt bà có những quầng thâm sâu. Bà ốm đến mức không thể đi xa. Thế mà chúng tôi vẫn đang chạy trốn. Bà đã bị sa thải. Bà không thể nói được, bà thì thào trong hơi thở. Bà viết một lá thư và cầu xin cha mẹ bà cho nương náu và thức ăn. Tôi tự hỏi tại sao bà không làm điều đó sớm hơn. Bà không giải thích. Tôi cảm nhận rằng bà không được cha mẹ yêu quý. Có lẽ có những ký ức xấu trong

quá khứ. Nhưng giờ bà không còn sự lựa chọn.

Ông bà tôi sống ở Tế Nam. Đó là thủ phủ của tỉnh Sơn Đông. So với thị trấn Chư, nó là một thành phố sang trọng. Nó nằm ở phía nam Sông Hoàng Hà, cách đó khoảng chín dặm. Thành phố là một trung tâm kinh doanh và chính trị. Nó rất cổ kính. Tên của các con phố phản ánh sự huy hoàng trong quá khứ của nó : Phố Tòa Án, Phố Tài Chính, Phố Quân Sự. Có những ngôi đền tráng lệ và những nhà hát opera lộng lẫy. Mãi sau này tôi mới biết rằng nhiều nhà hát opera thực chất là những nhà chứa.

Tôi và ông bà chưa từng gặp mặt lần nào, và cuộc gặp gỡ ấy đã thay đổi cuộc đời tôi. Sự phụ thuộc của tôi vào mẹ bắt đầu thay đổi mạnh mẽ khi ông ngoại đảm nhận việc chăm sóc tôi. Ông là một người tốt, thực ra là một người hiền lành, có học thức nhưng bất lực trong việc xử lý thực tế. Ông dạy tôi hát opera. Ông bắt tôi đọc theo từng câu, từng chữ. Từng câu từng câu, từng giai điệu một, chúng tôi lướt qua những khúc aria nổi tiếng nhất. Tôi không thích nó, nhưng tôi muốn làm ông vui.

Mỗi sáng, ngồi trên chiếc ghế mây với tách trà, ông tôi bắt đầu. Ông kể cho tôi nghe trước câu chuyện nói về cái gì, hoàn cảnh và nhân vật, rồi giọng hát của ông vang lên. Ông là một ca sĩ tồi, điều đó khiến ông khá

buồn cười. Tôi bắt chước theo ông, không nhớ chính xác mình đang hát cái gì. Tôi cố tình nhái lại chất giọng kém cỏi của ông. Ông cố sửa cho tôi. Sau vài lần cố gắng, ông phát hiện ra tôi đang nghịch ngợm và tỏ ra giận dữ, thế là tôi ngoan ngoãn trở lại. Tôi hát đúng các nốt nhạc với một chất giọng hoàn hảo. Ông vỗ tay và cười. Miệng ông mở rộng, tôi thấy một khoảng trống không với tất cả rằng đã rụng hết.

Chúng tôi tiếp tục. Chẳng mấy chốc, tôi đã có thể hát được những đoạn trong *Tam Quốc Diễn Nghĩa*, đặc biệt là *Thành Trống*. Ông tôi hài lòng. Ông cho tôi biết rằng tôi có giá trị. Là trai hay gái, với ông không có gì khác biệt. Chỉ có một điều kiện : miễn là tôi theo ông và học tập. Ông để tôi muốn làm gì thì làm trong nhà. Bà tôi là một người phụ nữ nhỏ nhắn ít nói và là một Phật tử. Bà luôn theo ý chồng và dường như chẳng bao giờ có ý kiến riêng. Bà luôn che chở cho tôi. Ví dụ, khi tôi vô tình làm vỡ lọ mực yêu thích của ông, bà đã dùng tiền tiết kiệm của riêng mình, vội vã lên thị trấn trên đôi chân gót sen và mua một lọ mới để thay thế cái đã vỡ. Bà làm điều đó một cách lặng lẽ và tôi vô cùng yêu quý bà.

Ông tôi tiếp tục việc bồi dưỡng cho tôi. Đầu ông lắc lư theo vòng tròn. Tôi cũng làm y như vậy. Khi ông vui,

ông dẫn tôi đi xem opera. Không phải loại hay - ông không đủ tiền mua vé - mà là những vở diễn nhái lại trong các nhà chứa. Trong các buổi diễn, những cuộc đấu đả thường xuyên nổ ra giữa những tên say rượu.

Ước nguyện của ông tôi là tôi hoàn thành bậc tiểu học. Cháu là con chim công đang sống giữa đàn gà mái, ông nói. Ông đang sửa cái tay vịn của chiếc ghế mây khi nói với tôi điều này. Đầu ông cúi xuống sàn và móng chổng lên trời. Câu nói ấy có ảnh hưởng to lớn đến tôi.

Ông tôi ghi danh cho tôi vào một trường học địa phương cách nhà một dãy nhà. Ông đặt cho tôi một cái tên chính thức, Vân Hạ - Hạc trong Mây. Hình ảnh này được lấy từ vở opera ông yêu thích, *Kim Các Tự*. Con hạc là biểu tượng của hy vọng.

Ngôi trường mới là một nơi tồi tệ. Lũ trẻ nhà giàu đánh đập trẻ nghèo bất cứ khi nào chúng thích. Vân Hạ chịu đựng hết mức có thể cho đến một ngày cô bị một thằng con trai đánh và một nhóm con gái vỗ tay. Điều đó khiến cô phát điên. Những ngày sau đó, cô bị dày vò bởi một nỗi đau khủng khiếp. Lẽ ra tôi đã chịu đựng như mọi khi nếu chỉ có bọn con trai ức hiếp con gái, Phu nhân Mao nói sau này. Tôi đã không cảm thấy cô đơn và bị phản bội đến thế. Tôi đã không coi đó là chuyện cá nhân mình đến thế, bởi ngược đãi phụ nữ

vốn được coi là một truyền thống. Nhưng chính những cô gái, những người phụ nữ, những ngọn cỏ, những sinh vật vô giá trị ấy, lại cưỡi cột chính đồng loại của mình, mới thực sự làm tôi đau đớn, mới mở ra và nhúng những vết thương của tôi vào nước muối.

2

Dần dần mẹ tôi biến mất khỏi cuộc đời tôi. Người ta nói bà đã kết hôn. Với ai ? Bà chẳng bao giờ giới thiệu chúng tôi với người chồng mới. Bà chỉ đơn thuần biến mất. Đi mất. Cánh cửa đóng lại. Tôi không nhận được tin tức gì từ bà. Bà đã chấm dứt việc làm mẹ. Tôi không biết phải làm gì, chỉ biết rằng tôi không muốn kết thúc giống như bà.

Tôi xem opera và bắt chước các khúc aria. *Hỏa Thiếu Dur* và *Tây Sương Ký*. Tôi mơ về các nhân vật trong những câu chuyện cổ, những nữ anh hùng nổi loạn, những người phụ nữ chiến đấu quyết liệt cho hạnh phúc của mình và giành lấy nó. Tôi quyết định mình sẽ trở thành một nữ diễn viên opera để có thể sống cuộc đời của một nữ anh hùng trên sân khấu. Nhưng ông tôi phản đối ý tưởng đó. Với ông, diễn viên và kỹ nữ là một. Tôi không chịu khuất phục. Ông tôi hối hận vì đã giới thiệu opera cho tôi. Ông đe dọa sẽ từ mặt tôi. Nhưng đã quá muộn.

Cô gái không bị bán cho đoàn kịch như cô ta sau này tuyên bố. Cô ta bỏ nhà ra đi và tự nộp mình cho một đoàn kịch địa phương. Cô ta cầu xin được nhận vào. Cô ta xinh đẹp, đã là một thiếu nữ trưởng thành, đã lôi

cuốn. Cô ta tự nhận mình là mồ côi. Cô ta bỏ trốn trước khi ông bà có cơ hội từ mặt cô. Điều này trở thành một khuôn mẫu trong cuộc đời cô. Với những người chồng và tình nhân, cô luôn chủ động. Cô ruồng bỏ trước khi bị ruồng bỏ.

Cô gái trở thành một người học việc. Trong khi học nghề, cô lau sàn, dọn dẹp ngăn kéo trang điểm, đổ đầy bình nước và chăm sóc tủ quần áo cho nữ diễn viên chính. Cô được ngồi cạnh bức màn trong các buổi diễn. Như một cánh đồng mùa xuân trong cơn mưa đầu mùa, cô tiếp thu tất cả. Trong buổi diễn đêm Giao thừa, cô được đóng vai đầu tiên với một câu thoại. Câu đó là : *Trà đây, thưa phu nhân.*

Cho vai diễn đó, cô được trang điểm toàn bộ. Tóc cô vấn cao, cài trâm châu và đồ trang sức lấp lánh. Trong gương, với khuôn mặt được tô vẽ, với đôi môi đỏ, cô gái nhìn thấy mình trong thế giới mà cô hằng mơ tưởng.

Thế nhưng, nơi này cũng lộ ra bộ mặt xấu xí của nó. Ban đêm, sau các buổi diễn, cô gái nghe thấy tiếng khóc nức nở. Sau khi bà chủ của cô tẩy trang và cởi bỏ trang phục, cô gái nhìn thấy một khuôn mặt tiêu tụy. Một phụ nữ trẻ hai mươi tuổi nhưng trông như bốn mươi. Một khuôn mặt như gỗ, được khắc sâu những nếp nhăn. Chắc hẳn có bàn tay ma quỷ nào đó đang hành hạ khuôn

mặt này, cô gái tự nghĩ.

Khi cô gái ra ngoài mua canh tiết vịt theo lệnh của bà chủ, cô thấy những người đàn ông đang chờ đợi. Mỗi đêm, một người đàn ông khác nhau. Họ là bạn của chủ đoàn. Hầu hết bọn họ đã già, và vài người trong số đó có nguyên một hàm răng vàng. Bà chủ được lệnh phải tiếp đãi họ, giúp họ thực hiện những ảo tưởng của mình. Không quan trọng việc cô ấy đã kiệt sức, không quan trọng việc cô ấy muốn dành thời gian cho chàng trai trẻ trong lòng mình.

Cô gái đang chờ đợi. Cô chờ đợi một vai diễn lớn hơn. Vì điều đó, cô làm việc chăm chỉ, làm mọi việc được giao, chịu đựng những trận đòn thỉnh thoảng. Cô tự nhủ mình phải kiên nhẫn, phải hoàn thiện kỹ năng. Cô ý thức được những thay đổi trong cơ thể mình. Ý thức được rằng nó đang nở rộ. Trong gương, cô thấy đôi mắt mình trở nên sáng hơn, các đường nét chín muồi. Eo cô nhỏ lại trong khi ngực nở nang. Cô tin rằng cơ hội của mình sắp đến. Ban đêm, cô mơ thấy ánh đèn sân khấu rơi theo cô, chỉ mình cô.

Tôi theo ông về nhà. Tôi không từ bỏ việc diễn xuất. Tôi đã không được giao vai tôi muốn diễn. Tôi thấy chán. Sự chờ đợi quá lâu. Tôi phát ốm vì phải dọn dẹp hậu trường. Phát ốm vì bà chủ mặt cao su của tôi, những

lời than phiền dài dòng và hôi hám của bà ta, như những cuộn vải bó chân. Ông tôi đã phải trả một khoản tiền lớn để đưa tôi ra khỏi đoàn kịch.

Nhưng khi mặt trăng chôn vùi mình trong những đám mây dày, ý nghĩ của tôi lại trở nên bận rộn. Tôi tưởng mình đã thoáng thấy, đã nghe thấy một giai điệu, đã nắm bắt được giấc mơ của mình, nhưng... Tôi nằm thao thức trên chiếc giường cũ, cố gắng tìm ra nơi để đi và việc cần làm tiếp theo.

Những miếng vải bó chân dán bằng hồ gạo nếp. Những ngón chân sưng tấy. Viêm nhiễm. Những cơn đau nhói ở mắt cá chân. Cô gái nhớ lại cách mình đã tự cứu mình.

Ông bà tôi bận rộn đi hết thị trấn này đến thị trấn khác, từ bà mối này đến bà mối khác. Họ đang cố gắng tổng khứ tôi đi. Tôi mười sáu tuổi, đã vượt quá tuổi quy định (để bó chân). Vì vóc người của tôi, tôi thường bị nhầm là mười tám. Lẽ ra họ nên bó chân cho tôi. Giờ đây tôi có thể đi và chạy trên đôi chân - mà bà tôi gọi là - chân giải phóng. Đôi chân tôi cảm thấy mạnh mẽ, như thể chúng đang có cánh.

Tôi chạy đi để giải phóng chính mình. Tôi tìm thấy một đoàn kịch opera khác. Nó có tên là Đoàn Kịch Thực

Nghiệm tỉnh Sơn Đông. Nó lớn hơn và nổi tiếng hơn, đứng đầu là một người đàn ông có vẻ ngoài như Không Tử tên là Triệu Thái Mạc.

Mặc dù ông Triệu Thái Mạc có vẻ ngoài của Không Tử, ông không phải là người theo truyền thống bằng bất cứ giá nào. Ông là một người được giáo dục phương Tây. Ông là ngọn đuốc thấp sáng những năm đầu đời của Vân Hạ. Về sau, Phu nhân Mao từ chối ghi công ông vì sự hướng dẫn của mình. Bà tự nhận hết công lao về mình. Đó là vì bà được yêu cầu phải chứng minh rằng mình là một người vô sản bẩm sinh. Nhưng vào năm 1929, chính ông Triệu Thái Mạc là người đã nhận cô gái vào đoàn dù cô thiếu những phẩm chất quan trọng. Tiếng Phở thông của cô kém và cô không có kỹ năng nhào lộn. Ông Triệu bị thu hút ngay lập tức bởi tinh thần nổi loạn trong cô gái. Đôi mắt hình hạnh nhân sáng ngời. Và ngọn lửa đam mê cháy bỏng phía sau đôi mắt ấy. Ngay từ cách cô gái bước vào phòng, ông Triệu đã nhận thấy một tiềm năng to lớn.

Giới văn nghệ sĩ Sơn Đông coi ông Triệu là một người đầy cảm hứng. Vợ ông, nữ diễn viên opera thanh nhã Du Sán, rất nổi tiếng và được mến mộ. Du Sán xuất thân từ một gia đình danh giá và có mối quan hệ rộng rãi. Cô gái Vân Hà đến để tái hợp cặp vợ chồng này. Cô trở

thành khách mời trong những buổi tiếp khách mở cửa vào mỗi chiều Chủ nhật của gia đình họ Triệu. Đôi khi cô thậm chí còn đến từ sáng sớm, bỏ cả bữa điểm tâm, chỉ để xem Du Sán luyện tập các bài diễn opera. Sự khiêm tốn và hiếu kỳ của Vân Hà đã gây ấn tượng với Du Sán và hai người trở thành bạn tốt của nhau.

Tại các buổi tiệc, Vân Hà thường im lặng. Cô ngồi trong góc nhai hạt hướng dương và lắng nghe. Cô quan sát những vị khách. Hầu hết trong số họ là sinh viên, giáo sư, nhạc sĩ và nhà soạn kịch. Cũng có những vị khách bí ẩn nữa. Họ là những người tả khuynh - những Đảng viên Cộng sản ngầm.

Những cuộc gặp gỡ đầu tiên của tôi với những nhà cách mạng diễn ra tại các buổi tiệc của ông Triệu Thái Mạc. Tôi thấy họ trẻ trung, đẹp trai và đầy nhiệt huyết. Tôi nhìn họ với lòng kính trọng. Tôi không bao giờ có thể quên được những cái đầu đầy máu bị treo trên cọc. Điều gì khiến họ liều mạng như vậy ?

Trong nhà ông Triệu Thái Mạc, tôi tìm thấy câu trả lời. Đó là tình yêu đất nước của họ. Và tôi nghĩ rằng không có gì trong cuộc sống này vinh dự hơn những gì họ đang làm.

Cô gái bỗng có mong muốn tham gia vào cuộc thảo luận. Phải mất một lúc cô mới có đủ can đảm và cất tiếng nói.

Tôi chưa bao giờ được nghe nói rằng sự chiếm đóng của nước ngoài là kết quả của thất bại của quốc gia mình, cô gái nói. Trong sách giáo khoa của tôi, Trung Quốc vẫn huy hoàng như nó vốn có. Nhưng tại sao người nước ngoài lại là chủ nhân của các nhà máy, chủ sở hữu đường sắt và những biệt thự riêng trên đất nước chúng ta ? Tôi nhớ có lần ông nội tôi đã thở dài và nói rằng học chữ là vô ích - người ta càng được giáo dục, thì càng cảm thấy sự nhục nhã sâu sắc hơn. Giờ tôi hiểu tại sao ông nội tôi yêu thích opera. Đó là để làm tê liệt chính mình. Trong opera, ông sống lại với sự huy hoàng trong quá khứ của Trung Quốc. Mọi người đang tự lừa dối chính mình.

Tại trường học, Vân Hà chứng tỏ mình là một học sinh say mê. Áo cô luôn ướt đầm mồ hôi. Những vết bầm tím lộ rõ trên đầu gối và khuỷu tay do luyện tập võ thuật. Trong giờ học thanh nhạc, cô dành hàng giờ để luyện một khúc aria và không chịu dừng cho đến khi nó hoàn hảo. Các giáo viên hài lòng với những kỳ vọng cao mà cô đặt ra cho bản thân và cô được yêu mến. Sau giờ học, người ta có thể nghe thấy tiếng cười của Vân

Hà. Nó nghe như tiếng chuông. Các nam sinh thấy nó vô cùng dễ chịu. Họ không thể rời mắt khỏi cô gái. Có một điều gì đó ở cô khiến người ta không thể cưỡng lại. Nó thu hút sự chú ý của họ và có một tác động thần bí lên họ.

Cô gái không chỉ yêu thích kịch, cô còn tạo ra kịch trong cuộc sống hàng ngày của mình. Đầu tiên nó trở thành sở thích của cô, sau đó nó mở rộng thành một nhu cầu, một nỗi ám ảnh và một thứ gây nghiện. Cuối cùng, toàn bộ sự tồn tại của cô dựa trên nó, trên sự tưởng tượng của cô - cô phải cảm thấy kịch tính, phải đóng một vai diễn, nếu không cô sẽ trở nên bồn chồn, căng thẳng và ốm đau. Cô chỉ khỏe lại khi tự gán cho mình một vai diễn khác.

Đó là lúc nửa đêm. Đèn thờ Khổng Tử được cho là nơi lui tới của những hồn ma bị bỏ rơi - những hồn ma đã không tuân theo truyền thống khi còn sống và bị trừng phạt. Không ngôi đền nào nhận họ. Người ta nói rằng nếu cỏ dài lung lay trong sân vắng sau khi trời tối, gạch sẽ rơi xuống từ các góc mái hiên. Những bức tượng Khổng Tử và bảy mươi hai môn đệ của ngài sẽ sống dậy. Họ sẽ giảng dạy cho những hồn ma và giúp họ tìm đường trở về. Bức tượng Khổng Tử là hình tượng cao nhất và nằm ở cuối đền. Nó được phủ một lớp bụi

dày và mạng nhện, từ chân lên đến cả khăn trùm đầu.

Những cậu trai trường opera sợ không dám vào đèn ban đêm. Một đêm nọ, họ bày ra một trò chơi và treo thưởng cho bất cứ ai dám vào đèn sau nửa đêm để lấy chiếc khăn trên đầu Không Tử.

Suốt cả tuần, không ai dám nhận lời thách thức. Đêm thứ năm, có người đã lấy được chiếc khăn.

Khiến mọi người kinh ngạc, đó chính là Vân Hà.

Với hai bím tóc mỏng và nụ cười tinh nghịch trên khuôn mặt, cô gái mỉm cười với khán giả đang vỗ tay.

Cô gái có cảm giác rằng ông Triệu và vợ ông sẽ giúp ích cho cô - ví dụ như giới thiệu cô với ai đó hoặc tạo cơ hội. Cô tin vào bản năng của mình. Về sau trong cuộc đời, ở nhiều dịp khác, cô cũng làm như vậy.

Cô tiếp tục luyện tập nghề nghiệp của mình. Cô được dạy vai Thanh y, theo truyền thống là một nhân vật nữ bi thảm nhưng xinh đẹp. Vẻ ngoài ưa nhìn của cô gái đã giúp cô có được vai diễn này. Các động tác của cô được kỳ vọng phải tràn đầy sự thanh nhã.

Đã có những đối thủ. Vân Hà nhận ra rằng cô phải đấu tranh để có được cơ hội. Có một vai trong một vở

kịch mới của một nhà soạn kịch Thượng Hải nổi tiếng, Điền Hán. Vợ kịch có tựa đề *Sự kiện trên Hồ*. Vân Hà tham gia thử vai nhưng không may mắn. Vai diễn thuộc về cô bạn cùng phòng, một cô gái tóc mỏng có anh trai là giảng viên tại trường.

Vân Hà cảm thấy chán nản trong đêm khai mạc vở opera. Cô không thể đối phó với lòng ghen tị của mình. Sự khó chịu của cô hiện rõ trên khuôn mặt. Trong buổi biểu diễn, cô quên mất việc của mình - phải bật ra từ một cái cây. Trong lòng, cô bị dày vò. Cô nghĩ mình là một diễn viên giỏi hơn nhiều.

Luôn có những bàn tay xấu xa ở đó cố gắng trói buộc chân tôi, Phu nhân Mao sẽ nói như vậy.

Ngay cả khi gió cuốn tôi từ khắp mọi hướng, tôi không bao giờ từ bỏ hy vọng. Đây là đức tính lớn nhất của tôi. Có người nói rằng tôi nầy mầm là do tình cờ. Không. Đó không phải là tình cờ. Tôi đã tự tạo cơ hội cho chính mình. Dù mưa hay tuyết, tôi không bao giờ bỏ lỡ một buổi diễn nào. Tôi luôn ở đó và luôn sẵn sàng. Tôi không bao giờ đến muộn hoặc tự cho phép mình nghỉ sớm. Tôi không lãng phí thời gian vào tán gẫu hay đan áo len bên cánh gà sân khấu. Tôi quan sát nữ diễn viên chính.

Vâng, tôi chán đến phát khóc, nhưng tôi buộc mình phải ở lại. Tôi ghi nhớ mọi khúc aria và mọi lời thoại của nhân vật. Không phải tôi khôn ngoan đến mức có thể đoán trước điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Điều tôi biết là nếu muốn được đi thuyền, thì phải ở gần bờ sông.

Nữ diễn viên chính bị cúm. Dù ốm, cô ấy không muốn rời vở diễn. Suốt nhiều ngày, cô lê bản thân qua hết vở kịch. Đó là tối thứ Hai, trời mưa và ẩm ướt. Nữ diễn viên đang trên bờ vực sụp đổ. Sau khi liếc nhìn đám đông ít ỏi qua bức màn, cô xin nghỉ đêm đó. Người quản lý sân khấu vô cùng tức giận vì được báo trước quá ít. Nữ diễn viên gọi một chiếc xe kéo và rời khỏi rạp hát. Lúc đó là bảy giờ. Còn mười lăm phút nữa là đến giờ màn nhưng kéo lên. Trong phòng trang điểm, người quản lý sân khấu đi vòng quanh như một con chó đuôi theo cái đuôi của chính mình. Khi chuông báo mở màn vang lên, ông đâm nắm đấm của mình vào tấm gương trong phòng trang điểm.

Trong tấm gương vỡ, khuôn mặt của Vân Hà xuất hiện. Đã trang điểm hoàn chỉnh và ăn mặc cho vai diễn.

Tôi đã sẵn sàng để tiếp tục vở diễn, cô gái nói. Tôi đã sẵn sàng từ lâu. Xin ngài, hãy cho tôi một cơ hội.

Guơng mặt trắng ngần của nàng, phấn son cũng phải kiêng dè... Người quản lý đọc một khúc aria từ giữa vở kịch.

Son môi hồng thắm, cũng phải học từ đôi môi nàng. Vân Hà mở miệng cất giọng đầy đặn. Da thịt tựa tuyết, xương cốt như ngọc, mơ những giấc mơ, hồi kẻ vô song, nàng không thuộc về thế gian này.

Khi màn nhung kéo lên, tôi chính là vai diễn của tôi. Ôi, tôi cảm thấy thật tuyệt vời làm sao ! Gò má tôi nóng bừng và tôi di chuyển quanh sân khấu một cách thoải mái. Tôi sinh ra là dành cho điều này. Tôi để bản thân trôi theo, được dẫn dắt bởi linh hồn của nhân vật. Khán giả là của tôi. Một tiếng hét vang lên khi nhân vật của tôi sắp kết liễu cuộc đời vì tình. *Hãy mang tôi theo cùng!* Tôi nghe thấy. *Hãy mang tôi theo cùng !* Những khán giả còn lại hô theo. Và sau đó là những tiếng nức nở, cả rạp hát. Nó nghe như một cơn thủy triều không thể tin nổi. Từng đợt sóng. Cao vút. Rộng lớn, bao bọc lấy đôi tai tôi.

Buổi biểu diễn thành công rực rỡ. Hóa ra đó là cơ hội tốt nhất mà tôi có thể mong đợi - ông Triệu Thái Mạc và một nhóm các nhà phê bình ông mời đến xem và đánh giá vở diễn cũng có mặt trong khán giả. Ông đã không gọi điện đặt chỗ trước vì biết rằng vở diễn đang ế và

chỗ ngồi sẽ không thành vấn đề.

Nước mắt của Vân Hà tuôn rơi không kiềm chế được. Người nữ anh hùng cuối cùng cũng giành được tình cảm của người yêu. Nhưng nước mắt của cô không dành cho nhân vật của mình. Chúng dành cho chính bản thân cô, cho chiến thắng của cô, rằng cô đã vượt mặt đối thủ, rằng cô không thể bị phớt lờ nữa. Và rằng cô đã tự tay làm nên tất cả những điều này.

Ở hậu trường, khi đang được giúp tẩy trang và cởi bỏ trang phục, cô lại gục ngã. Tiếng nước nở đến quá bất ngờ, với một sự tác động áp đảo đến mức cô chộp lấy cửa và lao ra ngoài.

Đó là năm 1930. Ngay sau lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu, nhà hát bị đóng cửa. Và sau đó là đoàn kịch và trường học. Lý do là thiếu kinh phí và tình hình chính trị bất ổn. Không có khả năng trả nợ, Trung Quốc buộc phải chấp nhận sự thâm nhập sâu rộng hơn của nước ngoài. Các cuộc nội chiến giữa các quân phiệt đã làm kiệt quệ nông dân và nhiều tháng hạn hán đã tàn phá cảnh quan. Đến lúc Vân Hà quyết định thu xếp đồ đạc, mọi người khác đã bỏ đi hết. Nó giống như một khu rừng đang cháy nơi tất cả các con vật chạy toán loạn để cứu lấy mạng sống.

Cô gái không có tiền để chạy trốn và cũng không muốn trở về với ông bà. Mẹ cô chưa bao giờ tìm cô. Cô không cho phép bản thân nhớ về mẹ, nhất là trong những lúc này, những lúc cô cần một nơi để đi và một khuôn mặt thân quen để tìm đến. Cô khinh thường chính mình khi cảm thấy yếu đuối và bất lực. Cô bóp nghẹt giọng nói của cô bé con đang kêu cứu trong lòng, bóp nghẹt nó như thể nó là kẻ thù tồi tệ nhất của mình. Cô tiếp tục bóp nghẹt cho đến khi giọng nói đáng thương ấy hóa thành những giọt băng và tạo thành một tinh thể cứng. Một tinh thể không bao giờ tan chảy.

Tôi bán hết tài sản và mua một vé tàu đến Bắc Kinh. Tôi tìm việc diễn xuất. Tôi phải thử. Nhưng thành phố thật lạnh lùng với tôi. Bất cứ nơi nào tôi đến, giọng Quan thoại pha chút Sơn Đông của tôi đều mang lại những trận cười. Không buổi thử vai nào gọi lại. Hai tháng sau, tôi hoàn toàn rỗng túi. Không ai muốn cho tôi mượn tiền. Không ai tin rằng tôi sẽ có một tương lai làm diễn viên. Ban đầu điều đó không làm tôi bận tâm. Nhưng khi lạnh và đói, tôi bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Cô gái trở về từ Bắc Kinh và đồng ý với nguyện vọng của ông bà - cô sẽ kết hôn. Cô mười bảy tuổi. Chồng cô tên là Phí, một người hâm mộ cô khi cô đóng vở *Sự kiện trên Hồ*. Anh ta là một thương nhân nhỏ. Về sau này

trong đời, cô không bao giờ nhắc đến cuộc hôn nhân với anh Phí. Cô từ chối nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông đó. Với cô, anh ta chỉ tình cờ là một hòn đá giữa dòng sông mà bà đang chìm đắm. Cô với lấy hòn đá và tự kéo mình lên.

Nhưng trong lễ cưới, cô ngoan ngoãn. Cô được kiệu trên một chiếc kiệu và bọc trong lụa đỏ như một món quà năm mới. Đó là để làm hài lòng cha mẹ chồng. Họ không mỉm cười. Vân Hà nghi ngờ rằng ông của cô đã trả tiền để anh Phí cầu hôn.

Giờ đây cô đã tự lập với tư cách là một người vợ và một nàng dâu. Cô cảm thấy lạ lẫm và không chuẩn bị cho vai trò này. Đêm tân hôn thật khủng khiếp. Người đàn ông đó chiếm đoạt lãnh thổ của anh ta. Cô nghĩ mình như một con vật trên bàn mổ. Biểu cảm của anh ta khiến cô nhớ đến một con dê sau khi nhai cỏ một cách thỏa mãn. Hàm anh ta nhai qua lại. Máu thấm ra từ giữa hai chân cô. Cô oán hận và kinh tởm.

Tôi đã mơ về một tình yêu như trong các vở opera. Tôi mong đợi người chồng mới của mình thông minh và biết quan tâm. Tôi mong rằng chúng tôi sẽ tán tỉnh như những con bướm trong mùa xuân. Tôi mong được cảm nhận cho anh ấy. Nhưng cơ hội của tôi bị lấy đi mà không được hỏi. Ông Phí đè lên mặt tôi mỗi đêm,

xé toạc từng sợi chỉ của giấc mơ được theo kịp đẹp đẽ của tôi.

Tôi khóc giữa lúc hấn hành sự. Tôi khạc gì những gái điếm trên đường ? Nó khiến tôi nghĩ thế. Tôi đã đối xử bất công với mẹ tôi. Tôi luôn nghĩ rằng bà ấy đã làm điều gì đó sai trái khi làm hỏng cuộc đời mình. Giờ tôi hiểu rằng một cô gái có thể làm mọi thứ đúng đắn và cuộc đời cô ấy vẫn sẽ là một mớ hỗn độn.

Giờ đây, cô gái đã có một nơi để ở và một người đàn ông trả tiền cho cô. Năng lượng của cô trở lại. Cô sẵn sàng lại nắm quyền kiểm soát cuộc đời mình. Cô không hỏi ý kiến chồng. Cô coi anh ta như một đạo cụ trong vở kịch đời thực của mình.

Lời phàn nàn của cha mẹ chồng trở thành cái cớ của cô. Tôi sẽ không ở nơi mà mẹ anh muốn bó chân tôi lần nữa, cô nói. Người chồng đứng giữa hai người phụ nữ và cố gắng thương lượng. Không thể thỏa thuận. Người vợ không thể chờ đợi để được ly hôn. Anh ta không thể khôn hơn cô. Không gì có thể làm cô hài lòng cho đến khi cô được thả tự do.

Anh Phí ngồi xuống và lấy ra chiếc bàn tính. Anh ta tính toán và quyết định rằng mình không muốn đầu tư thêm vào một việc kinh doanh không có lợi nhuận.

Với một ít tiền trong túi, cô gái lại bỏ trốn. Cô không bao giờ nhắc đến người chồng với ai. Về sau này trong đời, bà phủ nhận rằng cuộc hôn nhân đó từng tồn tại. Là người phụ nữ sẽ lãnh đạo Trung Quốc sau Mao, bà phải là một nữ thần. Có quá nhiều chồng trong hồ sơ sẽ cản trở con đường nắm quyền của bà.

Năm 1930, bà tự coi mình là một con công giữa đàn gà mái. Cuộc đời bà là minh chứng. Bà tự nhủ, đôi khi người ta phải được đặt vào một chuồng gà để được đong đếm, so sánh và công nhận.

Tôi bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân. Một cô gái mười tám tuổi. Không được học hành đến nơi đến chốn và hoàn toàn cô đơn trên đời. Tôi không thể nhớ mình đã lang thang từ nơi này sang nơi khác bao nhiêu ngày. Tôi có chấy trong tóc và quần lót của tôi có mùi. Tôi nghĩ đến việc bỏ cuộc. Tôi gần như đã làm vậy.

Cuối cùng tôi cũng tìm được Triệu Thái Mặc, giờ là tân hiệu trưởng Đại học Sơn Đông. Tôi chắc rằng ông ấy nhớ tôi và tôi cho rằng ông ấy sẽ tìm cách giúp tôi một tay. Nhưng tôi thất vọng. Ông Triệu nói rằng ông quá bận. Nếu tôi muốn làm sinh viên, tôi phải nộp đơn qua văn phòng tuyển sinh. Làm sao tôi có thể ? Tôi không có bằng cấp. Tôi thậm chí còn chưa học xong tiểu học. Nhưng tôi cố gắng không cảm thấy nản lòng.

Tôi buộc mình phải đến gặp vợ ông Triệu, Du Sán, để cầu xin.

Cô ấy đóng vai của mình một cách say mê. Những câu chuyện về cuộc đấu tranh của cô, cho xem chấy trong tóc, vết phỏng rộp trên chân. Cô làm lay động lòng người. Đừng khóc, Du Sán nói. Đừng lo. Vẫn còn hy vọng. Tôi biết một người có thể giúp đỡ. Hãy để tôi xem xét và vài ngày nữa tôi sẽ liên lạc lại với cô.

Du Sán tìm cho cô gái một công việc làm trợ lý trong thư viện trường, cho phép cô được làm sinh viên bán thời gian. Cô gái vừa cảm thấy hào hứng vừa hồi hộp. Cô tham dự các lớp học, đi dạo quanh khuôn viên trường và gặp gỡ những người mới. Cô nói năng khiêm tốn và cẩn thận. Cô háo hức gây ấn tượng và háo hức kết bạn. Một ngày nọ, Du Sán đưa một chàng trai trẻ đẹp trai đến gặp cô. Đó là anh trai cô ấy, Du Kỳ Vỹ. Du Sán giới thiệu anh : Nhà lãnh đạo sinh viên, bí thư chi bộ Đảng Cộng sản bí mật trong trường.

Cả Du Sán lẫn Vân Hà đều không thể biết rằng người đàn ông này sẽ trở thành người chồng tiếp theo của cô gái - và kịch tính hơn, một trong những người quản lý quyền lực của Mao Trạch Đông, người chồng thứ tư của cô gái.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Du Kỳ Vỹ là anh ấy cực kỳ đẹp trai và điềm tĩnh như một hồ nước mùa hè. Nụ cười của anh khiến tôi thư giãn. Anh mặc một bộ đồ Trung Quốc hai mảnh màu xanh hải quân. Một đôi dép cotton đen. Anh ngồi đối diện tôi, uống trà. Chị gái anh đã cố gắng giải thích ý nghĩa tên anh - Kỳ là khai sáng và Vỹ là quyền lực và uy tín.

Đó là một ngày mùa thu đẹp trời. Chúng tôi ngồi bên ngoài quán trà gần trường dưới một cây phong lớn. Mặt đất được trải thảm bằng những chiếc lá phong đỏ và vàng. Màu sắc thuần khiết và tươi sáng. Khi làn gió thổi qua, lá rơi như mưa. Một vài chiếc đậu trên vai Du Kỳ Vỹ. Anh nhặt một chiếc lá và ngắm nghía nó. Du Sán kết thúc phần giới thiệu và viện cớ rời đi.

Cô gái cảm thấy thích thú nhưng không biểu lộ ra. Cô gật đầu lịch sự, nhấp ngụm trà. Du Kỳ Vỹ hỏi loại lớp học nào khiến cô quan tâm nhất. Văn học và sân khấu, cô trả lời. Thật thú vị, anh đáp, và nói với cô rằng anh đã tham gia với các nghệ sĩ dựng các vở kịch chính trị. Cô nói rằng cô không biết nhóm đó nhưng ngưỡng mộ họ. Có lẽ em muốn làm việc với họ một ngày nào đó, Du Kỳ Vỹ gợi ý. Có lẽ vậy, cô mỉm cười.

Sau đó anh hỏi liệu cô có thích cuộc sống trong khuôn viên trường không. Cô trả lời các câu hỏi của anh. Cô không hỏi gì. Không cần thiết. Cô biết tất cả những gì cần biết về anh thông qua Du Sán. Cuối cùng anh hỏi, Em không có câu hỏi gì về anh sao ? Cả hai cùng cười. Chị gái anh nói với em rằng anh là một tài năng trong khoa sinh học.Ồ, chuyện đó à, anh cười. Phải, nhưng đó là trước khi tôi trở thành một người Cộng sản toàn thời gian. Tôi xem chính trị là một cách hiệu quả hơn nhiều để cứu đất nước.

Nhìn vào mắt chàng trai trẻ, Vân Hà phát hiện ra điều gì đó phi thường. Khi anh bắt đầu nói về đất nước và niềm tin vào Chủ nghĩa Cộng sản, biểu hiện của anh thật cao cả. Cô lập tức bị thu hút. Nhưng cô không chắc liệu anh có bị thu hút bởi cô không. Điều đó không ngăn cản cô. Cô theo đuổi. Cô cho anh biết rằng cô muốn gặp gỡ mọi người, bạn bè của anh. Anh vui vẻ. Anh thấy cô đẹp và dễ chịu.

Ngày hôm sau anh đưa cô đi xem một vở kịch đường phố. Anh giới thiệu cô với bạn bè. Cô bị ấn tượng và phát hiện ra rằng anh được hầu hết mọi người yêu mến, đặc biệt là phụ nữ. Sức thu hút và khả năng giao tiếp, lãnh đạo của anh khiến anh trở thành một thói nam châm tự nhiên.

Cô ngồi trước bàn thu ngân, mong đợi anh mà không biết liệu anh có đến không. Anh thường bước vào thư viện ngay trước khi cô tan làm. Giờ cô thấy anh. Cô quay đi, giả vờ như đang viết. Cô không muốn anh biết cảm xúc của mình. Du Sán đã nói với cô rằng anh có rất nhiều nữ ngưỡng mộ.

Cô thấy anh đang tiến đến. Anh đến gần, mỉm cười, và nói với cô rằng anh đến để chuyển lời nhắn từ chị gái. Du Sán và ông Triệu đã mời cả hai chúng ta đến dùng bữa tối riêng. Cô đến nhé ?

Chúng tôi bắt đầu gặp nhau. Chúng tôi đi dạo quanh khuôn viên trường khi mặt trời lặn. Khuôn viên trường ban đầu là một căn cứ quân sự của Đức. Thư viện được xây dựng trên sườn đồi hướng ra biển. Mái của nó được làm bằng ngói thủy tinh đỏ và cửa sổ có khung gỗ tinh xảo. Tầm nhìn từ đồi thật ngoạn mục. Điểm yêu thích khác của chúng tôi là cảng Thanh Đảo. Vẻ đẹp của nó nằm ở sự pha trộn giữa kiến trúc truyền thống và hiện đại. Ở cuối bờ biển dài là một gian đình, khi mặt trời lặn, sẽ đưa người ta lên sân khấu của bài thơ «Tổng biệt» của nhà thơ cổ Tầm Dẫn. Đôi khi chúng tôi cùng nhau ngâm những câu thơ.

*Và như thế, hồi bạn hiền, ở Lâu Hạc Vàng
Người từ biệt phương Tây
Những màn sương và hoa nở cuối tháng Tư trôi đi
Cho đến khi chìm trong màu xanh biếc mênh mông.
Bóng bướm cô độc của anh xa khuất dần, không còn
thấy nữa
Chỉ còn dòng sông chảy ở tận chân trời.*

Mỗi buổi sáng, khi biển đánh thức thành phố, người phụ nữ trẻ Vân Hà và chàng trai trẻ Dư Kỳ Vĩ xuất hiện bên nhau trên bờ biển. Ở đó có mùi nhẹ của cá ươn và nước muối. Gió thổi làm tóc Vân Hà khẽ lướt trên má Dư Kỳ Vĩ. Họ lại đến vào các buổi tối để ngắm trăng. Để ngắm nhìn đại dương khoác lên chiếc áo choàng bạc đêm và nhảy múa. Ở phía xa là những ánh đèn nhấp nháy của những con tàu đi ngang. Màn đêm trải dài vô tận trước mặt họ.

Ban đầu, cuộc trò chuyện là về những cuốn sách và vở kịch bị cấm - *Nhà Búp Bê, Hồng Lâu Mộng* - và rồi về tương lai của quốc gia, cuộc xâm lược từ nước ngoài không tránh khỏi, tự do, chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa cộng sản và chủ nghĩa nữ quyền. Cô lắng nghe anh và dần dần cảm thấy mình đang yêu. Cô không kể với anh về ông Phí, chồng cũ của cô. Nhưng đôi lần cô buông những lời lạ kỳ : Nghèo khổ thực sự là không có

lựa chọn trong cuộc sống. Không có lựa chọn nào khác ngoài việc kết hôn, chẳng hạn. Không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm gái mại dâm hay làm thiếp, bán thân. Cô khóc khi nói điều đó.

Dư Kỳ Vĩ kéo cô lại gần hơn và ôm cô. Anh thấy mình không thể tách rời cô. Cô gái đến từ Tế Nam. Đôi mắt hình hạnh nhân sáng sủa. Anh cảm thấy một sự xao động ngọt ngào bên trong. Đột nhiên anh giật mình rời khỏi cô và chạy về phía những con sóng đêm. Anh lao xuống nước, bơi, quạt tay. Dưới ánh trăng trắng, dòng nước bạc chảy xuống từ các đầu ngón tay anh.

Cô nhìn anh, vui vẻ lau nước mắt.

Thông qua anh, cô học cách cảm thấy thoải mái với chính mình. Cô học được rằng sự phán xét của chính cô có giá trị, rằng cô có thể tin tưởng vào bản thân. Cô không còn bồn chồn nữa. Dư Kỳ Vĩ làm cô hạnh phúc, mãn nguyện và tràn đầy cảm hứng. Họ yêu nhau một cách nghiêm túc. Cô là người phụ nữ của mọi thời điểm đối với anh. Mỗi đêm, cô lại khác. Cô thích biểu diễn. Đêm qua cô là Nora và đêm nay cô là Ngu Cơ. Cô làm điều này một cách chân thành và dễ dàng. Cô thích ý tưởng rằng anh được nhiều phụ nữ ưa thích. Điều đó cho cô cơ hội để chứng minh bản thân, để chứng minh rằng không có cách nào một con gà mái có thể vượt qua

một con công. Trong vòng tay anh, cô nhận ra mình có khả năng đóng bất kỳ vai diễn nào.

Cô coi anh là một anh hùng của thời đại. Nó kích thích cô khi nghĩ rằng cô nuôi dưỡng một người đàn ông quyền lực, rằng do đó cô là nguồn gốc của quyền lực, mạnh mẽ và xứng đáng. Mỗi đêm khi cô buông bỏ bản thân, cô đều cảm thấy như vậy. Cô thích chứng kiến mình được khao khát thế nào, anh trở nên bất lực ra sao khi không có cô. Cô thích kéo dài khoảnh khắc tra tấn ngọt ngào ấy, khiến anh muốn cô đến mức phải cầu xin và khóc lóc. Đôi khi cô im lặng từ đầu đến cuối. Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng thở của họ, nhịp lên xuống như một vùng biển xa, đại dương, vùng nước bao quanh trái đất.

Dư Kỳ Vĩ vừa táo bạo vừa e thẹn. Anh là một nhân vật công chúng được kính trọng, một người đàn ông khôn ngoan, gần như giống cha, nhưng với tôi anh là một cậu bé trong cửa hàng trái cây. Tôi thích khi anh muốn tôi trong giấc ngủ của anh. Điều này thường xuyên xảy ra. Anh về nhà muộn. Anh đã được thăng chức Bí thư Tỉnh ủy. Các cuộc họp của anh diễn ra trong bóng tối, cải trang và bí mật. Mỗi đêm tôi đợi anh.

Đó là cuối thu năm 1931. Qua Dư Kỳ Vĩ, tôi biết rằng cuộc xâm lược của Nhật Bản đã sâu hơn. Ba tỉnh miền Bắc Trung Quốc bị chiếm đóng. Công nhân và sinh viên tổ chức các cuộc biểu tình. Ngày đêm, người yêu của tôi có mặt đó để đánh thức ý thức công chúng. Chúng tôi quyết định kết hôn. Không có thời gian cho lễ cưới. Chúng tôi có những việc quan trọng hơn để làm. Chuyển đến một căn nhà nhỏ hai phòng, chúng tôi ổn định. Bạn bè và họ hàng được thông báo về sự kết hợp của chúng tôi. Trên thực tế, tôi đã được tôn trọng như vợ của Dư Kỳ Vĩ ngay từ khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò. Mọi người đều nghĩ chúng tôi là một cặp đôi hoàn hảo.

Tôi tình nguyện làm việc cho nhóm Cộng sản dưới sự lãnh đạo của Dư Kỳ Vĩ. Anh đã thuyết phục những người bạn thân khẩu tận dụng tài năng của tôi. Tôi trở thành một nữ diễn viên chính cho một đoàn kịch cánh tả nhỏ. Tôi giúp tạo ra các vở kịch chống Nhật và đem chúng ra đường phố. Vở kịch đầu tiên có tên Hủy Buông Roi Xuống. Tôi đóng vai một cô gái cuối cùng đã đứng lên chống lại người cha ngược đãi mình. Cảm giác như tôi đang diễn cuộc đời mình. Tôi diễn ra những gì tôi không thể làm khi ở nhà. Dư Kỳ Vĩ là người hâm mộ trung thành nhất của tôi. Nó luôn làm tôi hạnh phúc khi thấy khuôn mặt anh trong đám đông. Anh ôm và hôn

tôi khi chúc mừng các thành viên khác trong đoàn. Anh dẫn dắt đám đông, hô to *Đả đảo quân xâm lược Nhật Bản !*

Tôi là một phần của người yêu tôi, một phần công việc của anh và một phần tương lai của Trung Quốc.

Trên giường của anh, tôi ngoan ngoãn, yên bình. Anh kiệt sức. Anh ngủ ngay khi đầu chạm gối. Anh đã không thể ngủ nhiều ngày. Tôi thức dậy và nấu mì và rau. Tôi biết rằng anh sẽ muốn ăn khi thức dậy. Anh ăn rất nhiều. Ba bát. Nó làm tôi buồn cười khi nghĩ về cách anh ăn. Anh xin lỗi vì cách cư xử của mình nhưng vẫn tiếp tục ăn. Anh tự gọi mình là một cái bồn cầu xả thức ăn xuống.

Tôi khoanh chân trên sàn và xem anh ngủ. Khuôn mặt trẻ thơ ngọt ngào của anh. Đôi khi anh chảy nước dãi. Anh mệt đến nỗi ngủ trong áo khoác ; anh không có sức để cởi nó ra. Tôi không đánh thức anh. Tôi cởi giày cho anh, từ từ và nhẹ nhàng. Có một chiếc xe tải chạy ngang qua ngoài phố. Tôi sợ rằng anh sẽ thức giấc. Nhưng anh vẫn ổn, vẫn tiếp tục mơ.

Tôi nằm xuống bên cạnh anh và tự chìm vào giấc ngủ. Thỉnh thoảng tiếng ồn bên ngoài làm tôi thức giấc. Tôi cảm thấy rằng tôi đã không gặp anh quá lâu đến nỗi

tôi vẫn nhớ anh. Tôi sợ rằng anh sẽ thức dậy và nói với tôi rằng anh phải ra đi.

Tôi cởi áo khoác, áo sơ mi và quần của anh. Tôi đẩy anh về phía tường của giường. Anh không thức dậy. Có lẽ anh chỉ biết đó là tôi và biết tôi sẽ làm gì.

Anh đã nói với cô rằng anh thích điều đó, thích những gì cô làm khi anh đang mơ. Anh nói rằng cô luôn biết khi nào anh có một giấc mơ nóng bỏng. Anh quá bận rộn để nuôi dưỡng cơ thể, và ham muốn đến trong giấc mơ của anh. Cô biết thời điểm - chính xác là khi nào, anh cần cô.

Nó thường bắt đầu bằng một chiếc khăn. Vì anh phủ đầy bụi và mồ hôi. Cô chà xát anh bằng vải. Vài nhát, chiếc khăn chuyển sang màu nâu. Cô di chuyển xung quanh, vớt chiếc khăn vào nước nóng. Đôi khi anh quay lại, trong nửa giấc ngủ, như thể để giúp cô. Một kẻ sẵn tìm khoái lạc bẩm sinh, anh từng tự mô tả mình. Nó liên quan đến xuất thân của anh, một gia đình tư sản được nuông chiều với những tiện nghi. Điều gì khiến anh trở thành một nhà cách mạng ? Cô không biết. Có những người như vậy trong Đảng Cộng sản. Họ liều mạng vì cái gì ? Nó không phải là thức ăn, cô chắc chắn. Quyền lực kiểm soát ? Tình yêu đất nước ? Hay chỉ đơn giản là theo một bản năng - để trở thành một người đàn ông

lớn hơn phần còn lại ?

Cơ thể mượt mà, da thịt vàng óng. Anh là một vị thần khỏa thân không biết xấu hổ. Tôi không thể ngăn mình nếm thử anh. Tôi nếm anh cùng với những món ăn tôi đã chuẩn bị cho anh, bên cạnh quần áo bản của anh. Tôi cởi cúc áo. Tôi có cảm giác muốn cho anh ăn.

Anh mở miệng, như một đứa trẻ sơ sinh. Mím cười, ngọt ngào. Tôi chạm nhẹ vào anh khi tôi cởi đồ lót của mình. Chính vào lúc này tôi cảm thấy bàn tay anh đang đến.

Trong ham muốn của anh, tôi nghe thấy tiếng hát của một cơn bão khi nó vỡ òa trên sông.

Ngọn núi thời gian sẽ ở đó, để lại đó, nhiều năm sau. Nó nhớ về niềm đam mê của cơn bão và dòng sông.

Chúng tôi đang đi trong bóng tối. Ba người chúng tôi. Một người bạn của Dư Kỳ Vĩ đi cách chúng tôi nửa dặm nhà. Đây sẽ là nghi lễ của chúng ta, anh nói, một sự kết hợp linh hồn. Tôi mỉm cười, lo lắng nhưng phấn khích. Tôi cảm ơn anh vì sự hướng dẫn. Chúng tôi chậm lại để người bạn bắt kịp. Dư Kỳ Vĩ sau đó trao tôi cho người bạn - một đặc vụ Cộng sản bí mật. Anh nói chuyện với người bạn một lần nữa về sự an toàn, chỉ dẫn anh ta đi

vào ngõ sau nhà máy lụa trên đường Dịch Châu, không phải đường ngang, đường Tân Minh. Hãy cẩn thận với các gián điệp. Người đàn ông gật đầu. Chúc mừng, Dư Kỳ Vĩ thì thăm với tôi.

Tôi theo người đàn ông, trái tim như con thỏ trong bao. Chúng tôi đi nhanh về phía một công viên nhỏ nơi những bụi cây rậm rạp. Người đàn ông rẽ vào ngõ. Trước khi chúng tôi rẽ, người đàn ông nhìn lại. Không có ai theo dõi.

Nửa giờ sau, tôi được tuyên bố là một đảng viên Đảng Cộng sản. Tôi vừa hoàn thành lời tuyên thệ và đăng ký của mình.

Khi Vân Hà giờ nắm tay phải lên cao, đối diện với một lá cờ đỏ cờ bao thuốc lá có hình liềm và búa chéo nhau, cô nghĩ về Dư Kỳ Vĩ. Cô nghĩ rằng bây giờ họ là tri kỷ và cô là người bạn đời của anh. Cô sẽ có quyền được tiếp cận tất cả các hoạt động của anh. Cô sẽ được đi cùng anh, đến các cuộc họp và địa điểm bí mật. Họ sẽ cùng nhau liều mạng vì Trung Quốc. Cô vẫn chưa hiểu đủ về bản thân chủ nghĩa cộng sản. Điều này không làm cô bận tâm. Cô tin tưởng vào Dư Kỳ Vĩ, và thế là đủ. Cô tin vào Đảng Cộng sản giống như cách cô tin vào tình yêu. Ở Dư Kỳ Vĩ, cô tìm thấy căn tính của chính mình. Nếu Dư Kỳ Vĩ đại diện cho lương tri của Trung

Quốc, thì cô cũng vậy. Đó là cách cô nhìn nhận bản thân vào năm 1931. Nó phù hợp với hình ảnh của cô về bản thân, nữ anh hùng, nữ diễn viên chính. Về sau, cùng một khuôn mẫu lặp lại. Khi cô trở thành vợ của Mao, cô nghĩ, một cách hợp lý, rằng nếu Mao là linh hồn của Trung Quốc, thì cô cũng vậy.

3

Chuyện xảy ra chỉ vài tháng sau khi chúng tôi đến với nhau. Một tuần, Du Kỳ Vĩ đi công tác hết nơi này đến nơi khác rồi biến mất. Không ai tìm được anh ấy. Điều tiếp theo tôi biết là anh ấy đã bị bắt, bỏ tù, và người ta nói là đã bị giết. Du San đến gặp tôi và báo tin.

Tôi sợ hãi không dám mở cửa. Cách Du San gõ cửa cho tôi biết có chuyện khủng khiếp đã xảy ra. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầm nước mắt của Du San. Đầu óc tôi trống rỗng - nó không thể nào tiếp nhận được.

Tôi muốn làm gì đó nhưng Du San nói tôi chẳng thể làm gì ngoài việc chờ đợi. Tôi nói thế còn Đảng Cộng sản thì sao ? Đảng có thể cứu anh ấy không ? Cô ấy lắc đầu, nói rằng bản thân Đảng cũng đang trong tình trạng tồi tệ. Các đảng viên đã chuyển vào hoạt động bí mật và cắt đứt liên lạc vì lý do an toàn. Tên quân phiệt giờ đã trở thành nguyên thủ quốc gia, Tưởng Giới Thạch, đã phản bội cam kết hợp tác với Cộng sản. Hắn đã ra lệnh càn quét để bắt các đảng viên Cộng sản. Hắn tuyên bố Cộng sản là kẻ thù lớn nhất của hắn. Lệnh của hắn nói, *Nếu phải giết một nghìn người vô tội để bắt được một tên Cộng sản, thì cũng đành.*

Chẳng phải Du Kỳ Vĩ đã biết khi nào các cuộc càn quét sẽ bắt đầu sao ? Tôi hỏi.

Có, Du San trả lời. Anh ấy biết mình có tên trong danh sách bị truy nã. Đã có những dấu hiệu. Ví dụ, trường đại học bị buộc phải đuổi học những sinh viên được biết là đảng viên Cộng sản. Nhưng anh trai tôi phải tiếp tục công việc của mình. Khi các vụ bắt bớ bắt đầu, anh ấy đã cố di chuyển mọi người ra khỏi thành phố về nông thôn. Anh ấy đang tiến hành một cuộc họp bí mật trên một chiếc xe buýt công cộng thì bị phát hiện và bị bắt đi.

Trong những năm tháng tuổi trẻ, Vân Hạ từng đùa giỡn với nguy hiểm. Với cô, nguy hiểm tiếp thêm sự kích thích. Cô tận hưởng khoảnh khắc khi cô bước vào ngôi đền bỏ hoang và giật lấy chiếc khăn choàng đầu từ tượng Không Tử. Cô thích hát vở *Đặt roi xuống* trên những con phố nơi cô đối mặt với cảnh sát. Cô cảm thấy cuộc sống thật ý nghĩa khi cô chất vấn viên cảnh sát trước đám đông, Anh có phải là người Trung Quốc không ? Làm sao anh có thể chịu đựng được khi mẹ và chị em gái của anh bị hãm hiếp còn cha và anh trai anh bị quân Nhật giết hại ?

Nguy hiễm đã cho cô những cơ hội để thể hiện tính cách của mình. Anh quá yêu đuối, sau này cô nói với người chồng thứ ba, Đường Nạp. Anh trốn tránh hiện thực, anh sống trong ảo tưởng và bị nỗi sợ hãi chi phối. Anh chưa bao giờ đối mặt với nguy hiểm.

Tuy nhiên, vào năm 1931, sau khi Du Kỳ Vĩ bị bắt, có một khoảnh khắc cô thoát ra khỏi vai diễn một nữ anh hùng của mình. Đột nhiên cô trở nên khiếp sợ khôn cùng. Cô đến thăm Du San mỗi ngày để hỏi thăm về Du Kỳ Vĩ. Cô sốt ruột chờ đợi. Mỗi ngày hy vọng của cô lại phai nhạt dần. Cuối cùng cô tự thuyết phục bản thân rằng Du Kỳ Vĩ đã chết. Cô bắt đầu kể với bạn bè về nỗi tuyệt vọng của mình. Những dòng nước mắt nóng hổi tuôn rơi. Cô mặc một chiếc váy trắng. Một bông cúc trắng cài trên tóc. Cô rên rỉ. Rồi cô ngừng đến gặp Du San.

Cô rửa mặt, cởi bỏ chiếc váy trắng và bông cúc trắng. Cô tiếp tục đi học. Cô đăng ký một khóa học về bi kịch thế kỷ XVIII. Cô nhận một công việc mới tại căn-tin trường học. Sau giờ học và sau giờ làm, cô cảm thấy buồn chán. Cô một mình ra bờ biển. Cô ngồi bên đài dương dưới ánh trăng sáng. Đầu tiên cô nhìn đi chỗ khác rồi sau đó cô đáp lại nụ cười của đàn ông. Rồi cô lại bận rộn.

Tháng trôi qua trước khi Du San đến báo cho cô tin: Du Kỳ Vĩ đã được thả ra nhờ sự giúp đỡ của chú họ, David Du, một nhân vật có ảnh hưởng trong quốc hội của Tưởng Giới Thạch. Chuyến thăm của Du San không báo trước. Cô ấy nghĩ rằng tin này sẽ làm Vân Hạ vui mừng. Nhưng cô ấy còn thất vọng hơn thế. Vân Hạ hé cửa một khe hở, trông lúng túng và ngượng ngùng như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang ăn cắp. Cô đang mặc đồ ngủ, tóc rối bù và son môi bị nhòe.

- Chị không mở cửa ra sao ? Du San hỏi.

Bên trong bừa bộn lắm. Vẫn chặn cửa, Vân Hạ đề nghị, Tôi có thể gặp chị ở quán trà trong một tiếng nữa được không ?

Nhưng Du San đã nhìn thấy.

Đằng sau cánh cửa có một chàng trai trẻ, bạn trai mới của Vân Hạ, Triệu.

Mao phu nhân không nhớ đến Triệu. Bà đã xóa anh ta khỏi ký ức của mình. Bà nhớ rằng bà đã cô đơn khi không có Du Kỳ Vĩ, không thể nào chợp mắt. Bà đã chán nản. Bà không ngờ Du Kỳ Vĩ sẽ trở về. Bà tự nhủ mình phải vượt qua nỗi đau. Tính cách của một nữ anh hùng là phải tiến lên phía trước. Bà không thể giải thích

được về Triệu.

Du Kỳ Vĩ không chắt vắn cô, cũng không đòi chắt với Triệu. Vân Hạ không bao giờ có cơ hội biết Du Kỳ Vĩ đã cảm thấy thế nào. Một ngày nọ, Du San đến với lời nhắn từ anh trai cô.

Anh trai tôi đã rời Thanh Đảo đến Bắc Kinh. Đảng cần anh ấy làm việc ở đó.

Không một lời nào nhắc đến việc Du Kỳ Vĩ cảm thấy thế nào về việc rời đi, về mối quan hệ của họ hay tương lai. Chẳng một lời.

Lần đầu tiên, nữ diễn viên bối rối trước vai diễn mình đang đảm nhận - một nữ anh hùng mà phản bội như một con đĩ.

Cô tiếp tục với Triệu, nhưng đồng thời viết thư cho Du Kỳ Vĩ. Khi không nhận được hồi âm, cô rời thành phố, lang thang, trở về và lại ra đi. Một năm trôi qua. Rồi đến một lúc cô không thể chịu đựng được nữa ; cô bán đồ đạc của mình và bước lên chuyến tàu đến Bắc Kinh.

Tôi khóc nức nở như một góa phụ trên tàu. Hành khách mang cho tôi khăn nóng để cố trấn tĩnh tôi lại. Sau khi đến Bắc Kinh, tôi đột nhiên mất hết can đảm.

Tôi không còn mặt mũi nào để gặp Du Kỳ Vĩ. Tôi xấu hổ về bản thân.

Nhưng tôi bị thúc ép phải tiến lên, để gặp lại anh. Trước khi rời đi, tôi biết được từ Du San rằng Du Kỳ Vĩ là bí thư trưởng của Đảng Cộng sản khu vực phía Bắc Trung Quốc. Tôi tìm cách xác định vị trí cơ quan đầu não của anh ở thư viện Đại học Bắc Kinh, nơi anh thường xuyên tổ chức các cuộc họp. Tôi chờ đợi nhiều ngày và cuối cùng «tình cờ gặp» anh.

Anh ấy đang đi cùng các đồng chí và tôi có thể nhận thấy anh không vui khi gặp tôi. Tôi hỏi liệu chúng tôi có thể sắp xếp một cuộc gặp được không. Anh miễn cưỡng hẹn một cuộc gặp.

Trời lạnh và mưa. Tôi đã đi đôi dép lê ướt nhẹp suốt mấy ngày. Chân tôi ướt sũng và mắt cá chân lấm đầy bùn. Chúng tôi gặp nhau trong một công viên. Dòng sông hùng vĩ nhưng đóng băng. Không có du khách nào. Khi thấy bóng hình quen thuộc tiến đến, tôi cố kìm nước mắt.

Anh vẫn đẹp trai và mặc bộ đồ vest xanh hai mảnh mà tôi thích. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tôi, anh liền quay mặt đi. Thật khó xử nhưng tôi quyết tâm thử. Tôi ép mình lên tiếng, xin lỗi. Tôi nói, đã có một sự hiểu

lâm. Em đã chờ anh.

Anh không muốn nghe. Anh hỏi tôi đang làm gì ở đây.

Bản thân em cũng không biết, tôi nói. Tôi còn có thể nói gì khác ? Vốn dĩ không phải là tính cách của tôi để thăm dò độ sâu của nước. Tôi tin rằng bằng cách nào đó mình sẽ nổi. Tôi mười chín tuổi. Tôi đã làm việc để tự nuôi sống bản thân. Tôi dạy tiếng Trung tại một trường học ban đêm cho người lớn, tôi trông trẻ và bán vé rạp hát. Tôi lo mọi việc, tự mình tìm cách giải quyết và tôi sống sót. Nhưng tôi không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với chúng ta...

Em không nên đến Bắc Kinh, anh nói.

Em cần gặp anh, Du Kỳ Vĩ. Em không biết nữa, em đang sống cùng bóng ma của anh.

Vân Hạ, anh gọi tôi, gọi tên tôi. Nó khiến tôi khóc không kiềm chế được.

Cô đứng trước mặt Du Kỳ Vĩ. Đôi mắt cô đắm lệ. Gió thổi làm tóc cô rối bù. Cô không chạm vào nó, không chải lại mái tóc rối. Cô nhìn anh. Hãy nhận em trở lại.

Đó là một đêm cô sẽ không bao giờ quên. Họ làm tình như thể thế giới sắp kết thúc. Cả hai cố gắng vượt qua cái nhìn trống rỗng giữa họ. Cô lặp lại nghi thức quen thuộc. Cơ thể anh nói với cô rằng anh đã nhớ cô. Cô khóc, nắm quyền kiểm soát ham muốn của anh. Cô khám phá mọi mảnh khóc cô biết để làm hài lòng anh. Ký ức ủa về. Cô nghĩ rằng mình đã thắng. Anh nói với cô rằng anh yêu cô, không ai có thể thay thế cô, rằng anh sẽ luôn ở bên khi cô cần.

Nhưng sự thật luôn ẩn trong bóng tối. Mọi thứ không còn như xưa. Trong vài ngày tiếp theo, cuộc vật lộn bắt đầu lộ ra. Nó được nhìn thấy và nghe thấy khi cô nói, cử động và làm tình. Nó thậm chí ở trong những từ ngữ cô dùng : Tôi mạnh mẽ. Không gì có thể quật ngã tôi.

Bằng việc phóng chiếu những lời này, cô đối mặt với sự chia ly không thể tránh khỏi. Bằng việc hét to những câu đó lên, cô tồn tại và ngăn bản thân không bị nghiền nát.

Du Kỳ Vĩ sắp xếp cho cô ở ký túc xá đại học. Không tiền, không thăm nom. Cô chờ đợi, nhiều ngày, nhiều tuần và nhiều tháng. Anh hứa hẹn nhưng không xuất hiện. Anh lịch sự nhưng xa cách và không xúc động. Cô ra ngoài và tìm anh. Cô theo dõi anh và phát hiện ra rằng anh sẽ không trở lại vòng tay cô - anh đang gặp

một người phụ nữ khác.

Cô trải qua cả mùa đông trong một căn phòng ký túc xá lạnh lẽo. Cô cảm thấy như một con chó không nhà. Cô tự nhủ mình hãy chờ đến mùa xuân. Có lẽ khi đó trái tim băng giá của Du Kỳ Vĩ sẽ tan chảy. Có lẽ anh sẽ mời cô đi chơi, có lẽ hoa xuân sẽ khơi dậy anh, và thời gian sẽ khiến anh nhận ra rằng anh đã hành hạ cô đủ rồi.

Tôi đã cố gắng nhưng tôi không thể buông bỏ cảm giác này. Không phải sau khi chúng tôi chia tay, không phải sau khi anh tái hôn, thậm chí không phải sau khi tôi đã kết hôn với Mao. Tôi không thể làm hòa với anh và với chính mình mặc dù tôi chấp nhận rằng đây là số phận của tôi. Về mặt tình cảm, tôi không thể buông bỏ. Tôi không thể chịu đựng được anh bị một người phụ nữ khác chiếm hữu. Vết bỏng ấy kéo dài suốt cuộc đời tôi. Nó không chấm dứt sau cái chết của anh ấy, vì suy tim ở tuổi bốn mươi lăm, vào năm 1958. Tôi không giấu giếm sự không ưa của mình đối với vợ anh, Phàn Thanh.

Khi nhìn lại, cô ấy gần như thấy được lý do. Nỗi đau đớn dữ dội vì bị ruồng bỏ. Du Kỳ Vĩ đã không để cô ấy hoàn thành vai diễn của mình. Anh bỏ mặc cô ấy để tự hỏi tại sao mình không diễn xuất nó một cách thành công. Anh bước ra khỏi vở kịch của cô trước khi màn hạ. Bản tính cô không phải là kẻ chấp nhận sự sỉ nhục.

Có lẽ đó là lý do anh để mình lên ra đi, chết trước khi cô trở thành người cai trị Trung Quốc. Có lẽ anh biết rằng cô sẽ không biết phải sống thế nào với sự khước từ của anh, rằng cô sẽ bắt anh phải trả giá cho những gì anh đã làm. Và anh không muốn trả cái giá mà anh không coi là món nợ của mình. Anh đã đúng. Cô ấy dành cả cuộc đời để đòi lại những khoản ký thác của những nỗi thất vọng mình.

4

Tôi chưa từng đi thuyền, chưa từng tưởng tượng đi thuyền có thể khủng khiếp đến thế. Tôi say sóng và liên tục nôn mửa. Mười ngày trước, tôi lên con tàu Pellet, một tàu chở hàng giá rẻ chạy dọc bờ biển từ Sơn Đông đến Thượng Hải. Tôi chưa từng đến Thượng Hải. Tôi cảm thấy mình phải làm gì đó để thoát khỏi tình cảnh của mình. Tôi còn gì để mất chứ ? Khi không nôn ọc bên mạn tàu, tôi ngắm nhìn biển cả. Tôi cảm bản thân nghĩ về Du Kỳ Vỹ. Ban đêm, tôi ngủ trên sàn chứa hàng giữa hàng trăm hành khách hạng bét và gia súc, gia cầm của họ. Một đêm, tôi tỉnh dậy với phân vịt dính khắp người.

Rời đi dường như là lựa chọn duy nhất của tôi. Sau khi tôi trở về Sơn Đông từ Bắc Kinh, Du Sán đã đến gặp tôi. Cô ấy cố gắng là một người bạn tốt. Nhưng anh trai cô ấy đứng giữa chúng tôi. Du Sán lại đến vào ngày tôi rời đi đến Thượng Hải. Tôi đã hỏi cô ấy và ông Triệu về các mối liên hệ ở Thượng Hải. Họ tốt bụng cung cấp cho tôi một cái tên, một người đàn ông tên Sĩ, một nhà làm phim vốn gốc Sơn Đông. Du Sán chúc tôi may mắn. Cô ấy dường như nhẹ nhõm khi thấy tôi đi. Cô ấy không nói với tôi rằng anh trai cô sắp kết hôn.

Du Kỳ Vỹ không hề viết thư sau khi anh rời bỏ tôi. Dù chỉ một lời. Như thể chúng tôi chưa từng là tình nhân. Anh không thèm quan tâm tôi ở đâu hay tôi cảm thấy thế nào. Anh không biết tôi đã từng muốn chết vì anh.

Cô gái quyết tâm bỏ lại nỗi đau phía sau. Hướng về tương lai, cô nhìn chăm chăm vào đường chân trời. Trong khoảnh khắc yếu đuối nhất, cô vẫn tin rằng mình có sức mạnh để thổi sức sống vào một vai diễn mới. Cô cảm nhận điều này bằng từng sợi tơ lòng. Cô đã quyết định trở lại với diễn xuất - đó là thứ cô làm giỏi nhất. Nếu không thể thực hiện giấc mơ làm bà chủ cuộc đời mình, cô có thể hiện thực hóa nó trên sân khấu.

Trời sáng sớm và sương mù dày đặc. Con tàu cuối cùng cũng tiến vào Biển Hoa Đông và hướng về phía sông Hoàng Phố. Đường nước đằng sau tàu là một vệt trắng hình vòng cung quét dài trên mặt nước tối màu. Khi cô gái quay lại và hướng mặt về phía mũi tàu, Thượng Hải hiện ra, đường chân trời những tòa nhà chạm đến mây. Con tàu vụng về lách vào bến. Tám ván được hạ xuống. Đám đông ủa lại và chen lấn. Đi được nửa cầu, một thứ tiếng địa phương lạ lẫm va vào tai cô. Mọi thứ ở đây sẽ khác, cô tự nhủ. Phía trên, những biển hiệu neon nhấp nháy như mắt rồng. XÀ PHÒNG

ANH, BÀN CHẢI ĐÁNH RĂNG JOHNSON, SON MÔI NHUNG VELVET ROSE PHÁP. Cô bị mê hoặc.

Ông Sĩ là một người đàn ông mới ba mươi tuổi. Ông có những đường nét của một người đàn ông Sơn Đông điển hình, cao lớn và vai rộng. Tiếng cười của ông âm vang như sấm. Ông niềm nở chào đón tôi và xông tới lấy hành lý. Chưa đi được hai bước, ông đã bảo tôi rằng ông là một nhà sản xuất sân khấu và điện ảnh. Du Sán đã nói với tôi như vậy, nhưng tự tôi thì chưa nghe nói về tác phẩm của ông. Qua cách ông nói chuyện, tôi đoán ông ít nhất cũng có nhiều mối quan hệ. Ông có vẻ hài lòng khi gặp tôi. Ông gọi một chiếc xích lô.

Ông Sĩ tiếp tục nói khi chúng tôi chất đống lên xích lô. Tôi có thể nghe thấy dấu vết mờ nhạt của chất giọng Sơn Đông cũ của ông. Thượng Hải là Paris của Châu Á, ông nói. Đó là thiên đường cho những kẻ mạo hiểm. Nó có thể kích thích cũng như có thể làm tan nát con người. Khi nghe ông Sĩ nói, tôi để ý đến thời trang ở Thượng Hải. Phụ nữ rất mát. Họ mặc những chiếc váy khá ngắn và giày nhọn mũi với gót cao. Các thiết kế thật sáng tạo và táo bạo. Xích lô của chúng tôi lăn bánh qua đám đông. Tôi bám chặt vào thanh chắn để không bị ngã ra ngoài. Những tòa nhà ở hai bên đường cao hơn bất kỳ thứ gì tôi từng thấy. Tôi có cảm giác ông Sĩ định khoe

cả thành phố với tôi ngay lúc này, nhưng tôi không có tâm trạng. Tôi mệt mỏi và buồn thiu.

Tôi cố gắng nói thật lịch sự, yêu cầu ông Sĩ bảo người lái xe đi đường nào ngắn nhất đến căn hộ mà ông đã thu xếp cho tôi. Ông Sĩ có vẻ hơi thất vọng nhưng vẫn nghiêng người nói chuyện với tài xế. Ngả lưng ra, ông mời tôi một điếu thuốc. Ông ngạc nhiên khi tôi từ chối. Ở Thượng Hải ai cũng hút thuốc, ông nói. Cô còn nhiều thứ phải học, và tôi sẽ rất vinh dự được làm người hướng dẫn cho cô.

Chúng tôi đi vào một khu phố nghèo, rẽ vào một con phố tiêu điều và dừng lại trước một ngôi nhà hai tầng. Tòa nhà dường như nghiêng ngả và phủ đầy muội than đen xì. Ông Sĩ trả tiền xe và lấy hành lý của tôi. Chúng tôi bước vào tòa nhà. Không có ánh đèn. Cầu thang dốc và một số bậc bị mất. Cuối cùng, chúng tôi đứng trong hành lang tầng hai. Ông Sĩ vật lộn với chìa khóa trong ổ khóa. Vặn chìa khóa qua lại, ông xin lỗi về tình trạng của căn hộ. Với ngân sách của cô, đây là căn tốt nhất tôi có thể tìm được. Tôi nói với ông rằng không sao. Tôi đã nghĩ nó còn tệ hơn. Ông thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng ông cũng mở được cửa. Một mùi hôi xộc thẳng vào mặt. Trong bóng tối, tôi có thể cảm thấy những con gián chạy ngang qua chân mình.

Cô gái ngồi bệt trên sàn giữa căn phòng nhỏ. Bên ngoài, ánh ngày tắt dần. Một sự bình yên kỳ lạ buông xuống. Cô cảm thấy như mình đã tìm thấy một mái nhà mới. Sẽ không dễ dàng gì nhưng lúc này cô cảm thấy bình tâm hơn và coi đó là một dấu hiệu tốt. Ngay cả những âm thanh vọng từ bên kia bức tường cũng nghe thật êm dịu. Gia đình bên phải cô có một lũ trẻ ồn ào, một người cha quát tháo bắt chúng im đi. Bên trái cô, có một cây đàn piano lạc điệu, một người chơi vừa mới bắt đầu. Bên kia hành lang là nhà bếp công cộng, với tiếng ồn và mùi hương của nó. Tiếng xoong chảo loảng xoảng và hương thơm của tỏi, xì dầu. Cô cảm thấy như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ và sắp bước vào một giấc mơ khác.

Ông Sĩ không biết phải xử lý thế nào với cô gái. Mỗi lần ông đến thăm, cô ấy đều đi vắng. Vài lần ông bắt gặp cô và thuyết phục cô đi uống trà với mình. Cô báo cáo hoạt động mới nhất của mình - cô đã kiểm tra hết tất cả các mối liên hệ ông đã đưa cho. Tâm trí cô dường như liên tục chạy đua về mọi hướng. Khi thì cô hỏi ông về cách xe buýt hoạt động, làm thế nào để đi từ điểm này đến điểm khác bằng tuyến đường tiết kiệm nhất ; lúc khác cô lại muốn biết Điền Hán, tác giả vở kịch *Sự kiện trên Hồ*, sống ở đâu và liệu cô có thể đến thăm ông sớm không.

Chỉ sau một tuần, ông Sĩ đã mất khả năng theo dõi cô gái. Ông ngạc nhiên khi biết rằng cô đã đến thăm Điện Hán và đang gọi điện từ nhà ông. Không những cô ở lại nhà ông trong tuần đó, cô còn kiếm được một công việc bán vé tại một rạp hát cánh tả. Cô cũng đề cập rằng mình đã đăng ký học tại Đại học Thượng Hải.

Tôi lao từ đầu này thành phố sang đầu kia. Tôi di chuyển nhanh đến mức hầu như không kịp nhớ mình đã ở đâu. Tôi tin rằng nếu gặp càng nhiều người càng tốt thì ắt sẽ có điều gì đó xảy ra. Tôi nhắm đến những người đứng đầu, xuất hiện không báo trước trong văn phòng của các nhà sản xuất và đạo diễn - tôi không thể bị từ chối. Tôi muốn đóng vai chính trong cả điện ảnh lẫn sân khấu, tôi nói với bất kỳ ai chịu lắng nghe. Một số người khó chịu vì tôi. Họ bất ngờ trước sự tự phụ của tôi. Cô ta xinh đấy, nhưng cô ta là ai ? Những người khác, như ông Điền, người mà tôi từng đóng vai chính trong vở kịch của ông ở Sơn Đông, thấy tôi hấp dẫn, và bị mê hoặc bởi sự táo bạo của tôi. Ông Tien thấy hạnh diện vì sự ngưỡng mộ của tôi dành cho tác phẩm của ông và quan tâm đến tôi. Khi biết tôi đang sống ở đâu, ông mời tôi về nhà ông. Ông cho tôi ăn, cung cấp thêm các mối liên hệ, và tôi lại lao đi, tay nắm chặt bản đồ xe buýt.

Một số nhà sản xuất tỏ ra khích lệ. Họ hứa sẽ nhớ đến cô cho những dự án tiếp theo của họ. Xuyên qua những làn khói thuốc, họ mô tả chi tiết dự án của mình và thổi bùng lại hy vọng nơi cô. Thu hút những người đàn ông hấp dẫn với những ý tưởng hấp dẫn. Có những ám chỉ về những cách để «củng cố» vị trí của cô. Cô thấy điều đó trong ánh mắt họ. Nhưng cô sẽ không ngu với họ. Cô thận trọng, vẫn còn đau đớn vì mối tình đã mất. Cô không muốn dính vào một mối quan hệ mà rốt cuộc cô sẽ chẳng hơn gì một người thiếp. Tuy nhiên, cô thấy việc tán tỉnh chút đỉnh thì chẳng có hại gì, và nhận lời mời nhiều như thể có thể.

Sau vài tháng mà không có bất kỳ lời đề nghị thực sự nào, cô trở nên lo lắng. Cô trở về căn hộ của mình. Những tiếng ồn từ bên ngoài bức tường giờ đây làm cô khó chịu. Cô mệt mỏi vì là kẻ vô danh và mệt mỏi vì nghèo khó. Cô chán ngấy việc mọi người bảo rằng vẻ ngoài của cô không có giá trị thương mại. Cô ngồi trên sàn và soi mặt trong một chiếc gương nhỏ bằng lòng bàn tay. Cô ghét phải đối mặt với những khuyết điểm của mình : hàm dưới của cô quá nhô ra và đôi môi mỏng ; khoảng cách giữa mũi và môi trên dài hơn bình thường vài milimet.

Cô tính toán cơ hội của mình và tìm kiếm các lựa chọn thay thế. Cô đã nghe những câu chuyện về các ngôi sao mà sự nghiệp bay cao bởi vì họ tham gia vào các bộ phim chính trị ngân sách thấp. Ý tưởng đó lôi cuốn cô. Cô sẵn sàng kết hợp mối quan tâm diễn xuất với xuất thân là một đảng viên Cộng sản của mình. Cô không nói với mọi người rằng cô là một đảng viên Cộng sản, chưa phải lúc. Cô không tin ai. Vào lúc này, cô đơn thuần cảm thấy cần phải tách biệt bản thân khỏi những cô gái xinh đẹp được biết đến như những con cưng của nhà giàu và những cô đào non lười biếng.

Tôi có ít tiền, nhưng tôi sẵn sàng nhịn đói để mua những vé xem kịch tốt. Tôi xem phim và xem opera để có thể học hỏi từ những nữ diễn viên tài năng nhất. Tôi không thể không đi xem một buổi biểu diễn quá lâu. Mỗi lần bước ra khỏi một vở opera, tôi cảm thấy được tiếp thêm sinh khí một cách kỳ diệu và mọi nỗi thất vọng của tôi biến mất. Tôi tự nhủ rằng thiếu ý chí đã dẫn đến nhiều thất bại hơn là thiếu thông minh hay khả năng. Tôi thúc ép bản thân gặp gỡ nhiều người hơn để có thể quảng bá chính mình. Khán giả của tôi phải biết rằng tôi có một tâm hồn và tôi sống với một ý thức về mục đích.

Cô gái thất vọng về các mối quan hệ của mình. Cô không muốn gặp ông Sĩ nữa. Cô thấy mình lãng phí thời gian chạy từ nơi này sang nơi khác và gặp hết người vô dụng này đến người vô dụng khác. Công việc bán thời gian cô có ở nhà hát chỉ khiến cô thêm khát được diễn xuất hơn. Nhưng chẳng có gì hiệu quả. Cô không thể khiến mình nổi bật.

Hồi trẻ, tôi là một trăm phần trăm Cộng sản. Tôi đã liêu mình, phu nhân Mao hồi tưởng. Tôi đã rải truyền đơn chống Nhật khắp thành phố cho Đảng. Tôi ở Thượng Hải để kết nối lại với Đảng. Chúng tôi đưa những vở kịch yêu nước ra đường phố. Tôi dạy ở trường đêm nơi tôi thuyết giảng Chủ nghĩa Marx. Tôi đã cõ vũ công nhân khi họ đình công. Làm việc ở cấp cơ sở luôn là mối quan tâm của tôi. Giống như Du Kỳ Vỹ, tôi đã liêu mình cho Trung Quốc. Rất có thể tôi đã là một liệt sĩ. Tôi có lẽ đã chết.

Sự thật là cô đã chấm dứt tư cách đảng viên sau khi Du Kỳ Vỹ bị bắt. Sự thật là cô giấu nhân thân từng là đảng viên Cộng sản của mình. Ông Sĩ và Điền Hán nghĩ rằng cô chỉ đơn thuần có cảm tình với Chủ nghĩa Cộng sản. Khi không có vận may để có được vai diễn trong nhà hát, cô tự giao cho mình một vai : một người yêu nước. Điều đó khiến cô cảm thấy bớt sợ hãi về việc

mình không thể khiến mọi thứ thành công.

Cô đóng vai trong đời thực với cùng niềm đam mê mà cô mang đến sân khấu. Cô thu hút sự chú ý và phát triển một lượng khán giả. Cô làm công việc của mình một cách sáng tạo, với sự tinh tế. Cô đặt tờ truyền đơn trên lưng đàn ông và biến họ thành những tấm áp phích biết đi. Trong lớp học tiếng Trung cô dạy, cô hỏi học sinh : Điều gì tạo nên chữ «thiên» ? Cô viết chữ lên bảng và giải thích : Đó là sự kết hợp của hai chữ, «nô» và «nhân». Nếu chúng ta đối xử với bản thân như những con người, và khăng khăng đòi người khác đối xử với chúng ta như vậy, không phải như nô lệ, chúng ta trở thành chính thiên đường. Cô minh họa và truyền cảm hứng. Chẳng mấy chốc, lớp học của cô trở thành lớp học phổ biến nhất trường. Trong lúc đó, cô thu hút sự chú ý không mong muốn : giờ đây cô có tên trong danh sách của cảnh sát với tư cách là một nghi phạm Cộng sản.

Cô không ý thức được điều sắp xảy ra. Cô cảm thấy bình yên với cuộc sống của mình : tìm kiếm một vai diễn trên sân khấu vào ban ngày và đóng vai một người yêu nước vào ban đêm. Cô thấy tên mình được nhắc đến trên các tờ báo tả phái. Vẫn còn hơn là không có gì, cô tự an ủi. Cô tiếp tục cầu nguyện, hy vọng tờ báo

sẽ thu hút sự chú ý của các ông chủ hãng phim. Tại sao không ? Cô khác biệt mà. Một nữ anh hùng ngoài đời thực, giống như những nhân vật mà các hãng phim đã bắt đầu khắc họa trong những bộ phim mới của họ. Để một bộ phim thành công, giờ đây nó phải mang tính chính trị. Trung Quốc đang bị xâm lược. Công chúng phát ngán với những chuyện tình cổ trang và đã sẵn sàng cho những vai diễn truyền cảm hứng từ đời thực.

Cô đang chờ đợi, và sẵn sàng cho cơ hội.

Đêm không có gió. Không khí ẩm ướt. Cô mặc một chiếc váy màu xanh hải quân, bước ra ngoài sau giờ học tiếng Trung. Cô hạnh phúc. Các học viên, đặc biệt là những nữ công nhân dệt, đã phát triển một mối quan hệ thân thiết với cô. Họ tin tưởng và phụ thuộc vào cô. Họ khiến cô cảm thấy mình là một ngôi sao trong cuộc đời họ. Họ đã mang bánh gạo tự làm cho cô. Những miếng bánh vẫn còn ấm trong túi của cô. Tối nay cô sẽ không phải nấu bữa tối. Có lẽ cô có thể dùng thời gian đó để xem nửa sau vở opera yêu thích tại Nhà hát Lớn trên đường về.

Khi cô rẽ vào một con phố tối, cô đột nhiên nhận thấy mình đang bị hai người đàn ông theo dõi. Cô trở nên căng thẳng và đi nhanh hơn. Nhưng những người đàn ông theo cô như những cái bóng. Trước khi cô kịp lên

tiếng, cô đã bị còng tay và đẩy vào một chiếc xe ô tô đậu ở cuối phố.

Tại trại giam, cô bị lôi ra khỏi xe cảnh sát và ném vào một xà lim chật ních những người phụ nữ. Những người bị giam đang chờ được thẩm vấn. Một bạn tù giải thích tình hình cho cô. Cho đến khi có lời khai, chúng ta sẽ không được thả. Những người phụ nữ ho sù sụ. Xà lim lạnh và ẩm ướt. Vận Hà quan sát thấy cứ mười lăm phút lại có một người bị ném trở lại phòng và một người khác bị đem đi. Mọi người tụ tập xung quanh họ cố gắng lấy thông tin. Nằm trần tròng trên mặt đất, những người phụ nữ bị đánh đập và bầm dập. Nước nhỏ giọt từ tóc họ. Trong những hơi thở nghẹn ngào, họ mô tả cuộc thẩm vấn. Đầu bị nhúng vào nước ớt nóng. Những cú đánh vào lưng. Tôi không biết người Cộng sản nào cả một người phụ nữ nức nở. Ước gì tôi biết để tôi còn được về nhà.

Vận Hà sợ hãi. Du Kỳ Vỹ có một người chú giàu có để bảo lãnh anh ta ra ngoài còn cô thì không. Cô thấy buồn nôn. Cô chắc chắn rằng người phụ nữ liên tục ho kia bị bệnh lao. Đờm lẫn máu văng khắp nơi.

Hai tuần trôi qua. Hai tuần của giấc ngủ khủng khiếp. Hai tuần sống trong kinh hoàng, biết rằng đầu cô có thể bị lia khỏi vai vào bất cứ lúc nào. Đang ở đâu ? Không

có dấu hiệu nào của sự giải cứu.

Cuối cùng cũng đến lượt cô. Người thăm vẫn là một người đàn ông có khuôn mặt chỉ chít những vết sẹo. Anh ta có thân hình to lớn và đôi chân nhỏ bé. Trước khi hỏi cung, hắn nhúng đầu cô vào một xô nước ớt nóng.

Vận Hà nhắm chặt mắt và chịu đựng. Cô không khai gì cả. Trở lại xà lim, cô chứng kiến cái chết của một bạn tù. Thi thể bị lôi ra ngoài để cho chó hoang ăn.

Trong lần thăm vấn tiếp theo, Vận Hà dường như bị suy nhược thần kinh. Cô cười một cách điên cuồng và để nước dãi chảy từ khóe miệng.

Đó là ngày thứ mười lăm của tôi trong tù. Tôi bị ốm nặng, sốt cao. Tôi sử dụng lại nghề cũ và bắt đầu đóng vai một người vô tội thuyết phục. Tôi hát các vở opera cổ điển. Toàn bộ vở opera từ đầu đến cuối. Đó là dành cho các cai ngục.

*Trăng thu vàng vặc non Nga My
Bóng trắng chảy theo dòng nước sông Bình
Đêm ra thuyền từ Thanh Khê, vượt Tam Hiệp
Mà lòng nhớ thương người chẳng thấy*

Các cai ngục thấy thương hại tôi. Họ bắt đầu phản ứng. Một người đề nghị với cấp trên rằng tôi dường như chẳng có liên quan gì đến những người Cộng sản.

Vâng, thưa ngài, tôi trả lời trong cuộc thẩm vấn. Tôi bị những kẻ xấu lôi kéo.

Cô gái được thông báo rằng cô có thể được thả với một điều kiện : cô phải ký vào một mảnh giấy lên án Chủ nghĩa Cộng sản. Cô do dự nhưng thuyết phục bản thân tiến hành. Mình chỉ đang lừa kẻ thù thôi.

Tôi chưa bao giờ cúi đầu trước kẻ thù, phu nhân Mao sau này nói. Tôi chưa bao giờ làm ô danh Đảng Cộng sản. Sự thật là bà không bao giờ thừa nhận mình đã ký vào tờ giấy đó. Lời tuyên bố của bà là nhất quán trong suốt phần đời còn lại. Những người nghi ngờ lời bà đều bị tổng vào tù.

5

Với các đồng chí của mình, Vân Hà nói rằng việc cô được ra tù là do may mắn. Cô khẳng định vì cô không để lại bất kỳ bằng chứng nào, nên từ đầu đến cuối vụ án, cô chỉ bị coi là một nghi phạm. Điều đó liên quan đến ý chí kiên cường của tôi - tôi đã có thể khai ra dưới sự tra tấn, nhưng lòng trung thành với Chủ nghĩa Cộng sản đã giúp tôi chiến thắng.

Trong thâm tâm, cô biết rằng mình đã phản bội lời tuyên thệ. Cô biện minh cho điều này bằng cách nghĩ rằng cô sống thì có ích cho Chủ nghĩa Cộng sản hơn là trở thành một liệt sĩ.

Sau khi ký vào giấy tờ, cô được thả ra. Những ngày đầu tiên trở về căn hộ của mình, cô trần trọc cả đêm. Cô nhìn thấy những hình ảnh lữ chồ tấn công các bạn tù. Những tiếng hét từ phòng tra tấn ám ảnh suy nghĩ của cô. Sau nửa đêm, cô dậy và thu gom sách và tạp chí của mình. Cô đi xuống cầu thang và ném chúng vào thùng rác. Ban ngày, cô tránh những con phố có dán truyền đơn của Cộng sản. Cô không còn liên lạc với những người bạn Cộng sản nữa. Cô lại thấy những âm thanh trong nhà thật đáng yêu. Tiếng vợ chồng cãi nhau nhà bên cạnh xua tan những cơn ác mộng của cô. Tiếng đàn

piano của cậu bé hàng xóm trở thành âm nhạc từ thiên đường. Cô không bận tâm đến mùi xì dầu cháy khét từ nhà bếp. Cô nằm trên giường cả ngày và vẫn nhớ tới Du Kỳ Vỹ.

Tôi quyết định đổi tên. Một cái tên mới tượng trưng cho một cuộc sống mới. Tôi muốn cái tên đó cũng thể hiện tính cách của mình. Ngoài ra, việc đổi tên ở Thượng Hải là một thói quen thời thượng. Nó giúp người ta được chú ý. Một số người bỏ họ đi để tên chỉ còn hai âm tiết thay vì ba âm tiết truyền thống. Điều này được coi là một hành động nổi loạn. Những âm thanh đó tự chúng đã nổi bật. Có những cái tên đã truyền cảm hứng cho tôi, đặc biệt là của các nhà văn và nữ diễn viên nổi tiếng. Họ là Băng Tâm (Trái tim băng giá), Tiểu Nguyệt (Vàng trắng mỉm cười), và Hồ Điệp (Bướm).

Tôi đặt tên mình là Lan Bình. *Lan* có nghĩa là Màu Xanh, màu yêu thích của tôi, và *Bình* có nghĩa là Táo và sự ngọt ngào. Màu Xanh gắn liền với hình ảnh bầu trời, mực và huyền thoại, trong khi Táo gợi lên ý tưởng về mùa gặt, sự trưởng thành, tương lai tươi sáng và cả quê hương Sơn Đông của tôi, nơi táo là sản phẩm xuất khẩu thương hiệu.

Sau khi hồi phục sức khỏe sau tù, tôi bắt đầu mở rộng các mối quan hệ. Tôi kết nối lại với những người bạn cũ để tìm kiếm cơ hội diễn xuất. Tôi nói với mọi người rằng tôi cam kết giúp đỡ đất nước. Một vở kịch hay sẽ thúc đẩy lương tri của quốc gia và đó là điều quan trọng.

Tôi đặt ý chí của mình vào thử thách. Tôi nở nụ cười thật tươi. Để giữ gìn chiếc váy xanh của mình, tôi mặc một chiếc áo khoác cũ. Bằng cách đó, tôi cảm thấy thoải mái để chen chúc trên những chuyến xe buýt đông đúc. Tôi mang theo chiếc váy xanh và thay trước các cuộc họp. Tôi thay lại chiếc áo khoác cũ sau cuộc họp. Vì cái bụng rỗng của tôi thường sôi lên giữa các cuộc họp, tôi uống rất nhiều nước. Tôi phải giấu đôi chân mình, vì chúng sưng lên vì đi bộ quá nhiều.

Nhưng vẫn có nhiều sự từ chối hơn. Mọi người đều nói với tôi rằng tôi giỏi nhưng tôi không nhận được lời mời nào. Nhiều cô gái trong hoàn cảnh tương tự đã đầu hàng. Họ lên giường với những gã đàn ông nhìn họ với ánh mắt dâm dục, những kẻ tự xưng là đạo diễn hay nhà sản xuất. Tôi tự nhủ đi nhủ lại rằng mình không thể bỏ cuộc.

Vào tháng Sáu, cô gái phát hiện ra có một buổi thử vai cho vở kịch *Nhà Búp Bê* của Ibsen. Đạo diễn là ông Trương Mẫn, một bậc thầy sân khấu được đào tạo ở

Nga. Cô phấn khích ngay khi nghe tin. Cô đã đọc vở kịch của Ibsen rất nhiều lần hồi còn đi học và đã thuộc hầu hết lời thoại của Nora. Mặc dù ý thức được rằng cô có rất ít cơ hội giành được vai diễn, cô tự nhủ mình phải thử. Nếu không đạt được gì, cô cũng sẽ gây được ấn tượng. Cô sẽ được gặp đạo diễn Trương Mẫn.

Cô đăng ký thử vai và bắt đầu chuẩn bị cho phần diễn của mình. Cô mời hàng xóm đến nghe cô diễn trong khi họ đang nấu súp trên bếp. Cô lấy cho các bà những chiếc ghế đẩu nhỏ để ngồi để họ vừa nghe cô vừa cắt đậu và cà rốt.

Vào ngày thử vai, cô dậy sớm và trang điểm nhẹ. Cô cảm thấy tự tin và thoải mái. Là người đầu tiên đến Câu lạc bộ Nghệ thuật, nơi diễn ra buổi thử vai, cô trò chuyện với người gác cổng và biết được rằng đã có ba ngày thử vai rồi.

Tin tốt là ông Trương Mẫn vẫn đang tìm kiếm. Người gác cổng nháy mắt và chấp tay chúc cô gái may mắn.

Đến chín giờ, căn phòng chật kín các cô gái trẻ. Các trợ lý của đạo diễn bước vào và bắt đầu sắp xếp bàn ghế. Sau khi sân khấu được dựng lên, Trương Mẫn xuất hiện. Ông đã có vẻ chán ngán. Ông ra lệnh bắt đầu thử vai ngay lập tức.

Trong khi chờ đến lượt, Lan Bình quan sát kỹ vị đạo diễn. Ông là một người đàn ông nói năng nhẹ nhàng, mặc một chiếc áo khoác bông màu đen và đội một chiếc mũ beret Pháp đen. Ông hút một điếu thuốc và cầm trên tay một cốc trà. Trợ lý của ông gọi các thí sinh theo số của họ. Ông nhìn họ không một chút biểu cảm.

Các cô gái trẻ làm mọi cách để vượt qua nỗi sợ sân khấu. Một cô gái hít thở sâu trong khi những người khác xoa cổ họng. Lan Bình chờ đợi với trái tim đập nhanh. Cô không hồi hộp như cô tưởng. Cô suy ngẫm về thời gian trong tù của mình. Còn gì đáng sợ hơn nữa? Cô mỉm cười.

Ông Trương Mẫn nhận thấy sự khác biệt. Với ngón tay cái chống cằm, ông nghiêng người về phía trước và bắt đầu quan sát cô gái. Ông giữ nguyên tư thế đó từ đầu đến cuối phần trình diễn của Lan Bình.

Ông không nói gì sau đó. Từ cách ông nhìn cô, Lan Bình biết rằng cô đã gây được ấn tượng. Trước khi cô rời khỏi phòng, Trương Mẫn đứng dậy và vỗ tay. Tôi muốn xem cô diễn lại phần đó.

Cô diễn lại phần đó.

Ông xem. Ông dừng cô lại và yêu cầu, Hãy nói câu đó theo cách này. Làm mềm giọng điệu một chút thì sao? *Ôi, Torvald, em không phải là đứa trẻ của anh.* Đừng đấm ngực. Nó quá hoạt hình rồi. Hãy để bản thân bỏ lỡ một nhịp. Giữ sức căng. Xoay đầu về phía cửa sổ, rồi đến cửa, giờ thì nói.

Cô làm theo sự chỉ dẫn, đồng thời ứng biến. Cô mặc một chiếc áo cánh màu xanh lam giản dị, thân hình cao và mảnh khảnh. Cô tràn đầy khát khao nhưng cũng dễ bị tổn thương. Các trợ lý thì thâm với nhau. Trương Mẫn không cười, không nói thêm gì nữa. Sau khi Lan Bình kết thúc, đạo diễn sai một trợ lý bảo cô chờ ở phòng chờ. Ông Trương Mẫn muốn nói chuyện với cô sau khi ông ấy xong việc. Ông ấy sắp kết thúc rồi. Hôm nay ông ấy sẽ không gặp ai khác nữa.

Họ gặp nhau và uống trà. Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp. Cảm giác của cô mách bảo rằng ông đánh giá cao không chỉ kỹ năng diễn xuất của cô mà còn cả tính cách của cô nữa. Cô thấy nín thở. Cô hiểu Nora, ông nhận xét. Kỳ lạ thay, trong tiềm thức của cô, có một suy nghĩ lặp đi lặp lại, dường như không liên quan : ông ấy là một người đàn ông đã có gia đình.

Sau này, rất lâu sau này, sau vở kịch, sau vai diễn, sau khi trái tim cô tan nát vì người chồng tiếp theo, cô sẽ nghe theo suy nghĩ đó và đến với Trương Mẫn để tìm nơi nương tựa. Cô sẽ chuyển đến chỗ ông ta và trở thành tình nhân của ông ta. Nhưng ở thời điểm này, cô là một người chuyên nghiệp. Và cô sắp đóng vai Nora.

Nora là một bà nội trợ truyền thống phương Tây, mẹ của ba đứa con, Trương Mẫn nói. Chồng cô và bạn bè nghĩ rằng cô sống một cuộc sống tốt - no đủ, ấm áp. Cô nhận được những món quà đắt tiền vào ngày sinh nhật.

Nhưng cô ấy giống mẹ tôi, cô gái ngắt lời. Người đàn ông của bà không coi bà như một người ngang hàng mà như một kẻ hầu hạ.

Tiếp tục đi, cô Lan Bình ! Tiếp tục đi.

Cô ấy không được phép đưa ra quyết định về ngôi nhà, con cái hay các hoạt động của chính mình. Cô ấy là một con chim bị cắt cánh, bị nhốt trong một chiếc lồng vô hình. Cô ấy là một người thiếp, một cái chăn ủ chân và một nô lệ. Cô ấy là một tù nhân. Tôi đã từng là một tù nhân. Tôi biết làm một tù nhân là thế nào.

Vị đạo diễn khuyến khích cô. Hãy miêu tả hoàn cảnh của cô đi, ông ra lệnh. Cô hóa thân vào vai diễn. Cô

miêu tả người cha, việc ông uống rượu và bạo lực của ông, và rồi đến người mẹ, một nô lệ. Cô miêu tả bản thân mình, cách cô bỏ trốn và lớn lên trong gian khó. Vị đạo diễn chăm chú lắng nghe, quên cả uống trà. Về sau ông nói với cô rằng cách diễn giải của cô chính xác là những gì ông tìm kiếm. Ông đem lòng yêu và đã có thể hôn cô ngay tại chỗ. Cô là Nora hoàn hảo của tôi. Vở kịch sẽ bay cao bởi vì cô.

Rồi cô gặp bạn diễn của mình, ông Triệu Đan, lời nguyên trợn đời của cô, ông vua của sân khấu và màn ảnh Trung Hoa. Đan đóng vai chồng sân khấu của cô, Torvald. Lan Bình khó có thể tin vào vận may của mình. Cô nhớ cảm giác khi lần đầu được giới thiệu với Đan. Kính sợ. Cái bắt tay khiến cô run rẩy. Cô không thể che giấu sự bối rối của mình.

Anh là một người đàn ông cao lớn, đẹp trai với một đôi mắt sắc sảo. Anh gật đầu, thừa nhận cô.

Tiểu thư Lan Bình là thành viên cánh tả. Khi Trương Mẫn nói điều này với nam diễn viên, cô gái cảm thấy bị hạ thấp.

Tôi là người mới nhưng tôi không thiếu tài năng, cô nói, như thể không nói với ai.

Ai muốn ăn kẹo không ? nam diễn viên lớn tiếng hỏi.
Ai muốn ăn kẹo nào ?

Họ làm việc mười bốn giờ một ngày và biến nhà hát thành nhà của mình. Đôi khi họ ngủ sau sân khấu. Họ là một cặp đôi ăn ý khi diễn xuất. Nhưng đã có căng thẳng giữa họ. Điều làm Đan khó chịu là sự táo bạo của Lan Bình, việc cô ấy cho rằng mình ngang hàng với anh. Cách cô ấy sử dụng địa vị mới và mối liên hệ với anh ta để khoe khoang với người khác. Anh ta không thể chịu đựng nổi sự hân hoan của cô.

Cô ấy bắt đầu tự chuốc lấy thất bại. Cô không thể không bị thu hút bởi anh ta, đầu tiên là bởi thiên tài của anh ta, với tư cách là một người cố vấn, một người thầy, và sau đó là anh ta với tư cách một người đàn ông. Về sau cô nói rằng đó đơn giản là bản tính của cô để chinh phục những thứ không thể chinh phục được - cô bị thu hút bởi thách thức, không phải bởi người đàn ông.

Cô ấy là đối tác và người hâm mộ của Đan. Anh ta khiến cô tập trung vào nhân vật của mình. Nhưng rồi cô trở nên bối rối, cô nhầm lẫn mối quan hệ sân khấu với anh ta thành mối quan hệ thực sự. Tất cả đều mới mẻ và thú vị. Cô đánh mất chính mình.

Cuối cùng thì cũng rõ ràng là anh ta không đánh giá cao cô nhiều như cô đánh giá cao anh. Anh ta không chú ý đến cô mặc dù họ cùng diễn những cảnh thân mật. Anh ta là nguồn cảm hứng của chính mình và cô chỉ là một đạo cụ, một vật thể ngoài máy quay, mà anh ta coi như người tình, để nói lời yêu. Anh ta xem cô như một nữ diễn viên tỉnh lẻ, không hợp với vai diễn.

Đan không muốn dính dáng gì đến tôi sau giờ làm việc. Anh ta không muốn thảo luận về vai diễn với tôi. Thay vào đó, anh ta đưa ra gợi ý về phần vai diễn của tôi cho Trương Mẫn. Ngoài những gì có trong kịch bản, anh ta không hứng thú nghe những gì tôi nói. Anh ta có nhiều bạn bè có ảnh hưởng. Họ ghé qua sau buổi diễn và thường đi uống trà hoặc ăn vặt. Tôi luôn sẵn sàng nhưng không bao giờ được mời. Điều đó nói với tôi rằng Đan nghĩ tôi là một lựa chọn tồi cho vai Nora. Tôi thấy điều này trong sự kiêu ngạo của anh ta, và từ cách anh ta bắt đầu vắng mặt các buổi diễn tập. Anh ta không muốn là Torvald của tôi. Tôi không chắc liệu anh ta có từng nói với Trương Mẫn về khả năng thay thế tôi hay không. Tôi chắc chắn rằng nếu không phải vì Trương Mẫn, tôi đã bị thay thế rồi.

Đan thích tán tỉnh. Anh ta thích đùa với Lan Bình bằng những lời thoại của Torvald. Anh ta siết chặt tay cô, ép cơ thể cô vào người mình khi diễn xuất. Anh ta viện cớ để đưa cô vào phòng trang điểm của mình, ép mình vào cô. Nào, một ngày xuân hoàn hảo, anh ta nói.

Sự nhẹ nhàng của Đan làm cô đau khổ. Điều khiến cô đau lòng hơn cả là khi anh ta chế giễu những khoảnh khắc trên sân khấu mà nỗ lực mãnh liệt của cô khiến cô trở nên vụng về.

Chính trong mối quan hệ với Đan, cô nhận ra số phận của mình. Nhận ra rằng cô không thể thoát khỏi Đan và những người đàn ông như anh ta. Về sau, cô chứng kiến anh ta bước tiếp, từ bỏ cô với tư cách là đối tác sân khấu, và cặp kè với đối thủ của cô, Cô Bạch Dương.

Thế nhưng cô không thể quên được Đan, kẻ chưa từng nói một lời đáng giá nào về cô. Nụ cười toe toét trẻ con trên khuôn mặt anh mỗi lần chào cô. Vì điều đó, trong tương lai, Đan sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Phu nhân Mao tin rằng một người phải đòi lại những món nợ của mình.

Tôi cự tuyệt Đan. Tôi đòi hỏi sự nghiêm túc từ anh ta. Mặc dù bề ngoài không có gì sai, nhưng có một dòng chảy ngầm, một sự oán giận không lời. Một ngày nọ, ngày sau khi tôi đẩy anh ta ra khỏi ngực mình, anh ta nhắc đến một cô gái. Anh ta nói, tôi đang yêu. Cô ấy tên là Lucy. Lucy Diệp. Cô ấy là người tôi dự định kết hôn. Cô ấy cũng là một diễn viên. Một sinh linh dịu dàng không giống như em.

Anh ta đưa Lucy vào giữa chúng tôi, quá thường xuyên, như thể nhắc đến cô ấy sẽ bảo vệ anh ta khỏi bị thu hút bởi tôi.

Có lẽ sự thật ở đó, cất lên tiếng nói của chính nó cho Lan Bình và cô không hề hay biết. Cô muốn nuốt chửng Đan. Cô đã không có đàn ông kể từ khi đến Thượng Hải. Khát khao tình cảm của cô thật khủng khiếp, và cô không thể thoát khỏi cảm xúc của mình.

Khi Đan được yêu cầu nhận xét về Lan Bình với tư cách là đối tác sân khấu, anh ta nói, Không, không có nhận xét. Thật đấy. Anh ta nói điều này với mọi nhà báo, nhà phê bình và bạn bè. Một cái nhún vai. Thật đấy, không có nhận xét. Điều đó làm tổn thương Lan Bình đến mức không thể hàn gắn.

Thế nhưng, ẩn sâu bên dưới tất cả những điều này, giữa lúc lòng oán hận và căng thẳng, không bao giờ có cảm giác mọi chuyện đã kết thúc - không bao giờ thôi khao khát Đan.

Trong những tuần dẫn đến đêm khai mạc, tôi dốc toàn bộ tâm hồn mình vào vai diễn. Tôi cảm nhận được nhân vật, cảm nhận được sự đúng đắn của câu chuyện đối với thời đại chúng ta. Mặc dù Đan không rủ tôi đi chơi, tôi vẫn đi chơi với những người khác, những thành viên thứ yếu hơn trong đoàn. Tôi nói với họ cảm nhận của tôi về những gì chúng tôi đang tham gia. Tôi thấy mình trở nên xúc động, giọng nói của tôi to hẳn. Hãy nâng cốc chúc mừng vở diễn !

Một đêm, có một nhà soạn kịch trong nhóm. Anh ta nói rằng tôi nên xem mình rất may mắn. Anh ta chỉ ra rằng nếu không phải vì Đan, sẽ không ai đến - không ai hứng thú xem tôi. Tôi vô cùng bị xúc phạm. Tôi bật dậy khỏi ghế. Anh là ai mà dám nói điều này với tôi ?

Tôi tạo ra kẻ thù. Tôi không thể tránh khỏi họ. Sau cuộc cãi vã, một số bạn bè khuyên tôi lẽ ra tôi nên mặc kệ nhà soạn kịch ngu ngốc đó. Nhưng tôi bị tổn thương bởi lời nói của anh ta ! Bạn bè tôi nói, Cô quá nghiêm trọng. Đó chỉ là lời nói của một kẻ say rượu. Nó chẳng có ý nghĩa gì đâu. Nhưng tôi không đồng ý. Tôi tin đó

là quan điểm thật của anh ta. Anh ta bị ảnh hưởng bởi Đan.

Trên sân khấu, cô sống với nỗi tuyệt vọng vĩnh cửu của mình. Những lời thoại của Nora tuôn ra từ môi cô như chính lời của cô. *Em đã sống bằng cách biểu diễn các trò hề, Torvald, và em không thể chịu đựng được nữa.*

Vào đêm khai mạc, nhà hát chật kín người. Những giỏ hoa cao năm foot do bạn bè và đồng nghiệp gửi tới chất đống trên sân thượng. Các ghế ngồi chật kín. Các ghế phụ - những ghế không có tựa - được bán với giá đầy đủ. Hình ảnh của Đan và Lan Bình được vẽ trên những tấm áp phích cỡ tường ở hai bên nhà hát. Cả hai đều được tô mắt màu xanh lam đậm. Lan Bình mặc một chiếc váy satin đen. Các nhân vật trong một tư thế kịch tính, đứng ngực kề ngực và môi cách nhau một inch.

Đám đông bị mê hoặc. Mặc dù hầu hết trong số họ là người hâm mộ Đan, Cô Lan Bình đã làm họ ngạc nhiên. Khi cô lấy lại hơi thở trong phòng trang điểm trong giờ giải lao, Trương Mẫn ủa vào. Ông ôm lấy cô một cái thân mật mà không nói một lời. Cô biết rằng ông tự hào về cô, biết rằng cô đã thành công.

Nora này có cái miệng của một người Cộng sản, một tờ báo ca ngợi. Nó tấn công và cắn xé chính phủ chúng ta. Nora của cô Lan Bình nói lên tiếng nói của nhân dân. Khán giả đồng cảm với cô. Những gì chúng ta nghe thấy trong giọng nói của Nora là một thông điệp chính trị. Nhân dân Trung Quốc phát ốm với vai trò họ bị buộc phải đóng. Họ phát ốm với chính phủ bất tài của mình, người đứng đầu nhà nước Tưởng Giới Thạch, và chính họ với tư cách là Nora ngoan ngoãn, kín đáo và sinh con đẻ cái.

Đây là điều cô luôn muốn trong cuộc sống - có thể truyền cảm hứng cho người khác. Đó là điều mà các vở kịch opera đã làm với cô khi cô còn là một cô gái trẻ. Giờ đây cuối cùng cô cũng đã đạt được điều đó. Sự mới lạ của danh tiếng tiếp tục ử men. Cô vui mừng khi được nhận ra khi đi trên phố.

Cô thích các cuộc phỏng vấn mặc dù các tờ báo lớn vẫn không quan tâm đến cô. Họ làm phóng sự về Đan. Cô không bỏ cuộc. Cô quyết tâm biến mình trở thành người ngang hàng với Đan trong mọi phương diện. Cô cung cấp câu chuyện của mình cho những tờ báo nhỏ nhất và nhận lời mời đến nói chuyện tại các trường học. Cô thích tạo dáng chụp ảnh. Cô yêu thích ánh đèn, âm thanh lách cách của máy ảnh.

Trên sân khấu, họ là những người tình. Cô ngồi trên lòng anh. Anh đáp lại tình cảm của cô. Cô cố gắng hết sức để che giấu tình cảm của mình dành cho anh. Cô rời khỏi nhà hát vội vã, giả vờ như chạy đến cuộc hẹn tiếp theo. Cô cố chạy trốn khỏi sự cô đơn của mình. Chỉ nhìn Đan thôi cũng đủ khiến tim cô đau nhói. Kể từ khi vở kịch công diễn, Lucy Diệp tới thăm Đan mỗi tối. Họ ăn cắp nụ hôn giữa các cảnh. Cánh cửa phòng trang điểm của Đan luôn đóng kín.

Cô cố gắng kiềm chế bản thân, cố gắng vượt qua Đan. Cô mời Đan và Lucy đi uống trà, để thảo luận cải thiện màn trình diễn của họ. Đó là để trái tim cô học cách chấp nhận thực tế. Để trải qua một đám tang. Hãy tự nuốt lấy nỗi đau của mình. Cô ngồi đối diện cặp đôi và nói chuyện nghiêm túc. Cô tập trung vào các vai diễn, nêu lên ý kiến của mình. Cô cúi xuống nhấp ngụm trà trong khi cảm thấy nước mắt đang trào ra.

Tôi sẽ bước ra khỏi ngôi nhà ngột ngạt này và tôi sẽ sống sót. Anh sẽ thấy, Torvald ! cô hét lên trên sân khấu.

Chính vào khoảnh khắc này, số phận của cô đáp lời. Đó là khi anh ta, một người đàn ông tên Đường Nạp, xuất hiện trong tầm mắt cô. Anh khiến cô phải nhìn thấy anh. Không có gì khác thường lúc ban đầu. Anh ta tự đẩy mình vào như một bản in ảnh trong phòng tối.

Kết cấu ngày càng trở nên phong phú hơn. Giờ đây đã rõ ràng.

Anh ta nằm trong số các nhà phê bình tham dự buổi diễn vào đêm khai mạc. Ăn mặc thời thượng, anh ta mặc một bộ vest phương Tây trắng lịch lãm và đôi giày da trắng với chiếc mũ phù hợp. Anh đến để gặp định mệnh của mình, người phụ nữ mà trong tương lai gần, anh sẽ hai lần cố gắng tự sát vì.

Đường Nạp là một người theo chủ nghĩa tự do. Một tư sản Thượng Hải điển hình. Một người đàn ông có vẻ ngoài phong cách, chiều cao trên trung bình, một đôi mắt một mí, sống mũi thẳng dài và đôi môi gợi cảm. Anh được giáo dục tốt và là chuyên gia về văn học phương Tây. Trong số những cuốn tiểu thuyết yêu thích của anh là *Người tình của Phu nhân Chatterley*. Anh uống trà và nói tiếng Anh tại các bữa tiệc trước mặt những phụ nữ xinh đẹp. Vào đêm khai mạc, khuôn mặt anh được cạo râu gọn gàng và mái tóc được chải mượt ra phía sau. Anh đang trong tâm trạng tuyệt vời. Anh bước vào nhà hát và đi đến chỗ ngồi của mình, bước vào mạng lưới đam mê. Về sau, anh bị chỉ trích vì có một tâm trí không thực tế, vì nhu cầu sống trong thế giới tưởng tượng, và vì là một người đàn ông yếu đuối để cho tình cảm chi phối cuộc đời mình. Nhưng anh đã

lỡ dính vào rồi khi bước vào không gian tối tăm nơi cô sắp xuất hiện, để trình diện chính mình như một ảo ảnh.

Chính tại đây, vào đêm nay, cái nhìn đầu tiên, đã không có gì là thực nữa. Lốp trang điểm của cô, mái tóc của cô, trang phục của cô, ngôi nhà ảnh nhỏ bé. Bản thân sự huyền hoặc. Cô là Phu nhân Chatterley của anh.

Dịch nguyên văn sang tiếng Việt :

Mỗi đêm, cô dựa vào vai diễn của mình để đưa mình lên cao.

Lan Bình - Nora dựa người vào ngực Đan, người đàn ông mà hai mươi lăm năm sau cô sẽ tống vào tù vì đã từ chối cô. Nhưng giờ đây cô cảm nhận được nhịp tim, hơi ấm cơ thể anh. Cô cảm thấy yêu một cách kỳ lạ, xúc động bởi chính niềm đam mê của mình. Các nhân vật nói lời thoại của họ. Cô giằng mình ra khỏi Đan. Anh ta tóm lấy cô. Cô vật lộn, đẩy anh, cho anh một cơ hội để chế ngự cô. Anh ta quay lại, khoá chặt tay cô ra phía sau, uốn cô về phía sàn nhà. Họ tạo một tư thế kết thúc. Tóc cô buông ngược, đôi ngực ép chặt vào Đan. Cô thấy mồ hôi anh làm tan lớp trang điểm và cảm nhận hơi thở anh phả vào môi cô.

Nhà búp bê trở thành chủ đề bàn tán của Thượng Hải. Chủ đề bàn tán của năm 1935. Lan Bình cưỡi lên danh tiếng của mình và bắt đầu chuyển hướng sang ngành điện ảnh. Thế nhưng cô thấy mình không được chào đón. Đó là một giới khác và một băng nhóm khác. Để đột nhập vào, cô nhận ra mình phải bắt đầu lại từ đầu. Ban ngày, cô tìm kiếm cơ hội trong điện ảnh, ban đêm cô tiếp tục đóng vai Nora. Khán giả của cô tăng lên, và chính quyền cảm thấy bị đe dọa bởi tác động chính trị của vở kịch. Một tháng sau, Trương Mẫn bị Sở Kiểm duyệt ra lệnh phải loại bỏ yếu tố chính trị khỏi vở diễn. Khi anh dẫn đầu đoàn kịch phản đối, chính quyền đã đình chỉ vở kịch.

Một bức thư ngỏ được đoàn kịch công bố chỉ trích chính quyền. Chữ ký của Lan Bình nằm ở vị trí đầu tiên. Với cùng một niềm đam mê, với cùng một giọng điệu và giọng nói mà cô sử dụng trên sân khấu, cô phát biểu trên đài phát thanh và tại các cuộc mít tinh. Cô nhiệt thành gọi chính quyền là «Torvald».

Đó là một buổi tối định mệnh khi Đường Nạp và tôi gặp nhau. Đó là số phận cả hai chúng tôi được sắp đặt.

Tôi đang trên đường đến Xưởng phim Thượng Hải. Không lâu trước đó xưởng phim đã chấp nhận mạo hiểm và ký hợp đồng với tôi. Đó là một hợp đồng nhỏ,

và về mặt kinh doanh tôi vẫn tự lập, nhưng tôi cảm thấy an tâm hơn khi được sự bảo trợ của xưởng phim. Những vai diễn nhỏ tôi có được, tôi phải tự mình giành lấy. Tôi không ngượng với người khác để đòi lấy vai. Trong ngành này, các nữ diễn viên là để mua bán. Đó là một truyền thống khi một số người đàn ông trong thành phố «chăm sóc» cô gái mới vào nghề. Họ là những người đàn ông quyền lực. Những người nắm tiền của ngành công nghiệp. Họ tiếp cận tôi để uống cà phê và trà. Em chắc chắn có tiềm năng ngôi sao, họ nói. Hơi thở của họ bốc mùi. Sao em không về chỗ anh để anh giới thiệu em với...

Cô uống trà và cà phê với những người đàn ông quyền lực. Cô trang điểm cho họ. Cô luôn tìm cách bước ra ngoài vào phút cuối. Cô biết nhiều cô gái đã không làm được như vậy. Họ bị nhốt sau cánh cửa và đánh mất linh hồn mãi mãi. Lan Bình tin rằng cô có thể lợi dụng đà thành công của *Nhà búp bê*. Nhưng ẩn sau nụ cười, cô cô đơn và chán nản. Giọng nói ngọt ngào của cô thường không đúng chỗ. Nó mang theo một sắc thái sợ hãi. Cô gặp ác mộng về mặt đất nứt ra và lặng lẽ nuốt chửng cô.

Chính trong nỗi sợ hãi, cô gặp Đường Nạp. Anh ta bước về phía cô trên một con phố ồn ào lúc hoàng hôn. Anh ta mỉm cười, dừng lại, lấy điều thuốc trên môi và

giới thiệu bản thân.

Mặt trời vừa lặn. Bầu trời phủ đầy mây đỏ. Tôi đang trong tâm trạng tồi tệ. Nhưng người đàn ông trước mặt tôi là một nhà báo nổi tiếng. Một nhân viên của một tờ báo lớn, *Đại Công Báo*. Tôi không thể phép thất lễ. Tôi đưa tay cho anh.

Xin lỗi, tôi không thể nhớ ra lắm... Chúng ta đã gặp nhau chưa ?

Đan đã giới thiệu chúng ta, còn nhớ không ?

Ồ phải rồi, giờ tôi nhớ ra rồi. Ông Đường Nạp. Tôi đã đọc các bài phê bình của ông. Chúng rất xuất sắc.

Anh ta gật đầu. Tôi nhớ Nora.

Cảm ơn ông. Vì lý do nào đó mũi tôi bắt đầu nhột. Tôi nhanh chóng cúi nhìn mặt via hè và nói, Ông thật tử tế khi nói vậy.

Không, xin đừng, anh ấy đáp. Tôi không có ý chỉ khen ngợi suông. Cô là một diễn viên rất giỏi.

Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy đã xem vở kịch ít nhất tám lần. Anh ấy bắt chước các động tác sân khấu của tôi, quay người và bước vài bước - đó là cảnh tôi bước ra sân khấu.

Anh ấy làm tâm trạng tôi phần chấn lên. Tôi không nhìn được cười. Anh ấy thật hài hước.

Có lần chiếc váy satin của cô bị mắc vào một đạo cụ, anh nói, tay múa máy. Còn nhớ không ? Không ? Dù sao thì lúc đó tôi đã rất lo lắng cho cô. Nhưng cô đã biến sự cố thành một phần của cốt truyện. Ôi, tôi hoàn toàn bị ấn tượng. Tôi đã xem rất nhiều vở kịch trong đời và chưa bao giờ thấy ai như cô.

Tôi thấy mình đang lắng nghe anh. Tôi cũng nhớ Nora, tôi đáp.

Tôi đã khao khát được gặp cô một cách riêng tư, anh tiếp tục. Không chỉ một lần tôi đã đến công hậu trường hy vọng được nhìn thấy cô sau buổi diễn.

Nhiều năm sau, Phu nhân Mao đến thăm lại khoảnh khắc này trong giấc mơ của bà. Những người tình đứng trên con phố nhỏ được thắp sáng bởi một dãy quán ăn. Súp đậu phụ, bắp cải chua ngọt, củ năng, súp tiết vịt với bún. Bà nhớ rõ có một cậu bé bán bạch quả ở góc phố. Cậu rang hạt trong chảo trên một cái bếp di động nhỏ. Ngọn lửa phản chiếu trên ngực cậu. Trông như cậu bé đang ôm một bó ánh sáng.

Đó là cách họ bắt đầu. Chỉ là một buổi đi dạo trước tiên. Anh đón cô và đưa cô đến những nơi cô chưa từng đến. Điều thuốc kẹp giữa các ngón tay, anh thể hiện kiến thức của mình. Một mặt, anh dịu dàng, nhiệt tình và khiêm tốn, mặt khác, anh kiêu ngạo và bảo thủ - đây là cách anh tạo dựng tên tuổi với tư cách một nhà phê bình.

Họ khác biệt, gần như trái ngược nhau về tính cách. Cô thấy Đường Nạp kích thích. Tiếng Anh của anh thu hút cô. Anh là một thế giới mới mà cô nóng lòng muốn khám phá. Cô bị mê hoặc bởi thái độ phóng khoáng của anh. Anh là một người đàn ông rất khác so với Du Kỳ Vỹ. Nếu Du Kỳ Vỹ mang lại cho cô cảm giác phiêu lưu, thì Đường Nạp vun đắp cho cô cảm giác về văn hóa. Nếu Du Kỳ Vỹ khai mở và định hình tính cách cô, thì Đường Nạp ôm trọn lấy cô và đắm chìm trong vai diễn của cô. Nếu Du Kỳ Vỹ là một người đàn ông trầm tĩnh và quyết đoán, thì Đường Nạp là một người đàn ông nhạy cảm và thuần túy đắm mê. Với Du Kỳ Vỹ, cô là một ngôi sao trong vũ trụ của anh, còn với Đường Nạp, cô là cả vũ trụ.

Đường Nạp giống như một con ngựa già từng trải, biết rõ mọi góc ngách ở Thượng Hải. Trong giới của Đường Nạp, mọi người đều ngưỡng mộ phương Tây và

mọi người đều ghét Nhật Bản. Thường xuyên có tiếng hát vang lên giữa một trong những bữa tiệc của Đường Nạp. Mọi người thi nhau hát to nhất. Các nhà soạn nhạc viết nốt nhạc trên khăn ăn và các nhạc công cử nhạc theo. Các nhà soạn kịch xây dựng cảnh của họ xen giữa những ly rượu chúc mừng và các diễn viên diễn xuất chúng ngay trên sàn nhà. Vài ngày sau, bài hát sẽ có mặt trên đài phát thanh hoặc cảnh phim đó sẽ xuất hiện trong một bộ phim.

Tôi đang làm quen với những người bạn thân của Đường Nạp, đạo diễn điện ảnh Quân Lý và vợ anh, bà Trình, một nhà văn. Quân Lý là người tài năng nhất trong số bạn bè anh. Anh đang ở cuối những năm hai mươi tuổi và đang trở nên nổi tiếng với những bộ phim mới của mình. Anh là một người đàn ông có ngoại hình kỳ lạ với mái tóc thưa. Anh gọi Đường Nạp là một kẻ lãng mạn thuần túy. Cách sống của Đường Nạp cho tôi ý tưởng làm phim, anh nói. Giá như lúc đó tôi biết đừng coi lời của Quân Lý như một lời khen. Đường Nạp sống vì kịch tính và điều này hướng anh đến thảm họa.

Lúc này, những gì bạn bè nói về Đường Nạp gây ấn tượng với tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng niềm đam mê của Đường Nạp có thể là tiêu cực, hoặc thậm chí có hại. Bạn bè của Đường Nạp sẽ không bao giờ phải sống

chung với anh nên họ không biết. Tôi sẽ khám phá ra rằng Đường Nạp không thể phân biệt được điện ảnh với hiện thực và anh ta cũng không muốn phân biệt. Nhưng anh ta vô cùng tốt với bạn bè. Anh ta đã viết bài phê bình cho các bộ phim của Quân Lý và tình nguyện làm người quảng bá cho Quân Lý.

Tôi không chắc Đường Nạp đã nói gì với Quân Lý về tôi. Đường Nạp nói rằng đó là bí mật. Giữa những người đàn ông với nhau. Tôi chắc rằng anh ấy đã nói với Quân Lý ý kiến của anh về tôi. Và tôi chắc rằng Quân Lý đã xem *Nhà búp bê*. Nhưng Quân Lý không bao giờ nói lên ấn tượng của anh về tôi. Có vẻ như anh không chắc chắn về tôi hoặc về mối quan hệ của Đường Nạp với tôi. Anh quan sát và nghiên cứu chúng tôi như những nhân vật trong phim của anh. Có lẽ anh nghĩ rằng tôi tiếp cận Đường Nạp quá mạnh mẽ. Anh cũng có thể có nghi ngờ về Đường Nạp. Là một người bạn thân nhất, anh phải biết cách cư xử của Đường Nạp với phụ nữ. Anh hẳn đã cảm nhận được rằng chúng tôi sẽ kết thúc không hay. Nhưng Quân Lý không bao giờ cho tôi bất kỳ lời khuyên hay cảnh báo nào. Anh ta quá quan tâm đến Đường Nạp để phản bội anh.

Tuy nhiên, tôi cảm nhận được điều đó. Sự kết nối giữa tôi và Trương Mẫn đã không xảy ra giữa tôi và

Quân Lý. Đó là một điều rất đáng tiếc. Tôi không thể ép buộc sự quý mến của một đạo diễn. Nếu tôi không phải là bạn gái của Đường Nạp, có lẽ Quân Lý đã có thể nhìn tôi dưới một ánh sáng khác. Nhưng Đường Nạp đã không làm cho điều đó trở nên khả thi. Tôi không thể gặp Quân Lý với tư cách nào khác ngoài người phụ nữ mới nhất của Đường Nạp - thiệt hại đã xảy ra rồi.

Tuy vậy, tôi vẫn tiếp tục hy vọng rằng với sự giúp đỡ của Đường Nạp, Quân Lý sẽ mời tôi đóng một vai trong một bộ phim nào đó của anh. Hoặc anh có thể giới thiệu tôi như một nữ diễn viên tài năng với các đồng nghiệp của anh. Tôi nóng lòng muốn sự nghiệp của mình tiếp tục tiến lên. Tôi đã hai mươi một tuổi rồi.

Đường Nạp nói, Anh hai mươi lăm tuổi. Và anh nghĩ tận hưởng cuộc sống quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Nhưng câu hỏi của tôi là, Làm sao người ta có thể tận hưởng cuộc sống trọn vẹn nhất khi không làm điều mình muốn ?

Đường Nạp tin rằng Lan Bình có thể trở nên tốt hơn cô hiện tại. Anh tự tin về việc sẽ thay đổi cô. Anh nghĩ rằng cô có thể trở thành một nữ thần.

Đường Nạp nói với Lan Bình ý nghĩa của việc trở thành một phụ nữ hiện đại. Đó là sự theo đuổi văn hóa của cô. Đây là điểm khác biệt giữa người Thượng Hải nói chung và những người Trung Quốc khác. Đây là nơi sự tự tin và thanh lịch của phụ nữ Thượng Hải xuất phát từ. So với người đảo, người Thượng Hải có thái độ sống cân bằng hơn nhiều. Ví dụ, họ ngưỡng mộ văn hóa ngoại quốc nhưng không bao giờ xu nịnh họ. Đường Nạp chỉ cho Lan Bình xem và bảo cô quan sát những người kéo xe, tầng lớp thấp kém nhất ở Thượng Hải, cũng có thể trộn lẫn vài câu tiếng Anh vào phương ngữ của họ. Chính là khói đã làm cho món giò thom ngon. Cô hiểu ý tôi chứ, cô Lan Bình ?

Anh dẫn dắt và cô theo sau. Anh dạy Lan Bình đọc vở kịch *Nhà búp bê* bằng tiếng Anh. Vì cô đã biết bản dịch nên anh nghĩ điều này sẽ giúp cô dễ tiếp thu và thấy thú vị hơn. Cô lặp lại theo anh. Nhưng cô không thể bỏ được giọng của mình. Cô có cái lưỡi Sơn Đông này. Cứng đờ. Đường Nạp cố hết sức nhưng cô vẫn phát âm X là *ai-co-sib* và V là *wei*. Đường Nạp thất vọng. Anh thử mọi cách. Cô nghĩ anh rất đáng yêu. Anh cầu xin cô nghiêm túc. Cô bảo anh đang dạy chó bắt chuột.

Đêm nào cô cũng đến chỗ anh học tiếng Anh. Anh sống trong một căn hộ hai phòng ở một khu phố đẹp.

Anh là một chàng trai ngăn nắp và trồng cây bên cửa sổ. Trong phòng anh có thư pháp, tất cả đều là quà tặng từ các bậc thầy nổi tiếng. Cô chán chỉ sau vài dòng và anh hôn cô, cầu xin cô chịu đựng thêm một chút nữa. Cô nghịch với anh như một cô gái hư. Anh mất tập trung và bỏ cuộc. Anh cho cô bài kiểm tra đánh vần. Nó luôn bắt đầu bằng L-O-V-E. Và cô luôn nói L-O-Wei-E. Anh cười và cắn môi dưới để minh họa cho âm V. Cô cắn môi dưới. Nhưng khi bài kiểm tra bắt đầu, nó vẫn là L-O-Wei-E. Anh gỡ đầu, nằm lên trên người cô, đặt miệng mình giữa môi cô và bảo cô cắn vào đó khi phát âm V.

Anh là một người tình tốt, không phải lúc nào cũng vội vàng chiếm hữu cô. Anh đưa cô đi chơi và cố gắng giúp cô thư giãn. Anh đưa cô đến các phòng trưng bày, cửa hàng đồ cổ, hiệu sách, buổi hòa nhạc và đọc thơ. Họ nhìn bóng của mình trong những cửa kính ven đường. Họ là một cặp đôi ưa nhìn. Cả hai đều cao và mảnh mai.

Cô trân trọng việc anh không bao giờ chế nhạo lỗi lầm của cô. Cô biết đôi khi cô tỏ ra quá thông minh. Cô trân trọng khi anh cố tình lờ đi việc cô nói dối vì xấu hổ. Đường Nạp hay chỉ trích người khác nhưng không bao giờ chỉ trích Lan Bình. Anh không bao giờ nói, Sao có thể kinh khủng thế, em thậm chí còn không biết Tô

Đông Pha là ai. Anh kiên nhẫn giải thích rằng Tô là một nhà thơ cổ nổi tiếng và sau đó đọc tác phẩm của ông cho cô nghe. Rồi anh mua vé thăm quê hương của Tô Đông Pha và giảng giải cho cô trên đường đi.

Những vách núi màu trắng lao ra khỏi đường chân trời trong khi sông Dương Tử cuộn cuộn chảy về phía đông ở phía dưới. Quanh các vách núi có một con đường mòn hẹp để leo lên. Cảnh tượng làm tôi nghẹt thở. Ở phía dưới, có một chiếc thuyền gỗ nhỏ và một ngư dân cho thuê. Khi chúng tôi ngồi trên thuyền nhìn lên, những vách núi dường như đang ép không khí tràn vào phổi tôi. Bầu trời trong xanh một cách tuyệt vời. Vào buổi trưa, chúng tôi ở trên đỉnh vách núi. Khi chúng tôi nhìn xuống từ góc nhìn của chim, con thuyền nhỏ hơn cả một con kiến. Sự so sánh giữa cái lớn lao và cái nhỏ bé cho tôi cảm nhận về phạm vi và chiều sâu của cuộc sống.

Đó là cách tôi yêu Đường Nạp. Tôi bắt đầu nhìn mọi thứ qua con mắt của anh. Một thế giới mới bắt đầu từ câu chuyện về Tô Đông Pha. Đường Nạp đang so sánh cuộc chạm trán của Tô với triều đình xưa với chính phủ hiện tại của chúng ta. Cái cách vở kịch Nhà búp bê bị buộc phải đóng cửa. Cái cách vai diễn của tôi bị lấy đi.

Đường Nạp giải thích : Một nhóm quan lại trong triều đã cho hoàng đế biết sự ghét bỏ của họ đối với nhà thơ. Họ tâu rằng họ đã phát hiện trong thơ của Tô sự bất kính và khiêu khích. Lợi dụng sự nghi ngờ của hoàng đế, Tô bị kết án lưu đày suốt đời. Nhà thơ phải vĩnh viễn từ biệt gia đình. Anh ta bị lôi xềnh xệch qua quê hương để bước vào một cuộc hành trình dài đầy cay đắng về phía sa mạc phía tây. Hãy tưởng tượng phải đối mặt với những cuộc thẩm vấn và tra tấn bất tận của những đao phủ địa phương. Hãy tưởng tượng tất cả bạn bè của anh đều quay lưng lại với anh vì sợ chính phủ.

Đường Nạp tiếp tục : Không nỗi đau nào có thể lớn hơn sự cô lập và cô đơn trong tim. Thế nhưng, một mình nhà thơ vẫn sống với tinh thần của chính mình. Chính lúc đó ý tưởng về bài thơ vĩ đại *Xích Bích phú* đã được thai nghén. Nó được sinh ra trong tuyệt vọng. Nó bùng lên giữa những ý nghĩ tự sát.

Cô gái ngược nhìn Đường Nạp đầy kính phục khi anh giải thích về sự trưởng thành.

Nó giống như ánh hào quang của mặt trời nhưng không chói lóa và làm tổn thương đôi mắt. Đó là một âm thanh dễ chịu và vang vọng nhưng không đầy đường ngọt. Đó là một sự dễ dàng. Nó không đòi hỏi sự chú ý. Không còn nhu cầu làm hài lòng người khác. Đó là

điểm mà một người không còn cầu xin sự thấu hiểu của người khác. Đó là một nụ cười tha thứ cho tất cả. Đó là sự bình yên của một người, sự xa cách của một người với thế giới vật chất. Đó là một đỉnh cao mà người ta không cần phải leo lên để đạt được. Đó là khi cục bột đam mê đã sẵn sàng cho hơi nước, khi âm thanh the thé của gió núi nhường chỗ cho tiếng rên rỉ nhẹ nhàng và các dòng suối tụ lại thành hồ.

Một buổi tối, chúng tôi đang đi dạo sau bữa tối tại một nhà hàng địa phương. Đột nhiên có tiếng ồn ào. Cách một dãy nhà, trên đường phố, có người đang kêu cứu. Khi chúng tôi đến gần, chúng tôi thấy một gã người Nga vai to đang đánh một người kéo xe gầy gò. Gã người Nga phàn nàn rằng người đàn ông đã đòi giá cước quá cao. Có một đám đông nhưng không ai lên tiếng cho người kéo xe.

Chúng tôi xem một lúc. Đường Nạp trở nên bực bội. Sao hai người không nói chuyện và đưa ra một mức giá hợp lý ? Đường Nạp tiến đến chỗ gã người Nga. Anh yêu cầu hắn ngừng đánh người kéo xe.

Gã người Nga nói, Cút khỏi mặt tôi !

Không, Đường Nạp đáp. Không trả tiền thì không được đi.

Tôi lo sợ gã người Nga sẽ quay lại đánh Đường Nạp. Đó rõ ràng là điều hắn sẽ làm tiếp theo. Nhưng Đường Nạp đứng trấn tĩnh. Ngay lúc đó, tôi cảm nhận được tình yêu của mình dành cho anh. Một người anh hùng hoàn hảo.

Người kéo xe không thể nói rõ ràng. Miệng anh ta đang chảy máu. Gã người Nga nói tiếng Anh. Hắn khẳng khẳng đòi đi mà không trả tiền.

Năm tệ thì sao ? Đường Nạp cất giọng. Tôi biết khu vực này. Quãng đường từ điểm bắt đầu đến điểm kết thúc chuyến đi sẽ có giá ít nhất tám tệ. Hãy công bằng nào.

Một xu, gã người Nga chế nhạo. Hắn ném một xu xuống đất.

Đột nhiên, người kéo xe đứng dậy và xông vào gã người Nga. Với sự giúp đỡ của đám đông, Đường Nạp và tôi đẩy cả hai người đàn ông đến đồn cảnh sát gần nhất.

Chúng tôi cho rằng người kéo xe sẽ nhận được công lý tại đồn cảnh sát. Nhưng chúng tôi thất vọng. Ai cho

các người cái quyền được xúc phạm một người ngoại quốc ? Viên cảnh sát trưởng hét lên với Đường Nạp. Ông ta có thể là một nhà đầu tư và chúng ta làm gì cũng không đủ để khiến ông ta cảm thấy như ở nhà.

Anh có phải là người Trung Quốc không ? Đường Nạp hét lên. Đó là nghĩa vụ của anh để giúp đỡ một người Trung Quốc khác khi anh ta bị ngược đãi ! Toàn thân Đường Nạp run lên khi viên cảnh sát trưởng thả gã người Nga và phạt người kéo xe.

Suốt một thời gian dài, Đường Nạp không thể nói nên lời.

Chúng tôi tiếp tục đi dạo. Nhưng tâm trạng của chúng tôi đã thay đổi hoàn toàn. Mùi hoa nhài không còn ngọt ngào nữa và cảnh đêm không còn êm dịu.

Phải có một cuộc cách mạng, Đường Nạp cuối cùng lẩm bẩm. Chính phủ Tưởng Giới Thạch hoàn toàn tham nhũng. Nó phải bị lật đổ hoặc Trung Quốc không có hy vọng gì. Tôi sẽ viết về sự việc này trong một vở kịch và em sẽ diễn nó.

Đột nhiên chúng tôi dừng bước. Chúng tôi ôm nhau và hôn nhau say đắm giữa đường, giữa đêm khuya và giữa nỗi đau.

Tôi nghĩ tôi đã sẵn sàng. Tôi đã chấm dứt với Du Kỳ Vỹ và đông hồn độn còn lại. Tôi đang bắt đầu một mối quan hệ mới với người đàn ông mà tôi hoàn toàn ngưỡng mộ. Thế nhưng tôi sợ. Tôi không thể tiến tới. Có một giọng nói nhỏ vang lên trong tâm trí tôi, với một giọng điệu hoảng sợ. Nó nói với tôi rằng tôi sắp làm tổn thương chính mình.

Tôi trong vòng tay Đường Nạp. Tôi bảo anh ôm tôi chặt hơn, chặt hơn nữa. Tôi bảo anh thuyết phục tôi.

Em sợ điều gì chứ ? Anh rơi nước mắt, anh không thể chịu đựng được nỗi đau của tôi. Em sẽ không bao giờ bị tổn thương nữa, anh hứa.

Tôi là một nhà cách mạng ! Cụm từ kỳ lạ bật ra khỏi miệng tôi. Giọng tôi cứng nhắc, như thể đó là một lời tuyên bố cảnh báo.

Đường Nạp không phản ứng, anh bối rối.

Tôi cũng vậy. Thật kỳ lạ. Tôi không có lời giải thích. Phải có một lý do. Hẳn đã có căng thẳng đang hình thành rồi. Một sức căng sẽ chia rẽ chúng tôi ngay cả khi nó kéo chúng tôi lại gần nhau. Tôi nói ra là để không bị cảm dỗ, là để từ chối. Tôi chắc chắn là như vậy. Giác quan của tôi cố nói với tôi rằng có một sự không phù

hợp. Một khoảng cách giữa chúng tôi không thể nào lấp đầy. Nó xảy ra ngay lúc đó, ngay giữa lúc mọi thứ còn mới mẻ. Nhưng chẳng ích gì. Không ai có thể trốn thoát số phận. Chúng tôi phải đến với nhau để chia sẻ con đường này, để chia sẻ hình ảnh cậu bé hạt bạch quả và vòng tay đầy ánh sáng của cậu.

Vài ngày sau sự việc với gã người Nga, chúng tôi ký hợp đồng thuê một căn hộ nhỏ ở phía bắc Thượng Hải. Chúng tôi dọn vào và bắt đầu sống cùng nhau.

6

Cô không nhớ chuyện rắc rối bắt đầu như thế nào. Nó đến một cách chậm rãi, luồn lách tới gần họ và rồi bỗng hiện ra ngay đó. Cô cho rằng có quá nhiều sự nóng nảy trong tính cách của cả hai và điều này đã bắt đầu làm tan chảy mỗi quan hệ của họ. Họ tranh cãi về những thứ dường như là nhỏ nhặt nhưng cũng là tất cả. Hóa đơn, công việc, thói quen, những khác biệt trong quan điểm. Cô biết một lý do nữa - cô không nhận được bất kỳ lời mời nào từ xưởng phim và những mối quan hệ của Đường Nạp cũng chẳng giúp được gì. Cô bức bối vì anh không những không giúp giải quyết rắc rối của cô, mà còn không xem trọng nỗi khó khăn của cô.

Em luôn có thể kiếm sống bằng cách làm việc khác mà, anh đề nghị. Ví dụ như làm thư ký hay y tá chẳng hạn.

Cô cảm thấy như một con công bị nhốt vào chuồng gà. Cô cố không cãi lại. Cô cố bắt bản thân hiểu rằng Đường Nạp cũng có những rắc rối riêng và cần được hỗ trợ. Vì những quan điểm cấp tiến của mình, tờ báo của anh gần đây đã trở thành mục tiêu của chính phủ. Kết quả là Đường Nạp bị sa thải khỏi vị trí biên tập viên

chính của tờ báo. Lúc đầu, anh cảm thấy tự hào vì đã đứng lên vì niềm tin của mình. Nhưng gần đây việc tìm kiếm công việc mới của anh không mấy thành công. Cô đã cố gắng tỏ ra ủng hộ. Anh giả vờ không quan tâm và gạt cô ra.

Trước mắt tôi, Đường Nạp dần chìm vào bế tắc. Không ai muốn thuê anh và anh đang trở nên cạn kiệt tiền bạc. Anh quát tháo chính mình. Và thế rồi anh vẫn đến các nhà hàng. Anh không thể sống thiếu phong cách. Anh mượn tiền để mua quà cho tôi. Anh phải cảm thấy mình giàu có và có năng lực. Anh tiếp tục tổ chức những bữa tiệc lớn để chiêu đãi bạn bè.

Tôi sợ phải chìm trong nợ nần, sợ ham muốn tiếp tục chi tiêu của Đường Nạp. Tôi rút tiền từ tài khoản chung của chúng tôi và giấu đi số tiền tiết kiệm của mình. Một ngày, tôi bị phát hiện và anh buộc tội tôi phản bội tình yêu của chúng tôi.

Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau suốt hai ngày. Tôi cảm thấy có lỗi và cố gắng làm lành bằng cách nấu bữa tối. Tôi chuẩn bị món ăn anh thích nhất, bánh bao chiên. Tôi làm một cách cẩn thận, đảm bảo từng chiếc bánh bao đều có màu nâu vàng hoàn hảo.

Anh nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà và hút thuốc.

Cơm tối xong rồi, tôi gọi.

Anh rời giường và đến bàn.

Tôi phục vụ anh, đặt trước mặt anh một đôi đũa, một chiếc khăn ăn và một bát nhỏ dấm.

Anh đẩy các đĩa bánh ra và bắt đầu nói bằng một giọng điệu kỳ lạ. Khao khát danh vọng là kẻ thù của hạnh phúc. Không có gì tệ hơn. Em đang đánh mất những phẩm chất tốt đẹp nhất của mình. Em đang bị ảnh hưởng bởi những gì tệ nhất của Thượng Hải. Em đã mua lấy sự hời hợt của nó. Anh lo cho em. Em đang hủy hoại chính mình. Em không nhìn thấy điều đó vì học vấn thấp kém của mình. Anh cảm thấy buồn và thương hại cho em. Em tỏ ra thông minh trong những tình huống nhỏ nhưng em thua trong những trận chiến lớn. Em đang thua cuộc. Nó giống như bị tai đi trộm chuông - em nghĩ sẽ không ai nghe thấy em. Em có biết mình đang trở thành cái gì không ? Một kẻ tầm thường. Đúng vậy, em đây.

Cô cố lờ anh đi. Cô nhét đầy bánh bao vào miệng và nhai một cách giận dữ. Cô cố nghĩ rằng anh đang trút sự bức dọc lên cô và không cố ý làm hại. Anh chẳng còn chỗ nào để trút cơn giận. Cô phải ở đó vì anh. Đã đến lúc chứng minh tình yêu của cô. Anh cần cô chứa đựng rác rưởi của anh. Đó là điều cô nên làm cho anh.

Cô chịu đựng cho đến khi đạt đến giới hạn.

Anh tiếp tục. Anh đang bắt đầu tin vào những gì bạn bè anh nói về em. Em đến từ một nơi nhỏ bé. Anh đang cố trồng một bông hoa từ hạt giống đã chín.

Đến lúc này, cơn thịnh nộ của cô bùng lên. Sự tác động làm cô ghen thờ. Anh là người yêu của em, cô nói, chỉ tay vào anh, nước mắt giàn giụa. Em có thể chịu đựng tin đồn thất thiệt, những lời đàm tiếu xúc phạm và chỉ trích ác ý. Em có thể chống đỡ cả bầu trời đang sập, nhưng không thể chịu đựng được lời nói của anh.

Nó làm cô đau đớn quá không thể tiếp tục. Cô nhặt đĩa bánh bao, mang vào nhà tắm. Cô đổ tất cả bánh bao vào bồn cầu và xả nước. Cô khóa cửa lại và nức nở.

Anh đến, gõ cửa và cầu xin cô mở ra. Tất cả là vì sự bức dọc của anh. Anh xin lỗi. Anh sợ. Anh sợ rằng em sẽ thất vọng và rời bỏ anh.

Nửa đêm, cô mở cửa nhà tắm và bước ra. Cô nói với anh rằng cô không thể ở cùng anh được nữa. Cô không thể xóa đi những gì anh đã nói khỏi đầu.

Anh nhìn cô khi cô bắt đầu thu đồ. Cô lấy ra áo khoác, quần, giày, bàn chải đánh răng và khăn tắm. Cô chỉ có một vali nhỏ và cô không có nhiều thứ để thu xếp.

Đây là cách em trừng phạt anh sao ? anh nói một cách cay đắng. Em biết anh không có sức để chống cự lại em. Tất cả bạn bè anh đều dự đoán điều đó. Nhưng không ai có thể thuyết phục anh ngừng yêu em. Anh tưởng em quan tâm, nhưng... Em không cho tình yêu của chúng ta một cơ hội thứ hai. Em không. Anh gục ngã.

Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào khóc như vậy. Toàn bộ cơ thể anh run rẩy như những giàn dưa chuột bị bão đánh gục. Cô ngừng thu dọn.

Sau một lúc lâu, anh ngừng khóc. Anh đứng dậy, đi đến cửa và mở rộng nó. Đừng bận tâm đến anh. Cứ đi đi.

Căn phòng yên lặng. Đường ống nước trong bồn chứa nhà vệ sinh đã ngừng chảy.

Cô đứng dậy, bước đến cửa và đóng nó lại. Sau đó cô nhìn anh và chờ đợi.

Bình, anh gọi.

Cô giang rộng vòng tay.

Đó là một đêm của nước mắt và lời hứa. Chúng tôi thề sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì cản trở tình yêu của chúng tôi. Ngày hôm sau, anh lại tự tin trở lại. Anh ra ngoài tìm việc và trở về với bó hoa trên tay. Không có tin tốt đâu, em yêu, nhưng tình yêu là tin tốt nhất, phải không ?

Tôi mỉm cười và ôm anh. Tôi kể cho anh nghe tin của tôi - không có vai diễn nào nhưng tôi đã kiếm được một công việc bán thời gian, trợ lý sản xuất.

Những ngày tháng trôi qua. Tuần và tháng. Vẫn không có tin tốt lành cho Đường Nạp. Để tránh sự bối rối, anh lang thang về khuya. Anh về nhà trong tình trạng say khướt và không dậy nổi cho đến tận trưa. Anh liên tục tiệc tùng với bạn bè.

Thế giới thật tồi nát, anh nói với tôi. Nó hoàn toàn tồi nát.

Đan và Quân Lý tiếp tục bao bọc Đường Nạp. Họ vui vẻ lắng nghe anh. Họ không gây áp lực cho anh và anh dựa vào sự ủng hộ của họ. Anh thậm chí còn nhiệt tình nói về vai diễn mới của Đan và bộ phim mới của Quân

Lý. Anh nói như thể đó là thành công của chính mình.

Còn anh thì sao ? Tôi hỏi. Giọng tôi sắc lẹm và tôi không có ý định giấu sự thất vọng của mình.

Những bữa tiệc và bạn bè của anh trở nên khó chịu đối với tôi. Tôi không thể chịu đựng nổi chúng. Đường Nạp đã hết cách để giải quyết rắc rối đang hình thành giữa chúng tôi. Để tránh xung đột, tôi bắt đầu khép mình lại. Chúng tôi thu hồi sự yêu thương và hiếm khi làm tình. Khi chúng tôi làm, đó là một cách để ngừng tranh cãi, một cách để trốn tránh thực tế. Nhưng nó đang dần mất đi sự kỳ diệu.

Nỗi thất vọng của chính cô giờ đây quay lại cắn xé cô. Không buổi thử vai nào của cô được chọn. Một ngày, tính khí của cô bùng nổ. Họ tham dự buổi công chiếu một vở kịch, *Võ Tắc Thiên*. Cô và Đường Nạp đi cùng bạn bè. Cô ăn mặc thời thượng trong một chiếc áo dài lụa màu chàm dài thướt tha với một chiếc khăn choàng mỏng bằng cùng chất liệu quàng quanh cổ. Đường Nạp mặc một bộ vest phương Tây màu trắng. Họ trông thật đẹp đôi khi đứng cạnh nhau. Lúc đầu, cô có vẻ đang có một khoảng thời gian vui vẻ.

Võ Tắc Thiên là một vở kịch thử nghiệm. Đây là lần đầu tiên các diễn viên Trung Quốc ngâm văn xuôi thay vì thơ. Võ Tắc Thiên được khắc họa là một người phụ nữ vĩ đại. Khán giả vỗ tay nhiệt liệt khi màn sân khấu hạ xuống.

Tại buổi chiêu đãi, Lan Bình mất kiểm soát. Cô nói nặng lời. Theo tôi, buổi biểu diễn quá nhàm chán. Nó thiếu sinh khí. Nữ diễn viên không phù hợp. Không có sự chân thành. Cô ấy không phải đang diễn, mà giống như một tiểu tăng đang tụng kinh - bằng miệng, chứ không phải bằng tim.

Mọi người bị sốc. Nhưng Lan Bình vẫn tiếp tục. Trong lúc hào hứng, chiếc khăn choàng của cô tuột khỏi vai. Cô liên tục nhặt nó lên nhưng chiếc khăn cứ tuột xuống. Cuối cùng cô để nó rơi hẳn. Cô tiếp tục chỉ trích, giọng cô càng lúc càng to. Cô cuộn chiếc khăn quanh ngón tay một cách bồn chồn. Đường Nạp đến. Anh nhẹ nhàng kéo cô sang một bên. Thôi nào, em mệt rồi.

Để em nói hết !

Nghe này, anh là nhà phê bình. Và công việc của anh là nhận xét và anh nghĩ đây là một vở diễn hay.

Ôi, Đường Nạp, anh là một nhà phê bình tồi và đó là lý do tại sao anh không được thuê.

Đến lúc này, Đường Nạp phản pháo. Anh nói điều chạm đúng vào dây thần kinh, nói những lời lẽ chia cắt họ mãi mãi. Em biết không, Lan Bình ? Lý do duy nhất em tức giận là vì em không được đóng vai Võ Tắc Thiên !

Đối với Lan Bình, mùa đông năm 1936 bắt đầu bằng những cánh cửa đóng sầm và những giọt nước mắt. Cặp đôi đã quyết định chia tay và mỗi người thuê một chỗ ở khác nhau. Mặc dù họ cố gắng quay lại với nhau, có một bức tường ngăn cách họ. Về mặt tinh thần, cô tự nhủ mình đã chấm dứt với Đường Nạp, nhưng về thể xác, cô không thể phá vỡ thói quen - cơ thể họ phụ thuộc vào nhau. Sau mỗi cuộc cãi vã, cô lại quay về với anh chỉ để chạy đi vào ngày hôm sau.

Một đêm, anh đến gặp cô với những bông hồng để chúc mừng vai diễn mới trên sân khấu mà cô vừa nhận được. Đó là một vai nhỏ, nhưng nó cho cả hai lý do để gặp nhau. Chỉ vài phút sau khi cánh cửa đóng lại, một người hàng xóm ở trên nghe thấy tiếng Lan Bình hét lên, tiếp theo là âm thanh đồ đạc bị đập phá. Lo sợ cho tính mạng của Lan Bình, người hàng xóm chạy xuống và xông vào. Hai người yêu nhau đang lao vào cổ nhau.

Trên sân khấu, tôi đóng vai một cô gái lao động đang ở bước ngoặt cuộc đời. Một cô gái rất giống tôi, từ một thị trấn nhỏ, bối rối trước cuộc sống thành phố lớn. Trong buổi diễn, tôi nhân cơ hội khóc cho chính mình. Tôi bị ốm. Con đau đầu của tôi dữ dội, nhưng tôi không thể rời sân khấu. Tôi không có nơi nào khác để đi.

Tôi không thể nhắm mắt. Nếu làm vậy, hình bóng Đường Nạp lại hiện ra.

Đêm mừng 8 tháng 3, tôi vật vã vì mong muốn được gặp lại anh. Tôi đang liều lĩnh với sức khỏe của mình. Con sốt của tôi ngày càng nặng. Có lẽ vì thế mà tôi muốn gặp anh. Cảm giác rằng mình sắp chết của tôi. Có lẽ tôi sẽ được giải thoát - thân xác tôi đang làm thay việc cho trái tim tôi.

Tôi đưa mình đến căn hộ của anh dù đầu tôi cứ bảo không. Anh sống trên đại lộ Nam Dương ở khu Chingan. Đó là một khu phố thanh lịch, cao cấp. Một nơi hợp với gu thời thượng của anh. Tôi đang làm gì ở đây ? Tôi như mất hồn. Anh đã đưa chìa khóa cho tôi, nhưng không ngờ tôi đến - tôi đã từ chối lời mời của anh. Tôi đã nói với anh rằng bản tính tôi không phải là kiểu người nhìn lại.

Lần này tôi tự thất hứa. Tôi muốn buông bỏ, nói chuyện với anh lần cuối, yêu anh lần cuối. Trên sân khấu, đó sẽ là cảnh từ biệt. Một hành động đau lòng nhưng giải thoát.

Thân thể cô run lên, vã mồ hôi vì sốt. Cô khao khát vòng tay anh. Cô xoay chìa khóa và bước vào. Anh không có nhà. Căn phòng ngăn nắp, như cô tưởng tượng. Mọi thứ đều ở đúng vị trí. Giày dép xếp hàng ngay ngắn sau cửa, bát đĩa chất đống trong giỏ. Tạp chí và sách vở xếp chồng, không một hạt bụi. Một cánh cửa sổ hé mở. Tấm rèm trắng lay động theo làn gió. Cô mới chỉ đến căn phòng này một lần trước đây. Đó là hai tháng trước.

Có một cuốn sách trên bàn anh. Có gì đó thò ra từ giữa các trang sách. Những bức thư. Cô không tìm được sự tò mò và quyết định xem thử. Hai bức thư. Một bức là chữ viết tay của một người lạ. Thư của một nữ fan hâm mộ ngưỡng mộ một bài báo trước đây của anh. Ở cuối thư, cô ta tán tỉnh. Thật ngọt ngào nhưng ngu ngốc. Người viết nói rằng cô ta không thể chờ đợi thêm nữa, đã mơ về anh. Nói rằng anh được định sẵn cho cô ta. Cô ta cầu xin một cơ hội được gặp anh. Chữ ký nguệch ngoạc như múa rồng, cho thấy cô ta không được học hành đến nơi đến chốn. Tờ giấy tỏa hương thơm ngát của hoa tử đinh hương dại.

Bức kia là của Đường Nạp. Nó đã được dán kín, chờ gửi đi. Cô cảm thấy lòng mình như thiêu đốt. Cô không thể nghĩ thêm nữa. Cô phải mở bức thư ra và cô đã làm vậy. Cô xé phong bì, đôi tay run rẩy. Tôi vô cùng hứng thú, cô đọc, vì một tình yêu như thế này thật khác thường và hiếm có. Sự quyến rũ của anh, một lần nữa trút xuống kiến thức và trí tuệ của mình. Anh dùng những lời lẽ từng dùng với Lan Bình để khen ngợi cô gái đó. Những lời mà Lan Bình từng giữ trong tim, nương tựa để lấy sức mạnh và dùng làm vũ khí chống lại bóng ma người mẹ. Giờ đây, khi mắt cô chạm vào nét chữ thanh thoát của Đường Nạp, hơi thở cô nghẹn lại.

Tôi ép mình ngồi yên và thở. Tôi để lại cho anh một mẫu giấy. Tôi cảm ơn anh vì cơ hội được đọc những bức thư. Tôi nói mọi thứ dường như đang diễn ra rất tốt đẹp. Giờ thì chẳng còn gì phải bận tâm nữa. Mọi thứ đang về đúng vị trí của nó. Tôi không thể hạnh phúc hơn cho anh. Tôi ước gì mình đừng quá trân trọng nét chữ của anh, nhưng không may là tôi có. Nó thật đẹp.

Không nói với ai một lời, tôi đến nhà ga. Tôi mua một vé tới Tế Nam. Tôi không biết tại sao mình lại chạy trốn đến Tế Nam. Ông bà tôi đã mất và tôi từ lâu mất liên lạc với mẹ tôi. Nhưng Tế Nam là quê hương tôi và ý nghĩ đó khiến tôi thấy an ủi. Sau khi xuống tàu, tôi hướng về

ngôi nhà cũ của ông bà, nơi tôi thấy một người họ hàng xa đang ở, bà ta không nhận ra tôi. Tôi quyết định gọi bà là Dì và hỏi xem tôi có thể ở lại một thời gian không. Bà ấy chào đón tôi.

Tôi không thể tin nổi khi nhận được tin từ người quản lý của khách sạn duy nhất trong thị trấn. Đó là ngày thứ ba. Đường Nạp đang đợi tôi trong Quán trọ Cạnh Đường sắt. Tôi ngạc nhiên vì anh đã tìm thấy tôi. Nhưng tôi từ chối gặp anh. Anh cứ van nài, đến khu phố, đi đi lại lại trên phố và đứng trước cổng nhà. Cuối cùng dì tôi mời anh vào.

Anh trông xanh xao như thể máu đã cạn khô trong người. Anh nói anh cần làm rõ một điều.

Có ích gì chứ ? Chúng ta đã xong rồi. Chúng ta không thể thay đổi chính mình.

Anh hét to, gần như gào lên, Anh biết anh sẽ không thể chống lại số phận ngay từ giây phút anh gặp em !

Tôi không kìm chế được nữa. Không thể nào tập trung suy nghĩ. Ý chí tôi lùi bước nhưng tôi cố nói, tôi sẽ không quay lại.

Anh nói được thôi, đừng bận tâm. Không thành vấn đề.

Sáng hôm sau, người quản lý khách sạn chạy hớt hải đến nhà chúng tôi. Trông ông ta như một kẻ mất hồn. Chúng tôi gần như không hiểu ông ta nói gì. Cuối cùng ông ta khiến tôi hiểu rằng Đường Nạp đã uống quá liều thuốc ngủ và đang ở trong bệnh viện.

Tôi lao đến bên giường bệnh của anh. Tôi gọi tên anh. Anh mở mắt, cố gượng cười rồi lại bất tỉnh. Tôi không biết nói gì. Sau khi Đường Nạp ra viện, tôi chào tạm biệt dì và trở lại Thượng Hải với anh.

Lan Bình dọn đến chỗ của Đường Nạp. Họ tự khiến bản thân tin rằng tình yêu sẽ chinh phục tất cả. Trong khi họ cư xử đúng mực nhất có thể, họ vẫn dè chừng. Khi cơ thể anh hồi phục và anh muốn làm tình, cô không thể. Anh cảm nhận được sự chối từ của cô. Sự lạnh lùng của cơ thể cô, sự cứng nhắc của nó. Anh cảm thấy nó đang chết dần. Anh khóc. Anh biết rằng họ không thể tiếp tục. Anh đứng dậy và hỏi liệu cô đã tha thứ cho anh chưa.

Vì điều gì ? Những bức thư ấy sao ?

Thật tội tệ, anh lặp đi lặp lại. Anh đã thất vọng và say. Nó chẳng có ý nghĩa gì đâu. Anh thậm chí còn không biết cô gái đó. Cô ta có thể là một gái mại dâm. Anh hoàn toàn không nhớ cô ta.

Anh nói anh đang hủy hoại chính mình - đó là con người anh khi không có tình yêu của cô. Cô nói, Đâu phải do em. Trái tim em có cách của riêng nó. Anh xem em cố gắng thế nào. Anh xem em đang ép bản thân đây này. Nhưng cơ thể em nhớ những tổn thương. Một lần nữa, không phải do em. Gieo nhân nào gặt quả nấy.

Anh đứng dậy và bước ra phòng khách, nơi họ dùng chung với những người thuê nhà khác. Cô nằm trên giường. Cô không biết rằng anh đang để lại cho cô một mẩu giấy.

Cô không nhớ đã mất bao lâu để tìm thấy mẩu giấy. Cô đi theo anh như một người mộng du đi theo một người mộng du khác, lần theo bước chân anh trên rìa một mái nhà cao. Có lẽ bóng hình quá khứ của họ, hồn ma tình yêu của họ đã lôi kéo cô. Cô phát hiện ra mẩu giấy của anh. Nó nói rằng anh sẽ lại tự tử. Không còn cách nào khác, mẩu giấy viết. Anh phải đi. Bằng cách đó, anh sẽ giải thoát cho cô khỏi rắc rối mà anh gây ra.

Hãy đưa mẩu giấy này cho cảnh sát, để họ biết rằng đó là lựa chọn của riêng tôi để kết thúc cuộc đời mình. Em có thể thương hại tôi vì tôi không thể từ bỏ tình yêu này. Giờ thì, cuối cùng, em cũng biết sự thật về tôi, em biết rằng tôi không đủ mạnh mẽ cho em.

Cô nhìn vào đám đông, cố xác định vị trí của anh. Cuối cùng cô thấy anh, đang chạy trốn khỏi cô. Cô đuổi theo.

Họ đối mặt nhau. Anh bị cái chết nhìn chằm chằm. Vâng, đó là ánh mắt trong mắt anh. Bị cái chết nhìn chằm chằm. Cô lay anh. Anh không phản ứng. Xe buýt, xe đạp, đám đông lướt qua họ. Cảnh vật dường như không thực. Con người, đồ vật chuyển động, tiến vào rồi biến mất. Sự ngột ngạt. Dần dà mọi thứ bắt đầu đóng băng. Cái cách cái chết làm tê liệt. Cô nghe thấy tiếng khóc của trái tim mình.

Chúng ta sẽ nói chuyện, cô nói.

Họ đang bước xuống từ đỉnh điểm khủng hoảng. Ở Lan Bình, nó biểu hiện thành cơn sốt. Cô nằm trên giường trong vòng tay anh, run rẩy, suy sụp. Khi thì cô khóc nức nở, ngồi bật dậy, đâm nắm đâm vào nệm. Lúc khác cô ngất đi, bất tỉnh. Anh chăm sóc cô, trong sự hối hận. Anh cho cô ăn cháo theo cách một người mẹ cho đứa con thơ của mình ăn. Anh ở bên giường mỗi lần cô tỉnh dậy. Đôi khi là lúc nửa đêm. Ba giờ sáng. Cô mở mắt, thấy anh ngủ, đầu gục trên cánh tay gập lại, trên một chiếc ghế đầu. Trước mặt anh, một bát cháo, vẫn còn ấm.

Cô khóc, không biết phải làm gì với anh và với chính mình. Cô thương anh nhưng không thể yêu một người đàn ông đã lạc lối. Hình ảnh những bức thư ám ảnh cô. Cô thương hai anh, muốn yêu anh trở lại nhưng không thể xuyên thủng bức tường. Không thể nhìn anh bằng một ánh mắt khác. Cô không thể xóa đi chuyện đã xảy ra - thậm chí không thể quyết định điều gì làm cô phiền muộn nhất : sự không chung thủy của anh hay những nỗ lực tự kết liễu đời mình của anh.

Ấy vậy mà một phần khác trong cô chống lại lý lẽ này. Có những lý do để hồi sinh tình yêu của họ. Cô bị thu hút bởi sự ngoan cố của anh, lòng trung thành như chó của anh. Sự sẵn sàng chết vì cô của anh. Cách anh thẳng thừng nói rằng nếu tình yêu không chinh phục được, thì đó không phải là tình yêu. Cô xúc động bởi niềm tin của anh vào tình yêu và lời hứa rằng anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cô. Cô chắc chắn không có người đàn ông nào khác trên đời làm được những gì Đường Nạp đã làm cho cô. Cô nhớ lại nỗi bất hạnh của cuộc sống không có tình yêu. Cô không chắc điều gì tệ hơn.

Họ chôn vùi bản thân trong công việc. Anh trở thành một nhà văn tự do và cô vẫn sẵn lòng các vai diễn trong nhà hát và điện ảnh, nhưng nỗi cô đơn của họ ngày một lớn. Cô không muốn tìm hiểu về cô gái đã viết lá thư,

thể mà cô ấy không thể buông bỏ. Hình bóng cô gái ấy ám ảnh suy nghĩ của cô - con ma mở một căn bếp trong tâm trí cô và nấu nướng. Đôi khi cô có thể nếm được mùi vị của cô ta trong anh. Cô đầy nghi ngờ. Cô không thể chịu được việc anh chạm vào mình. Cô đã hoàn toàn mất đi ham muốn dành cho anh.

Anh ra ngoài, dành cả buổi tối với bạn bè, không ngừng uống cho đến khi say khướt. Ở Đan và Quân Lý, anh tìm thấy sự an ủi và thấu hiểu. Họ đã cố gắng giúp anh xin một vị trí biên chế ở một tờ báo hay tạp chí, nhưng các biên tập viên đều từ chối anh - vụ tự tử của anh giờ đã thành câu chuyện trong thiên hạ. Trong mắt họ, Đường Nạp đã đánh mất phẩm giá của mình.

Thú vị thay, đối với Lan Bình, câu chuyện đó lại làm tăng thêm sự nổi tiếng và giúp cô kiếm được việc. Cô tham gia vào những bộ phim chính trị ngân sách thấp do các nhà làm phim độc lập sản xuất. Cô không có may mắn để có được vai diễn trong các bộ phim chủ đạo lãng mạn. Cô không thể đánh bại những sinh vật mặt trăng thân bình hoa đỏ. Nhưng các phim chính trị lại phù hợp với cô. Ít cạnh tranh hơn. Các nhà sản xuất không mời được các minh tinh nổi tiếng nên họ quay sang các cô đào non và thậm chí là những gương mặt vô danh.

Trung Quốc, đất nước của tôi, quan trọng với tôi hơn là bất hạnh cá nhân của tôi. Tin tức về việc Nhật Bản chuẩn bị xâm lược thêm đã tràn ngập các mặt báo. Thật chán ngán, người Thượng Hải không bị ảnh hưởng quá nhiều. Tìm kiếm lạc thú mãi mãi là ưu tiên của thành phố. Các rạp hát vẫn chật kín người xem phim tình cảm. Cuộc sống của khán giả dường như đòi hỏi phải bú mớm những ảo tưởng. Tôi ghét những kẻ đóng vai bác sĩ gây tê liệt lương tâm, những kẻ cung cấp ống dẫn thuốc phiện cho não bộ của quần chúng. Nhiều người trong số họ là bạn của Đường Nạp. Đường Nạp la cà với họ để trốn tránh sự thất vọng của chính mình. Anh ta đã trở thành một kẻ vô công rồi nghề.

Đường Nạp không còn đáp lại lời thách thức của cô nữa. Anh tránh mặt cô. Chẳng mấy chốc cô phát hiện ra anh ta lại ngoại tình.

Cô thấy mình quá đau đớn đến mức không thể khóc. Cô bước ra ngoài và đi bộ dưới bóng những ngọn đèn đường. Một đêm, cô dừng chân trước cửa nhà Trương Mẫn, đạo diễn vở *Nhà Búp Bê*. Cô gõ cửa. Anh ta có nhà và ngạc nhiên trước chuyến thăm của cô. Cô hỏi liệu cô có thể vào trong không. Anh ta mở cửa, mời ghé, mang đồ uống, nói với cô rằng vợ và con gái anh ta đã đi vắng. Cô suy sụp, nước nỡ, kể cho anh nghe câu

chuyện của mình. Anh ta dành cho cô tất cả thời gian và sự chú ý trên đời. Anh ta vốn luôn ngưỡng mộ cô.

Họ cùng uống, cô thấy đỡ hơn. Cô nói cô không muốn về nhà, nói rằng chẳng còn lý do gì nữa. Anh ta dang rộng vòng tay. Đó là điều cô muốn. Cô đến đây là vì điều này. Để được quan tâm chăm sóc.

Cô tưởng sau đó cô sẽ thấy tốt hơn. Nhưng không phải vậy. Cô không thể tự thổ lộ với chính mình. Cô đứng dậy để đi. Nói rằng đã đến lúc. Anh hiểu và đi mở cửa. Anh giúp cô khoác áo và ôm cô chào tạm biệt. «Ping, anh muốn em biết rằng anh sẽ luôn ở đây vì em.»

7

Chúng tôi đang trên đường đến một buổi lễ cưới tập thể. Chúng tôi đi cùng với hai cặp đôi khác, Đan và Lucy, Eryi và Lulu. Quân Lý sẽ đóng vai trò là chủ nhà của chúng tôi. Người làm chứng là bạn luật sư của Đường Nạp, ông Sheng. Cả Đường Nạp và tôi đều hy vọng buổi lễ sẽ cứu vãn tình yêu của chúng tôi. Chúng tôi như những cây rau sau đợt sương giá nặng. Chúng tôi cần hơi ấm của mặt trời. Chuyến đi có vẻ hoàn hảo. Đó là một ngày xuân dịu dàng. Chúng tôi đi tàu từ Thượng Hải đến Hàng Châu. Nơi này đã từng được các nhà thơ và khách du lịch qua các thời kỳ miêu tả như khuôn mặt của thiên đường.

Họ không thể thấy được ngọn núi rắc rối bởi vì họ đang đứng trên đó. Sự thật là không còn gì trong tình yêu của họ nữa. Cô ấy có nghi ngờ, nhưng vẫn chọn tin vào tình yêu, cùng với phần thưởng - Đường Nạp đã hứa sẽ thuyết phục Quân Lý giao cho cô vai diễn trong phim của anh ấy. Đó là lý do cô quyết định tiến bước, tiến đến buổi lễ cưới.

Đây là Quân Lý. Cô lại một lần nữa tự trình bày bản thân trước anh ấy, thể hiện những mảnh khóc của mình. Nhưng cuối cùng, không có kết quả nào cho nỗ lực của

cô. Cô cố gắng hết sức, Đường Nạp cũng vậy. Nhưng Quân Lý không chỉ không cảm động mà còn cảm thấy ghê tởm. Nếu không vì Đường Nạp, anh ấy thậm chí sẽ không nhìn đến Lan Bình. Cô ta coi chuyện này quá cá nhân đến mức cảm thấy bị xúc phạm sâu sắc. Nỗi oán giận của cô lớn đến mức ba mươi năm sau, trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, cô ra lệnh cho Hồng vệ binh hủy diệt Quân Lý. Hãy tưởng anh ta đi để anh ta không thể lan truyền tin đồn về cô nữa. Quân Lý bị đánh cho đến chết bởi Hồng Vệ Binh và Phu nh-an Mao sẽ không thừa nhận rằng điều đó có liên quan gì đến mối thù cá nhân.

Thái độ thông cảm của Quân Lý dành cho Đường Nạp đã làm hỏng hết mọi chuyện. Anh ta coi thường những kỳ vọng của tôi đối với Đường Nạp. Nếu không phải vì thái độ lười biếng của anh ta, Đường Nạp đã có thể trở thành một người đàn ông vĩ đại hơn bây giờ nhiều. Quân Lý và Đan đã phải đến cầu xin tôi vì sự ưu ái dành cho Đường Nạp. Tôi nghĩ thật ích kỷ khi Đường Nạp chấp nhận mình là một kẻ thất bại. Bạn bè của anh ta thật ích kỷ khi đứng nhìn tài năng của anh ta trôi xuống cống. Họ mua rượu cho anh ta khi anh ta chán nản. Quân Lý thậm chí còn tổ chức những bữa tiệc đặc biệt để động viên tinh thần anh ta. Anh ta mời Đường Nạp ở lại nhà mình để anh ta có thể tránh mặt

tôi. Đường Nạp gọi Quân Lý là tri kỷ của mình. Một lần Đường Nạp thổ lộ những điều mà Quân Lý và Đan đã nói về tôi. Điều đó làm tôi phát điên. Họ tin rằng Đường Nạp quá tốt so với tôi. Họ cho phép anh ta quên đi trách nhiệm đối với tình yêu của chúng tôi. Họ đã hủy hoại tương lai của Đường Nạp cùng với tôi.

Sự thật còn sâu xa hơn. Họ là những người duyên phận trắc trở. Có sự phản bội. Và rồi nổi thất vọng của cô ấy ập đến. Cô đã mong đợi Quân Lý sẽ chọn cô vào vai. Cô nghĩ anh ấy là bạn thân nhất của Đường Nạp. Nhưng anh ta đã làm điều ngược lại. Anh ta chọn đối thủ của cô, Bạch Dương, một nữ diễn viên mặt bánh trắng, trong phim *Sông Xuân Chảy Về Phía Đông* của anh ta và biến cô ta thành một siêu sao. Cô đã thật ngốc nghếch. Làm sao cô có thể được họ ưa thích khi người đàn ông đó nghĩ rằng cô là nguồn cơn đau khổ của người bạn thân nhất? Kẽ đã đẩy Đường Nạp đến chỗ tự tử? Quân Lý quá thông minh. Anh ta luôn thấy Đường Nạp và Lan Bình không xứng đôi. Anh ta đã không ưa cô ngay cả trước khi cô tự giới thiệu.

Chúng tôi đang tạo dáng chụp ảnh. Tháp Lục Hòa là một phong nền hoàn hảo. Quân Lý đang cố gắng sắp xếp chúng tôi trong khung hình. Những ngôi sao của Trung Quốc. Những đàn ông và phụ nữ đẹp trai xinh

gái nhất. Tôi ý thức được rằng những bức ảnh này sẽ tạo ra sự chú ý và cơ hội nghề nghiệp. Nhưng ý định của tôi không chỉ là có mặt trong bức ảnh này. Ý định của tôi là cho Đường Nạp thấy tôi quan tâm và yêu anh ấy đến nhường nào. Tôi đang thực hiện một cam kết trọn đời với một người đàn ông mà thật khó để tiếp tục yêu. Đó là một sự hy sinh. Nhưng vì tình yêu, tôi sẵn sàng làm mọi thứ. Tôi run sợ trong lòng. Tôi đang đặt cược.

Tại sao tôi lại lo lắng ? Trước hết con phải có niềm tin thì nó mới phát huy tác dụng với con, một nhà thuyết giảng Phật giáo đã nói với tôi như vậy. Tôi phải xây dựng niềm tin vào Đường Nạp, tôi phải xây dựng niềm tin rằng mối quan hệ của chúng tôi sẽ thành công. Đó là điều tôi đang nghĩ khi bức ảnh được chụp. Tôi không cho phép bản thân có lựa chọn nào khác. Tôi đốt hết cầu. Tôi cắt đứt hết đường lùi để có thể dẫn thân hoàn toàn vào trận chiến.

Đứng ở giữa và phía sau, tôi cố gắng mỉm cười nhưng tôi thiếu tự tin. Tôi sợ rằng khuôn mặt mình sẽ bị đem ra so sánh với hai cặp đôi đang yêu rõ rệt kia. Tôi cố che giấu bản thân khỏi sự thật.

Quân Lý đang cầm máy ảnh. Chính anh ấy là người đề xuất Tháp Lục Hòa. Một nơi đầy tính biểu tượng. Nhóm chúng tôi có sáu người. Con số may mắn. Hãy luôn đứng thẳng và cao như ngọn tháp, Quân Lý nói. Anh ấy là một đạo diễn giỏi, người biết cách truyền cảm hứng cho diễn viên.

Đan đứng cạnh Lucy bên phải tôi. Họ không thể rời xa nhau. Tôi ghen tị với Lucy. Trong ánh mắt của Đan, Chúa dạy ta về vẻ đẹp của đàn ông. Đan có thể có bất cứ ai anh muốn, nhưng anh chọn Lucy. Đan không thể đợi để thuộc về cô ấy. Chắc chắn họ biết đến hạnh phúc. Eryi và Lulu cũng vậy. Tôi buồn.

Tôi không thể biết Đường Nạp đang nghĩ gì. Anh ấy cũng có vẻ lo lắng. Chiếc mũ nò của anh ấn thấp, gần như che khuất đôi mắt. Anh đứng đằng sau tôi như thể muốn mình bị mờ nhoè đi.

Ba mươi năm sau, Phu nhân Mao tuyệt vọng muốn hủy hoại bức ảnh này. Bà ta muốn xóa bỏ mọi khuôn mặt xuất hiện ở đây. Đó là năm 1967 và bà ta đang trên con đường trở thành người cai trị Trung Quốc. Mao già chính là tấm vé của bà. Bà ta phải chứng minh với cả dân tộc rằng bà đã có tình yêu của Mac từ khi bà sinh ra. Bà phải chứng minh rằng không hề có ai giữa bà và Mao.

Khi đó, Quân Lý và Đan trở thành những kẻ biết quá nhiều. Phu nhân Mao cảm thấy bà không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để họ ra đi.

Cắt ! Quân Lý hô to như khi ở trên trường quay. Các diễn viên thở phào. Nhóm quay trở về Thượng Hải ngay đêm đó. Ba ngày sau, tất cả họ đều tham dự một buổi chiêu đãi lớn. Như dự đoán, sự kiện này thu hút sự chú ý của giới truyền thông.

Đường Nạp và Lan Bình trở về nhà. Nhưng cuộc hôn nhân dường như đã chết. Họ giả vờ như nó không làm phiền họ. Cả hai cố gắng chôn vùi mình trong công việc. Thế nhưng, không có cuộc gọi nào, không có lời mời đóng vai nào dành cho cô. Công việc làm ăn của Đường Nạp cũng đình đốn. Hóa đơn chất đống. Những con quỷ tiền bạc cứ từ địa ngục ghé thăm. Nhưng anh vẫn mỉm cười, nói rằng cô là giải thưởng lớn nhất mà anh từng giành được. Những thứ khác anh không quan tâm. Phá sản hay thất nghiệp, điều đó chẳng làm phiền tôi. Tôi là một người đàn ông trọn vẹn miễn là tôi có tình yêu.

Cô rơi vào tuyệt vọng. Anh không giữ lời hứa, cô hét vào mặt Đường Nạp. Họ không còn ngủ chung giường. Không thể ở cùng nhau nhưng cũng không thể xa rời. Mô thức tôi tệ ấy lặp lại.

Rồi họ lại ra ngoài, tìm kiếm không khí và sự an ủi nơi bạn bè. Kết cục là họ ngủ trên giường của người khác. Anh đến với cô gái đã viết bức thư, và cô đến với Trương Mẫn, người lúc này đang làm một vở kịch mới, *Cơn Bão*, của nhà soạn kịch người Nga Ostrovsky. Họ chối bỏ hành động của mình. Việc chối bỏ đang trở thành vai diễn mới trong cuộc đời cô. Với Đường Nạp, đó là một phân cảnh hoàn hảo.

Trong phân cảnh này, cô tự phát triển cốt truyện riêng. Khi có căng thẳng, cô để cho nhân vật chính rời đi. Cô rút lui, biến mất khỏi sân khấu. Thế nhưng cô không thể xoay chuyển tình thế. Như đất nước của mình, cô cứ tiếp tục tan vỡ. Quân đội Nhật tiến vào mãnh liệt. Các hãng phim cắt giảm quy mô. Các phòng vé đóng cửa. Năm 1936. Hoàn toàn không có dấu hiệu của may mắn.

Hãy quyết tâm và làm điều đó, tôi tự nhủ. Tôi đang thu xếp đồ đạc và sẽ ra đi đêm nay. Tôi sẽ ở nhà một người bạn và sẽ giữ bí mật địa chỉ. Khi viết bức thư, tôi tưởng tượng Đường Nạp sẽ đón nhận nó thế nào. Tôi đưa bức thư cho Quân Lý. Tôi nhờ Quân Lý chuyển bức thư cho Đường Nạp khi chỉ có hai người họ với nhau. Không phải là tôi tin tưởng Quân Lý, hay vợ của anh ta, Cheng. Chỉ là họ sẽ là những người hứng chịu cơn thịnh nộ của Đường Nạp. Quân Lý sẽ là người ngăn

anh ta không tự sát ngay tại chỗ - biến tôi thành một tội phạm thực sự. Lần này tôi sẽ không để bị thao túng. Tôi sẽ không cho Đường Nạp thêm một cơ hội nào nữa để kiểm soát tôi.

Tôi chắc rằng anh đã chờ đợi bức thư này. Đây sẽ là lần cuối cùng anh nghe tin tôi. Tôi tin rằng anh hiểu rõ loại đau đớn nào tôi phải trải qua để có thể viết những dòng này. Anh không biết tôi đã chịu đựng thế nào để cứu cả hai chúng ta. Tôi cần phải ra đi để có thể sống. Đó là điều tôi đang nói với chính mình. Đập đầu, vì tôi đã tê liệt, điếc, mù và chết cứng bên trong.

Tôi đang cố giải thích sự mâu thuẫn trong cảm xúc của mình. Thật khó khăn biết bao để tự mình xé rời khỏi mối quan hệ này. Tình yêu của chúng ta vận hành một cách rất kỳ lạ. Sự tối tăm đã không chấm dứt cho đến khi tôi gặp anh ấy. Tôi giải thích sự ra đi này có ý nghĩa gì với tôi. Những khoảnh khắc mà thần kinh tôi gần như suy sụp. Những khoảnh khắc mà tôi thấy rõ ràng rằng cuộc sống chẳng đáng sống.

Anh biết tôi đã cố gắng thế nào. Tôi sống để làm hài lòng anh. Tôi không thể tin rằng đây là cách tôi phải cảm thấy hạnh phúc. Để làm hài lòng anh. Tôi không thể quên chúng ta đã cãi vã thế nào. Sự xấu xa của nó. Sự ích kỷ của chúng ta. Khoảnh khắc đến với tôi như

một sự kết thúc.

Tôi suy sụp mỗi lần nhớ lại anh đã từng yêu tôi thế nào. Những lời anh nói khi chúng ta đi dọc Đại lộ Nam Dương vào các buổi tối. Nó kéo tôi lại, bảo tôi hãy tiếp tục, hãy gắn bó với anh cho đến tận cùng của thời gian. Nó bảo tôi đừng để nỗi đau này làm hỏng tương lai của mình. Nỗi đau như một cái xương cá mắc trong cổ họng - không thể lấy ra mà cũng không thể nuốt xuống. Đây là nơi tôi đang ở. Một cái xương cá mắc trong cổ họng.

Cô cảm thấy đam mê. Đam mê được nói bằng một giọng điệu quen thuộc, giọng của Nora. Cảm giác được ở trên một sân khấu đòi thực giúp cô tiếp tục. Cô lại là vai diễn của mình. Như Nora, cô đang vật lộn để thoát ra. Cô nói với Đường Nạp-Tòrvald rằng cô phải ra đi.

Tôi sống để được công nhận, để lưu lại dấu vết, để trở thành một ai đó, có ý nghĩa gì đó. Tôi đã mong đợi thấy nỗ lực tương tự từ anh, bởi anh là một người đàn ông tài năng. Anh không nên lãng phí cuộc đời mình. Anh nên thể hiện hết năng lực cao nhất của mình. Để cho thế giới thấy anh là ai. Tôi ghét khi thấy anh bị đầu độc bởi thuốc phiện từ những kẻ mà anh gọi là bạn. Anh tự nhận mình là nghệ sĩ chỉ để bao biện cho những trách nhiệm. Nó cho anh một lý do để lười biếng.

Có đúng không ngay cả khi viết lách, anh cũng là người nước đến chân mới nhảy ? Anh không bao giờ nộp bản thảo trước khi máy in bắt đầu chạy. Với tôi, đó là dấu hiệu của sự yếu đuối. Ở đây, tôi thấy một người đàn ông không hành động, không mục tiêu. Tệ hơn, một người đàn ông, thay vì đối mặt với khuyết điểm của mình, lại che giấu chúng. Anh thích nói rằng mình bị hiểu lầm, bị xã hội ngược đãi - anh không ngần ngại biến mình thành nạn nhân của số phận. Nhưng anh quên rằng tôi cũng ở trong cùng một hoàn cảnh. Bằng cách hành xử yếu đuối, anh đang nhấn chìm tôi.

Dù sao đi nữa, tôi đã chịu đựng quá đủ rồi. Anh đã biến vấn đề của anh thành của tôi. Đừng nghĩ tôi mạnh mẽ. Chỉ là tôi không cho phép mình mong manh, vì tôi biết mình sẽ gục ngã. Tôi xin lỗi vì phải ra đi. Đã đến lúc anh học cách tự đứng trên đôi chân của mình, học cách tự giải quyết vấn đề bằng chính đôi tay mình. Nếu không, thật xấu hổ khi nhắc đến việc anh và tôi từng là người yêu.

Cuối cùng cô đề cập đến Aixia - cuối cùng cô cũng biết được tên của cô gái trong một bài thơ anh viết lấy cảm hứng từ cô ta.

Mặc dù anh đã phủ nhận chuyện tình cảm và bài thơ, anh đã quên rằng tôi đã học được bài học. Tôi hai mươi ba tuổi, không phải mười ba. Tôi biết tình yêu là gì, vì tôi đã yêu và được yêu. Tôi biết nó như thế nào. Anh không thể lừa dối tôi. Tôi có thể dễ dàng tưởng tượng ra những lời mà hai người nói với nhau. Những lời mà anh đã từng dùng để quyến rũ tôi. Hãy tin tôi, tôi biết. Tuy nhiên, tôi sẽ luôn nhớ về anh như một người đàn ông ám áp và tử tế. Tình yêu của anh, ngay cả với kẻ thù. Đôi khi anh tử tế vượt quá lý trí. Điều đó luôn làm tôi kinh ngạc, bởi vì tôi hoàn toàn không như thế. Tôi không khoan nhượng với kẻ thù của mình.

Trong một bước ngoặt của số phận, như để bù đắp cho cô, sau khi chấm dứt mối quan hệ với Đường Nạp, sự nghiệp của Lan Bình bùng nổ. Lòng căm thù người Nhật bỗng nhiên khiến những bộ phim chống Nhật được tài trợ, sản xuất và trở thành hit. Các vai diễn bắt đầu tìm đến cô. Đầu tiên là bộ phim Máu Trên Núi Sói. Cô được chọn vào vai vợ của một người lính. Một mình cô chiến đấu với một bầy sói trên màn ảnh. Người phụ nữ yếu đuối nhưng dũng cảm, chiến đấu mà không biết liệu mình có bao giờ thắng. Chiến đấu, biết rằng mình có thể bị ăn thịt trước khi ra đòn tiếp theo. Một câu chuyện về một người phụ nữ bình dị, nó cũng là về cuộc đấu tranh của Trung Quốc dưới sự xâm lược của

Nhật Bản. Diễn xuất chân thành và đầy đam mê.

Sau đó là bộ phim tiếp theo, *Ông Lão Độc Thân Vương*. Một lần nữa cô đóng vai một nữ chính anh hùng, vợ của Vương. Một lần nữa, nó kể về một gia đình Trung Quốc sống trong nghèo khổ dưới sự xâm lược của Nhật Bản. Một lần nữa, sinh tồn là chủ đề duy nhất. Và cô thật phi thường. Ở cuối phim, cô bỗng xác chết của chồng và thề với máy quay : Các người có thể chém hoặc xé tôi thành nghìn mảnh, nhưng tinh thần của tôi sẽ không bao giờ ngừng chiến đấu !

Vận may của tôi nhanh chóng cạn kiệt. Mùa hè năm 1937, Thượng Hải bị chiếm đóng. Lá cờ của Nhật Bản phấp phới trên đỉnh tòa nhà cao nhất thành phố. Thành phố tê liệt. Hăng phim cuối cùng đóng cửa. Tôi hoàn toàn rỗng túi và đã chuyển đến sống với Trương Mẫn. Chúng tôi đã phát triển một tình cảm lớn dành cho nhau. Vợ anh ta đã bỏ đi vì tôi. Nhưng tôi sẽ không tái hôn. Mọi quan hệ của tôi với Trương Mẫn không phải kiểu đó. Trương Mẫn là một bến cảng mà tôi ra vào. Tôi ở đây để nghỉ ngơi chứ không phải để ở lại.

Cách đây mấy hôm, tôi được biết Đường Nạp đã cố tự sát một lần nữa. Đó là sau khi nhận được thư của tôi từ Quân Lý. Rõ ràng là Quân Lý không thể ngăn anh ta. Anh ta nhảy xuống sông Hoàng Phố. Lúc đó đang

là ban ngày và anh ta đã được cứu. Đáng lẽ anh ta nên làm điều đó vào ban đêm nếu không có ý định biến nó thành một màn kịch. Tôi biết mục đích của anh ta. Đó là cách anh ta trả thù tôi, đổ lỗi cho tôi, để tất cả bạn bè, các nhà phê bình và công chúng chỉ tay về phía tôi. Và họ đã làm thế. Chuyện đó có trên báo buổi tối. Tên tôi đồng nghĩa với sự ích kỷ - trái ngược với những nữ anh hùng tôi thủ vai. Những tin đồn làm tổn hại cơ hội đóng vai chính của tôi trong tương lai. Một lần là phản diện, mãi mãi là phản diện. Khuôn mặt tôi mất uy tín chỉ sau một đêm.

Đường Nạp chuyển đến Hồng Kông ngay sau khi Cộng sản giải phóng vào năm 1949. Anh ta khôn ngoan. Nếu anh ta ở lại, Phu nhân Mao sẽ không biết phải làm gì với anh ta. Liệu anh ta sẽ có kết cục như Quân Lý hay Đan ? Có lẽ Đường Nạp biết rằng sẽ có rắc rối. Anh ta là một người đàn ông có tầm nhìn tốt.

Tháp Lục Hòa đứng như một người đàn ông trầm tư in trên nền trời indigo nhưng. Nó đã chứng kiến bao nhiêu lời thề yêu thương được hứa hẹn rồi tan vỡ ? Tôi vẫn còn nếm trải nước mắt của mình. Tôi đã trông cậy vào nó vào khoảnh khắc chúng tôi được tuyên bố là vợ chồng. Chúa biết tôi muốn được chữa lành đến nhường nào. Tôi đã trao cho anh ta tất cả. Người đàn ông đến

từ Tô Châu.

Giờ đây, khi cuối cùng rời bỏ anh, tất cả những thời điểm tốt đẹp quay trở lại với tôi. Những ký ức, thật sống động. Anh ấy đến trong giấc mơ của tôi mà không mời. Tôi tỉnh dậy hét tên anh. Đó là sau khi anh giải thích cho tôi quan niệm điên rồ của anh về phụ nữ. Cách anh tôn thờ cơ thể nữ giới. Anh không thoải mái với cơ thể của chính mình, đặc biệt không tự hào lắm về «thành viên» của mình. Anh luôn mặc nguyên áo sơ mi khi tiến đến gần tôi, như một con đại bàng với đôi cánh xò rộng. Mặt anh áp sát mặt tôi. Đó là một bức tranh khá buồn cười.

Anh ấy thích bật đèn, ánh sáng thấp và mờ. Mỗi đêm anh di chuyển chiếc đèn tới một góc khác nhau, để anh có thể ngắm cơ thể tôi với những sắc thái khác biệt. Anh sẽ đặt đèn trên ghế hoặc trên nóc tủ, hoặc dưới gầm giường. Anh nhìn tôi và nói rằng tôi có cơ thể của một nữ thần. Anh tôn thờ làn da của tôi. Màu ngà của nó. Kỳ lạ thay, làn da của tôi không già đi, Phu nhân Mao nói sau này. Tôi đã từng đến những nơi thật khủng khiếp với làn da của bất kỳ ai, nhưng làn da của tôi vẫn không thay đổi.

Tôi nhớ anh châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi phả làn khói quanh ngực tôi. Như một gã già dề, anh nằm xuống ngắm nhìn làn khói tạo thành những vòng tròn quanh ngực tôi. A ha, anh sẽ nói. A ha, anh sẽ nháy mắt.

A ha, tôi sẽ cười, và đứng dậy lấy trà cho anh. Tôi nhân cơ hội phô bày cơ thể mình, biết rằng điều này sẽ làm hài lòng anh. Dừng lại, anh sẽ nói, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn. Lại đây.

Nó có thể là bất cứ đâu, trên ghế, hoặc trên ghế sofa, trên sàn nhà, hoặc bên cửa sổ, trong hành lang, hoặc đôi khi chỉ đứng giữa phòng, như thể chúng tôi đang trên sân khấu.

8

Tháng bảy 1937. Một đoàn tàu rít lên xuyên đêm như một con rồng giận dữ. Nó hướng về tỉnh Sơn Tây ở tây bắc đất nước. Đây là vùng du kích - vùng căn cứ địa của Đảng Cộng sản và Hồng quân của họ. Lan Bình lúc này hai mươi ba tuổi. Cô ngồi trên chuyến tàu. Tình trạng đường ray rất tệ. Bên ngoài cửa sổ, cảnh vật hoang vắng. Không có núi non, sông ngòi, cây cối hay hoa màu. Những ngọn đồi trần cỗi trải dài hết dặm này đến dặm khác. Đoàn tàu đã băng qua các tỉnh Giang Tô, An Huy và Hà Nam.

Một cụ già ngồi cạnh Lan Bình hỏi cô có thấy điều gì thú vị không. Không đợi cô trả lời, ông chỉ ra rằng họ đang đi ngang qua những chiến trường xưa. Mặt trời bắt đầu mọc. Những người đàn ông, phụ nữ da sạm đen đang cày ruộng. Những người phụ nữ cồng con nhỏ trên lưng. Người đàn ông nói với Lan Bình rằng vào các năm 1928 và 1929, có ba triệu người đã chết đói trong khu vực này.

Ban đầu, *Diên An* là một cái tên xa lạ với cô. Một nơi hẻo lánh. Nó hoàn toàn đối lập với Thượng Hải. Lan Bình cảm thấy như một người phụ nữ mù trong ngõ hẹp - tìm đường bằng cách sờ tay vào các bức tường.

Sau Thượng Hải, cô đã thử những nơi khác. Cô đã thử các thành phố Nam Kinh, Vũ Hán và Trùng Khánh. Cô nói chuyện với bạn bè và người quen, xin giúp đỡ và giới thiệu. Chẳng có kết quả. Mọi người hoặc chưa từng nghe tên cô, hoặc đã nghe quá nhiều về cô. Cô gõ cửa từng nhà, tự giới thiệu tên mình với những người lạ. Cô tiếp tục tiến lên, thúc đẩy bản thân, và giữ trong đầu một hình ảnh về hy vọng.

Cô bắt đầu nghe ngày càng nhiều cái tên Mao Trạch Đông. Một anh hùng du kích. Một huyền thoại dân gian đang hình thành. Ông đại diện cho những người dân nội địa Trung Quốc, đa số, chín mươi lăm phần trăm nông dân đang lo lắng về việc quê hương của họ bị Nhật chiếm đóng. Không có tiền cho trường học, nghệ thuật hay giải trí, nhưng những người nông dân gửi con trai của họ gia nhập Hồng quân, trở thành người Cộng sản và được Mao Trạch Đông lãnh đạo.

Cô có đôi mắt của một người tiên phong. Chính với tầm nhìn này mà cô tìm thấy sân khấu tiếp theo của mình. Diên An là vùng đất sẵn sàng để cô khẳng định mình.

Trước khi lên đường, cô đã viết một bài báo được đăng trên *Tuần san Nghệ thuật Biểu diễn Thượng Hải*. Nhan đề là «Góc nhìn về Cuộc sống của Chúng ta».

Trong bài báo, cô chỉ trích «nghệ thuật nhọt nhọt», thứ nghệ thuật cổ vũ cho tình cảm tiểu tư sản. Những vở kịch mà trong đó phụ nữ được ca ngợi vì sự hy sinh của họ. Những vở kịch tôn vinh truyền thống bó chân. Thứ nghệ thuật làm ngơ trước tình trạng nguy kịch của đất nước. Cô gọi nó là «thứ nghệ thuật ích kỷ». «Với tôi, nghệ thuật là vũ khí. Một vũ khí để chống lại bất công, quân Nhật, Đế quốc và mọi kẻ thù.»

«Góc nhìn về Cuộc sống của Chúng ta» là một tiếng kêu lớn. Màn trình diễn này, người ta nói, đã có chân và tự bước đến Diên An, đến hang động của Mao, giường của ông.

Chiếc xe tải cũ kỹ mà cô đang ngồi rên rỉ như một con vật sắp chết. Phủ đầy bụi đỏ, cô gái từ Thượng Hải vẫn tinh thần phấn chấn. Sau ba tuần hành trình, cô vừa vượt qua Tây An, cửa ngõ vào vùng đất đỏ. Họ tiến vào Lạc Xuyên, điểm dừng chân cuối cùng trước Diên An.

Tháng Tám 1937. Cô làm quen với một người phụ nữ tên Từ, người đến để gặp chồng mình là Vương. Vương là thư ký của tổ chức Cộng sản có tên Mặt trận Thống nhất Chống xâm lược Nhật Bản. Anh ta đang tham dự một cuộc họp quan trọng ở đây.

Đêm đó, Lan Bình và Từ ở trong một túp lều của nông dân. Giường của họ được làm bằng rơm. Họ dự định ngày hôm sau sẽ đón Vương từ cuộc họp và tiếp tục hành trình cùng nhau đến Diên An. Lan Bình mệt mỏi và đi ngủ sớm. Cô không biết rằng sáng mai sẽ đi vào lịch sử như một bí ẩn không lời giải của Trung Quốc hiện đại.

Vào bữa sáng, Từ nói với Lan Bình rằng địa điểm cuộc họp của chồng cô chỉ cách vài căn nhà xuống cuối con đường. Cuộc họp đã kết thúc từ lúc rạng đông. Từ đề nghị họ gói bánh bao cho chuyến đi. Từ Lạc Xuyên đến Diên An khoảng hơn năm mươi dặm.

Buổi sáng mát mẻ. Màu sắc của mặt trời mọc nhuộm vàng những ngọn đồi. Lan Bình ăn mặc chỉnh tề trong bộ quân phục màu xám mới của Hồng quân. Một chiếc thắt lưng buộc ngang eo. Thân hình mảnh mai của cô như cây liễu. Hai bím tóc dài được buộc bằng ruy băng xanh. Mang theo túi xách, cô và Từ đi về phía chiếc xe tải của họ. Ngay phía xa kia đậu ba chiếc xe khác dày dạn sương gió. Một trong số những chiếc xe có dòng chữ ghi trên đó : *Cấp cứu Y tế - Hỗ trợ Sinh mạng. Hiệp hội Công nhân Trung Quốc New York*. Đó là xe của Mao Trạch Đông.

Trong tương lai, khoảnh khắc tiếp theo này được thảo luận như một khoảnh khắc mang tính lịch sử. Các quan điểm và cách giải thích khác nhau đã được đưa ra. Một số nói Mao bước ra từ ngôi nhà hẹp nhỏ và bước lên xe trong khi Lan Bình đang trèo lên xe tải - họ đã lỡ mất nhau. Một số nói rằng Lan Bình nhìn các nhà lãnh đạo lần lượt bước ra và nghĩ rằng cây bút mực mỗi người cắm trong túi ngực thật buồn cười - cô không nhận ra Mao. Một số nói rằng Mao cúi đầu khi bước ra khỏi nhà vì chiều cao của ông và khi ông ngẩng mặt lên, ông đã bị vẻ đẹp của cô cuốn hút - tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Trong câu chuyện của chính Phu nhân Mao, mọi người đến chào đón cô với những lời hỏi thăm nồng nhiệt.

Sự thật là không ai đến cả. Không ai chào hỏi ai. Cô gái từ Thượng Hải bước lên xe tải, ổn định chỗ ngồi thoải mái và chờ xe khởi hành. Cô thấy những người đàn ông bước ra khỏi ngôi nhà. Cô biết họ là những người quan trọng nhưng cô không biết ai là Mao cũng như không mong đợi được gặp ông.

Mãi cho đến khi chiếc xe tải bắt đầu chuyển bánh - mãi cho đến khi cô tình cờ nghe thấy Vương thì thầm với vợ, Nhìn kia, đó là ông ấy ! Đó là Mao ! - cô mới chú ý. Cô đã đi ngang qua ông nhưng đã bỏ lỡ. Nhân vật quyền lực nhất Diên An. Ông ta đã ở trong xe rồi.

Cấp cứu... Hỗ trợ Sinh mạng. Cô đã không kịp nhìn thấy ông, chỉ thấy làn khói xe ông phả ra. Cô nhớ chiếc xe rung chuyển, nhấp nhô như một bệnh nhân suy tim.

Nếu người dân Trung Quốc hiện đại hầu như không biết tên Du Kỳ Vỹ, thì họ đều quen thuộc với cái tên Khang Sinh. Đồng chí Khang Sinh, người đàn ông đáng tin cậy nhất của Mao, người đứng đầu an ninh và tình báo quốc gia Trung Quốc. Được đào tạo ở Nga bởi người của Stalin, Khang Sinh là một con người của sự huyền bí và âm mưu. Không ai có thể đoán được điều gì từ việc đọc các biểu cảm trên khuôn mặt ông ta. Không ai biết ông ta liên hệ với Mao thế nào hoặc hai người hợp tác với nhau ra sao. Suốt cuộc đời, Khang Sinh giữ mình trong hậu trường, ngoài tầm tập trung. Người ta không cảm nhận được sự hiện diện của ông ta cho đến khi đột nhiên bị bắt gặp bởi cái bóng của ôta. Và sau đó thì đã quá muộn. Bạn đã dính bẫy của hắn. Bạn bị chộp bởi một cơn ác mộng. Bạn bị nuốt chửng và xé xác bởi một sinh vật bí ẩn. Cho đến nay, chưa ai có thể thoát ra và kể cho thế giới biết chuyện gì đã xảy ra. Không ai có thể kể câu chuyện về Khang Sinh. Chỉ một vài người đã mô tả bàn tay đen vô hình, những ngón tay của nó vươn dài khắp Trung Quốc.

Tôi đã có một mối quan hệ lâu dài với Khang Sinh, Phu nhân Mao nói sau này. Một mối quan hệ rất đặc biệt. Năm mươi hai năm. Ông ta đã đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời bà. Ông ta vừa là bạn tốt nhất vừa là kẻ thù tồi tệ nhất của bà cùng một lúc. Ông ta đã giúp đỡ và phản bội bà. Đã từng có thời, ông ta là người cố vấn và tri kỷ của bà. Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa họ trở thành đồng chí. Họ hợp tác chặt chẽ với nhau. Bà đã từng nghe câu chuyện ngụ ngôn về những con sói khác loài cùng nhau hợp sức để săn bắt gia súc chưa ?

Khang Sinh và cô gái đều đến từ tỉnh Sơn Đông. Không chỉ vậy, họ còn kinh ngạc phát hiện ra rằng họ đến từ cùng một thị trấn. Cô gái không thể nhớ rõ lần đầu họ gặp nhau thế nào. Anh ta nói với cô rằng lúc đó cô còn quá nhỏ, khoảng mười một tuổi. Lúc đó anh là hiệu trưởng Trường Tiểu học Thị trấn Chu. Chắc hẳn cô đã biết anh qua những người trong thị trấn, có lẽ là ông của cô. Ấn tượng của cô về anh ta là một người đàn ông trầm lặng. Anh ta có một khuôn mặt lạnh lùng. Anh ta chỉ nói hai từ, có hoặc không. Thỉnh thoảng anh gật đầu với lũ trẻ và nói vài lời bằng giọng khô khan. Anh được dân thị trấn kính trọng vì làm việc gì cũng xong.

Da của anh ta gần như quá mịn màng so với một người đàn ông. râu dê. Anh đeo một cặp kính dày với gọng sơn màu vàng. Đằng sau cặp kính là một đôi mắt cá. Tròng mắt lồi đến mức gần như hình cầu. Anh ta gầy và cử động thanh thoát. Ngày xưa anh mặc áo dài xám dài chấm mắt cá. Trong thời chiến, anh mặc quân phục Hồng quân có thêm túi và sau khi giải phóng, anh sẽ mặc áo khoác Mao.

Khi tôi nghe tin người đồng hương Khang Sinh là trưởng phòng an ninh Cộng sản ở Diên An, tôi đã vô cùng phấn khích. Tôi đã ở Diên An ba tháng và đã cố gắng hết sức để tìm đường đi. Cảm thấy may mắn, tôi quyết định đến thăm Khang Sinh. Một ngày nọ, trong giờ giải lao, tôi lên ra khỏi đội công tác và tìm đường đến văn phòng của anh ta. Tôi bước thẳng qua cửa và cầu xin anh ta nhận tôi dưới sự bảo trợ của mình. Anh ta đang bận, lật giở tài liệu, và liếc nhìn tôi qua kính. Lúc đầu anh ta không nhận ra tôi. Rồi anh ta nhìn tôi lần nữa. Tôi thấy sự nhận ra nhưng anh ta vẫn không nói gì. Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi. Đó là một cái nhìn phân tích. Táo bạo, thậm chí thô lỗ. Như một nhà buôn đồ cổ đang kiểm tra một món đồ - anh ta dành thời gian. Điều đó làm tôi bồn chồn. Rồi anh ta nói anh ta sẽ cố gắng hết sức. Cô sẽ làm tốt ở Diên An. Anh ta ngả người ra và đột nhiên mỉm cười.

Anh mời tôi ngồi và hỏi về cuộc sống của tôi ở Thượng Hải. Tôi kể cho anh nghe một chút về cuộc đấu tranh và sự nghiệp diễn viên của tôi. Anh ấy dường như không quan tâm. Nhưng tôi không có gì khác để kể. Sau đó anh ngắt lời tôi và hỏi về các mối quan hệ của tôi. Cô đã kết hôn hay có quan hệ tình cảm chưa ?

Tôi nói tôi chưa sẵn sàng để nói về đời tư của mình.

Tôi hiểu, anh nói. Nhưng nếu cô cần sự giúp đỡ của tôi, tôi phải biết những điều này. Cô thấy đấy, ở Diên An, với tư cách là một đảng viên Cộng sản, tất cả bí mật của cô đều thuộc về Đảng. Hơn nữa, tôi có ý định giúp cô thành công. Không có nhiều người có được cơ hội như cô đâu.

Tôi dừng lại một chút rồi bắt đầu kể cho anh nghe về Du Kỳ Vỹ và Đường Nạp. Tôi bỏ qua cuộc hôn nhân của tôi với ông Phí. Khang Sinh hỏi tôi chi tiết về các vụ ly hôn của tôi. Còn có mối ràng buộc nào đang tiếp diễn không ?

Tôi đã chấm dứt hết rồi, tôi báo cáo.

Rất tốt. Anh gật đầu và lại liếc nhìn tôi qua kính.

Khang Sinh khiến tôi hiểu rằng ở Diên An, lý lịch quan trọng hơn thành tích hiện tại. Đảng tin vào những gì anh đã làm chứ không phải những gì anh hứa sẽ làm. Đảng liên tục kiểm tra mọi người. Bí quyết để thăng tiến là chứng minh lòng trung thành của anh với Đảng.

Tôi nói với Khang Sinh rằng tôi đến Diên An để gia hạn tư cách đảng viên của mình.

À, tốt lắm, vậy thì cô sẽ cần lập một bản lý lịch. Chúng tôi cần tên của những nhân chứng.

Tôi không có bạn bè ở Thượng Hải có thể làm nhân chứng cho tôi.

Cô còn liên lạc với Du Kỳ Vỹ không ?

Trước khi tôi trả lời, anh nói với tôi rằng Du Kỳ Vỹ vừa mới đến Diên An từ Bắc Kinh.

Tôi đột nhiên xao xuyến. Tôi mất một lúc mới hỏi được Khang Sinh có biết Du Kỳ Vỹ đã làm ăn thế nào không.

Anh ấy làm tốt lắm, Khang Sinh trả lời. Anh ấy đã đổi tên từ Du Kỳ Vỹ thành Hoàng Tĩnh và là Tổng Bí thư Đảng phụ trách toàn bộ khu vực Tây Bắc. Trên thực tế, đồng chí Lan Bình, Du Kỳ Vỹ có thể là một người

tốt để giúp cô xây dựng lý lịch của mình. Thấy tôi có chút bối rối và chìm đắm trong khoảnh khắc hồi tưởng, anh khuyên, Thôi nào, hãy để quá khứ ngủ yên. Anh tháo kính ra và nhìn thẳng vào tôi. Cô có chú ý khi tôi nói từ «xây dựng» không ?

Vậy là tôi hiểu.

Tôi biết ơn, Khang Sinh *Ge*. Tôi gọi anh ấy là «anh cả» bằng tiếng địa phương Sơn Đông.

Không có gì, anh trả lời. Giữ liên lạc nhé. Và hãy quên Du Kỳ Vỹ đi.

Từ khoảnh khắc đó, Khang Sinh và tôi trở thành bạn bè. Tình bạn nhanh chóng biến thành một mối quan hệ đối tác. Có lẽ anh ấy là người duy nhất trong đời tôi mà tôi hoàn toàn tin tưởng. Hàng thập kỷ sau, người giữ bí mật của tôi quyết định đeo cho tôi một chiếc vòng vào cổ - khi tôi trở thành sếp của hắn và sắp bước lên ngai vàng, hắn bắn một phát đạn chí mạng sau lưng tôi.

Lúc đó hắn đang hấp hối. Ung thư ruột kết giai đoạn cuối. Và hắn muốn kéo tôi xuống cùng. Hắn muốn trừng phạt tôi vì đã không đặt hắn vào vị trí anh cả mà hắn mong đợi và nghĩ rằng hắn xứng đáng. Tôi từ chối để đồng chí Khang Sinh làm Chủ tịch Đảng Cộng sản vì

tôi định tự mình đảm nhận vị trí đó. Tôi đã giành được quyền của mình.

Tôi không nghĩ mình nợ Khang Sinh. Chúng tôi từng là bàn đạp của nhau khi vượt sông Mao. Chúng tôi ngang nhau.

Như lịch sử được tiết lộ trong các tài liệu chính thức, Khang Sinh không viết gì trong di chúc của mình ngoài tám chữ. Chúng viết : *Phu nhân Mao Giang Thanh là kẻ phản bội. Đề nghị : Xử lý ngay lập tức.*

Nhưng ở Diên An, khi mối quan hệ đối tác bắt đầu hình thành, hẳn nhìn người đẹp bằng con mắt của ma cô - hẳn tham gia để kiếm lợi nhuận từ một thỏa thuận tốt.

Tôi ý thức được cảm xúc của mình đối với Du Kỳ Vỹ. Mặc dù tôi đã ngừng theo đuổi anh ấy từ lâu, nhưng sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi không còn quan tâm nữa. Tôi viết thư cho anh ấy. Tôi thường xuyên thông báo cho anh ấy biết tình hình của tôi. Đó là điều tôi không thể kiềm chế. Một bàn tay ma quỷ viết thay tôi. Trong những khoảnh khắc đó, tôi sợ chính mình.

Trong suốt phần đời còn lại, Du Kỳ Vỹ không bao giờ bộc lộ cảm xúc của mình với tôi. Anh không bao giờ thốt ra một lời về quá khứ của chúng tôi. Anh tránh

tôi bằng cách cực kỳ lịch sự. Anh đề tôi cảm nhận bức tường của anh. Khoảng cách anh đặt ra giữa chúng tôi. Tôi phải khâm phục anh. Anh là một người đàn ông kiên quyết. Anh quyết tâm và thực hiện nó. Anh không trả lời thư của tôi. Không một lần.

Anh ấy đang làm ăn tốt và trở nên quyền lực. Tôi không ngạc nhiên trước thành tựu của anh ấy. Anh không giống Đường Nạp. Đường Nạp khiến tôi trân trọng Du Kỳ Vỹ, khiến tôi hối hận về những gì tôi đã làm với anh. Lẽ ra tôi nên chịu đựng sự cô đơn. Nhưng làm sao tôi biết được anh sẽ sống sót trong khi những người khác cùng địa vị với anh đã bị giết ?

Tôi tò mò về cảm xúc của Du Kỳ Vỹ. Tôi muốn biết liệu anh có bao giờ nhớ tôi không. Chúng tôi từng là một phần của tuổi trẻ của nhau. Nó không thể bị xóa nhòa.

Tôi tìm được Du Kỳ Vỹ. Anh ấy đang ở khách sạn dành cho sĩ quan ngoại bang ở Diên An. Tôi chắc rằng anh ấy biết được nỗ lực gặp anh của tôi. Vậy mà anh vẫn lạnh lùng khi tiếp tôi. Anh khiến tôi cảm thấy mình đang làm phiền anh. Anh giữ nụ cười chính thức. Mời đồng chí Lan Bình ngồi. Trà ? Khăn ? Anh hỏi xem anh có thể làm gì cho tôi.

Giờ anh đã là một người đàn ông chín chắn. Rất tự tin. Sự tự tin của anh khiến tôi phát điên. Tôi đau khổ khi gặp anh. Anh khiến tôi cảm thấy như mình là một gái mại dâm đang cố rao bán. Tôi nhớ anh là ai. Tôi nhớ cách anh thích được làm tình.

Chúng tôi ở rất gần nhau, chỉ cách nhau vài phân nhưng lại cách xa nhau một đại dương. Tôi không thấy mình trong mắt anh. Có lẽ chỉ như một sợi lông mi muỗi. Anh không muốn tôi ở đó. Anh liếc nhìn tôi một cách mệt mỏi để cho tôi thấy ngọn lửa của anh đã tắt từ lâu. Anh nói với tôi mà không cần lời rằng tôi nên ngừng việc làm bản thân xấu hổ.

Nó làm tôi tức giận. Khiến tôi muốn chiến thắng. Thắng một cách mạnh mẽ, thắng lớn, thắng để chứng minh rằng anh đã sai khi từ bỏ tôi.

Nhưng tôi biết không nên thể hiện sự phẫn nộ của mình trong văn phòng của anh. Tôi nói rằng tôi đến vì công việc. Tôi cần một nhân chứng cho lý lịch đảng viên Cộng sản của mình. Anh có thể giúp không ? Anh từng là sếp của tôi ở Thanh Đảo. Anh hiểu và nói rằng anh sẽ điền các mẫu đơn cho tôi. Hãy bảo người điều tra liên hệ với tôi nếu có bất kỳ câu hỏi nào.

Cảm ơn, tôi nói. Cảm ơn anh đã bận tâm.

Rồi tôi rời đi. Tôi để anh yên trong phần đời còn lại của anh. Tôi không gặp anh trong ba mươi năm tiếp theo. Nhưng tôi đảm bảo chồng tôi gặp anh. Tôi đảm bảo Mao giao việc cho anh, và sai bảo anh. Anh làm việc cho Mao với tư cách là bí thư Đảng khu vực của ông. Anh được bổ nhiệm làm thị trưởng Thanh Đảo. Tôi không biết gì về lý do tại sao anh qua đời khi đang trong thời kỳ đỉnh cao. Tôi không biết gì về hạnh phúc hay bất hạnh của anh. Tôi biết vợ anh, Phan Thanh, ghét tôi. Cảm giác là như nhau. Dù cuối cùng có chuyện gì xảy ra cũng không còn là mối quan tâm của tôi. Kẻ thua cuộc khiến tôi thấy khó chịu.

Người phụ nữ trẻ đang dần làm quen với vùng trung du Trung Quốc, với địa hình đồi núi nhấp nhô của đồng bằng Thiểm Bắc. Đó là một phong cảnh hoang vắng. Bên cạnh một dòng sông nhỏ ngoằn ngoèo là một thị trấn xám xịt nơi những ngôi nhà được làm bằng bùn với cửa sổ bằng giấy. Có những con gà trống, gà mái và gà con bên đường phá vỡ sự im lặng của một thị trấn khác hẳn vốn như đã chết. Ở đây, lừa là phương tiện di chuyển duy nhất, và ngũ cốc hoang dã là nguồn lương thực chính. Trên đỉnh một ngọn đồi là Tháp Diên An, được xây dựng vào triều đại nhà Tống khoảng năm 1100 sau Công nguyên.

Đây là nơi người cai trị tương lai của Trung Quốc Mao Trạch Đông sống, trong một hang động giống như một người thời tiền sử. Anh ta ngủ trên một cái giường lót bằng gạch nửa chín, những chiếc vò gốm vỡ và bùn. Nó được gọi là kang. Mặc dù những người lính da nâu gầy như que củi, họ có tinh thần dẻo dai. Họ sống vì giấc mơ mà Mao đã tạo ra cho họ. Họ chưa từng biết đến những thành phố như Thượng Hải. Mỗi buổi sáng, trên sân của một ngôi trường địa phương, họ luyện tập chiến đấu. Họ có thể chỉ có vũ khí thô sơ nhưng họ được dẫn dắt bởi một vị thần.

Vài tuần sau, cô gái sẽ xuất hiện trên ngọn đồi không có cỏ. Vào lúc hoàng hôn bên bờ sông, cô sẽ ngồi bên một tảng đá và ngắm nhìn những gợn sóng lan ra trong nước. Cô sẽ làm ướt mái tóc đen nhánh và hát opera. Mặc dù cô hai mươi ba tuổi, trong mắt người dân địa phương, cô trông như mười bảy. Cô gái có làn da đẹp nhất và đôi mắt sáng nhất mà những người đàn ông ở đây từng thấy. Cô sẽ đến và chiếm lấy trái tim vị thần của họ.

9

Hằm, bọ chết, gió lạnh buốt, thức ăn thô kệch, những khuôn mặt với hàm răng thối, đồng phục xám, mũ sao đỏ là ấn tượng đầu tiên của tôi về Diên An. Cuộc sống mới của tôi bắt đầu bằng một hình thức tra tấn. Để tồn tại, tôi cảm bản thân nghĩ rằng đây là nơi ba triệu người đã chết đói trong một năm. Tôi cảm bản thân thừa nhận rằng người dân địa phương ở đây chưa từng thấy một cái nhà vệ sinh trong đời và chưa bao giờ tắm ngoại trừ lúc sinh, cưới và chết. Rất ít người biết ngày sinh của họ hoặc thủ đô của Trung Quốc ở đâu. Ở Diên An, người ta tự gọi mình là Cộng sản. Với họ, đó là một tôn giáo. Việc theo đuổi sự thuần khiết tinh thần mang lại cho họ sự thỏa mãn.

Tôi được phân vào một tiểu đội với bảy đồng chí nữ. Năm người từ nông thôn và hai người, bao gồm tôi, từ các thành phố. Khi tôi hỏi các cô gái nông dân lý do họ gia nhập quân đội, Sesame, người bạo dạn nhất, nói rằng đó là để tránh một cuộc hôn nhân được sắp đặt trước. Chồng cô là một cậu bé bảy tuổi. Những cô gái còn lại gật đầu. Họ đến để trốn thoát khỏi việc bị bán đi hoặc chết đói. Tôi chúc mừng họ. Chúng tôi dành cả buổi sáng để học một bài tập quân đội.

Người phụ nữ thành thị kia có những nét kỳ lạ. Mắt cô ấy nằm ở hai bên khuôn mặt gần tai, như mắt dê. Cô ta kiêu ngạo và nói giọng Quan thoại hoàng gia. Giọng cô ta như đàn ông, các âm tiết trượt vào nhau. Quân đội Giải phóng không phải là một đội quân cứu tế, cô ta nhận xét. Đó là một trường học để giáo dục. Chúng ta là những người Cộng sản, không phải một lũ ăn mày. Thật khủng khiếp khi các cô chưa từng nghe nói về Chủ nghĩa Marx và Chủ nghĩa Lenin. Chúng ta ở trong quân đội để thay đổi thế giới, không chỉ để lấp đầy dạ dày.

Cô ta làm tôi bực mình. Những cô gái nông dân nhìn nhau - không biết phải đáp lại cô ta thế nào. Cô ta đe dọa. Tôi hỏi tên người phụ nữ đó. Phương Linh, cô ta đáp. Tôi được đặt theo tên nữ thi sĩ cổ đại Lý, Thanh Tuyền. Cô đã nghe nói về tác phẩm của bà ấy chưa ? Những vần thơ tuyệt đẹp !

Cô là gì ? Các cô gái nông dân hỏi Phương Linh.

Một nhà thơ.

Nhà thơ là gì ? Thơ là gì ? Sesame vẫn không hiểu sau khi được giải thích.

Phương Linh ném cho cô ta một cuốn sách. Sao cô không tự mình tìm hiểu xem ?

Tôi không biết đọc, Sesame nói xin lỗi.

Tại sao cô gia nhập Quân đội Giải phóng ? Tôi hỏi Phương Linh.

Để tiếp tục học tập với Chủ tịch Mao. Ngài cũng là một nhà thơ.

Phương Linh là một vận động viên tinh thần. Cô ta cần một đối thủ để rèn luyện trí óc. Cô ta gọi tôi là Tiểu thư Tư sản và nói Diên An sẽ làm cho tôi cứng cỏi hơn. Vào buổi sáng, cô ta để cửa mở và để gió đập nó lung lay. Cô ta thích thú với điều đó. Tôi nghe thấy tiếng cười giống đàn ông của cô ta. Gió lạnh sẽ tái tạo lại xương và dây thần kinh của cô ! Cô ta vui mừng vì đã khiến tôi cảm miệng. Cảm ơn Phật là cô ta xấu, tôi tự nghĩ. Với thân hình chắc nịch như vậy, tôi chắc cô ta có nhiều nỗi cô đơn để đối phó. Kiểu tóc của cô ta, theo như cô ta nói, được lấy cảm hứng từ Shakespeare. Nó trông giống như một cái ô mở. Khuôn mặt dài của cô ta có những đường nét sắc sảo. Làn da vàng của người hút thuốc lá nhiều. Khi cô ta nói chuyện, tay cô ta như muốn chạm vào mặt bạn.

Tôi chơi trò chơi thơ Từ và Bài, Phương Linh nói. Tôi nóng lòng muốn chơi với Chủ tịch Mao. Tôi nghe nói Ngài thích được thách thức. Tôi mạnh về thơ Đường

và tôi nghe nói Ngài mạnh về thơ Tống. Chuyên môn của Ngài là Phú. Trong số thơ Tống, Ngài thích «Bắc muện» còn tôi thích «Nam sớm». Chuyên môn của tôi là thơ bốn âm tám dòng của Tổ Hắc Nương còn của Chủ tịch là thơ hai âm năm dòng. *Những thứ linh kinh đó.*

Đó sẽ là một bất ngờ nếu Chủ tịch tiếp cô ta, tôi tự nhủ. Đàn ông hẳn phải tìm kiếm những kiểu kích thích khác nhau ở những người phụ nữ khác nhau.

Nơi tôi sống trong vài tháng tới được gọi là Dốc Gia Trang Thôi. Làng hằm có hơn ba mươi gia đình và họ của mọi người đều là Thôi. Vì các thung lũng, gió thổi rất mạnh. Da tôi đã bắt đầu đau. Tôi đã được đưa vào chương trình huấn luyện tân binh. Làng chỉ có một con đường, kéo dài và nối với một cánh đồng trống. Ở đầu phía đông là một chuồng gia súc. Ở đầu phía tây là một cái giếng công cộng. Giếng không có thành và bị phủ băng vào mùa đông.

Tiểu đội của tôi đi qua con đường hướng về căn cứ huấn luyện. Tôi thấy một cậu bé có má đỏ như táo bên giếng. Cậu đang kéo sợi dây thừng với một xô nước. Sức nặng khiến cậu cong người một cách nguy hiểm trên miệng giếng. Cậu có thể trượt chân và rơi xuống bất cứ lúc nào. Tôi nhắm mắt lại khi đi qua cậu. Có một

người đàn ông mù bán khoai lang trên đường. Những củ khoai của ông trông già cỗi. Bên cạnh ông là một cửa hàng than. Một người phụ nữ mang thai ngồi trước một đống than giặt quần áo. Hai đứa con nhỏ của cô mặc quần hở đít và đang chơi với than. Mông chúng bị phủ đen. Tiếp theo là một cửa hàng gỗ. Một người thợ mộc đang làm những cái thùng lớn. Những đứa con nhỏ của ông giúp chà nhám bề mặt gỗ.

Phương Linh và tôi được phân công sống cùng một gia đình nông dân. Tôi bị đau cổ vì ngủ trên mặt đất. Khi chủ nhà đến chào buổi sáng một ngày nọ, tôi đề cập đến cơn đau của mình. Ngày hôm sau, chủ nhà mang vào hai tấm chiếu rơm.

Hy vọng về một giấc ngủ ngon của tôi bị Phương Linh phá hỏng. Nhiệm vụ của chúng ta là vượt qua sự yếu đuối tư sản, cô ta nói, và nhặt những tấm chiếu rơm lên trả lại cho chủ nhà.

Sau một tuần ngủ không ngon, tôi bắt đầu cảm thấy ốm. Phương Linh cũng trần trọc cả đêm. Một buổi sáng sau bữa ăn, chủ nhà đến với một người phụ nữ hàng xóm, là một thợ may. Chủ nhà giải thích rằng ông đã nhờ người thợ may cho mượn phòng may của cô ấy. Ở đó có giường, người thợ may nói. Các đồng chí thành thị xương cốt yếu ớt có thể thích giường hơn là mặt đất.

Lần này Phương Linh im lặng nhận lời. Chúng tôi thu dọn và theo người thợ may về phòng của cô ấy. Chúng tôi được tặng hai cái giường. Một là giường đơn làm bằng tre và cái kia treo lơ lửng từ trần nhà. Nó thực ra là một tấm ván. Vải vóc và giẻ rách linh tinh được trải trên đó. Nó rộng khoảng bốn feet và dài tám feet. Và nó cao khoảng bảy feet từ sàn nhà, gần như chạm trần.

Phương Linh đề nghị tôi lấy tấm ván và cô ta lấy cái giường. Tôi không giống cô, nhẹ như chim, cô ta nói. Tấm ván không chịu nổi sức nặng của tôi đâu - tôi sẽ nghiền nát xương cô nếu nó rơi xuống.

Khi tôi nhìn vào tấm ván, tôi lập tức thấy đau đầu. Để với tới nó, tôi phải bước lên giường cô ta trước, sau đó dạng chân để trèo lên một thanh đỡ bằng gỗ. Sau đó tôi phải đưa một chân ra làm điểm tựa và nhấc chân kia lên tấm ván. Một khi tôi nằm xuống, tôi sẽ không thể ngồi dậy được, vì đầu tôi sẽ đập vào trần nhà nếu tôi làm vậy.

Vào ban đêm, cô ấy dựa người vào tường và sợ không dám trở mình. Không có thanh chắn nào ngăn cô ấy khỏi ngã. Nhiều lần cô mơ thấy mình lăn về phía rìa và rơi xuống. Phải mất nhiều tuần cô mới quen với nỗi sợ đó. Để tránh phải xuống vào ban đêm, cô không dám uống nước sau ba giờ chiều.

Sau khi ngô khô được thu hoạch, tiểu đội được cử đi vận chuyển thân cây ngoài đồng bằng một chiếc xe đẩy một bánh. Phải mất một lúc Lan Bình mới học cách sử dụng xe cút kít. Một khi cô ấy nhận ra các mẹo, cô ấy giữ chặt tay cầm bằng cả hai tay, khuỷu tay cong vào trong để kiểm soát. Cô bước đi bằng gót chân. Khi xuống dốc, cô kéo tay cầm và ngồi xỏm xuống. Trọng lượng cơ thể cô đóng vai trò như một cái phanh. Đôi khi cô ngồi xỏm hẳn xuống và mông cô lê trên mặt đất. Không như cô, Phương Linh ngã lộn nhào khi rẽ gấp xuống đồi.

Lan Bình bắt đầu cảm nhận thấy khoảng cách. Khoảng cách giữa cô và vai diễn cô muốn đảm nhận. Cô không nắm bắt được nó. Cô tự hỏi khi nào mình sẽ gặp được những nhân vật quan trọng.

Nếu là một người lính, hãy hành xử như một người lính. Giọng Phương Linh nghiêm túc. Cô không được đột ngột đưa ra những câu hỏi như một thường dân. Cô không được đòi gặp Mao, ví dụ... Đột nhiên Phương Linh xì hơi. Một tiếng xì hơi to. Cát lên ngay giữa câu nói của cô. Mùi rất nồng.

Ăn quá nhiều khoai lang rồi, Sesame nhận xét.

Thuốc trị đầy hơi ? Lan Bình đề nghị.

Phương Linh mặt lì như thể ai đó đã xì hơi. Rồi cô bắt đầu xì hơi lần nữa. Các cô gái bắt đầu cười. Một trong những tiếng xì hơi dài đến nỗi kéo dài cả phút. Cả nhóm bật cười vui sướng khi tiếng xì hơi chuyển xuống vài nốt trước khi cuối cùng tắt hẳn.

Khi tôi phải đi vệ sinh, tôi phải ngồi xôm trên một hố phân. Nó có đường kính khoảng ba feet. Chỉ có một tấm ván bắc ngang qua hố. Vào những ngày mưa, bề mặt trở nên vô cùng trơn trượt. Chỉ nghĩ về nó thôi cũng khiến tôi thêm chán nản hơn vốn có. Tôi đã học cách sử dụng súng, ném lựu đạn, lăn qua bụi rậm, qua đá. Tôi chiến đấu và tôi lao động. Đối với tôi, chủ nghĩa cộng sản là mặt trăng dưới đáy hồ và đóa hoa trong gương. Mọi thứ khác nói với tôi rằng tôi đã ở sai chỗ.

Đó là nửa đêm và tôi lại bị tiêu chảy. Tôi không muốn trèo xuống trong cái lạnh và đánh thức Phương Linh. Nhưng sau một giờ trần trọc, tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi mặc quần áo và bắt đầu trèo xuống. Phương Linh đang ngủ say. Bóng tối bủa vây tôi khi tôi bước ra ngoài. Tôi không thể tưởng tượng nổi mình giữ thăng bằng trên tấm ván. Tôi nghĩ đến việc đánh thức Phương Linh. Nhưng tôi đổi ý. Tôi không muốn bị gọi là Cô Tiểu thư Tư sản nữa.

Tôi bước đi, tay chạm vào tường. Khi đến cổng, sự khó chịu trong bụng tăng lên. Tôi đẩy cổng nhưng nó không mở. Cái vòng sắt không nhúc nhích. Trong lúc vội vàng, tôi rẽ ngoặt và cuối cùng cũng mở được cửa.

Tôi lạc đường. Trước mặt tôi là một sân vắng vẻ. Tôi không thể nhớ hồ phân ở đâu, tôi chỉ biết rằng nó không xa.

* * *

Nó không giống như những gì cô ấy sau này kể với mọi người, rằng cô ấy chưa bao giờ nghi ngờ con đường mình đã chọn. Cô ấy đã nghi ngờ một cách nghiêm trọng, như lúc này.

Trong nước mắt, cô đến thăm Khang Sinh. Đó là một buổi chiều trong trẻo khi cô đến văn phòng hang động của ông.

Đồng chí Lan Bình ! Đồng chí thế nào rồi ? ông chào đón cô. Đồng chí sống ở Diên An ra sao ? Nào. Đồng chí ăn cơm chưa ? Làm ơn dùng bữa trưa với tôi đi.

Cô đã nhiều tháng không thấy thịt.

Họ nói chuyện trong bữa ăn. Cô khiêm tốn, cầu xin lời khuyên.

À, hiểu biết của tôi về mọi thứ cũng chẳng hơn gì đồng chí, ông đáp. Chỉ là tôi lớn tuổi hơn và đã nếm trải nhiều muối hơn. Đồng chí đã thử tham gia đoàn kịch opera ở đây chưa ? Diên An có rất nhiều người hâm mộ opera. Các ông chủ Đảng là những người hâm mộ opera.

Tôi muốn thử, nhưng đội trưởng của tôi không cho tôi nghỉ phép một ngày. Làm sao tôi giải thích được lý do ?

Được rồi, để tôi xem. Tôi có thể điều động đồng chí nhân danh ban tổ chức nhân sự. Tôi sẽ nói với đội trưởng của đồng chí rằng cách mạng cần đồng chí.

Cô gần như muốn đứng dậy và lay tạ ông. Kim nén lại, cô hỏi tên của những người phụ trách đoàn kịch opera Diên An.

Những người đồng chí sẽ làm việc cùng có thể tiến bộ về mặt chính trị, ông nói, trong khi xé một mảnh giấy và nhanh chóng viết một danh sách tên. Nhưng họ không biết hát, không biết diễn xuất. Đồng chí sẽ nổi bật. Vì vậy hãy chuyên tâm vào đó. Tôi có nên đưa mọi người đến xem buổi biểu diễn của đồng chí không ? Nếu đồng chí giỏi, tôi sẽ đưa Chủ tịch Mao đến.

Lời ám chỉ tinh tế trong những lời nói. Ông nhắc tôi rằng thời gian không cho phép tôi chờ đợi. Tuổi trẻ mới tính. Làn da mịn màng của những cô gái thành phố biến thành giấy nhám ở đây dễ dàng như thế nào. Gió khắc nghiệt không biện luận. Nó thì thâm trí tuệ cổ xưa. Trong khi nhiều người nhận được lời khuyên, chỉ có những người khôn ngoan mới biết tận dụng nó. Hãy dùng cái đầu của mình. Đặt nó theo cách này. Có một khu vườn tình yêu khác ở Diên An. Một người phụ nữ yêu một người đàn ông vì những gì anh ta có thể làm cho Trung Quốc.

Một phụ nữ địa phương bước vào với ấm trà. Cô ấy rót trà cho Khang Sinh và tôi. Cô ấy còn trẻ nhưng đã có những nếp nhăn sâu hoắm do gió bào mòn. Khang Sinh nói thêm, Ở Diên An, tầm vóc của một người phụ nữ là địa vị của chồng cô ta. Ông cười như đùa. Tôi chắc rằng một cô gái có phẩm chất như đồng chí sẽ thu hút nhiều người ngưỡng mộ. Đồng chí nên giữ mình. Tất nhiên đây không phải là chủ đề của chúng ta hôm nay. Đây, cầm lấy đi. Ông lấy ra một tập hồ sơ từ ngăn kéo của mình. Hãy tự nâng cao mình bằng kiến thức về Đảng - hãy đọc các tác phẩm của Mao. Hãy nhớ, chỉ khi cuộc đời của một người hòa quyện với lịch sử, người đó mới thực sự vĩ đại.

Cô bắt đầu đọc những gì Khang Sinh giới thiệu. Sách và báo. Những câu chuyện mê hoặc cô. Chúng nói về lịch sử của Đảng Cộng sản, nhưng nói nhiều hơn về sự thành công của một người đàn ông. Một người đàn ông đã một tay thành lập và lãnh đạo Đảng. Một người đàn ông ba lần mất sự ủng hộ của Đảng và ba lần tìm đường trở lại vai trò lãnh đạo.

Đó là câu chuyện về Mao Trạch Đông.

Ông là một người tự học, con trai của một nông dân Hồ Nam. Ông thành lập tổ Cộng sản Hồ Nam khi còn là sinh viên vào năm 1923. Người thầy của ông là ông Trần Độc Tú, thủ lĩnh của Đảng Cộng sản. Năm 1927, sau khi Tưởng Giới Thạch tàn sát những người Cộng sản, mối quan hệ thầy trò trở nên căng thẳng. Họ phát triển những quan điểm đối lập. Mao tin vào sức mạnh của vũ lực, trong khi Trần tin vào bàn đàm phán. Trần có tiếng nói vào thời điểm đó. Thế nhưng lịch sử đã chứng minh Mao đúng. Sau khi các cuộc đàm phán của Trần thất bại, ông còn phạm thêm sai lầm khi ra lệnh chiến tranh du kích cục bộ - xây dựng những bức tường thịt để chặn đạn của Tưởng Giới Thạch. Kết quả : Hồng quân mất chín mươi phần trăm lực lượng.

Chán nản, Mao đã đưa một lực lượng nông dân nhỏ di chuyển đến núi Cảnh Cương xa xôi để ẩn náu. Mao quyết tâm phát triển và huấn luyện quân của mình thành một lực lượng sắt. Vì hành động của mình, Mao bị buộc tội là phản bội và cơ hội chủ nghĩa. Ông bị sa thải.

Nhưng Trần không gặp may mắn và Hồng quân đứng trước bờ vực bị tiêu diệt hoàn toàn. Mao được đề nghị nhận lại công việc của mình, vì lúc đó ông đã phát triển lực lượng của mình lên thành ba mươi nghìn người được trang bị tốt. Nhận nhiệm vụ mới, Mao đã chiến đấu với lực lượng của Tưởng Giới Thạch, đông gấp mười lần quân của ông. Mao chơi trò mèo vờn chuột với kẻ thù. Rồi ông phải đối mặt với một đòn nội bộ khác. Bộ Chính trị Trung ương Đảng Cộng sản tin rằng Hồng quân đã đủ mạnh để có thể tấn công các thành phố chính của Tưởng Giới Thạch. Mao đã cầu xin hoãn hành động. Một lần nữa, ông bị dán nhãn là một kẻ què mùa nông cạn và một lần nữa ông bị sa thải.

Mao ngã bệnh nhưng ông không từ bỏ. Đến khi tin xấu ập đến - Hồng quân được cử đi tấn công thành phố đã bị tiêu diệt - thì Mao đã sẵn sàng ngồi lại vào chiếc ghế chỉ huy của mình. Như một nhà chiến lược cổ đại, ông áp dụng nghệ thuật của mình vào chiến tranh và một cách kỳ diệu đã xoay chuyển tình thế. Hồng quân

không chỉ sống sót mà còn bắt đầu chiến thắng trở lại.

Thế nhưng những rắc rối của Mao vẫn chưa chấm dứt. Các chuyên gia quân sự được đào tạo ở Nga bày tỏ nghi ngờ về phong cách du kích của ông. Họ thuyết phục Bộ Chính trị rằng các chiến thuật bảo thủ của Mao đang làm hỏng danh tiếng của Đảng. Bộ Chính trị bị thuyết phục rằng cần phải phát động một cuộc tấn công thứ hai vào căn cứ địa của Tưởng Giới Thạch. Khi Mao chiến đấu lần nữa, ông bị chỉ trích là đánh mất niềm tin vào cách mạng và bị gọi là kẻ hèn nhát. Lần này Mao không chỉ bị sa thải khỏi chức vụ, ông còn bị lệnh rời khỏi căn cứ. Năm 1932, như một hình thức lưu đày, ông được lệnh thành lập một chi bộ Đảng ở một tỉnh xa xôi.

Mao không chờ đến lượt mình. Ông tích cực vận động hành lang, nói chuyện với bạn bè và các mối quan hệ của mình. Dự đoán của ông được chứng minh là đúng ở mọi bước đi. Hồng quân thua trận then chốt và cuối cùng bị chặn đứng bởi lực lượng của Tưởng Giới Thạch, không thể phá vây.

Mao được gọi lại lần thứ ba. Thế nhưng ông không muốn trở thành một cây cầu có thể thay thế chỉ để cứu quân đội khỏi vũng nước xoáy. Ông muốn một vị trí lâu dài trong trung tâm quyền lực - ông muốn kiểm soát hoàn toàn sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản, bao gồm cả

việc loại bỏ các kẻ thù chính trị của mình.

Ông đã hài lòng.

Năm 1934, vị thần đã dẫn dắt những người theo ông và thực hiện một phép màu. Nó được gọi là Cuộc Trường Chinh.

Cô gái ngồi trước một chồng giấy. Cô có thể thấy những suy nghĩ của mình đang hình thành. Các âm tiết bật ra trong không khí, ý nghĩa hiện ra đúng chỗ. Thật choáng ngợp. Sự ra đời của một tầm nhìn bất ngờ. Sinh khí sống động của nó. Sự kết hợp giữa sự thân mật bị cấm đoán và sự thấu hiểu không chính đáng.

Tôi muốn trở thành một địa điểm trên bản đồ của ông ấy ! Cô gái kêu lên.

Khang Sinh nói với cô rằng có những phụ nữ đã tự mời mình đến hang động của Mao. Cả trong nước lẫn ngoại quốc.

Tôi sẽ không biến thành một hòn đá vì điều đó, cô gái trả lời.

Bên sườn đồi, mặt trời bắt đầu lặn. Các đại đội binh lính đến và xếp hàng. Họ ngồi xuống thành từng hàng trước một sân khấu tạm, được dựng bằng những thanh tre dưới bầu trời xanh thẫm dần. Dàn nhạc đang điều chỉnh nhạc cụ. Cô gái từ Thượng Hải đã tự biến mình thành nữ diễn viên chính của Đoàn Kịch Opera Diên An. Cô sắp diễn một vai diễn đơn ca có tên «Câu chuyện về con gái ngư dân».

Cô gái chuẩn bị trong một căn lều. Cô quán chiếc khăn vàng tươi quanh đầu. Cô đang mặc trang phục, áo gilê đỏ với quần-chân váy màu xanh lá cây. Cô nhắc một «mái chèo», giả vờ như đang ở trên thuyền và bắt đầu khởi động, bước theo hình bước một bước tiến, một bước lùi và một bước ngang. Cô đứng đưa, vung tay sang hai bên.

Tiếng vỗ tay báo cho cô biết rằng các lãnh đạo và các thành viên nội các của họ đã đến. Những người phụ trách hậu đài hỏi hỏi đưa các diễn viên ra phía sau bức màn. Tiếng trống dồn dập hơn từng lúc. Mặt các diễn viên được tô phấn trắng. Đôi mắt và lông mày được vẽ như những cánh nhận bay.

Nhìn vào gương, cô gái nhớ lại cuộc đời mình ở Thượng Hải. Cô nghĩ về Đan, Đường Nạp và Trương Mẫn. Những người đàn ông đã đi qua thân thể cô nhưng

không bao giờ tìm thấy viên ngọc bên trong. Cô nghĩ về mẹ mình. Sự bất hạnh của bà. Đột nhiên cô nhớ bà. Chỉ sau khi người con gái trải qua cuộc vật lộn của chính mình, cô mới có thể thấu hiểu ý nghĩa những nếp nhăn của mẹ và nỗi buồn được niêm phong dưới làn da bà.

Những vòng xe ngựa bay ngang qua sân khấu. Các diễn viên cổ võ giọng ở những nốt cao. Khán giả nhiệt tình reo hò phấn khích. Âm thanh xé toang màn đêm. Người phụ trách hậu đài báo cho nữ diễn viên biết Mao đã đến. Ông đang ngồi giữa đám đông. Cô gái tưởng tượng cách Chủ tịch ngồi. Như Đức Phật trên đài sen.

Cô bước ra sân khấu với *túy bộ*, những bước chân lướt như đang chèo thuyền, và sau đó là *liễu quán*, những động tác tay uyển chuyển như cành liễu. Cô nhắc «mái chèo» và thực hiện những động tác chèo duyên dáng trong dòng nước tưởng tượng. Cô cúi xuống, ngẩng lên, sau đó duỗi thẳng đầu gối để mô tả chuyển động trên thuyền. Nhịp trống hỗ trợ cho chuyển động của cô. Cô bước từ mũi chân đến gót chân từ bên trái sân khấu sang bên phải để thể hiện kỹ năng «đi trên mặt nước» của mình. Cô thực hiện *lượng tường* - tạo một dáng điệu - và sau đó mở miệng hát bài aria nổi tiếng.

Mặt Mao trông nghiêm trang, nhưng bên trong tâm trí ông, gió nổi lên và thổi qua các thân dây thần kinh - giọng hát của cô gái như một mũi tên mạnh mẽ bắn thẳng về điền trang tâm trí ông. Thế giới của ông đảo lộn. Rong mọc trên trời và mây bắt đầu bơi trong đại dương.

*Ta sẽ cùng nàng cười trên Cửu Giang
Gió dồn sóng dậy thênh thang
Xe nước mũi sen vượt ngàn ghềnh thác...*

Tâm trí ông giờ là một con ngựa bị xiềng xích chạy ngược chiều gió gào, bị quất, bị đá, cuộn lên đỉnh núi phủ đầy sương mù dày đặc.

*Ta trèo lên vách Côn Lôn nhìn bốn phía
Lòng ta bồi hồi không yên
Chiều tà rơi
Ta thấy lạc lõng cô đơn
Nghĩ về bờ xa
Ta tỉnh giấc...*

Ông ngửi thấy không khí ẩm ướt. Không khí mang theo sức nặng của nước. Ông nghe thấy nhịp thở của chính mình. Ông chớp mắt và lau mồ hôi trên trán.

Sau khi màn hạ xuống, Khang Sinh dẫn Mao lên sân khấu và giới thiệu ông với nữ diễn viên. Cái bắt tay. Phong thái của một bậc hiền nhân cổ đại. Ông cao hơn. Ông có mái tóc đen dày, dài hơn bất kỳ ai trong đám đông. Nó được chải sang hai bên từ giữa - kiểu tóc điển hình của nông dân Diên An với nét phóng khoáng của một nghệ sĩ hiện đại. Ông có một đôi mắt hình hạnh nhân hai mí, dịu dàng nhưng tập trung. Miệng ông tự nhiên đỏ với sự đầy đặn. Làn da mịn màng. Một người đàn ông trung niên, tự tin và mạnh mẽ. Bộ đồng phục của ông có nhiều túi. Có những miếng vá được khâu gọn gàng trên cả hai khuỷu tay và đầu gối. Giày của ông được làm bằng rom.

Cô cảm nhận được nhịp đập của vai diễn mình.

Mùa đông đang rời đi và mùa xuân vẫn chưa đến. Chỉ sau một đêm, cỏ trên đồi được phủ một lớp sương giá. Mãi đến giữa trưa, lớp vỏ trắng mới bắt đầu tan. Sau bốn giờ, băng lại bắt đầu hình thành. Cả ngọn đồi, với cỏ chưa kịp xanh, trông như được phủ dưới một màng pha lê.

Cũng vào thời điểm này, Phương Linh trở thành tổng biên tập của tờ báo Căn cứ Đỏ của Mao. Người ta nói rằng Mao đã trực tiếp bổ nhiệm Phương Linh vào vị trí này. Tờ báo ca ngợi những chiến thắng gần đây và gọi

Mao là «linh hồn của Trung Quốc».

Tiểu thư Lan Bình mặc đồng phục. Cô quần một chiếc khăn màu cam quanh cổ. Đó là phong cách cô trau dồi - một người lính với một chút gì đó của nữ thần lãng mạn. Nó tạo hiệu ứng như một bông hồng nhỏ giữa đám tán lá xanh mướt. Cô biết cách mà ánh mắt đàn ông tìm kiếm và ghi nhận. Máy ảnh trong trái tim người tình tương lai của cô. Các đồng chí của cô, bao gồm cả những phu nhân của sĩ quan cấp cao, đang buôn chuyện. Chủ đề là bà Tống Mỹ Linh, phu nhân Tưởng Giới Thạch. Đó là về khả năng nói ngoại ngữ của bà và quan trọng hơn là khả năng không chế đàn ông của bà. Họ nói bà đã thu hút sự chú ý đến chiến dịch của chồng mình. Bà đã phát biểu tại Hội Quốc Liên và giành được quỹ cho cuộc chiến của chồng. Cô gái vô cùng hứng thú.

Trong vài tuần tiếp theo, tuyết rơi lẫn mưa. Khi thì vũ trụ Diên An ướt sũng, mưa biến mặt đất thành một vùng đầm lầy. Mặt đất nện chặt trở thành bùn nhão. Nồi niêu, bát đĩa trong phòng ngập nước như những con thuyền nhỏ. Ngày hôm sau, mặt trời ló rạng. Nó làm khô con đường và biến những vệt bánh xe cứng như dao. Khi mưa lại trút xuống, con đường là một tấm ván trơn trượt. Trên con đường dài một dặm mà cô phải

mang theo khoai, Lan Bình ngã lên ngã xuống như một chú hề trong rạp xiếc.

Nhà ăn là một hang động lớn với những bức tường rỉ nước. Một nửa trong số đó được dùng để chứa xe ngựa và dụng cụ. Tôi và các đồng chí của tôi cầm bát cơm và chen lẫn về một phía nơi mặt đất ít nhão nhẹt hơn. Mưa nhỏ giọt vào bát của tôi. Để tránh những giọt nước, tôi phải vừa ăn vừa di chuyển.

Đôi ủng của tôi nặng trĩu bùn. Chúng lê bước như muốn thoát khỏi đôi chân tôi. Tôi cố gắng hết sức để không nhớ Thượng Hải. Mặt via hè, những hàng cây được cắt tỉa, những nhà hàng ẩm cúng và nhà vệ sinh.

Mưa lẫn tuyết vẫn không ngừng trút xuống. Trời và đất được bọc trong một tấm màn xám khổng lồ.

Một đám đông lấp đầy hội trường của Học viện Nghệ thuật Lỗ Tấn ở Diên An. Mao được dự kiến sẽ thuyết giảng ở đây. Cô gái từ Thượng Hải đang ngồi ở hàng ghế đầu trên một chiếc ghế đầu bằng gỗ. Cô đã đến sớm để đảm bảo có chỗ ngồi tốt nhất, vị trí mà cô có thể nhìn thấy và được nhìn thấy. Giờ cô kiên nhẫn chờ đợi. Không khí hân hoan. Các chiến sĩ hát những bài hát với chất giọng miền Bắc đậm đặc. Những bài hát được soạn từ giáo huấn của Mao với giai điệu dân ca.

*Chúng ta tin vào Chủ nghĩa Cộng sản vĩ đại
Chúng ta là những người lính của Hồng quân
Chúng ta trừng phạt cướp bóc và ăn trộm
Chúng ta sống để phục vụ nhân dân
Và để đánh bại quân xâm lược Nhật Bản và
bè lũ Quốc dân đảng Tưởng Giới Thạch*

Cô gái thích sự thăng thần của lời bài hát. Đến lần thứ ba bài hát được lặp lại, Lan Bình đã thuộc và hát hết sức mình. Cô lập tức thu hút sự chú ý. Cô tiếp tục, đưa nốt cao nhất đến đích một cách dễ dàng. Các chiến sĩ dành cho cô những ánh nhìn ngưỡng mộ. Cô hát to hơn, mỉm cười.

*Tòa nhà cao nhất bắt đầu từ một viên gạch
Dòng sông sâu nhất bắt đầu từ một giọt nước
Cách mạng bắt đầu từ đây, từ Diên An
Trên lãnh thổ đỏ dưới sự lãnh đạo của Mao Trạch
Đông vĩ đại*

Cô xúc động bởi bầu không khí, bởi hành động cô đang thực hiện để đạt được ước mơ, bởi thực tế rằng cô có thể trở thành một nạn nhân của giấc mơ này. Một nữ anh hùng bị kịch hoàn hảo. Cô nghĩ, mỉm cười, mình có thể khóc.

Giữa những tràng vỗ tay sấm dậy, Mao xuất hiện. Đám đông reo hò hết cỡ : *Chủ tịch Mao !*

Ông bắt đầu bằng một câu chuyện cười dân gian phong cách mà rất ít người hiểu.

Cô gái bị choáng ngợp. Cảm giác như cô đã gặp chính Đức Phật.

Người đàn ông trên sân khấu nói về mối quan hệ giữa nghệ thuật và triết học, giữa vai trò của một nghệ sĩ và một nhà cách mạng.

Các đồng chí ! Chúng ta đang xử lý thế nào với những cớ đại đã mọc trong dạ dày của chúng ta ?

Cử chỉ của ông mang vẻ học giả và thư thái. Giọng ông có âm sắc mũi nặng, pha lẫn chất giọng Hồ Nam rung.

Tôi đã dọn dẹp của tôi. Rất nhiều sự nhỏ bỏ và cạo vết. Vấn đề là Tưởng Giới Thạch và quân Nhật thì dễ nhận diện là kẻ thù. Chúng ta biết chúng ở đó để tiêu diệt chúng ta. Nhưng chủ nghĩa giáo điều giống như cỏ dại. Nó đeo mặt nạ của mạ non. Các đồng chí có phân biệt được không ? Để trở thành một nghệ sĩ giỏi, trước hết phải là một người Mác-xít. Phải có khả năng phân biệt chủ nghĩa giáo điều với Chủ nghĩa Cộng sản.

Cô nhận thấy khí chất thép trong con người ông. Cô đột nhiên tự hỏi liệu lời khuyên của Khang Sinh có đúng không : điều quan trọng ở Diên An là bằng chứng về xuất thân Đảng viên Cộng sản của một người. Bản năng của cô đang nói với cô một sự thật khác, nói với cô điều mà tự nhiên nói với đàn ông và đàn bà. Chẳng có gì để chứng minh cả. Tất cả đều nằm trong cơ thể, trong việc bắt lấy ánh mắt của những con vật người.

Người đàn ông trên sân khấu tiếp tục. Những từ ngữ, cụm từ và khái niệm tuôn chảy.

Những kẻ giáo điều giả vờ là những nhà cách mạng chân chính. Họ ngồi trên những ghế quan trọng trong đại hội của chúng ta. Họ không làm gì ngoài việc nhai lại lời của Joseph Stalin. Cuộc nổi dậy và tấn công đã bắt đầu từ bên trong, bên trong cơ thể Đảng ta. Chúng vô hình nhưng chí mạng. Chúng tự xưng là những người Xô viết một trăm phần trăm, nhưng chúng là những con nhện với những người quay sợi - họ không thể kéo sợi được nữa, họ trở nên vô dụng với cách mạng. Họ nói theo điệu Karl Marx, nhưng họ lại giúp Tưởng Giới Thạch. Chúng ta đã bị chế giễu. Chúng ta đã được trao những chiếc kính với trầy xước - để chúng ta không thể nhìn thấy rõ ràng. Chúng ta đã tin vào Stalin và tin tưởng những người được ông ta cử đến. Nhưng họ

làm gì ở đây ngoài việc thực hiện các thí nghiệm xã hội bằng cái giá của chúng ta ?

Mao diễn giải lịch sử Trung Quốc dưới ánh sáng của tình hình hiện tại, vận dụng lý luận vào thiết kế và sáng chế quân sự. Rồi biểu cảm của ông thay đổi, thu hẫ lại, chìm vào sự trầm mặc, như thể đám đông phía trước đã biến mất.

Cô gái không tìm được mà bắt đầu đo lường. Cô đoán tương lai của người đàn ông bằng con mắt của thầy bói. Cô phóng tầm mắt lại gần. Trên khuôn mặt ông, xuyên qua một thứ ánh lấp lánh, cô thấy dấu vết của móng vuốt sư tử. Cô nghe thấy tiếng gầm của nó. Một tiếng hú vang vọng xuyên thời gian. Chính vào khoảnh khắc đó, cô nghe thấy một tiếng cách giữa bản thân cô và vai diễn của mình.

Vệ sĩ của ông bung tách trà tới. Người thanh niên có một vết sẹo giống như con sâu bướm giữa hai lông mày. Anh ta đặt tách trà xuống đất trước chân ông chủ. Điều này làm cô gái kinh ngạc. Ở Diên An, dường như việc mọi người nhặt tách nước từ mặt đất thay vì từ bàn là chuyện bình thường.

Giọng nói trên sân khấu vang to hơn. *Sự thật là, các đồng chí, chúng ta đã và đang thua - mất đi linh tráng, ngựa chiến và thành viên gia đình. Bởi vì phương hướng sai lầm mà chúng ta bị buộc phải tuân theo, bản đồ của chúng ta lại một lần nữa co lại. Chẳng lẽ chúng ta chưa rút ra đủ bài học sao ? Chúng ta không thua trận trước Tưởng Giới Thạch hay quân Nhật, mà là thua trước kẻ thù bên trong. Đầu của các anh em chúng ta lăn lóc như đá tảng... Về việc giữ gìn sự trong sáng chính trị, đúng, chúng ta muốn giữ gìn nó, không phải vì sự ngu dốt, mà là xuất phát từ tri thức và trí tuệ. Sự lãnh đạo của chúng ta quá yếu kém đến nỗi vận rủi đã dính chặt vào chúng ta. Rằng chúng ta rụng khi uống nước lạnh, và chúng ta vấp ngã bởi chính tiếng trung tiện của mình ! Chúng ta phải ngừng ngay con đường tự đào mộ chôn mình ! Các đồng chí ! Tôi muốn tất cả các đồng chí hiểu rằng, giáo điều chính là làm xúc xích bằng phân lừa !*

Ông cúi xuống, nhấc tách trà lên và nhấp một ngụm.

Cô nghe thấy tiếng bút chì sột soạt trên giấy.

Đám đông, bao gồm cả Phương Linh, đang ghi chép bài phát biểu của Mao.

Cô gái không viết. Cô ghi nhớ những lời nói của Mao, cả những điều đã nói và chưa nói. Đó là nơi cô vận dụng tài năng của mình.

Ông đi tới đi lui, nhấp trà và chờ đám đông ngừng đầu lên từ những cuốn sổ tay. Ông không có máy in, không có báo chí. Ông phải dựa vào miệng lưỡi của đám đông. Ánh mắt ông quét qua hội trường. Đột nhiên có một cảnh tượng bất ngờ. Sự tập trung của ông bị gián đoạn. Ông nhận ra cô, cô gái không ghi chép như những người khác. Nữ diễn viên với lớp trang điểm đã tẩy. Ấn tượng như ánh bình minh xuyên thủng bóng tối. Cảm giác ấy bắn xuyên qua ông.

Một hạt giống đang ngủ nẫy mầm.

Cô nhìn đi chỗ khác, biết rằng mình đã làm thay đổi sự tập trung của ông. Sự chú ý của ông giờ đây đổ dồn về cô, và chỉ một mình cô mà thôi. Điều đó xảy ra trong sự im lặng hoàn toàn. Một đóa cúc đại bí mật và mảnh liệt nở rộ và đón nhận những tia nắng. Cô gái cảm thấy bình tĩnh lạ thường và từng trải. Cô chính là vai diễn của mình. Cô nắm lấy khoảnh khắc và cố gắng làm nó tỏa sáng. Cô hài lòng về bản thân, một nữ diễn viên chưa bao giờ thất bại trong việc quyến rũ khán giả. Trái tim cô không lỡ một nhịp nào. Trong im lặng, cô tự giới thiệu mình với ông. Mọi bộ phận trên cơ thể cô đều

nói, truyền tải và chạm đến. Cô khiến ông phải nhìn cô, một cách tự do và táo bạo. Mái tóc được chải chuốt gọn gàng, làn da ngà ngọc của cô. Cô ngồi yên, trên nền đất Diên An. Cô để ông tìm thấy cô.

Và ông mỉm cười. Cô quay về phía ông. Nhưng ánh mắt cô sau đó vượt qua và đi xa hơn ông. Cô không cho phép ông thiết lập sự kết nối. Chưa phải lúc. Cô vượt qua ông để nhóm lửa, để nắm bắt ông, để khiến ông bắt đầu cuộc rượt đuổi.

Những khúc aria của opera chảy trong đầu cô. Đôi cánh bướm nặng trĩu phấn hoa vàng... Rồi cô nghe thấy Phương Linh. Tiếng hét của cô ấy. Tuyệt vời ! Tôi yêu bài giảng ! Tôi yêu người đàn ông này !

Mao ký tặng và trả lời các câu hỏi.

Cô gái giơ tay. Ông gật đầu đồng ý với cô. Cô nói to, đặt một câu hỏi về giải phóng phụ nữ. Đột nhiên cô nhận thấy có một ánh nhìn vắng mặt trong nụ cười của ông. Ông đang nhìn cô nhưng đôi mắt ông không ghi nhận.

Cô bỏ dở câu hỏi. Cô cảm thấy không chắc chắn về bản thân khi chìm trở lại vào biển người. Mao ngược mắt lên. Cô hy vọng ông đang tìm kiếm cô. Cô không

thể biết được. Ông ngừng tìm kiếm. Cô đứng dậy và bước ra ngoài. Cô tự nhủ rằng mình thà biến mất còn hơn là không được nhận ra.

Về sau, ông giải thích với cô vấn đề. Mặc dù đã sống một mình, trở ngại là ông vẫn còn đang kết hôn. Tên người vợ là Tử Trân, một nữ anh hùng nổi tiếng và được kính trọng không kém ông. Khi ông còn là thổ phỉ, Tử Trân đã chống lại gia đình địa chủ của mình để theo ông. Lúc đó bà mười bảy tuổi. Bà nổi tiếng vì sắc đẹp và lòng dũng cảm. Bà mang những viên đạn dưới xương sườn từ Cuộc Trường Chinh năm 1934. Bà đã sinh cho ông sáu người con, nhưng chỉ một, một bé gái, còn sống.

Sự ly thân của họ bắt đầu khi bà trở nên sợ hãi việc mang thai lần nữa. Bà từ chối ngủ với ông và ông bắt đầu đi ve vãn. Tử Trân phát hiện ra. Vậy thì đưa nó cho tôi, ông yêu cầu. Bà đâm vào mặt ông rồi đi thẳng đến Bộ Chính trị. Bất hấn ta cư xử như Mao Trạch Đông, vị Cứu Tinh ! bà yêu cầu.

Mao ước rằng mình có thể bắn tan tành giấy chứng nhận kết hôn treo lơ lửng giữa ông và Tử Trân. Ông chuyển ra khỏi hang động và nói với Tử Trân rằng cuộc hôn nhân đã kết thúc. Tử Trân rút súng lục ra và bắn vỡ tất cả các chậu gốm trong phòng. Ông tưởng tượng

đó là đầu ông mà bà đập nát. Ông bỏ chạy. Bà suy sụp nhưng quyết tâm lấy lại ông, quyết tâm làm cho bản thân phù hợp với ông. Ông tránh mặt bà. Dần dà, bà hiểu ra ý chí của ông.

Hãy dạy tôi cách làm thế nào để phù hợp với anh ! Bà chuyển về, ông rời khỏi phòng. Bà khẳng khẳng rằng ông phải đưa ra một lý do. Ông bịa ra một cái : Em biết quá ít về Chủ nghĩa Marx và Chủ nghĩa Lenin.

Bà ghi lại lời ông vào sổ tay và tự đặt mình lên một chuyến tàu tới Nga. Khi trở về, em sẽ trở thành một người Marx và Lenin một trăm phần trăm.

Agnes Smedley, một nhà báo Mỹ đến thăm Diên An lúc đó, nhớ lại nỗ lực của bà trong việc dạy Mao khiêu vũ. Bà đã đưa ra một dự đoán trong thư gửi một người bạn : Nếu Mao mà biết khiêu vũ, ông ta sẽ bỏ vợ là Tử Trân. Mao đã hỏi Agnes liệu lãng mạn có thực sự tồn tại không. Tôi chắc chắn chưa từng trải nghiệm một tình yêu lãng mạn nào, ông nói.

Khi cô gái từ Thượng Hải bước vào hang động của ông, cô trở thành hiện thân của những gì Mao vẫn tìm kiếm.

Thời điểm Tử Trân rời Diên An cũng là lúc Lan Bình đến. Trong lịch sử được ghi chép, đó là một buổi chiều đầy gió. Lạnh lẽo và ảm đạm. Tử Trân đi cùng đưa con gái nhỏ. Bà trông kiệt sức và đầy oán hận. Bà nói chuyện với một người bạn đồng hành về cuộc sống của bà với Mao. Kể về thời điểm bà mười tám tuổi và có một đôi mắt được miêu tả như ngọc quý. Tôi gặp ông ấy trên núi Vĩnh Tân, tại một cuộc họp của Cộng sản. Sau nhiều ngày họp, chúng tôi trò chuyện, ăn cơm cùng nhau. Rượu và gà nướng. Ông ấy mời tôi chia sẻ tách trà của ông ấy. Tử Trân nhớ rõ rằng cách Mao tuyên bố với bạn bè : «Tôi đang yêu.» Bà nhớ giấc mơ của ông về việc xây dựng một đội quân cho riêng mình. Giờ ông đã có đội quân, giờ bà đã đánh mất sức khỏe và sự vui vẻ. Bà mới hai mươi tám tuổi và đã ốm yếu, gầy như que củi. Bà ngồi trên một chiếc ghế đẩu trong một khách sạn rẻ tiền và đông cứng với những suy nghĩ của mình.

Người đàn ông râu dê (Khang Sinh) không khỏi thán phục nữ diễn viên.

Mặc dù tôi thấy bài giảng của Chủ tịch Mao rất khai sáng, nhưng tôi gặp khó khăn trong việc thấu hiểu một số điểm, cô nói. Có cách nào tôi có thể đặt câu hỏi trực tiếp với Chủ tịch không ?

Khang Sinh chưa từng gặp một cô gái nào như cô. Ngọt ngào nhưng quyết đoán. Ông thấy cô đã là một đối tác tốt rồi. Vì vậy, ông nói, Tất nhiên rồi, Chủ tịch là một người thầy thích những học sinh dám thách thức bản thân họ. Nhưng vì địa vị của ông ấy, việc sắp xếp một cuộc gặp với ông ấy không dễ dàng. Nơi ở của ông ấy được canh gác nghiêm ngặt. Khang Sinh dừng lại, nhìn cô gái và cau mày. Để tôi xem tôi có thể làm được gì.

Sau ba ngày, Khang Sinh gửi tin cho cô gái rằng một cuộc gặp riêng với Mao đã được sắp xếp.

Như thể nhận được tiếng gọi sân khấu, cô Lan Bình bước đến bức màn. Trong gương, cô kiểm tra lại mình lần cuối. Cô không bôi một thứ gì lên mặt. Trên thực tế, cô đã rửa mặt hai lần. Cô đã quyết định thể hiện sự giản dị, đáng tin cậy của mình. Cô mặc quân phục, bộ trang phục hoàn chỉnh của mình. Eo cô được thắt chặt bởi một chiếc thắt lưng.

Cô bước đều đến hang động của ông. Người vệ sĩ với vết sẹo hình sâu bướm giữa lông mày chặn cô lại. Cô nói tên mình. Người vệ sĩ nhìn cô từ đầu đến chân một cách nghi ngờ. Chủ tịch đã mời tôi. Chờ ở đây, người vệ sĩ nói và đi vào trong hang. Vài phút sau anh ta quay lại. Chủ tịch đang đợi cô.

Ngồi đi. Ông kéo một cái ghế cho cô. Trà nhé ?

Cô ngồi xuống và nhìn xung quanh. Xin lỗi đã làm phiền Chủ tịch. Tôi hiểu Ngài là một người bận rộn. Tôi... Cô dừng lại như thể quá ngại ngùng để tiếp tục.

-«Việc của tôi là lắng nghe những gì người dân nói, ông nói, mỉm cười. Đôi khi một chút thư giãn giúp tôi làm việc hiệu quả hơn.

Cô mỉm cười, thấy mình thư thái.

Ông dọn dẹp bàn làm việc và đến ngồi đối diện cô.

Cô nhấp ngụm trà và nhìn ông. Cô biết đôi mắt mình có thể làm gì với một người đàn ông. Du Kỳ Vỹ, Đường Nạp và Trương Mẫn đã nói với cô điều đó. Cô tắm cho ông bằng ánh nắng của mình.

Ông phá vỡ sự im lặng. Tôi đã nghe từ Đồng chí Khang Sinh rằng cô gặp khó khăn trong việc thấu hiểu một số điểm trong bài giảng của tôi.

Vâng, cô trả lời, một lần nữa xin lỗi vì đã làm phiền Ngài.

Niềm vinh hạnh của tôi. Ông đứng dậy và thêm nước nóng vào tách của cô. Như Khổng Tử có nói, người ta nên lấy việc dạy học làm vui. Cửa của tôi luôn mở với

cô. Bất cứ lúc nào cô có câu hỏi, cứ đến.

Có một sự trịnh trọng khi họ vào vai thầy và trò. Rồi ông hỏi về câu chuyện của cô. Cô là ai và từ đâu đến. Cô thích thú kể lại. Những lời đã thuộc lòng. Thỉnh thoảng cô dừng lại, quan sát ông. Ông chăm chú lắng nghe. Cô tiếp tục câu chuyện, thêm vào, thay đổi và bỏ qua một số chi tiết. Khi cô nhắc đến sự mê mông của Thượng Hải, ông hòa theo.

Tôi đã ở đó vào năm 1923. Đó là cho đại hội của Đảng, ông nói, nghịch cây bút chì và vẽ những vòng tròn lên một bức điện tín. Lúc đó Đảng ta chỉ có một số ít thành viên và chúng tôi liên tục bị mật vụ của Tưởng Giới Thạch theo đuôi.

Anh đã ở đâu ? cô tò mò hỏi.

Khu Lô Loan, đường Từ Mã.

Con phố có những ngôi nhà gạch đỏ cửa vòm đen ấy phải không ?

Đúng vậy.

Trúng trà trên phố đó ngon tuyệt.

Ồ, lúc đó tôi quá nghèo, không đủ tiền để ném thử.

Anh đại diện cho tỉnh nào tại đại hội ?

Hồ Nam.

Anh có làm thêm việc gì khác ngoài công việc cho Đảng không ?

Tôi là thợ giặt ở hiệu Phục Hưng.

Thợ giặt ư ? cô cười. Thật thú vị !

Phần khó khăn trong công việc của tôi không phải là giặt mà là giao đồ, ông nói thêm, vì hầu hết số tiền kiếm được từ việc giặt đồ đều phải dùng để mua vé tàu điện, mà vé thì rất đắt.

Tại sao anh không ở lại Thượng Hải ?

Hãy nói theo cách này đi. Tôi gặp khó khăn khi bơi trong một cái bồn tắm.

Cô đứng dậy định về. Đã đến giờ ăn tối.

Xin hãy ở lại dùng bữa tối.

Tôi e là mình đã làm phiền anh quá nhiều rồi.

Ở lại. Giọng nói vang lên từ phía sau khi cô bước về phía cửa. Xin hãy vinh hạnh nhận lời mời của tôi.

Các vệ sĩ dọn bàn lên. Bốn món. Một đĩa thịt lợn xào xì dầu, một đĩa củ cải, một đĩa rau xanh và một đĩa đậu phụ cay. Cô ăn ngấu nghiến, xin lỗi vì cách ăn uống của mình. Cuộc sống ở Diên An khó khăn hơn Thượng Hải nhiều, phải không ? ông nói. Như một người cha, ông nhìn cô ăn. Cô gật đầu, tiếp tục nhồi nhét cho đầy miệng.

Ông gấp một miếng thịt và bỏ vào bát cô. Rồi ông bình luận, Tôi thấy đồ ăn như vậy là ngon rồi so với những gì chúng tôi đã ăn trong thời kỳ Trường Chinh. Tôi đã ăn vỏ cây, cỏ và cả chuột.

Cô ngừng ăn và đề nghị được nghe thêm về những ngày tháng lưu lạc đó.

Đó là sau khi vượt sông Đại Độ, ông bắt đầu. Quân đội chúng tôi quay lên phía bắc. Ở những ngọn núi tuyết, chúng tôi tìm thấy sự an toàn tương đối, thế nhưng độ cao khủng khiếp đã làm suy yếu tất cả mọi người. Nhiều người đã chết, thồ hàng và tiếp tế bị bỏ lại. Chúng tôi ở trong vùng đầm lầy của những đồng cỏ. Đó là một cảnh tượng kinh hoàng. Gần Tây Tạng, người của tôi đã bị tấn công và giờ chúng tôi lại đi qua một vùng có các bộ tộc thù địch. Không có thức ăn. Những người đầu bếp của chúng tôi đào lên thứ tưởng như là củ cải, nhưng sau đó chứng minh là có độc. Nước làm chúng tôi ốm.

Gió thổi dữ dội và những trận mưa đá tiếp nối bởi tuyết. Dây thừng được thả xuống để dẫn chúng tôi qua vùng đầm lầy, nhưng những sợi dây biến mất trong cát lún. Chúng tôi mất đi số ít súc vật thồ hàng còn lại.

Cô nhận thấy ông cố gắng nói giảm nói tránh nhưng không thể.

Ông hít một hơi thật sâu và tiếp tục. Một nhóm nhỏ được nhìn thấy đang đi ngang qua một biển cỏ mù sương dày đặc, và rồi... cả nhóm biến mất.

Cô nhìn chăm chăm vào ông.

Khi người vệ sĩ thấp cây nền thứ hai, cô đứng dậy để chào tạm biệt.

Nghe có vẻ buồn cười với anh nhưng tôi đã nghĩ anh sẽ là một người kiêu ngạo, cô nói, bước ra khỏi cửa nhà ông.

Tôi có lý do gì để kiêu ngạo chứ ? Tôi là Mao Trạch Đông chứ không phải Tưởng Giới Thạch.

Cô gật đầu, cười, và nói cô phải đi rồi.

Đường không bằng phẳng và đêm nay không trăng. Tiểu Long ! Đồng chí đưa đồng chí Lan Bình về nhà nhé ?

Đó là lần thứ ba họ gặp riêng nhau. Những vì sao trông như những con mắt của kẻ rình mò đang mở ra và nhắm lại. Mao Trạch Đông và Lan Bình đứng trong bóng tối đang buông xuống, vai kề vai. Ngày đã bắt đầu dịu mát. Cỏ dại uốn mình lười biếng trên bờ sông. Ánh trăng run rẩy dưới mặt nước.

Tôi sinh ra ở làng Thiệu Sơn năm 1893, Mao nói. Ông miêu tả phong cảnh quê hương mình. Đó là một vùng đất của dân bụt, vườn cây ăn trái, nông nô và những cánh đồng lúa. Cha tôi là một nông dân nghèo. Khi còn trẻ, ông phải gia nhập quân đội của quân phiệt vì mắc nợ nặng. Ông là một người lính trong nhiều năm. Sau này ông trở về làng và tìm cách mua lại mảnh đất của mình. Ông tiết kiệm cẩn thận và kinh doanh một việc buôn bán nhỏ. Ông là người nhỏ nhen. Ông cho tôi đi học tiểu học ở địa phương khi tôi lên tám nhưng ông muốn tôi làm việc trên nông trại vào sáng sớm và ban đêm. Cha tôi ghét thấy tôi rảnh rỗi. Ông thường hét, «Hãy tự làm mình có ích đi !» Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nghe thấy giọng nói của ông. Ông là người nóng tính và thường xuyên đánh cả tôi và các anh em tôi.

Đến lúc này cô gái xen vào bình luận. Cô miêu tả người cha của chính mình. Nói rằng cô hoàn toàn hiểu ông đã cảm thấy thế nào khi còn là một cậu bé bị cha

mình làm cho khiếp sợ. Cô ngược nhìn ông, đôi mắt ngân lệ.

Ông gật đầu, nắm lấy tay cô, giữ chúng và tiếp tục. Cha tôi không cho chúng tôi một đồng xu nào cả. Ông cho chúng tôi ăn thức ăn kham khổ nhất. Vào ngày rằm hàng tháng, ông có một nhượng bộ với những người làm và cho họ trứng để ăn với cơm, nhưng không bao giờ có thịt. Còn với tôi, ông chẳng cho cả trứng lẫn thịt. Ngân sách của ông eo hẹp và ông tính toán từng xu một.

Còn mẹ anh thì sao ? cô gái hỏi. Mặt ông rạng rỡ. Mẹ tôi là một người phụ nữ tốt bụng, rộng lượng và giàu lòng thương cảm, bà luôn sẵn sàng chia sẻ những gì mình có. Bà thương xót người nghèo và thường cho họ thức ăn. Mẹ tôi không hòa thuận với cha tôi.

Một lần nữa cô gái đáp lại rằng cô cũng có chung cảm giác. Một người phụ nữ có thể làm gì ngoài việc khóc lóc và chịu đựng trong hoàn cảnh như vậy ? Lời bình luận khiến Mao kể về việc chống lại cha mình, về việc một lần ông đe dọa sẽ nhảy xuống một cái ao và tự dìm chết mình. Trận đòn phải dừng lại hoặc cha sẽ không bao giờ gặp lại con nữa. Ông diễn tả cách ông hét vào mặt ông lão. Họ cùng cười.

Ông miêu tả những năm tháng sinh viên sôi nổi của mình. Ông rời nhà năm mười sáu tuổi và tốt nghiệp Trường Sư phạm Thứ nhất của Hồ Nam. Tôi là một người đọc sách không chọn lọc và tôi sống trong Thư viện Tỉnh Hồ Nam.

Khiến cô bối rối, không một cuốn sách nào ông đề cập đến mà cô từng nghe tên. *Của cải của các quốc gia* của Adam Smith, *Nguồn gốc các loài* của Darwin và những cuốn sách về đạo đức của John Stuart Mill. Về sau cô sẽ được yêu cầu đọc những cuốn sách này nhưng cô sẽ không bao giờ có thể đọc quá trang mười.

Ông dường như rất thích thú khi nói chuyện với cô. Cô gái biết ơn vì ông không hỏi liệu cô có từng bắt gặp một trong những cuốn sách yêu thích của ông hay không. Cô không muốn đi sâu vào thơ ca. Cô không có cảm nhận về nó. Cô sợ, sợ một cái tên, Phỉ Lâm. Cô quyết định nhanh chóng đổi chủ đề.

Nghe có vẻ như anh đã bỏ rất nhiều bữa ăn, cô nhẹ nhàng ngắt lời. Anh đã không chăm sóc sức khỏe của mình.

Ông cười to. Cô có thể không tin điều này, nhưng tôi đã từng rất cường tráng. Trong những ngày đó, tôi tập hợp một nhóm sinh viên quanh mình và thành lập một

tổ chức gọi là Tân Dân học hội. Bên cạnh việc thảo luận những vấn đề lớn, chúng tôi là những người rèn luyện thân thể đầy năng lượng. Vào mùa đông, chúng tôi đi bộ xuyên qua các cánh đồng, lên xuống núi, dọc theo tường thành. Chúng tôi cũng bơi qua sông. Chúng tôi tắm mưa, tắm nắng và tắm gió. Chúng tôi cắm trại trong tuyết.

Cô nói rằng cô muốn nghe thêm nữa.

Muộn rồi, tôi không nên giữ cô thức thêm nữa.

Đôi mắt cô sáng như những vì sao mai.

Thôi được, tôi sẽ kể cho cô một chi tiết cuối cùng của câu chuyện của tôi. Ông cởi áo khoác ngoài và quàng lên vai cô. Không kể gì thêm sau chuyện này, được chứ?

Cô gật đầu.

Đó là vào một mùa hè mưa nhiều đến nỗi tất cả thực vật đều phát triển vượt khỏi kích thước bình thường. Một tổ ong ngựa khổng lồ được phát hiện trên một cái cây trước nhà tôi. Vật thể đó như một quả mìn treo lơ lửng trong không trung. Buổi sáng, cái cây bị cong xuống vì sức nặng của tổ ong - nó đã hấp thụ hơi ẩm của đêm hôm trước và trở nên nặng hơn. Sau buổi trưa, cái cây lại vươn thẳng lên.

Đây là một cái tổ ong rất kỳ lạ. Thay vì chứa đầy mật ong và sáp, nó chứa đầy đủ loại sợi : lá chết, hạt giống, lông vũ, xương động vật, rom và giẻ rách. Đó là lý do tại sao tổ ong có mùi thối rữa vào ban đêm. Mùi hôi thu hút côn trùng. Đặc biệt là đom đóm. Chúng kéo đến tụ tập và phủ kín tổ ong. Lúc này lũ ong ngựa đã đi ngủ. Ánh sáng của đom đóm biến tổ ong thành một chiếc đèn lồng màu xanh phát sáng.

Cô có biết rằng khi những con đom đóm tụ tập lại với nhau, chúng đồng loạt bật và tắt ánh sáng của mình không ?

Mỗi đêm, cô gái đi vào giấc ngủ với cùng một câu chuyện cổ tích, trong đó cô luôn nhìn thấy chiếc đèn lồng màu xanh được Mao miêu tả.

Khao khát gặp nhau trong bóng tối ngày càng tăng. Mao bắt đầu gửi canh giới rời đi. Một buổi tối, Lan Bình quyết tâm không phải là người chủ động mời gọi tình cảm. Cô chào tạm biệt ngay sau bữa tối. Dắt ngựa theo, anh đề nghị tiễn cô một dặm đường.

Họ im lặng. Cô bức bối. Có những lời đồn đại về chuyện tôi dành thời gian ở riêng với anh, cô nói với anh. Tôi e rằng tôi không thể đến nữa.

Nụ cười của anh biến mất.

Cô bắt đầu bước đi.

Anh đã cố dùng gương để chặn đứt dòng nước chảy,
anh thì thầm phía sau cô.

Cô quay lại và thấy anh đang đặt một chân vào bàn
đạp yên ngựa.

Đột nhiên anh nghe thấy cô cười khúc khích.

Có gì buồn cười thế ?

Quần của anh.

Chúng thì sao ?

Mông của anh sắp lộ ra trong một hoặc hai ngày nữa
- vải đã mòn thủng rồi.

Chết tiệt.

Nếu anh thích, tôi sẽ vá nó cho anh.

Nụ cười của anh trở lại.

10

Bà thợ may trong làng rất vui khi có Lan Bình làm bạn cùng may vá. Lan Bình đang vá chiếc quần của Mao, do Tiểu Long mang đến cho cô. Cô không biết việc may vá này sẽ đưa cô đến đâu. Cô biết rằng anh cô đơn và bị cuốn hút bởi những phụ nữ xinh đẹp từ các thành phố lớn, những nơi đã từ chối anh khi còn là một sinh viên và một nhà cách mạng trẻ. Về sau cô biết được rằng anh gọi kiểu người như cô là tư sản, nhưng anh lại theo đuổi họ. Anh gọi người Mỹ là đế quốc và hồ giấy và nói rằng họ nên bị xóa sổ khỏi mặt đất, nhưng anh học tiếng Anh và chuẩn bị cho mình đi một ngày nào đó đến thăm Hoa Kỳ. Anh nói đất nước của mình nên học tập từ Nga, nhưng anh ghét Stalin.

Năm 1938, Lan Bình thấy mình yêu Mao Trạch Đông. Yêu nhà thơ trong con người anh, nhà thơ mà người vợ kiều hùng của anh là Tử Trân cố giết. Mặc dù sau này Mao sẽ xác lập mình như một hoàng đế và có nhiều thế thiếp, nhưng vào năm 1938, anh còn khiêm nhường. Anh là một tay cướp không một xu dính túi và cố gắng thu hút cô gái bằng tâm trí và tầm nhìn của mình.

Một buổi sáng, vệ sĩ của anh đến và để lại cho tôi một mẫu chữ viết nguệch ngoạc của anh - một bài thơ mới anh sáng tác đêm qua. Anh muốn tôi nhận xét. Tôi mở tờ giấy ra và nghe thấy trái tim mình hát vang.

Núi

*Ta quát ngựa vốn nhanh mà không xuống yên
Ngoảnh lại nhìn kinh ngạc
Bầu trời cách chỉ ba thước*

Núi

*Biển sụp đổ sông sôi
Vô số ngựa phi
Như điên cuồng xông vào trận chiến*

Núi

*Đỉnh nhọn xuyên trời xanh, không hề mòn
Trời rơi xuống
Giữa làn mây, quân ta đã về nhà*

Cô đọc đi đọc lại những bài thơ của anh. Trong vài ngày tới, người vệ sĩ sẽ mang thêm thơ cho cô. Mao chép lại các bài thơ bằng mực với thư pháp tao nhã của chữ Hán, được sắp xếp rõ ràng.

Những dòng chữ nguệch ngoạc của anh trở thành món quà đêm khuya của cô, trong đó tình cảm nói lên

giữa các dòng thơ. Dần dần, một vị thần bước xuống từ mây và chia sẻ cuộc sống của mình với cô. Anh bày tỏ cảm xúc về mối tình đã mất, về chị gái, em trai và người vợ đầu, Khai Huệ, bị Tưởng Giới Thạch sát hại. Và những đứa con của anh, những đứa trẻ anh buộc phải cho người khác giữa các trận chiến và sau này chỉ tìm thấy chúng đã chết hoặc thất lạc. Cô đón nhận nước mắt của anh và cảm nhận nỗi buồn của anh. Điều khiến trái tim cô thổn thức là cô khám phá ra không hề có sự giận dữ trong thơ anh ; thay vào đó, anh ca ngợi cách thiên nhiên chia sẻ bí mật của nó với anh - anh ôm lấy sự khắc nghiệt, sự mênh mông và vẻ đẹp của nó.

Bà thợ may đưa cho tôi một mảnh vải vụn màu xám, tôi cắt nó thành hai miếng vá tròn lớn. Tôi vá chúng vào chỗ mông. Bà thợ may đề nghị tôi nên làm dày lớp vải lên. Bà nói, Hãy làm cho nó bền để nó có thể dùng như một cái ghế đầu mang theo người.

Chúng tôi lặng lẽ may một lúc rồi đột nhiên bà thợ may hỏi tôi nghĩ gì về Tử Trân.

Cố che giấu sự lúng túng, tôi nói rằng tôi kính trọng Tử Trân rất nhiều. Bà thợ may dừng tay làm và ngẩng mắt lên. Ánh mắt đó đầy nghi ngờ. Vừa kéo sợi chỉ bà vừa nói chậm rãi nhưng rõ ràng, Mao Trạch Đông thuộc về Đảng Cộng sản và nhân dân. Ông ấy không

phải là người đàn ông tầm thường để bị người ta đuổi theo. Ông ấy đã chịu mất mát người vợ đầu và ông ấy sẽ không để mất người vợ thứ hai.

Trước khi tôi kịp phản ứng, bà tiếp tục. Tên của cô phu nhân Mao là Khai Huệ, để cô biết. Cô đã nghe nói về bà ấy chưa ? Tôi chắc cô không phiền khi tôi nhắc đến bà ấy, phải không ?

Xin bà, cứ nói tiếp đi.

Bà ấy là con gái người thầy của ông ấy và là hoa khôi của Trường Sa, quê hương bà. Bà là một trí thức và một đảng viên Cộng sản. Bà sống vì Mao. Bà không chỉ ủng hộ và giúp tổ chức các hoạt động của ông mà còn sinh cho ông ba con trai. Khi Tưởng Giới Thạch bắt được bà, hắn đã ra lệnh thủ tiêu bà. Bà được cho một cơ hội để công khai phủ nhận Mao để đổi lấy mạng sống nhưng bà đã chọn cách tôn vinh ông.

Bà thợ may lau nước mắt, xì mũi và tiếp tục. Tử Trân kết hôn với Mao để lấp đầy khoảng trống trong trái tim ông. Tử Trân từng mang theo hai khẩu súng lục. Bà bắn bằng cả hai tay. Trong một trận chiến, bà xông ra và hạ một chục kẻ địch. Mao rất mực yêu quý bà. Bà là người trung thành với ông. Bà là mẹ của tất cả các con ông, kể cả những đứa con do Khai Huệ để lại. Để có thể tiếp tục

hành quân trong Cuộc Trường Chinh, họ buộc phải cho những đứa con của mình đi. Cô không thể tưởng tượng được cảm giác khi phải bỏ lại con mình cho người lạ, biết rằng có thể mình sẽ không bao giờ gặp lại chúng.

Cô gái Thượng Hải cúi đầu và thì thầm, Tôi có thể tưởng tượng được điều đó.

Không, cô không thể ! Nếu cô có thể tưởng tượng được, cô đã không làm những gì cô đang làm ! Cô đã không đi cướp chồng của người khác !

Người phụ nữ giận dữ cắn đứt đầu sợi chỉ bằng răng. Chủ tịch và Tử Trân chỉ tạm thời xa nhau. Tạm thời, cô có nghe tôi không, Lan Bình ?

Vâng, tôi nghe thấy bà.

Với một ánh sáng kỳ lạ trong mắt, giọng bà thợ may đột nhiên dịu lại. Tôi chắc chắn rằng... Tử Trân sẽ khỏe lại và hai vợ chồng sẽ đoàn tụ. Không ai từ bỏ Tử Trân cả. Chủ tịch Mao là người tạo ra phép màu. Chiến thắng của Cuộc Trường Chinh là một ví dụ điển hình. Việc mở rộng căn cứ địa đỏ là một ví dụ khác và Tử Trân sẽ là phép màu tiếp theo.

Đôi môi nhăn nheo của bà thợ may mấp máy như miệng cá. Những lời nói tuôn ra hết cái này đến cái khác. Ngọn nến bắt đầu chập chờn. Căn phòng đột nhiên sáng rực lên với một vòng ánh sáng vàng cam. Và rồi, một lúc sau, ngọn nến tắt.

Cô có cái cân và tôi có quả cân, Mao nói. Thế là có sự phù hợp.

Lan Bình gật đầu, nghiên cứu khuôn mặt trước mặt mình.

Cô đang nhìn gì vậy ? Một cái sọ người cỡ đại ? Hay tôi là một miếng thịt lợn khô muối mà cô đang định mua ?

Tôi đến để bắt tay anh, cô nói. Tôi đến để chúc anh sức khỏe và hạnh phúc.

Anh nắm lấy tay cô và nói với cô rằng linh hồn anh đang đòi hỏi có cô. Nó cần được thỏa mãn, nếu không, nó sẽ trả thù một cách chết chóc lên thể xác của anh.

Cô im lặng, nhưng để tay mình trong lòng bàn tay anh.

Tôi đã mong đợi cô, anh thì thầm.

Tôi đã làm gì cơ chứ ?

Hãy đến với tôi.

Cô do dự.

Anh bắt đầu mất thể chủ động. Đôi mắt anh nhìn thấy những gì chúng muốn thấy. Anh có điều muốn nói thêm cho cuộc trò chuyện của chúng ta bên bờ sông. Em có muốn nghe không ?

Cô di chuyển đến ngồi trên mép giường của anh.

Trong các con mương ở quê anh có mọc một loài cây yêu thích của anh. Đó là một loài cây màu đỏ gọi là *beema*. Lá của nó lớn hơn lá sen, hình tròn. Quả của nó to bằng nắm tay, và hạt của nó to bằng quả vả. Em có thể nghiền nó - hạt chứa một lượng dầu khá lớn. Nó ngon đấy, nhưng không thể ăn được. Nó gây tiêu chảy. Điều tôi thích ở nó là có thể dùng nó làm đèn. Nó sáng hơn nến và tỏa ra mùi hương dễ chịu. Mọi người trong nhà tôi đều dùng nó. Khi còn nhỏ, tôi dành cả buổi chiều để tách hạt *beema*. Tôi xâu những hạt lại với nhau bằng một sợi dây dài, buộc vào một đầu cây gậy tre và cắm nó ở những nơi tôi đọc sách. Đôi khi tôi mang nó đến các ao hồ để giúp tôi xác định vị trí cá và rùa...

Anh tiếp tục nói và kéo cô vào lòng, siết chặt tay cô.

Cô nhớ căn phòng có trần cao. Bức tường màu bùn. Sàn nhà bằng đá nện. Trông nó như lưng một con rùa khổng lồ.

Tôi thích khuôn mặt này, một khuôn mặt với vàng trán rộng. Một cái đầu kỳ diệu. Một cái đầu đáng giá hàng triệu vàng bạc với Tưởng Giới Thạch. Tôi nhìn vào đôi mắt. Những con ngươi màu nâu sẫm. Những hình dạng và đường nét giống với Đức Phật. Nó gợi tôi nhớ đến một cảnh quan xa xôi. Bề mặt của một hành tinh với những tảng đá xám, những ao nước màu lục bảo. Trên khuôn mặt này, tôi nhận thấy một ý chí bất khả chiến bại.

Tôi thấy những người lính vô hình đằng sau chiếc mặt nạ. Những người lính có nhiệm vụ ngăn chặn bất kỳ ai bước vào con đường dẫn đến căn buồng chủ nhân của tâm trí. Căn buồng nơi anh hoàn toàn trần trụi, dễ bị tổn thương và không thể phòng vệ.

Anh đến ôm lấy tôi, ép tôi vào xương sườn của anh.

Những tấm lụa giăng ra trong không khí của bức tranh trong tâm trí tôi.

Chính trong căn phòng này, trên chiếc giường này, cô đã thực hiện màn trình diễn của cuộc đời mình. Cô cảm thấy ánh sáng lọc qua cơ thể mình.

Bầu trời đến nuốt chửng mặt đất. Nỗi đau trong quá khứ của cô thoát ra.

Sau này, khi anh trở thành hoàng đế hiện đại của Trung Quốc, khi cô đã biết tất cả mọi điều về anh, khi tất cả các cánh cửa trong vũ trụ của anh đều đã được mở ra, bước qua và đóng lại đằng sau, ba mươi tám năm sau, trên giường bệnh của anh trong Tử Cấm Thành, cô nhìn thấy cùng một đôi mắt và nhận ra rằng cô đã bịạ ra chúng.

Anh vuốt ve cô và thì thầm vào tai cô một câu chuyện sinh tồn chí mạng khác của anh. Kể cho cô nghe anh đã trốn thoát khỏi hàm tử thần như thế nào.

Đó là tháng Chín năm 1927. Anh bị bắt bởi các đặc vụ của Tưởng Giới Thạch ngay sau Khởi nghĩa Mùa Thu ở Hồ Nam. Anh đang đi khắp nơi, tuyển mộ các thành viên của các nhóm Cộng sản và chiêu mộ binh lính từ công nhân và nông dân. Chế độ khủng bố của Tưởng Giới Thạch đang ở đỉnh điểm. Hàng trăm người bị tình nghi bị giết mỗi ngày. Anh bị đưa đến trụ sở dân quân để xử bắn.

Người nghe mặc một chiếc áo sơ mi bông trắng do tự tay cô may. Tóc cô ngắn đến tai. Thân hình mảnh mai của cô đã chín muồi. Cô cảm nhận được sự đồ sộ của anh. Cô cảm thấy anh nhắc cô lên từ bụi bặm. Cô nhận lấy thời gian theo cách cô vẫn thường làm trên sân khấu.

Vay mượn vài đồng từ một đồng chí, tôi đã cố hỏi lộ những người áp giải để thả tôi. Những binh lính bình thường là lính đánh thuê, không có hứng thú đặc biệt trong việc thấy tôi bị giết, và họ đồng ý thả tôi, nhưng viên sĩ quan phụ trách từ chối cho phép. Vì vậy, tôi quyết định trốn thoát. Tôi không có cơ hội để làm điều đó cho đến khi cách trụ sở dân quân khoảng hai trăm thước. Vào thời điểm đó, tôi vùng thoát và chạy vào những cánh đồng.

Sau này, khi Phu nhân Mao trở thành nhà sản xuất điều hành mọi vở kịch sân khấu của Trung Quốc, bà ra lệnh dựng một đoạn kịch dành riêng cho cảnh tượng bà nghe hôm nay. Người anh hùng trốn thoát trên đường bị đưa đi hành quyết. Anh vùng thoát và chạy vào những cánh đồng, trốn trong một hòn đảo nhỏ giữa hồ với cỏ cao bao quanh. Tên vở kịch là *Cái Ao Nhà Họ Sha*.

Tôi chạy đến một chỗ đất cao, phía trên một cái ao với cỏ cao che phủ tôi. Tôi trốn cho đến khi mặt trời lặn. Những người lính đuổi theo tôi. Họ buộc một số nông dân phải giúp họ lùng sục. Nhiều lần họ đến gần, có hai lần gần đến mức tôi gần như có thể chạm vào họ. Bằng cách nào đó theo số phận tôi đã thoát khỏi sự phát hiện. Tôi gần như chắc chắn rằng mình sẽ bị bắt.

Nghệ sĩ opera của Phu nhân Mao đóng vai thủ lĩnh du kích cất giọng lên nốt cao nhất và cất lên dòng cuối cùng một cách mẫu mực :

*Chiến thắng sẽ nằm trong tay các đồng chí
Nếu các đồng chí giữ vững niềm tin
Ngay cả khi tình thế dường như
Hoàn toàn hết hy vọng và không thể đảo ngược*

Cuối cùng, khi trời chập choạng tối, họ từ bỏ việc lùng sục. Ngay lập tức tôi lên đường vượt núi. Tôi đi suốt đêm. Tôi không có giày và đôi chân bị dập nát trầm trọng. Trên đường, tôi gặp một người nông dân đã kết bạn với tôi, cho tôi nơi trú ẩn và sau đó dẫn tôi đến huyện bên. Tôi chỉ có hai đồng trong người và tôi dùng tiền đó để mua một đôi giày, một cái ô và sáu cái bánh bao. Khi cuối cùng tôi đến được nơi an toàn, trong túi tôi chỉ còn một đồng xu.

Anh khiến cô thấy được ân điển của thiên đường trong sự dũng cảm của anh. Trên giường, anh thiếu kiên nhẫn, như một kẻ trộm mộ chộp lấy vàng. Cô dâng hiến bản thân, món quà của sự quyến rũ. Trong tương lai, cặp đôi này sẽ làm điều tương tự với tâm trí của một tỷ người.

Lúc rạng đông, khi anh yêu cầu cô lặp lại cuộc vui, cô từ chối. Cô đã thức và đã nghĩ về Tử Trân. Cơ thể cô bị mắc kẹt trong cuộc vật lộn của tâm trí.

Cô có cánh tay mạnh mẽ như của một đứa trẻ mười ba tuổi. Anh đến chạm vào cô nhẹ nhàng. Thật kỳ lạ khi một người phụ nữ với những chiếc chân tay mạnh mẽ như vậy lại có được bộ ngực đầy đặn như thế.

Nước mắt cô trào dâng.

Anh yêu cầu được cho một cơ hội để hiểu nỗi buồn của cô.

Cô nói rằng điều đó là không thể.

Không ai có thể tước đi quyền được giáo dục của tôi. Anh lau nước mắt cho cô.

Chính tôi là người cần được giáo dục. Cô quay đi. Anh là một người đàn ông đã có gia đình. Tôi không

nên gây rối loạn cho -

Cô không được rời bỏ tôi, Lan Bình.

Nhưng Tử Trân vẫn còn sống !

Anh nhìn cô và cười gần như đầy hân học.

Tôi không thể làm thế này với Tử Trân, cô tiếp tục. Cô ấy chưa bao giờ làm hại tôi.

Kỳ lạ thay, cô nhận ra câu nói đó là từ một vở kịch đã quên từ lâu, chỉ khác là cô đã thay tên nhân vật bằng Tử Trân. Cô bắt đầu mặc quần áo và rời khỏi giường anh. Anh khó khăn lắm mới rời mắt khỏi làn da ngà ngọc của cô. Nó khiến tâm trí anh như thiêu đốt. Đột nhiên, anh tin rằng cô sẽ trở thành cô dâu của một trong những vị tướng trẻ của anh hoặc cô sẽ trở về Thượng Hải.

Anh vội lấy cô. Trong im lặng, cô để anh lấp đầy cô.

Một lúc sau, anh bỏ cuộc. Anh lăn người, mặt hướng lên trần nhà. Bỏ rơi tôi bây giờ đi. Biến đi.

Vừa cài cúc áo, nước mắt cô vừa chảy. Tôi chỉ là không thấy lối thoát. Tôi không muốn làm thiệp.

Anh nhìn cô và cô có thể nghe thấy tiếng anh nghiền răng ken két trong hàm.

Một con chuột xuất hiện trên sàn gần tường. Nó tiến lên, thận trọng băng qua sàn nhà, rồi chạy quanh chân giường và dừng lại. Ngẩng đầu lên, đôi mắt như tia sáng nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ.

Những tia nắng nhảy nhót trên sàn nhà.

Nếu tôi có thể sống sót sau Cuộc Trường Chinh, tôi có thể sống sót sau khi mất bất cứ thứ gì, anh lắm bầm. Như mọi cuộc chiến, sẽ có thương vong. Chẳng phải tôi đã chứng kiến đủ máu rồi sao ? ... Hãy làm như ý cô muốn, nhưng hãy hứa với tôi rằng cô sẽ không bao giờ quay trở lại.

Cô bắt đầu nức nở không kiềm chế được.

Hãy kết thúc mớ hỗn độn này đi. Cô nói rằng tôi là một người đàn ông đã có gia đình, nhưng ý cô là tôi là một người đàn ông đã hết hy vọng. Sao cô không bắn đi ? Anh đặt tay lên vai cô. Giết tôi bằng sự lạnh lùng của cô.

Ảo thuật gia giỏi nhất là người có thể giải thích cho bạn cách trò ảo thuật hoạt động và sau đó vẫn khiến bạn tin rằng có phép thuật... Cô ngẩng cằm lên nhìn anh. Đây là nơi tôi đứng vào lúc này - tôi vẫn tin rằng anh là dành cho tôi !

Vậy thì hãy nói cô sẽ không rời đi.

Nhưng tôi phải đi. Ôi trời, tôi phải rời xa anh.

Anh xỏ giày và bước ra xa khỏi giường.

Cô cố cử động nhưng đôi chân nặng trĩu.

Có chuyện gì với cô vậy ? Anh quát. Cô là một kẻ hèn nhát sao ? Tôi ghét những kẻ hèn nhát ! Cô không nghe thấy tôi sao ? Tôi ghét, ghét và ghét những kẻ hèn nhát ! Đi ngay. Tuân lệnh tôi. Đi ! Đi ! Bỏ rơi tôi, bỏ rơi Diên An !

Cút đi !

Cô bước về phía cửa. Tay cô cảm nhận được nắm đấm cửa. Cô nghe thấy tiếng anh rên rỉ đằng sau : Chiến tranh đã lấy đi mọi thứ của ta, những người vợ và những đứa con của ta... Trái tim ta đã bị bắn xuyên qua và xuyên qua. Quá nhiều lần, quá nhiều lỗ hổng, nó không thể sửa chữa được nữa. Lan Bình, tại sao em mời một người đàn ông uống súp nhân sâm trong khi lại đóng cho anh ta một cỗ quan tài !

Tôi đã trở về với đơn vị của mình. Ngày hôm sau, tôi được phân công vào một *saomangban* - một đội làm nhiệm vụ «quét sạch» nạn mù chữ của Diên An. Tôi

dạy tiếng Trung và toán. Học viên của tôi là từ trung đội phụ nữ ưu tú. Trong số họ có các bà vợ của các sĩ quan cấp cao trong Đảng. Tôi không mất nhiều thời gian để biết rằng Tử Trân đã từng là huấn luyện viên bắn súng của họ.

Một người phụ nữ lớn tuổi hơn đến và nắm lấy cổ tay tôi. Đây là cách Tử Trân thích luyện tập, bà ấy nói. Nhân tiện, Đồng chí Lan Bình, Tử Trân là một xạ thủ cừ khôi. Tử Trân từng dẫn tôi đi xem cô ấy luyện tập. Cô ấy thích làm điều đó vào ban đêm. Đặc biệt là những đêm không trăng. Cô ấy sẽ thắp mười ngọn đuốc cách đó khoảng một trăm thước, rồi bắn bằng hai khẩu súng lục. Tạch tạch tạch, tạch tạch tạch tạch... Mười viên đạn bay ra, mười ngọn đuốc tắt lịm. Sau đó cô bảo tôi chuẩn bị thêm một loạt đuốc nữa... Tạch tạch tạch, tạch tạch tạch tạch...

Đám sinh viên nhìn cô gái đến từ Thượng Hải như thể đang thấy một con rắn lột da thành nông dân. Cô gái từ chối bị điều khiển. Thật là một người phụ nữ phi thường ! Một nữ anh hùng ! Lan Bình tràn đầy ngưỡng mộ khi cất lời.

Anh ta cho gọi Tiểu Long đến mời tôi uống trà. Chúng tôi thật gượng gạo. Bóng dáng vô hình của Tử Trân đứng giữa hai người. Trong khi tôi chọn cách im lặng,

anh bắt đầu chế giễu. Về sau tôi mới phát hiện ra rằng chế giễu là phong cách của anh. Anh chế giễu, nhất là khi anh có ý định trừng phạt. Anh trò chuyện thân mật. Không ai có thể biết trước điều gì sẽ xảy đến.

Tôi đang nghĩ về những gì anh nói với tôi hôm trước về trải nghiệm của anh ở Bắc Kinh. Anh nhấp ngụm trà. Tôi muốn chia sẻ một trải nghiệm của mình với anh. Cũng diễn ra ở Bắc Kinh. Năm 1918, tôi hai mươi lăm tuổi. Tôi là sinh viên bán thời gian tại Đại học Sư phạm Bắc Kinh. Tôi làm việc ở phòng thư và thư viện. Vị trí của tôi thấp đến mức người ta tránh xa tôi. Khi ấy tôi biết có điều gì đó không đúng. Hàng trăm năm qua, tầng lớp trí thức đã tách rời khỏi quần chúng, và tôi bắt đầu mơ về một thời điểm khi các học giả sẽ dạy cho những người lao động nghèo, bởi chắc chắn họ xứng đáng được học hành như bao người khác.

Sự thật là Mao đã thất bại trong việc gây được sự chú ý ở Bắc Kinh. Một gã nhà quê cảm thấy bị xúc phạm. Anh ta không thể quên được cuộc gặp gỡ đáng thất vọng đó. Về sau, nó trở thành một trong những lý do để anh ta kêu gọi cuộc đại nổi dậy - Cách mạng Văn hóa. Mục tiêu là trừng phạt giới trí thức trên toàn quốc vì những khổ sở thuở ban đầu của anh ta. Nhưng vào thời điểm này, cô gái đến từ Thượng Hải không hiểu

được điều đó. Phải mất bốn mươi năm cô mới thấu hiểu ý nghĩa thực sự của câu chuyện. Khi đó cô sẽ trở thành chiến mã của anh.

Cô nghĩ rằng anh có cách để khiến cô vui trở lại. Thế nên cô lắng nghe.

Điều kiện sống của tôi ở Bắc Kinh khá tồi tàn, trái ngược hoàn toàn với vẻ đẹp của cố đô. Tôi ở một nơi gọi là Giếng Ba Mắt. Tôi chia sẻ một căn phòng nhỏ xíu với bảy người. Ban đêm, tất cả chúng tôi chen chúc trên một chiếc giường lớn làm bằng đất được đun nóng từ bên dưới. Hầu như không có chỗ để bất kỳ ai trong chúng tôi trở mình. Tôi phải báo cho người nằm hai bên mỗi khi tôi cần làm vậy.

Cô gái không quan tâm liệu người đàn ông trước mặt có đang miêu tả ngôi nhà tương lai của họ hay không. Mỗi bận tâm của cô là khiến người đàn ông ấy loại bỏ người phụ nữ đứng giữa họ.

Hôm qua tôi cảm nhận được hơi ấm của mùa xuân phương Bắc đến sớm, Mao nói. Đôi mắt ông sáng lên. Những cây mận trắng nở hoa trong khi băng vẫn phủ kín hồ Bắc Hải. Nó làm tôi nhớ đến bài thơ của nhà thơ đời Đường, Sầm Tham. *Vạn thụ đào hoa nhất dạ khai.*

Cô gái không hiểu được vẻ đẹp của bài thơ, nhưng cô cảm nhận được cảm xúc của ông từ những câu thơ.

Những người phụ nữ ngồi xôm ăn sáng. Lan Bình nhìn chăm chăm vào bát của mình. Tâm trí cô hướng về Mao. Cô nhìn những người phụ nữ điều hành và tập thể dục cho đến giờ vào lớp. Những người phụ nữ đến và ngồi thành hàng trước mặt cô. Cô cố gắng giảng bài thật sinh động và minh họa rõ ràng. Các học viên chẳng chú ý gì. Họ bắt đầu bàn tán với nhau về cách đan những chiếc giỏ có hoa văn cầu kỳ.

Nghe này, tôi ở đây để dạy các bạn toán ! Tôi cần một chút tôn trọng.

Các học viên quay sang cô và bắt đầu phàn nàn rằng giọng cô quá nhỏ. Thính giác của chúng tôi đã bị hỏng vì những đợt không kích của Tưởng Giới Thạch. Cô đến từ thành phố, cô không biết chiến tranh... Một người phụ nữ đột nhiên gọi cô giáo là kẻ đạo đức giả.

Thật thô lỗ, Lan Bình nói.

Thô lỗ ? Người phụ nữ đó nhỏ nước bọt xuống đất. Đạo đức giả !

Cả lớp đồng thanh hòa theo người phụ nữ.

Lan Bình ném viên phấn và ngừng dạy.

Những người phụ nữ reo hò vui vẻ.

Đột nhiên, tiếng súng vang lên.

Là Tử Trân. Người phụ nữ lớn tuổi hơn làm một cử chỉ uốn cong ngón tay, như thể đang bóp cò. Là khẩu súng lục của bà ấy. Cô có biết không, cô Lan Bình, có một lần Tử Trân suýt nữa đã bắn Chủ tịch ?

Khi nào ? cô giáo hỏi, hoảng hốt.

«Đó là khi ông đến thăm bà ấy.

Tại sao bà ấy lại muốn bắn ông ?

Bởi vì ông ấy đang tán tỉnh một kẻ thấp kém. Tử Trân luôn nhắm vào những kẻ thấp kém. Họ là những mục tiêu tốt cho một tay thiện xạ.

Tôi chạy nhanh hết sức có thể về doanh trại của mình. Tôi đóng cửa lại và dội nước lạnh lên mặt. Tôi biết đó không phải là Tử Trân. Tử Trân đang ở Nga. Những người phụ nữ, các học viên của bà ấy, đang ở đó để trả thù cho bà ấy và cho chính họ. Tất cả họ sẽ bị ảnh hưởng nếu Mao ly dị Tử Trân. Nếu Mao được phép bỏ rơi vợ mình, thì những người khác cũng vậy.

Ban đêm, Tháp Diên An là một lính canh thâm lặng. Vào lúc bình minh, một tiếng nổ bất ngờ vang lên. Từ cửa sổ, Lan Bình thấy một nửa bầu trời đỏ rực. Nửa giờ sau, Tiểu Long gõ cửa phòng Lan Bình.

Chuyện gì vậy ? Cô khoác áo vào.

Chủ tịch...

Chuyện gì đã xảy ra với ông ấy ?

Hang động của ông ấy bị đánh trúng.

Ông ấy có sao không ?

Ông ấy ổn, nhưng Bộ Chính trị phải di chuyển. Chúng tôi sắp đi rồi. Ông ấy sai tôi đến để chào tạm biệt.

Tạm biệt ? Còn gì khác không ?

Tạm biệt, chỉ vậy thôi.

Ông ấy đi đâu ?

Tôi không biết.

Anh phải biết chứ.

Tôi xin lỗi. Tôi được lệnh chuẩn bị thức ăn cho ngựa đủ một tháng.

Ông ấy đang làm việc trên tấm bản đồ thì cô gái bước vào. Cô bước vào cùng với không khí ban đêm, mái tóc dính đầy mồ hôi và bụi bẩn. Đôi mắt cô vẫn sáng như mọi khi.

Ông ấy đặt bút chì xuống, đẩy tấm bản đồ sang một bên và bước về phía cô. Tôi không ngờ cây sắt cũng nở hoa.

Tôi chẳng còn gì để nói. Anh đã biến tôi thành một mùa đông. Một mùa đông khủng khiếp, khủng khiếp. Cô bắt đầu khóc.

Vậy chúng ta hãy cùng nhau thăm mùa xuân nhé ? Ông kéo một chiếc ghế cho cô.

Cơ thể cô run rẩy khi ông đến gần.

Xin lỗi, tôi không có trà mời cô. Ông đưa cho cô một bát nước. Những quả bom đã gửi tất cả những chiếc tách của tôi lên trời rồi.

Cô nhận lấy bát nước và uống một hơi cạn sạch. Cô lấy tay áo lau miệng.

Bên ngoài, những người lính gác đang sắp xếp xong hàng hóa lên xe. Tiểu Long chất những tài liệu cuối cùng, nhét chúng vào những chiếc túi.

Ánh trăng xuyên qua khe nứt trên trần nhà. Chiếc giường bằng gạch phủ đầy bụi đất. Đôi bàn tay ông ấy bắt đầu cởi đồ cô. Cô đẩy chúng ra, nhưng điều đó không ngăn được ông.

Anh là một con quỷ đòi nợ, cô khóc.

Chân tay họ quấn lấy nhau. Cô cảm nhận được sự nhảy múa và xung phong của ông.

Như một đoá cúc khô trong tách trà nóng, cô cảm thấy mình đang phồng lên, nở ra từng giây.

Tôi là cây cột thần thoại được sinh ra để chống đỡ bầu trời, ông găm lên. Nhưng không có cô, tôi chỉ có thể là một chiếc đũa.

Nằm xuống ! Tiểu Long hét lên. Theo sau đó là một tiếng nổ ở khoảng cách gần.

Mao cười, quần vẫn xắn đến mắt cá chân. Dù người là ai, người lại bỏ lỡ ta rồi ! Nhật Bản hay Tưởng Giới Thạch ! Người cũng nghĩ thấy niềm vui sao ? Ôi, ta yêu cái sự rung chuyển của mặt đất, Tưởng Giới Thạch ! Người không xứng với danh tiếng của mình ! Người đã hứa với cả thế giới sẽ quét sạch ta trong ba tháng. Hãy nhìn xem ta đang vui sướng thế nào ! Người là một bà bầu la hét về những cơn co thắt nhưng chẳng đẻ ra được

đưa con nào !

Chủ tịch đã sẵn sàng chưa ạ ? Tiểu Long gọi từ bên ngoài. Vì sự an toàn của Chủ tịch, Người phải di chuyển ngay !

Cuối cùng, đôi tình nhân cũng rời khỏi giường. Mao châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu.

Bên ngoài, Tiểu Long đang hồi hải.

Chúng ta sẽ - ? Lan Bình chưa kịp nói hết câu thì một quả bom khác nổ tung. Một nửa trần nhà đổ sập. Lan Bình hét lên.

Vẫn vững như bàn thạch, Mao tiếp tục hút thuốc. Tiểu Long ! cuối cùng ông cũng gọi.

Những người vệ sĩ xông vào. Họ nhặt những tấm bản đồ và chăn mền. Tiểu Long ném các tài liệu vào một chiếc chảo đang cháy và thu nhặt mấy cuốn sách cuối cùng của Mao từ trên giá.

Đi cùng tôi chứ ? Mao hỏi cô gái.

Đắm nước mắt, cô nói với ông rằng ngay lúc này cô không thể suy nghĩ sáng suốt được. Cô cần thời gian để quyết định.

Nhanh lên, những con ngựa đang mất kiên nhẫn rồi.

Tôi... Cô không thể tự bắt mình nói rằng trước tiên cô muốn một lời hứa.

Cô có đi hay không ? Mao dập tắt điếu thuốc và đứng dậy.

Nhưng Tử Trân... cô cố gắng thốt lên.

Mao kêu lên : Lạy trời ! Cô đã cướp sạch trái tim tôi rồi ! Từng viên đá một, cô đã chiếm hết các thành trì của tôi ! Hãy ban ơn cho tôi, cô gái, tôi hứa sẽ làm cho cô hạnh phúc như cô đã làm cho tôi.

Trong làn khói ngạt ngào, Lan Bình nhìn đĩa tài liệu cuối cùng cháy thành tro. Mao cởi áo khoác của mình và choàng lên vai cô. Ông đưa cô vào xe trong khi Tiểu Long và những người lính gác đang phá hủy hang động. Họ xé toạc tất cả rèm cửa, đập vỡ đồ đạc và những chiếc chum nước. Họ hô vang, Chúng tôi sẽ không để lại cho người thứ gì, Tưởng Giới Thạch ! Hoàn toàn không có gì cả !

Ngồi bên cạnh người tình, cô gái cảm thấy cuộc đời mình mang đầy chất kịch. Sự việc biến đổi trước mắt cô. Trên sân khấu tâm trí, Mao trở thành Tân vương thời hiện đại, còn cô là ái phi của ông, Ngu Cơ. Cô thấy

mình đi theo nhà vua. Ngay từ khi còn là một cô bé, được đóng vai Ngu Cơ đã là ước mơ của cô. Cô từng là một fan hâm mộ cuồng nhiệt của vở opera *Biệt Phi*. Cô yêu thích khoảnh khắc Ngu Cơ tự đâm mình trước mặt nhà vua để chứng minh tình yêu. Nhân vật hiện lên trong bộ xiêm y lụa lộng lẫy, đội chiếc mũ đính đầy ngọc trai.

11

Chính trong hang động của Mao, cô gái học được về chính trị. Cô biết rằng Tưởng Giới Thạch gần đây đã tăng giá treo giải cổ của Mao. Điều đó vừa làm cô sợ hãi, vừa khiến cô thấy được tôn vinh. Cô biết rằng cuộc xâm lược của Nhật Bản đang lan rộng và các tỉnh của Trung Quốc lần lượt rơi vào tay quân thù. Cô biết rằng không lâu trước đây, một tướng của Tưởng, Trương Học Lương, đã phát động một cuộc binh biến, bắt giữ Tưởng và đưa ông ta đến chỗ những người Cộng sản. Bộ Chính trị Đảng Cộng sản dự định xử tử Tưởng ; tuy nhiên, Mao lại đề xuất đàm phán.

Đây là một cơ hội tốt để cho quần chúng thấy lòng nhân từ của chúng ta vượt lên trên mọi thù hận cá nhân, Mao nói, và ông tập trung vào việc đẩy Đảng Cộng sản tiến tới được công nhận là lực lượng chính trị chủ chốt của Trung Quốc. Để đổi lấy mạng sống, Tưởng đồng ý kháng Nhật và hợp tác với những người Cộng sản.

Trong nội bộ, Mao giành quyền kiểm soát Bộ Chính trị. Ông chọn các thành viên nội các của riêng mình và tấn công những người cố gắng áp dụng công thức của Nga thay vì phong cách du kích của ông. Sử dụng danh nghĩa của Bộ Chính trị, ông loại bỏ những kẻ thù

chính trị của mình, Vương Minh và Trương Quốc Đào - những người được đào tạo ở Mát-xcơ-va, bằng cách điều họ đến các vị trí xa xôi. Với binh lính của mình, Mao tiếp tục thuyết giảng cách diễn giải của riêng ông về Chủ nghĩa Mác và Chủ nghĩa Lênin. Cuốn sách nhỏ *Tám Điều Phải* và *Ba Điều Không Được* của ông được in bằng máy in thủ công và phân phát cho từng người lính.

Mao đặt ra luật lệ nhưng ông không mong đợi bản thân mình phải tuân theo kỷ luật ấy. Giữa năm 1938, những câu chuyện về việc Mao phản bội Tử Trân lan truyền rộng rãi. Các đồng chí của Mao, Chu Ân Lai và Chu Đức, khuyên ông nên chấm dứt quan hệ với nữ diễn viên Thượng Hải và quay về với vợ mình.

Người tình của tôi vẫn tiếp tục gặp tôi bất chấp mọi áp lực. Ta là nhà sâu không có tóc - ta chính là luật pháp - ông nói. Chuyện tình của chúng tôi được tiếp thêm sức mạnh bởi chính lực lượng muốn chia rẽ chúng tôi. Mao vốn là một kẻ nổi loạn. Ở tôi, ông tìm thấy vai diễn của mình. Tuy nhiên, tôi biết tôi đang mạo hiểm điều gì. Tôi chỉ là kẻ vô danh ở Diên An. Tôi có thể bị loại bỏ bất cứ lúc nào nhân danh cách mạng.

Vì vậy, tôi chạy trốn khỏi rắc rối. Tôi chuyển về lại doanh trại. Tôi không chờ để bị «điều động» đến một nơi xa xôi. Tôi đã học được kiểu trừng phạt trong nội bộ Đảng Cộng sản. Tôi hành động trước khi Bộ Chính trị bắt giữ tôi. Tôi phải khiến người tình của mình phải vất vả để có được niềm vui thích. Tình yêu của chúng tôi phải được đem ra thử thách.

Cô gái để lại cho Mao một bức thư nói rằng sự nghiệp và danh tiếng của Chủ tịch là tất cả những gì quan trọng với cô. Chủ tịch cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng dần dần sự căng thẳng của ông lộ ra - ông gặp khó khăn trong việc thực hiện công việc của mình. Chân ông bị bỏng vì lò sưởi chân và rèm cửa bắt lửa từ ngọn nến. Ông đã mất bình tĩnh trong các cuộc họp Bộ Chính trị. Các quyết định của ông không còn vững chắc. Ông thường đâm tay xuống bàn. Ông phàn nàn rằng tài liệu quá lộn xộn và các bức điện không có ý nghĩa gì - ông không còn là chính mình nữa.

Cô không quay lại. Cô muốn ông phải tiếp tục. Cô muốn ông nhìn thấy cô ở mọi góc ngách, trong tách trà của ông, trên những tấm bản đồ và bức điện của ông. Về sau, ông kể với cô rằng ông còn thấy nhiều hơn thế. Ông thấy cô bên trong màn muỗi của vị tướng trẻ của ông. Trong những ngày đó, lồng ngực ông như phình

ra. Nỗi đau đang đẩy bật mọi thứ khác ở trong đó.

Một đêm gió mạnh với những cơn gió giật dữ dội, người tình của tôi xuất hiện trước cửa nhà tôi. Tôi nói với anh rằng tôi đã quyết định không bao giờ gặp lại anh nữa.

Xin anh đừng đến nữa, tôi nói.

Anh im lặng. Một lúc sau, anh đề nghị tôi cùng đi dạo với anh.

Tôi từ chối.

Anh bắt đầu bước đi.

Tôi do dự, rồi đôi chân tôi đi theo anh.

Con đường ven sông dẫn họ vào sâu trong đám lau sậy. Sau nửa dặm, cô bất ngờ xoay người, nói rằng cô không thể đi tiếp nữa, rằng cô phải rời đi. Như sư tử vồ lấy linh dương, anh chộp lấy cô và nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất. Cô vật lộn để tự giải thoát. Anh trở nên mãnh liệt. Đôi tay anh xé toạc bộ quân phục của cô.

Anh không được làm thế ! Cô đẩy anh. Không được nữa !

Nhưng rồi cô mở lòng. Nghiêng người trên anh, nằm trong vòng tay anh. Cô giăng chân, khóc và tan chảy trong hơi ấm của anh. Anh vuốt ve cô, thì thầm, rên rỉ và rên siết điên cuồng. Cô để cơ thể mình nói với anh cô nhớ anh đến nhường nào.

Mọi người đều mong tôi phải là một pho tượng Phật bằng đá không ham muốn hay tình cảm, anh thở hắt hên trên người cô. Các đồng chí của tôi sẽ thích tôi hơn nếu tôi là một thái giám. Nhưng tôi là một con hổ, không thể ăn chay được !

Năm 1938. Cuối cùng Mao cũng được Mát-xcơ-va thừa nhận. Tháng 9, Đảng Cộng sản khai mạc đại hội toàn quốc lần thứ sáu với Mao là Chủ tịch. Cố vấn người Nga xuất hiện và tuyên bố từ bỏ Vương Minh, bạn cũ của Stalin, đối thủ của Mao và là người đứng đầu nhóm cánh hữu của Đảng. Vị cố vấn tuyên bố Mao là đối tác mới của Mát-xcơ-va.

Tin này giáng xuống người bạn của tôi, Khang Sinh, như một sự bất ngờ - anh ta vốn là một tín đồ trung thành của Vương Minh. Họ từng là bạn học ở Nga. Sau khi đến Diên An, Khang Sinh đã cố gắng hết sức để giành được sự tin tưởng của Mao, nhưng mọi người không quên quá khứ của anh ta. Ngày 14 tháng 9, trong một cuộc họp mở rộng điều tra về Vương Minh, tên của

Khang Sinh liên tục được nhắc đến như là đồng phạm của Vương trong một số tội danh chính trị. Bộ Chính trị quyết định sẽ loại bỏ Khang Sinh.

Người đàn ông râu dê ngồi trong cuộc họp như ngồi trên đồng lửa.

Chính vào lúc này, Khang Sinh nhận được một thông tin quan trọng, biến nguy hiểm thành phúc lành. Một bức điện từ Thượng Hải được gửi bởi viên chức chi nhánh Đảng Lưu Hiểu. Đó là báo cáo điều tra được lệnh tiến hành về Lan Bình trong thời gian cô bị giam giữ vào tháng 10 năm 1934. Báo cáo nói rằng Lan Bình đã từ bỏ Chủ nghĩa Cộng sản và do đó là một kẻ phản bội.

Mặc dù cô ta chưa gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Đảng, hành vi này là đủ nghiêm trọng để phá hủy cơ hội kết hôn với Mao của cô.

Trong khi suy ngẫm về bức điện này, Khang Sinh nhìn thấy tương lai của chính mình đang ló dạng.

Buổi tối dần tan. Hang động ngập tràn khói thuốc. Khang Sinh đã hút thuốc liên tục. Lan Bình ngồi cạnh bàn làm việc của anh ta, đọc bức điện. Mặt cô tái nhợt.

Đây là một âm mưu, một vụ dựng chuyện, cô kêu lên. Bằng chứng của họ đâu ? Đó là sự ghen tị. Họ ghen tị với mối quan hệ của tôi với Chủ tịch ! Cô đứng dậy nhưng đột nhiên cảm thấy khó thở và ngã phịch xuống ghế.

Tôi không ở đây để bàn xem họ có bằng chứng hay không. Tôi chắc chắn họ có. Khang Sinh nói chậm rãi và nhìn thẳng vào Lan Bình. Vấn đề là điều gì sẽ xảy ra khi Bộ Chính trị nhìn thấy bức điện này. Cô sẽ bị đình chỉ - sự thật thế nào cũng chẳng quan trọng. Cô sẽ bị thẩm vấn và khai trừ, nếu may mắn, khỏi Đảng. Nếu không, sẽ bị xử bắn. Chủ tịch sẽ không ở vị thế có thể bảo vệ cô, tôi cũng vậy. Cô biết công việc của tôi. Quy trình rồi. Cô là một mục tiêu quá lớn.

Mồ hôi bắt đầu thấm qua các chân tóc. Cô muốn tranh cãi nhưng đầu óc trống rỗng. Cô nhìn chăm chăm vào trần nhà và cảm thấy các giác quan của mình tê liệt.

Hiệu trưởng Khang, cô gọi ông như thể ông vẫn là hiệu trưởng Trường Tiểu học Chu Trán. Tôi yêu Chủ tịch hơn bất cứ thứ gì. Tôi mong ông giúp đỡ.

Khang Sinh rất lâu không đáp, rồi ông thở dài, bày tỏ khó khăn của mình, kể lại việc ông đã bị công kích trong các cuộc họp vì Vương Minh. Chỉ có Mao mới có

thể chứng minh sự trong sạch của tôi, ông ám chỉ.

Cô chộp lấy thỏa thuận. Lấy khăn tay ra, cô lau nước mắt. Tôi sẽ xem tôi có thể làm gì về chuyện này. Tôi sẽ nói chuyện với Chủ tịch giúp anh.

Cô tiếp tục lau. Mặt, cổ, vai, cánh tay, bàn tay và các ngón tay. Và rồi lại lau tất cả một lần nữa. Tôi sẽ nói rằng kẻ chủ mưu là Vương Minh. Anh chỉ làm theo lệnh của hắn, phải không ? Chính hắn là kẻ đã cố gạt Mao khỏi quyền lực. Anh có thể đưa ra bằng chứng, phải không ? Tôi có nên nói rằng thực ra anh đã cố gắng bảo vệ Chủ tịch ? Có phải là cường điệu không nếu nói rằng anh đã phải chịu đựng rất nhiều sự oán giận của Vương Minh ? ... Tôi chắc chắn tôi có thể nhận được một lời nói từ Chủ tịch cho anh.

Khang Sinh hài lòng. Sắc mặt ông hồng hào trở lại. Đồng chí Lan Bình, tôi hứa rằng tôi sẽ không để bức điện này đi thêm một tác nào nữa.

Hòa bình sinh ra từ chiến tranh, người tình dạy tôi. Sống được đánh đổi bằng cái chết. Không có lựa chọn trung gian. Có những lúc chúng ta phải đưa ra quyết định. Nghi ngờ là từ thay thế cho nguy hiểm. Tốt hơn là dọn đường hơn là hỏi thăm khi không chắc ai đang đến. Cô có nhiều điều phải học từ đồng chí Khang Sinh.

Tôi đang học. Ông ấy có thể tỏ ra tử tế, tình tế và thậm chí dễ bị tổn thương nhưng đằng sau mặt nạ ấy là khuôn mặt của tử thần. Sự thật của một kẻ hút máu. Đó là cách ông ta giành được vị trí trưởng ban an ninh của Mao. Mao đánh giá cao phẩm chất và phong cách của ông ta. Mao nói rằng ông và Khang Sinh cùng làm việc thiện. Tôi cảm nhận được một khía cạnh kỳ lạ trong bản chất người tình của mình. Đó là khả năng đối mặt với đau khổ của ông. Đó là điều tạo nên Mao. Tôi đang học. Những kẻ sát nhân với vẻ ngoài của Khổng Tử. Tôi đang học. Cách người ta chiến thắng Trung Quốc.

Đây là hai người đàn ông lỗi lạc trong đời tôi. Hai người đàn ông đã tạo ra con người tôi và tôi cũng tạo ra họ.

Áp lực từ Bộ Chính trị vẫn tiếp diễn. Những người tình đã chuyển vào hoạt động bí mật. Cô đã ngừng tham dự các bữa tiệc dành cho quan chức cấp cao vào tối thứ Bảy. Khiêu vũ như một hình thức tập thể dục và giao tiếp đang là trào lưu mới trong thị trấn. Các bà vợ hài lòng với sự biến mất của nữ diễn viên.

Nhưng ngoài tầm mắt công chúng và vào những thời điểm đã sắp xếp trước, được thúc đẩy bởi đam mê, nữ diễn viên dâng hiến bản thân cho Mao. Cô nằm trên giường ông vào những đêm bão tố và những bình minh

lạnh giá. Sau đó, ông bảo cô hát vở opera yêu thích của họ, *Cây Xích Châu*. Khi cô hát, ông lại trở nên dâm dục.

*Như một tiểu thư cao sang
 Trong lầu son gác tía
 Dịu dàng với tình yêu chất chứa
 Như một con đom đóm vàng
 Trong thung lũng đầy sương
 Rải rác không ai thấy
 Sắc hương trên không trung
 Linh hồn trong giờ khắc bí mật
 Với rượu ngọt ngào như tình yêu
 Tràn ngập lầu hoa của nàng*

Chẳng bao lâu sau, Mao mang tin đến Bộ Chính trị : Đồng chí Lan Bình đang mang thai. Ông yêu cầu ly hôn và kết hôn.

Các đồng sự của Mao lắc đầu đồng loạt. Đồng chí đã hứa với Đảng !

Phải, tôi có. Nhưng mọi thứ thay đổi, như tình hình chiến tranh. Nếu các đồng chí có thể thay đổi chính mình để đoàn kết với Tưởng Giới Thạch, tại sao các đồng chí không thể chấp nhận tình huống của tôi với phụ nữ ? ... Chà, các đồng chí đã đẩy tôi đến đường cùng. Đồng chí Lan Bình sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi

lại với cái bụng ngày càng to của mình để rung chuông. Mọi người sẽ biết rằng với tư cách là Chủ tịch, tôi bị chính Đảng của mình giam cầm. Và điều đó sẽ biến tất cả tuyên truyền của chúng ta thành lời nói dối. Nó sẽ là một món quà miễn phí cho Tưởng Giới Thạch - những người Cộng sản không tôn trọng nhân tính. Tưởng Giới Thạch sẽ cười đến rơi cả răng giả.

Mao tiếp tục. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để tự mình nói ra sự thật với mọi người. Tôi chắc chắn họ sẽ phán xét bằng lương tâm của chính mình, họ sẽ nhận ra Đảng này đã tự tôn vinh mình bằng bộ quần áo của hoàng đế như thế nào. Họ sẽ chất vấn. Có ai quan tâm đến phúc lợi cá nhân của Mao Trạch Đông không ? Chẳng lẽ ông ấy chưa làm việc đủ chăm chỉ ? Ông ấy là nô lệ của Đảng sao ? Mọi người sẽ tự rút ra kết luận và lựa chọn người để đi theo. Đến lúc đó thì các đồng chí có tình ngộ cũng đã quá muộn - tôi đã đi rồi. Tôi sẽ tạo ra một Hồng quân mới, một căn cứ mới nơi đàn ông và phụ nữ được tự do kết hôn vì tình yêu, nơi những đứa con của tôi có thể mang họ tôi, và nơi từ «giải phóng» không phải là một con chim bằng gỗ !

Không ai đánh giá thấp năng lực của Mao. Tất cả các thành viên Bộ Chính trị đều nhớ rõ rằng chính Mao là người đã cứu Hồng quân khỏi vòng vây chết người của

Tướng Giới Thạch ; chính Mao là người đã biến cuộc lưu vong tàn khốc của Cuộc Trường Chinh thành một hành trình chiến thắng. Sau một tuần bế tắc, các ông quyết định đàm phán. Con tàu không thể ra khơi mà không có người cầm lái.

Mao hài lòng. Ông hứa sẽ giới hạn quyền lực của phụ nhân. Dập tắt điều thuốc, ông nói, Tôi chỉ là một đảng viên bình thường. Tôi sẽ vô điều kiện tuân theo quyết định của Bộ Chính trị.

Các quy tắc được soạn ra để trói buộc cô dâu tương lai : cô không được phép công khai danh tính, không được tham gia công việc của Mao hoặc đưa ra ý kiến ở đầu giường của Mao. Mao chấp nhận thỏa thuận. Tuy nhiên, ông cho biết ông không muốn là người thông báo tin này cho Lan Bình. Đảng hiểu.

Tôi đi cùng Lão Lâm, cố vấn phụ trách các vấn đề cá nhân của Đảng, và người tình của tôi, người đi sau vài bước. Buổi chiều yên bình và một tâm trạng tán gẫu đã lắng xuống. Chúng tôi đến bờ sông. Người tình của tôi lặng lẽ bước đi như đang suy tư. Lão Lâm và tôi đã trao đổi vài lời về thời tiết, sức khỏe và chiến tranh. Nhìn về phía mặt trời đang lặn sau những thân cây, ông đề nghị chúng tôi ngồi xuống dưới bóng cây.

Lão Lâm bắt đầu bằng việc chúc mừng tôi. Ông báo cáo rằng đơn đăng ký kết hôn của chúng tôi đã được chấp thuận. Tôi không phản ứng gì. Tôi đang chờ ông ta thả quả bom. Cô không vui sao ? Mỉm cười, ông vuốt bộ râu lởm chớm của mình bằng những ngón tay dài.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần để đấu tranh cho quyền lợi của mình, tôi nói thẳng.

Lão Lâm cười ngượng ngùng.

Tôi liếc nhìn người tình, người vẫn đang nhìn chăm chăm vào dòng sông.

Tôi có thể nhận giấy đăng ký kết hôn của tôi được không ? Tôi hỏi Lão Lâm.

À, tôi phải... Cô thấy đấy, trước khi tôi được phép làm điều đó, tôi phải có lời hứa của cô.

Nó đây rồi. Âm thanh của một vụ nổ. Không nhìn tôi, Lão Lâm đưa ra các điều khoản.

Tác động làm rung chuyển cốt lõi của tôi. Nỗi đau cắn xé ngay bên trong. Nó còn hơn những gì tôi từng tưởng tượng. Giữa sự yên tĩnh của bờ sông, tôi bùng nổ : Không được công khai danh tính có nghĩa là gì ? Tôi là một tội phạm sao ? Chẳng lẽ Đảng không biết rằng Chủ

tịch đã mất người vợ đầu ? Làm sao các đồng chí biết được rằng ông ấy sẽ không mất tôi trong chiến tranh ? Hang của Mao đã bị ném bom bao nhiêu lần ? Các đồng chí đã ghi nhận bao nhiêu vụ ám sát hụt ? Một phần của việc kết hôn với Mao là liều mạng sống của tôi ! Và tôi lại không được Bộ Chính trị, được cho là những người tôi phải phụ thuộc vào, tin tưởng ? Vì lẽ của Mác, đây là lời chúc mừng kiểu gì vậy ?

Cô cố gắng trấn tĩnh giọng nói nhưng không được. «Không được tham gia công việc của ông ấy» có nghĩa là gì ? Tại sao các đồng chí không đơn giản là không chấp thuận cuộc hôn nhân ? Hãy nói to lên ! In các quy tắc ra và dán lên tường cho công chúng xem ! Tôi đến Diên An không phải để bị sỉ nhục. Có rất nhiều phụ nữ trẻ ở Diên An đáng tin cậy về mặt chính trị, những người mù chữ và sẽ không tham gia vào công việc của Mao Trạch Đông. Rất nhiều trong số họ ! Tại sao các đồng chí không -

Lão Lâm ngắt lời cô. Bộ Chính trị cử tôi đến với tư cách là sứ giả của họ. Tôi không có ác cảm cá nhân gì với cô. Bất kỳ người phụ nữ nào kết hôn với Chủ tịch cũng sẽ bị yêu cầu như vậy. Đó là vì lý do an ninh. Vấn đề không liên quan gì đến cô là ai. Đồng chí Lan Bình, Đảng biết cô là một thành viên đáng tin cậy. Điềm mầu

chốt là mọi người muốn đảm bảo rằng lãnh tụ Mao của họ sẽ làm việc mà không bị can thiệp.

Người tình của tôi ngồi xồm và tiếp tục nhìn chăm chăm vào dòng nước xoáy. Ông ấy chưa nói một lời nào và tôi không biết ông ấy đang nghĩ gì. Ông ấy đang ở trong một tình thế khó khăn, tôi hiểu. Rốt cuộc thì ông ấy không thể, và sẽ không, tách mình ra khỏi chức vụ của mình. Tôi có nên yêu cầu ông ấy chứng minh tình yêu của mình ? Ông ấy không phải Đường Nạp. Ông ấy không phải kiểu người lãng mạn. Nếu tôi thách thức ông ấy, ông ấy sẽ bảo tôi đi theo con đường của mình. Ông ấy đã quen với việc tách mình khỏi nỗi đau. Ông ấy sẽ vượt qua được tôi. Nhưng liệu tôi có thể vượt qua được ông ấy không ?

Cô đảm bảo rằng lần này cô sẽ xử lý đúng. Cô tự hỏi bản thân nhiều lần, Ngoài khuôn mặt không tỳ vết được nuôi dưỡng ở thành phố, điều gì ở cô đã thu hút Mao? Bộ óc của cô có được tính đến không ? Cô nhớ ông từng nói với cô rằng ông thích tính cách và lòng dũng cảm của cô. Đó có phải chỉ là lời tán tỉnh ? Cô có đang tự lừa dối mình không ? Nếu như chỉ là vẻ đẹp của cô thì sao? Ở vùng đất này, cô có thể là giấc mơ của bất kỳ người đàn ông nào và nếu cô ở lại với Mao và ông ấy thắng Trung Quốc... Điều đó sẽ là không thể chối cãi cô ấy đã

ở đó, chiến đấu bên cạnh ông. Cô sẽ giành được quyền được nói, được tham gia vào công việc của ông, thậm chí một ghế trong đại hội Đảng và có lẽ là Bộ Chính trị. Đến lúc đó, ai sẽ ngăn cô nói chuyện chính sự bên gối với Mao ? Trở thành Phu nhân Mao sẽ là chiến thắng của cô. Cô sẽ thấp hơn người đàn ông mình yêu nhưng lại cao hơn cả quốc gia.

Tôi không bao giờ quên được đêm người tình của tôi nói với tôi về Vạn Lý Trường Thành. Đó là sau khi chúng tôi ân ái. Anh muốn bàn về công trình thú vị nhất từng được xây dựng trong lịch sử Trung Quốc. Đó không phải là Vạn Lý Trường Thành, anh nói với tôi. Đó là Đê Đô Giang, được xây dựng mười năm trước Vạn Lý Trường Thành. Nó nằm trên đồng bằng Tứ Xuyên, nơi hạn hán và lũ lụt liên tục tàn phá tỉnh này. Không thể so sánh về quy mô, nhưng không giống như Trường Thành, con đê đã mang lại hạnh phúc trong hàng ngàn năm.

Người tình của tôi chìm đắm trong suy nghĩ. Những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tôi. Nếu chúng ta nói Trường Thành chiếm giữ không gian, thì con đê chiếm giữ thời gian, anh tiếp tục. Chúc năng của Vạn Lý Trường Thành đã hết hạn từ lâu trong khi Đê Đô Giang vẫn giữ cuộc sống cho cả tỉnh. Vì nó, hạn hán

và lũ lụt được kiểm soát và Tứ Xuyên giờ đây nổi tiếng với những vụ mùa bội thu. Văn hóa của Vạn Lý Trường Thành giống như một bức tượng cứng nhắc, nhưng văn hóa của Đê Đô Giang thể hiện sức sống của vũ trụ. Vạn Lý Trường Thành hành xử như một Thái hậu già đòi hỏi sự tôn trọng trong khi con đê âm thầm phục vụ như một người con dâu quê mùa khiêm tốn.

Tầm nhìn của Mao về Trung Quốc là những gì cô kỳ vọng ở một bậc quân vương. Cô thấy được những gì người tình của mình sẽ trở thành đối với Trung Quốc và người dân nước này. Nếu đây không phải là tình yêu và sự kính trọng ở dạng thuần khiết nhất, cô gái tự hỏi, thì còn là gì nữa ? Làm sao cô có thể không tự hào về niềm đam mê của mình dành cho Mao ?

Đến khi mặt trăng tiếp theo lên cao, nữ diễn viên từ Thượng Hải bắt tay Lão Lâm. Cô hứa sẽ chuyển bức thư cam kết chấp nhận các quy tắc trước ngày cưới.

Cô dâu tương lai lo lắng rằng mình đã khiến mọi thứ quá dễ dàng cho Mao. Cô sợ rằng ông sẽ không nhớ đến sự hy sinh của cô. Sự hy sinh mà cô có ý định nắm giữ và đòi công lai trong tương lai. Đó là sự đầu tư của cô. Nhưng ông đã không thể hiện nhiều tình cảm với cô kể từ khi Lão Lâm rời đi.

Mao đắm mình vào việc viết triết lý chiến tranh của mình. Ông viết liên tục nhiều ngày không nghỉ, quên cả thời gian. Khi xong việc, ông gọi Tiểu Long đi mời cô gái đến. Ông khiến cô cảm thấy mình đã thuộc về ông. Tay ông tìm đến cô ngay khi cô bước vào cửa. Cô nghe thấy ông lẩm bẩm, kể cho cô nghe một mình những gì ông đã viết.

Vâng, hãy kể cho em, kể cho em tất cả mọi thứ, cô đáp.

Thật là tự sát khi phô trương thanh thế khi quân đông địch mạnh. Ông bắt đầu cởi cúc áo cô. Chúng ta phải học cách tận dụng lợi thế nhỏ bé - chúng ta có khả năng linh hoạt. Nếu chúng ta dẫn dắt kẻ thù vào rừng, chúng ta có thể làm chúng bối rối và ghim chân chúng lại. Chúng ta cắn đứt chân chúng và sau đó nhanh chóng rút đi trước khi chúng có thể đoán được quân số hay ý định của ta. Đây là chiến lược của ta trong cuộc Trường Chinh và giờ ta xác lập nó như một quy tắc chiến tranh.

Tôi muốn Mao biết rằng tôi quan tâm đến những gì ông đang làm và muốn trở thành một phần của nó. Nhưng tôi cố không theo kịp suy nghĩ của ông để có thể tập trung vào khoái cảm. Tôi dán mắt vào nơi khác, một cái ống cắm bút trên bàn làm việc của ông. Nó được làm từ một đốt tre. Nó nhét đầy bút lông và bút viết,

chĩa lên trần nhà như những chùy lan lười rồng. Tôi thấy kích thích một cách kỳ lạ.

Tôi đã tạo ra một huyền thoại, ông tiếp tục. Tôi đã bảo các tướng lĩnh của mình hãy chơi đùa với Tưởng Giới Thạch. Cẩn một miếng, rồi chạy, và cẩn một miếng nữa rồi lại chạy : Điều then chốt là đừng miễn cưỡng rút lui sau những thắng lợi nhỏ. Đó là vấn đề của binh lính ta. Đó là quê hương của họ. Họ rất khó từ bỏ. Họ ghét phải dừng lại khi đang thu thập đầu của những kẻ đã giết hại gia đình mình. Nhưng các đồng chí phải dừng lại để giành được nhiều hơn... Giống như ngay bây giờ tôi không được đi hết con đường. Tôi phải biết khi nào thì giữ quân lại...

Tôi không còn ngạc nhiên khi ông ấy có thể làm tình trong khi sắp xếp suy nghĩ. Đối với tôi, nó đã trở thành một phần nghi thức của chúng tôi. Khoảnh khắc tôi phát hiện ông mất mạch suy nghĩ, cơ thể tôi trở nên cuồng dại.

Có phải bốn lần các đồng chí qua lại Sông Chi để thoát khỏi Tưởng Giới Thạch không ? Tôi hỏi, trêu chọc ông. Các đồng chí có làm kẻ thù bối rối không ?

Ông thở hắt hên không trả lời được tôi.

Em nghe nói về chiến thắng của các đồng chí ở Thượng Hải, tôi tiếp tục. Lúc đó các đồng chí chưa nổi danh - các đồng chí là một huyền thoại ngầm mà ai cũng muốn khám phá. Em đã kể với anh cách các tờ báo của Tưởng Giới Thạch miêu tả anh trông như thế nào chưa ? Nó nói rằng anh có hàm răng dài sáu inch, và cái đầu rộng ba feet.

Ông rên lên và thông báo sự xuất binh của mình.

Trong ba tuần tiếp theo, ông trở lại với việc viết lách. *Khảo sát về Phong trào Nông dân Giang Tây. Cách mạng Kiểu Trung Quốc. Về Việc Thành lập Hồng quân.* Sau đó, ông kiệt sức và đi ngủ như một xác chết trong quan tài. Cô gái tiếp tục phác thảo bức thư cô đã hứa với Lão Lâm. Cô ngồi bên bàn của Mao và nghịch những cây bút lông và bút viết. Đầu óc cô trống rỗng. Cô thấy chán. Cô đếm chữ sau mỗi vài dòng. Cô biết rằng mình phải viết đầy một trang thì nó mới có thể chấp nhận được.

Chó má, chó má, và chó má, cô viết, rồi xóa, rồi lại viết. Cô lấy ra một chiếc gương nhỏ và bắt đầu soi mặt. Răng, mũi, mắt và lông mày. Cô chơi với mái tóc của mình, chải thành những kiểu khác nhau. Căng da mặt bằng ngón tay, tạo ra những biểu cảm khác nhau. Cô thích khuôn mặt của mình. Cái cách nó phản chiếu trong

gương. Nó trông đẹp hơn trong gương so với trên màn ảnh. Cô tự hỏi tại sao mình lại không đẹp như vậy khi lên ảnh. Suy nghĩ của cô nhảy cóc. Cô tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với Đường Nạp và Du Kỳ Vỹ. Và họ sẽ nghĩ gì khi biết cô là Phu nhân Mao.

Suy nghĩ đó mang lại cho cô niềm vui thích và khiến cô quay lại bản nháp. Cô làm việc cho đến khi Mao thức dậy. Tim cô đập rộn ràng khi nghe thấy ông ngâm bài thơ tỉnh dậy thời nhà Hán :

*Xuân đánh thức giấc ngủ đông của ta
Mặt trời đang hối thúc trên mông ta*

Cô đứng dậy khỏi ghế để rót trà cho ông. Sau đó cô quay lại bàn và chờ đợi. Ông đến bên cô. Cô cho ông xem bản nháp. Ông nghiêng người về phía ánh đèn để đọc. Tay ông luồn dưới áo cô.

Nghe như một bức thư phản kháng, ông cười. Cô nói rằng cô không biết viết kiểu khác. Cô không thể uốn mình thấp hơn nữa. Ông an ủi cô. Em không nên đến chỗ nhà sư mà hỏi mượn lược - em nên rộng lượng với những thiếu sót của đồng nghiệp của anh. Xét cho cùng họ là nông dân. Còn bản thân anh, anh trân trọng sự hy sinh của em. Một bức thư hứa hẹn chỉ là một tờ giấy. Việc thực hiện nó là tùy thuộc vào chúng ta. Sự thật là

bức thư chỉ được dùng để bịt miệng lũ đàn bà miệng độc kia thôi.

Cô bị thuyết phục. Cười trong nước mắt. Nắm tay cô, ông sửa bản nháp. Anh muốn em nói chuyện chính sự bên gối với anh bây giờ. Anh muốn em gặt hái anh. Ôi, vâng. Ngay tại đây, ký Trân trọng, Lan Bình.

Ngày cưới. Gió tạc mây thành hình những trái cây khổng lồ. Đó là trong hang động mới của Mao - ông đã chuyển từ Đồi Phượng Hoàng đến Dương Gia Lĩnh. Đó là một hang động ba phòng nằm trên sườn núi, sâu khoảng năm mươi feet. Bức tường phía sau làm bằng đá và mặt trước, bằng gỗ. Các cửa sổ được dán giấy. Trước hang là một khoảng đất bằng. Có những chiếc ghế đá và một luống rau.

Mao dậy sớm và làm việc trong vườn. Ớt, tỏi, cà chua, khoai lang, đậu và bí - tất cả đều tươi tốt. Mao vác một cây đòn gánh với hai thùng nước ở hai đầu. Ông đi qua những lối đi hẹp, kiên nhẫn tưới nước cho từng cây. Ông nghiêng vai và nhắc sợi dây buộc thùng để tưới. Ông trông có vẻ hài lòng và thư thái.

Cô dâu đứng trước cửa hang và ngắm nhìn người tình của mình. Cô thấy ông ngắt ngọn những cây bông. Cô nhớ ông từng nói với cô rằng đầu óc ông hoạt động tốt

nhất khi đôi tay ông bận rộn với đất đai và rễ cây. Bây giờ ông đang nghĩ gì ? Cô tự hỏi liệu ông có so sánh cô với những người vợ cũ của mình. Em là cô gái mang theo ánh nắng mặt trời của riêng mình, ông đã nói với cô. Niềm vui của em là sức khỏe tâm hồn anh còn nỗi buồn của Tử Trân là chất độc của nó.

Đối với tôi, ông là một hình mẫu người cha. Ông là tất cả những gì tôi từng muốn ở một người đàn ông. Là một người cha, ông khôn ngoan, yêu thương và đáng sợ. Khi tôi hỏi tại sao ông lại quyết định cưới tôi, ông trả lời rằng tôi có khả năng khiến một con gà trống đẻ trứng. Tôi coi lời nhận xét đó như một lời khen. Tôi cho rằng ông có ý nói tôi khơi dậy những gì tốt đẹp nhất trong ông. Nhưng tôi không chắc. Đôi khi tôi cảm thấy ông quá vĩ đại để tôi có thể hiểu được. Tâm trí ông mãi mãi không thể với tới. Ông là một cảnh tượng đáng sợ. Đối với đồng chí, đối thủ hay kẻ thù của ông, ông có thể say mê và khiếp sợ. Tôi yêu ông nhưng lo sợ cho bản thân mình. Trước mặt ông, tôi từ bỏ sự thấu hiểu. Tôi đầu hàng. Tôi khao khát ông muốn tôi, con người thật của tôi, không phải là nữ diễn viên. Đôi khi tôi cảm thấy ông muốn có thân xác tôi ở gần nhưng tâm hồn tôi ở một khoảng cách. Ông muốn giữ lại huyền thoại về tôi.

Sau này, sau nhiều năm, tôi khám phá ra rằng ông thích sống với cái giả tạo hơn là con người thật. Nhưng với tư cách là một phụ nữ trẻ, tôi đơn giản và nhiệt tình. Tôi không cần phải hiểu mọi thứ về vị thần này mà bản chất nằm ngoài tầm với của tôi. Tôi ngủ ngon lành với câu hỏi về những điều chưa biết. Có vội gì khi tôi còn cả đời để tìm hiểu về ngài ? Tôi không so sánh mình với Tử Trân. Tôi không giống Tử Trân, kẻ giam mình trong chiếc lọ khổ đau và siết chặt nắp lại. Nếu có một chiếc lọ như thế trước mặt, tôi sẽ đập vỡ nó. Tôi có một niềm đam mê với sự kích thích và thách thức. Tôi thấy tương lai mình hứa hẹn không gì khác ngoài điều đó.

Nhưng sao hôm nay, ngày cưới của tôi, tôi lại có những nghi ngờ này ?

Tám giờ. Ánh nắng xuyên qua những đám mây. Sau khi dọn một chiếc bàn ra ngoài, tôi quay lại hang động để thay đồ. Tôi hơi thất vọng vì Mao chỉ mời một nhóm nhỏ. Anh ấy đã từ chối nguyện vọng mời đông người của tôi. Lý do của anh ấy là không muốn thu hút sự chú ý của Tưởng Giới Thạch - anh ấy không muốn bị ném bom vào ngày cưới.

Tôi lấy ra cái nhíp tỉa lông mày. Tôi sửa và kẻ lông mày theo cách tôi từng làm ở Thượng Hải. Tôi phấn phủ lên làn da cháy nắng của mình. Không có váy cưới.

Tôi đã hứa với Mao sẽ tôn trọng thời trang cách mạng, đó là không có thời trang. Tôi mặc một bộ đồng phục xám xịt phai màu và thắt một chiếc thắt lưng bên ngoài.

Khi tôi bước ra, mọi người quay lại nhìn tôi và đột nhiên những người đàn ông bắt đầu nói về bầu trời. Màu sắc của nó. Một quả dưa hấu với một lớp màu xanh lá ở dưới đáy, màu vàng ở giữa và màu hồng-đỏ trên đỉnh.

Một sự im lặng đột ngột ập xuống. Mao cố che giấu sự hân hoan của mình. Anh nói với cô dâu : Lạc ! Cô dâu bắt đầu mang ra mời mọi người một rổ lạc. Các vị khách yêu cầu chú rể cho lời khuyên về chuyện tình cảm. Mao ngồi xuống, giãn cánh tay và vai. Một cơn lốc thổi bay cái mũ của tôi - phải nói sao nhỉ ? - nó rơi xuống và bắt được cho tôi một con chim vàng.

Chi tiết ! Những người đàn ông hò lên, chuyển cho ông chủ một điều thuốc. Mỉm cười, Mao hít một hơi thật sâu. Thực ra có hai mẹo : Một, anh phải làm một con chó và xin mượn một khúc xương. Và hai, anh phải luôn ý thức rằng mình đang ở trong một tư thế nguy hiểm, như thò đầu qua bếp để sấy tóc.

Cô ấy nhìn kỹ các vị khách khi Mao giới thiệu từng người một. Họ là thuộc hạ của anh. Những người đàn ông mà cô cần gây ấn tượng. Nếu có thể, cô bắt đầu

nghĩ, hãy biến họ thành thuộc hạ của cô trong tương lai. Cô đã biết khả năng đó tồn tại ở Khang Sinh. Cô không thể quên cuộc trò chuyện đầu tiên của họ. Tôi có thể tìm được sự an toàn dưới sự bảo vệ của đồng chí không, đồng chí Khang Sinh ? Nếu dưới sự bảo vệ của cô, tôi cũng có thể tìm được điều tương tự, cô Lan Bình.

Cô nghe thấy tiếng cười giả tạo của Khang Sinh. Một âm thanh kinh tởm. Hắn đang nịnh nọt ông chủ của mình. Họ không thực sự trò chuyện, nhưng có một sự thân mật. Một mật mã bí mật tồn tại giữa Khang Sinh và Mao. Bằng cách nào đó cô cảm thấy mình sẽ không bao giờ phá được mật mã đó. Một đôi bạn kỳ lạ, cô nghĩ. Mao từng mô tả đùa Khang Sinh như một ngôi chùa nhỏ sản sinh ra gió phù thủy. Khang Sinh biết chính xác những gì Mao muốn và dâng lên cho anh ta. Đó có thể là việc tiêu diệt một đối thủ chính trị hoặc sắp xếp một đêm với tình nhân.

Cô hài lòng với khoảnh khắc này. Vì điều đó, cô tự tôn vinh bản thân. Vì chính cô, người cuối cùng đã giành được vai trò nữ chính.

Một con công giữa đàn gà mái. Cô mỉm cười.

Tôi nói tiếng Phổ thông. Tôi nói chậm lại để các bạn của anh ấy hiểu tôi. Tôi hỏi thăm sức khỏe của các vị khách, thành viên gia đình họ, gia súc và mùa màng. Tôi đang học việc kinh doanh của chồng mình. Tôi phát hiện ra lòng anh không ở đây cho đám cưới. Thực ra anh ấy ít quan tâm đến nghi lễ. Anh ấy dùng thời gian để thu thập thông tin. Về các trận đánh, về đồng nghiệp, về các vùng lãnh thổ của quốc dân.

Có một người Khang Sinh dẫn đến cho chồng tôi. Tên hắn là Lão Ngư. Hắn có khuôn mặt của một con chó đã thuần hóa với đôi tai dài rủ xuống hai bên. Bộ veston của hắn bóng nhẫy mỡ quanh bụng, cổ áo và khuỷu tay. Các đường khâu may lộ rõ. Trông nó như một đội quân kiến. Túi áo ông ta phồng lên với sổ tay và giấy tờ. Người đàn ông báo cáo về các vùng trắng. Tên của Lưu Thiếu Kỳ được lặp đi lặp lại không ngừng. Ông ta ca ngợi Lưu là một người có năng lực lớn, xuất thân là một công nhân đình công nhưng không đấu tranh chỉ để phá hoại. Ông ta đàm phán với các chủ xưởng và luôn có thể khiến điều kiện của công nhân được đáp ứng.

Đồng chí Lưu Thiếu Kỳ là báu vật của Đảng ta, chồng tôi bình luận. Điều quan trọng là chúng ta phải giành được sự ủng hộ của công nhân.

Không hề có một chút ghen tị nào trong lời của Mao, nhưng hạt giống về một đối thủ tiềm tàng tên Lưu Thiếu Kỳ đã được gieo trong lòng ông ta ngay tại khoảnh khắc này. Không ai ở Trung Quốc từng tưởng tượng rằng Mao lại có thể gây ra sự hủy diệt hàng loạt chỉ vì ghen tị với tài năng của người khác. Không ai từng hiểu nỗi sợ hãi của Mao. Ba mươi năm sau, Mao phát động cái gọi là Đại Cách mạng Văn hóa Vô sản, trong đó hàng triệu người đã mất mạng để dọn đường cho ông ta.

Có một mảnh khoe mà Phu nhân Mao không bao giờ học được từ Mao : không chỉ thoát khỏi mọi lời chỉ trích về trách nhiệm trong tội ác của thế kỷ, mà ông ta còn khiến công chúng, kể cả sau khi chết, tiếp tục bảo vệ, tôn thờ và ca ngợi lòng tốt của ông.

Máy quay đĩa đang bật. Bản nhạc là»«Đêm Lửa Cháy ở Kinh Đô». Máy quay đĩa là món quà từ một người hâm mộ nước ngoài của Mao, Agnes Smedley. Cô dâu đi tới và vắn nhỏ âm lượng. Cô đi quanh, cố gắng tham gia các cuộc trò chuyện. Cô lắng nghe và chọn thời điểm để xen vào nhận xét. Cô hỏi về chủ nghĩa phát xít ở châu Âu. Cô muốn biết khi nào Tưởng Giới Thạch sẽ tấn công trở lại. Cô hỏi, Tưởng Giới Thạch còn đủ tiếp tế trong bao lâu ? Phương Tây sẵn sàng đổ bao nhiêu tiền vào cái hồ không đáy mang tên Tưởng Giới Thạch?

Chẳng phải rõ ràng rằng Tưởng Giới Thạch là một con chó không có xương sống sao ? Chúng ta có thể lôi kéo thế giới phương Tây về phía mình không ? Mao có nên phát động một chiến dịch truyền thông để giúp việc nói với thế giới rằng hành động của anh ta có ý nghĩa? Chuyện gì đang xảy ra giữa Nga và Nhật ? Chẳng lẽ giờ này Stalin vẫn chưa bị thuyết phục về khả năng cai trị Trung Quốc của Mao sao ?

Cô làm Mao và các vị khách kinh ngạc với khát khao học hỏi của mình. Cô hai mươi tư tuổi và ngọn lửa trong lòng ngực đang cháy bùng. Năng lượng của cô phát huy sức hấp dẫn với một số người, nhưng những người khác thì thấy cô ngây thơ và tự phụ. Cô quá phấn khích để ý thấy điều này hay điều kia. Cô chứng kiến cách Mao đóng vai cha đỡ đầu cho quân đội của mình. Cô thấy những gì mình có thể đạt được thông qua cuộc hôn nhân - cô được cho thấy một ví dụ điển hình nhất.

Anh kể cho cô một câu chuyện vào đêm tân hôn. Một câu chuyện truyền cảm hứng cho anh và dạy anh bí quyết của sự cai trị. Vào thời Xuân Thu, một vị vương công mua lính. Để ngăn họ bỏ trốn, ông ta đưa một người thợ xăm đến. Vương công ra lệnh cho người thợ xăm tên của mình lên cả hai gò má của mỗi người lính. Khi công việc hoàn tất, vương công cảm thấy lòng trung

thành của họ đã được đảm bảo. Ông ta dẫn những người lính đó đến một trận chiến ở xa. Trước khi quân đội đi được bao xa, những người lính bắt đầu biến mất. Không có cách nào để truy tìm họ - những người lính đã hối lộ cho người thợ xăm. Những hình xăm trên má họ rất mờ, có thể rửa trôi được.

Chính cái tâm trí mà người nên xăm lên ! người tình của tôi kết luận khi kết thúc câu chuyện.

Tôi cảm thấy tâm trí mình đã bị xăm vào lúc đó. Nếu không thì làm sao tôi có thể giải thích được lý do tôi đáp lại mọi mệnh lệnh của anh ? Anh ấy truyền bản thân mình - giọng nói của một vị thần - vào tôi và vào đất nước của anh.

Bản thân *Kinh Dịch*, cô gọi anh.

Đến khi các vị khách ra về, đôi vợ chồng đã kiệt sức. Sàn nhà phủ đầy vỏ lạc, hạt hướng dương và tàn thuốc lá. Mao không hỏi ý kiến cô dâu về các vị khách. Anh biết cô bực bội với cách cư xử của họ. Rõ ràng là cô không chịu nổi khi họ khạc nhổ xuống sàn, thọc tay vào miệng để móc thức ăn ra khi đang nói chuyện, và tệ hơn, là xì hơi một cách vô liêm sỉ.

*Tôi là một chiếc váy được may từ một bản án
- mỗi sợi chỉ đều liên quan đến một tội ác đầm máu*

Mao bắt cô dâu thôi không dọn dẹp nữa và dẫn cô vào phòng ngủ trong khi hát vui vẻ một làn điệu opera cũ.

*Như con trai nơi đất hạn
Ta chẳng hé đôi môi...*

Cô thấy thích thú và hát theo.

*Chuột được giao nhiệm vụ
canh kho lương
Và dê được giao trông nom vườn rau
- thật là một việc thú vị biết bao...*

12

Giang Thanh là tên mới của tôi. Đó là món quà đầy ý nghĩa của chồng tôi. Tôi không còn là Lan Bình - Táo Xanh nữa. Những con chữ mới có những nét thẳng như một con thuyền lướt đi trong gió - *Giang* là Sông, *Thanh* là Xanh. Giang Thanh tóm lược một câu nói truyền thống : *Xanh ra từ Lam nhưng đậm hơn Lam*.

Tôi đã chia tay vai diễn cũ. Tôi ra đi từ màu xanh lam và bước vào màu xanh lục đậm hơn. Tôi là con bướm chui ra từ kén, mùa xuân thuộc về tôi. Tên tôi đã trở thành một phần thơ ca của người tình.

Không có bất kỳ bức ảnh nào treo trên tường tôi. Cũng không có sách vở hay bài phê bình. Không cả vật lưu niệm. Ngay cả một tấm áp phích quảng cáo tôi trong vai Nora cũng không. Không phải là tôi không muốn nhớ về những ngày tháng cũ, mà vai diễn mới của tôi đòi hỏi một bối cảnh khác. Tôi đối diện với một khán giả khác.

Tôi cần tô màu đỏ cho lịch sử của mình. Đó là thứ mang lại cho một người quyền lực thực sự ở Diên An. Những kẻ thù tương lai của tôi giữ một tấm gương vô hình. Người ta nói nó phản chiếu những «khiếm khuyết

bẩm sinh» về chính trị của tôi. Trong tấm gương đó, họ thấy một con yêu tinh đến để đánh cắp tinh túy của Mao. Họ đã bắt đầu một cuộc chiến với tôi bằng cách cố gắng ngăn cản cuộc hôn nhân của tôi.

Những tin đồn và cáo buộc sai trái bắt đầu lan truyền từ ngày Mao và tôi kết hôn. Tôi đã làm tan vỡ nhiều trái tim. Trong và sau lễ cưới, một số đồng chí và những khách mời danh dự của chúng tôi, bao gồm cả em vợ cũ của chồng tôi Hạ Chấn Nông, bắt đầu buôn chuyện về «sức khỏe suy giảm» của Mao. Tiếng đồn thật ồn ào. Nhìn Chủ tịch kia, ngài đã phải phụ thuộc vào rượu để tăng cường sinh lực.

Tôi bắt đầu nhận ra rằng tôi không có nhiều cơ hội để tự bảo vệ mình ở đây, tại Diên An. Việc ly hôn của Mao bị coi là một sự phản bội dưới ảnh hưởng của tôi. Điều khiến tôi sợ hãi là sự căm ghét người nữ diễn viên đang lan tràn trong không khí trước khi vỡ kíp mở màn. Đó là một vở diễn mà mọi người không muốn xem nhưng buộc phải đến. Mỗi câu thoại đều chói tai họ và mỗi cảnh tượng đều cháy bỏng trong mắt họ.

Tôi không bao giờ có thể xóa bỏ hình ảnh một con yêu tinh xương trắng. Nhiều người đã hình dung ra đám tang của tôi ngay khi tôi bước vào hang động của Mao. Sự thù ghét ngày càng sâu đậm theo năm tháng. Sự

phần nộ của tôi cũng vậy. Người xưa có câu, *Nước bọt của vạn người có thể tạo nên một cái giếng đủ sâu để nhấn chìm một người*. Chà, tôi đang ở trong cái giếng đó.

Tôi quyết tâm tiếp tục vở diễn của mình với hy vọng tìm thấy khán giả đích thực. Một số nhà phê bình tôi nói rằng tôi khiến họ buồn nôn. Nhưng sự thật là họ không thể rời mắt khỏi tôi trong khi lại gán cho tôi những cái tên xấu. Họ đang làm mọi thứ có thể để hủy hoại tôi.

Trong trang phục của mình, tôi là nữ diễn viên chính. Tôi được những vị khách của Mao mô tả là dễ chịu, ngọt ngào và thân thiện. Vâng, tôi có mọi lý do trên đời để hài lòng và biết ơn, và tôi đang như vậy. Tuy nhiên, bên trong, biển cả chẳng bao giờ yên. Tôi phải cẩn thận với bản thân, để đảm bảo rằng tôi tỏ ra đúng mực, ngoan ngoãn và thuần phục. Tôi yêu Mao đủ để bỏ lại một phần lớn con người tôi, bao gồm cả đam mê kịch nghệ và điện ảnh. Tôi tin rằng công việc của Mao quan trọng hơn và tôi cũng đang cố gắng biến nó thành của mình.

Trong sáu tháng tiếp theo, Mao cho ra đời những tác phẩm nổi tiếng nhất của đời ông. Trong số đó có *Chiến thuật Cơ bản - Tư tưởng về Chiến tranh Du kích* và *Bàn về Chiến tranh Trường kỳ*. Quan điểm của Mao

mê hoặc và thu hút cả quốc gia ; kết quả là số lượng tân binh của Hồng quân tăng lên đáng kể. Tức giận, Tưởng Giới Thạch bí mật liên lạc với Adolf Hitler để tìm cố vấn quân sự và ra lệnh tiêu diệt hoàn toàn những người Cộng sản.

Vào thời điểm này, Phu nhân Mao Giang Thanh hạ sinh một con gái, Nạp. Bà hoàn toàn biến mất khỏi sân khấu công chúng. Với tư cách là bà chủ mới của gia đình, bà nhiệt tình đón tiếp các thành viên của những gia đình trước của Mao : hai con trai, An Dững và An Thanh, từ cuộc hôn nhân của Mao với Khai Huệ, và một con gái, Minh, từ cuộc hôn nhân với Tử Trân. Giang Thanh dành những ngày của mình để chăm sóc em bé và may quần áo cùng áo len. Thông qua Khang Sinh, bà biết rằng Tử Trân đã bí mật trở về từ Nga với căn bệnh trầm trọng hơn. Mao đã sắp xếp cho Tử Trân sống trong một bệnh viện tâm thần tư nhân ở một thành phố phía nam.

Người thợ may trong làng thường xuyên đến giúp Giang Thanh việc nhà. Người thợ may mang theo tin tức và chuyện ngổi lê đôi mách. Giang Thanh biết rằng bạn bà, Vừng, đã hy sinh trong một trận chiến gần sông Cám. Một cái tên khác thường xuất hiện là Phương Linh. Phương Linh đã trở thành ngôi sao của chủ nghĩa

nữ quyền và chủ nghĩa tự do ở Diên An. Tiểu thuyết và tiểu luận của cô được xuất bản rộng rãi và cô được giới trẻ trong nước tôn sùng.

Phương Linh đang viết một cuốn tiểu thuyết mới khi tôi gõ cửa phòng cô. Tôi không biết tại sao mình lại đến đây. Tôi không thích Phương Linh. Tôi đoán đơn giản là tôi phải thỏa mãn tính tò mò của mình. Cô ngạc nhiên khi thấy tôi và chào đón tôi một cách vui mừng. Giang tay ra, điều đầu tiên cô nói với tôi là, Nhìn kìa, con gà mái mẹ đã đến đây !

Tên cháu là gì ? Cô hỏi.

Nạp. Tôi mở giỏ để lộ mặt con gái mình.

Nạp ? Ý chị là gì, Nạp ?

Cô ta không nói, «Đừng bảo tôi là lấy từ Đường Nạp đấy nhé» nhưng tôi hiểu ý.

Đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên, tôi giải thích. Chồng tôi không thèm quan tâm tôi đã cưới ai trong quá khứ. Cái tên bắt nguồn từ lời dạy của Khổng Tử về đạo đức. Nạp cho sự tu thân. Tất cả là ý của Mao.

Chào mừng đến với căn cứ đỏ, chiến sĩ nhỏ ! Phương Linh cúi xuống chạm vào Nạp, rồi quay sang tôi. Trông

chị như sắp có bầu lần nữa vậy.

Cô vẫn độc địa như mọi khi, Phương Linh. Tôi mỉm cười và ngồi xuống. Cô thích làm tôi thấy khó chịu. Cô biết cô thích làm vậy với tôi mà.

Ồ, Lan Bình, chị cũng ghét tôi y như vậy. Chúng ta đều biết điều đó khi gặp nhau rồi.

Có tiền triển gì trong đời tư không, Phương Linh ? Dù sao thì cô bao nhiêu tuổi rồi ?

Cô châm một điếu thuốc. Ba mươi sáu. Tôi quá bận.

Đó là cái cơ quen thuộc của những kẻ không hấp dẫn được ai. Tôi cười. Thôi nào, hãy kiếm cho mình một ông chồng trước khi quá muộn.

Một ông chồng ? Phương Linh phả khói thuốc. Tôi thà tán tỉnh một con tinh tinh còn hơn !

Cô ném một củ khoai lang đã ăn dở vào miệng. Nhân tiện, cảm giác làm Phu nhân Mao thế nào ?

Một giấc mơ thành hiện thực.

Rất khôn khéo, Cô Lan Bình.

Không, Đồng chí Giang Thanh.

Được thôi, Đồng chí Giang Thanh.

Thiên hạ là của bạn nếu bạn có tài, Phương Linh. Đây là điều chồng tôi nói với tôi : *Đường phố đầy vàng, nhưng không phải ai cũng có mắt để nhìn thấy nó.*

Phương Linh mỉm cười. Tốt. Hãy sinh thêm con và tập may vá.

Cô không ngừng cắt xé được, phải không ? Tôi nghĩ vấn đề là kiểu tóc Shakespeare của cô. Tôi chắc rằng nó làm đàn ông chạy mất. Tôi sẵn lòng cắt tóc mới cho cô.

Lan Bình, chị không thể khiến tôi cảm thấy mình kém hấp dẫn.

Giang Thanh, làm ơn - Giang là Sông, Thanh là Xanh. Cô không biết có con cái tuyệt vời thế nào đâu. Nhìn Nạp kia, cháu đang cười với cô. Nào, cô bé, đến với Dì Phương Linh đi.

Ồi, ăm cúng quá. Nó cử động như một con sâu. Nhìn mái tóc mượt này. Cháu có mùi như một ổ bánh mì chua lên men quá độ.

Nạp bắt đầu lao vào ngực Phương Linh.

Đến giờ bú sữa ! Tôi cười.

Phương Linh đưa Nạp lại cho tôi trong sự bối rối. Chị có muốn nghe cuốn tiểu thuyết mới của tôi không, Giang Thanh ? Nó có tựa đề là *Nora Mới*. Nó nói về việc Nora bước ra khỏi ngôi nhà số một và bước vào ngôi nhà số hai như thế nào.

Dựa vào gối, tôi hỏi ý kiến chồng tôi về Phương Linh.

Anh không xem mấy kẻ mọt sách đó ra gì, Mao đáp. Loại người như Phương Linh biết gì chứ ? Từ điển ? Từ điển là gì ngoài những trang chữ chết ? Cô ta có phân biệt được mạ non và cỏ dại không ? Còn gì dễ hơn là làm một con mọt sách ? Học làm đầu bếp hay đồ tể còn khó hơn. Sách không có chân, người ta có thể mở hoặc đóng nó bất cứ lúc nào. Một con lợn có chân để chạy và một con lợn có dây thanh quản để kêu la. Người đồ tể phải bắt và giết thịt nó. Người đầu bếp phải làm cho miếng thịt hơi thối trở nên ngon lành. Đó mới là tài năng thực sự. Phương Linh là cái gì ? Cô ta vụng vẩy trong trường phái tư tưởng chỉ vì chúng ta cho phép cô ta thôi...

Cô thu người vào lòng anh. Sếp, anh có thấy Phương Linh hấp dẫn không ?

Sao em hỏi ?

Chỉ tò mò thôi. Cô ta không đẹp, phải không ?

Hừ...

Đề em kể cho anh nghe, một đám đàn ông đang cố gắng thu hút sự chú ý của cô ta. Họ trải dài từ tướng lĩnh đến binh lính. Họ tưởng tượng về cô ta như thể cô ta là nhân vật chính trong tiểu thuyết của mình. Tiểu Long thậm chí còn không biết đánh vần, nhưng anh ta đọc thơ của Phương Linh.

Phản ứng của Phương Linh thế nào ? Cô ta có quan tâm đến các chiến sĩ của chúng ta không ?

Chà, cô ta đã nói rằng cô ta không muốn bước vào bất kỳ ngôi nhà nào của Torvald. Cô ta gọi đàn ông của anh là lũ tinh tinh.

Thật thú vị. Giọng Mao nhỏ dần.

Anh có đọc tác phẩm của cô ta không ?

Em có bản sao sách của cô ta mà cô ta gửi cho em. Mao trở mình và thổi tắt nến.

Anh có biết Phương Linh thường đi lại với những người Bolshevik địa phương không ? Giang Thanh đột

nhiên hỏi trong bóng tối.

Anh mệt rồi. Anh sẽ xem xét vấn đề này sau... sau... khi anh xong việc với đại hội của Đảng.

Em có thể tham dự đại hội được không ?

Không có câu trả lời.

Cô hỏi lại.

Mao bắt đầu ngáy.

Bên ngoài thung lũng khắc nghiệt của Diên An, thế giới đang lao về phía cuộc hỏa hoạn lớn nhất của thế kỷ. Phát xít Đức bắt đầu tràn qua châu Âu. Nhật Bản tỏa ra khắp Thái Bình Dương. Gần hơn, Mao bắt đầu cuộc cạnh tranh khốc liệt với Tưởng Giới Thạch để giành quyền cai trị Trung Quốc.

Giang Thanh kỷ niệm bốn sinh nhật tiếp theo của mình trong khu vườn nhỏ ở cửa hang động của họ. Ở tuổi ba mươi mốt, cô đã trở thành một thợ may lành nghề và quen với việc phòng khách của họ được dùng làm sở chỉ huy chiến tranh. Thỉnh thoảng, sau khi một trận chiến quan trọng thắng lợi, Mao cho các đồng chí của mình về. Ông dành một ngày nghỉ để ở bên các con. Hiếm hoi hơn, ông đưa vợ đến xem một buổi biểu diễn

địa phương, xem tuồng, dàn nhạc hay một đoàn ca sĩ dân gian. Cảm nhận được sự bức bối của vợ, ông cho cô mượn con ngựa của mình.

Chỉ sau vài buổi học từ Tiểu Long, tôi đã có thể cưỡi ngựa ra ngoài một mình. Chỉ với một chút luyện tập, tôi sớm trở nên khá tự tin. Vùng đất xung quanh Diên An thật hoàn hảo để cưỡi ngựa, thoáng đãng và gọn sóng. Tôi buộc tóc thành búi và thúc ngựa phi nhanh. Tôi phi ngựa qua những ngọn đồi và dọc theo bờ sông. Làn gió trên mặt khiến tôi cảm thấy mùa xuân. Mỉm cười trong gió, tôi tự nghĩ, ta là một cô gái thổ phỉ ! Tôi phi ngựa cho đến khi lỗ mũi ngựa mở rộng vì thở hổn hển và mồ hôi của nó đã thấm ướt tấm chăn. Và rồi tôi thúc gót chân vào một lần phi nước đại cuối cùng.

Phu nhân Mao Giang Thanh vừa hài lòng vừa chán ngán cùng một lúc. Cô đang cảm thấy mệt mỏi với vai trò một bà nội trợ. Cô nhận ra rằng mình không thể hài lòng với một căn nhà đầy trẻ con, gà mái, gà trống, dê và rau củ. Tâm trí cô cần sự kích thích. Cô cần một sân khấu. Cô bắt đầu thực hiện vai trò của mình theo cách cô nhìn nhận. Cô đọc các tài liệu đi qua bàn làm việc của Mao. Cô biết rằng Hoa Kỳ đã tham chiến. Cô biết rằng Hitler đang bị đẩy ra khỏi Liên Xô và quân Nhật đang rút lui. Đảng Cộng sản Trung Quốc đã mở rộng

và là nhóm chính trị lớn nhất thế giới. Chồng cô đã trở thành một cái tên quen thuộc trong mọi gia đình và một biểu tượng của quyền lực và chân lý.

Tôi đã trở thành cái gì ? nữ diễn viên tự hỏi mình. Phương Linh chiếm một ghế trong đại hội của Đảng trong khi cô, với tư cách là vợ của Mao, thậm chí không thể tham dự lễ khai mạc.

Phương Linh ngồi giữa đoàn đại biểu ở hàng ghế đầu và được bầu làm phát ngôn viên cho giới trí thức cả nước. Trong giờ giải lao, Phương Linh đến thăm Phu nhân Mao Giang Thanh. Cô chúc mừng việc chồng bà lên nắm quyền và hỏi liệu Phu nhân Mao có so sánh mình với Bà Roosevelt không. Phương Linh mô tả về Bà Roosevelt, những thành tựu của bà trong chính trường Hoa Kỳ và lịch sử phương Tây.

Vợ của Mao lắng nghe trong khi giặt quần áo của chồng và con trong một cái xô. Nước lạnh cóng. Cô rửa bát, chảo và cọ rửa bồ. Tay cô sưng vù vì bị cước. Xà phòng tuột khỏi các ngón tay cô.

Một đêm tôi cố gắng thảo luận về Bà Roosevelt với Mao. Em không phải là Bà Roosevelt. Ông đá đôi giày của mình ra và thổi tắt nến.

Đột nhiên tôi chán nản. Trong suốt tháng sau đó, tôi cố gắng đọc sách. Nhưng không có cách nào tôi có thể tập trung. Một sự việc suýt xảy ra khi tôi lơ là nhiệm vụ - Nạp suýt rơi xuống hố phân - và nó khiến tôi phải đặt sách xuống.

Thợ may đến để làm bạn, nhưng tôi bảo cô ấy về. Tôi không còn muốn nghe tin tức nữa.

Mao tổ chức các cuộc họp nhỏ tại nhà. Ông không nói trước với tôi. Ông cũng không nói ai sẽ đến. Đó là phong cách của ông. Ông chỉ cử Tiểu Long đi gọi họ theo ý mình. Đó có thể là ba giờ sáng hoặc nửa đêm. Họ được mong đợi sẽ dùng bữa và thảo luận về các trận đánh. Tôi phải lo thức ăn và «ra trận» trong nhà bếp. Đôi khi một người đầu bếp hoặc các vệ sĩ giúp tôi. Nhưng đó là việc của tôi để dọn dẹp sau đó.

Tôi đang đóng một vai trò kỳ lạ : một nữ hoàng mà là người hầu.

Tại đại hội, Mao được bầu làm lãnh đạo duy nhất của Đảng. Lưu Thiếu Kỳ, người đã xây dựng mạng lưới Cộng sản trong các vùng lãnh thổ trắng của Tưởng Giới Thạch, được bầu làm nhà lãnh đạo thứ hai. Phó Chủ tịch Lưu Thiếu Kỳ đã ca ngợi Mao rất cao trong bài phát biểu nhận chức của mình. Tiểu Long hào hứng cập

nhật cho tôi các chi tiết của đại hội. Lưu Thiếu Kỳ đã nhắc tên Mao một trăm lẻ năm lần ! Người vệ sĩ mong đợi tôi vui mừng, nhưng tôi khó có thể che giấu nỗi khổ sở của mình.

Đến giờ đi ngủ, sau đó, người vợ lại hỏi liệu cô có thể được cho một ghế trong đại hội không. Người chồng chuyển giọng.

Anh không thể cho ai một ghế cả. Người ta phải tự giành lấy nó.

Người vợ ngồi bật dậy. Anh không nghĩ rằng em đã giành được nó sao ?

Ông không trả lời mà chỉ thở dài.

Cô lau nước mắt. Vậy thì, em cần một cơ hội để giành lấy nó.

Mao đưa ra một danh sách sách cho tôi đọc. Ông đang cho tôi đơn thuốc mà ông đã từng cho Tử Trân. Marx, Engels, Lenin, Stalin, *Tam Quốc Diễn Nghĩa* và *Sử Ký*. Nhưng tôi sẽ không đọc chúng. Không một cuốn nào. Tôi đã biết trong lọ của ông là thứ thuốc gì rồi. Tôi không những từ chối trở thành Tử Trân, mà còn quyết định không trở thành một người phụ trợ hậu trường trong vở kịch chính trị của ông.

Khi Giang Thanh cố gắng bước lên sân khấu của ông, Mao phát động một phong trào gọi là Chỉnh Đốn Phong Cách Làm Việc. Đó là năm 1942. Thoạt đầu nó được coi là một cuộc kiểm tra chính trị thông thường, sau đó biến thành khủng bố. Bỗng nhiên «gián điệp», «phản động» và «đặc vụ của Tưởng Giới Thạch» bị bắt ở khắp nơi. Điều sau này khiến các sử gia ngạc nhiên là phong trào này do Mao khởi xướng và được tiến hành bởi Khang Sinh - hai bậc thầy về âm mưu, những người đã dựng lên một âm mưu tưởng tượng chống lại chính họ.

Phong trào đang thu hẹp lại. Trọng tâm đã trở thành việc tiêu diệt kẻ thù bên trong. Sự hoảng loạn quét qua toàn bộ căn cứ địa Diên An. Để làm cho mình nổi bật như một người cánh tả cứng rắn, một Đảng viên Cộng sản chân chính, người ta bắt đầu hạ bệ người khác, thậm chí buộc tội người khác là phản tử hữu khuynh. Vào buổi sáng, một người có thể được coi là một nhà hoạt động cách mạng, đến trưa là một kẻ tình nghi chống Cộng, đến tối là một kẻ thù. Một người có thể được thấy trong cuộc họp ban ngày ép buộc người khác nhận tội, và trong cuộc họp ban đêm chính bản thân bị bắt và ném vào một phòng thú tội tối tăm.

Phương pháp của phong trào là *Nhân nhân quá quan* - «một bước ngoặt quan trọng mọi người đều phải vượt qua». Các cuộc họp giống như những lọ hóa chất - khi kẻ thù bị nhúng vào, chúng lộ ra bệnh tật.

Cô ấy là Phu nhân Mao cũng không quan trọng. Để thể hiện sự công bằng của Đảng, cô sẽ được kiểm tra không khác gì ai. Cô được thông báo rằng đến lượt cô nhúng mình vào lọ hóa chất.

Cô lo lắng. Cô lo lắng về xuất thân của mình, đặc biệt, chữ ký của cô trên giấy tờ của Tưởng Giới Thạch tố cáo Đảng Cộng sản. Mặc dù bạn cô, Khang Sinh, đã chỉ dẫn cô phải làm gì, cô vẫn không chắc chắn.

Anh có thể tham dự buổi kiểm điểm của tôi được không ? cô cầu xin Khang Sinh.

Khi ngày của cô đến, Khang Sinh có mặt trong đám đông.

Phu nhân Mao Giang Thanh bị đặt vào trung tâm căn phòng, bị hàng trăm con mắt chĩa vào. Cô đưa ra một bản tự kiểm điểm theo yêu cầu của thể thức. Hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu quá trình thuyết phục. Bài mô tả được chuẩn bị trơn tru và trình bày bằng tiếng Quan thoại trang nhã. Xuất thân của cô không thể nào trong

sạch hơn : một đứa trẻ bị ngược đãi bởi chế độ phong kiến, một Đảng viên Cộng sản trẻ ở Thanh Đảo, thời gian ở Thượng Hải của cô với tư cách một nữ diễn viên cánh tả cống hiến cho các bộ phim chống quân xâm lược Nhật Bản, và cuối cùng cô đặt chân đến Diên An với tư cách một nhà cách mạng trưởng thành và là vợ của Mao.

Cô tin rằng màn trình diễn của mình là hoàn hảo. Tuy nhiên, một vài người trong đám đông chất vấn về khoảng thời gian cô đã bỏ qua. Một nhân chứng được yêu cầu để chứng minh lòng dũng cảm của cô trong tù.

Đột nhiên cô hoảng loạn và trở nên phòng thủ. Lời lẽ của cô trở nên lộn xộn và các từ rời rạc. Có ích gì chứ? Tôi phải đưa ra một nhân chứng ! Tại sao ? Các đồng chí nói rằng tôi đang bịa chuyện sao ? Làm sao tôi có thể làm điều này ? Tôi đã là một nhà cách mạng. Và tôi sẽ không sợ các đồng chí !

Một lúc im lặng, nhưng rõ ràng điều gì đang diễn ra trong đầu mọi người. Có một mong muốn được thấy nữ diễn viên thất bại. Vấp phải chính mình, làm vỡ một đạo cụ và rơi khỏi sân khấu. Chẳng mấy chốc, đám đông bắt đầu tán công bằng một giọng. Thái độ này là thế nào, đồng chí Giang Thanh ? Nếu không có gì để giấu thì đồng chí lo lắng cái gì ? Tại sao lại cuồng loạn thế ?

Chẳng phải việc các đồng chí chất vấn khi có nghi ngờ là lành mạnh sao ? Đặc biệt là về việc một người được thả ra từ nhà tù của kẻ thù ? Hợp tác là nghĩa vụ của mọi người. Không ai đứng trên Đảng Cộng sản ở Diên An. Ngay cả vợ của Mao cũng vậy.

Dần dần, bản chất của sự kiện thay đổi. Những nghi ngờ trở nên nặng nề. Các chi tiết, ngày tháng, giờ, phút đang bị chất vấn, so sánh và phân tích. Những yêu cầu giải thích ngày càng trở nên khẩn thiết. Cô ta đang rơi vào một cái bẫy, do chính những lời dối trá trước đây của mình giăng ra. Câu chuyện của cô ta bắt đầu tự mâu thuẫn với chính nó. Những lỗ hổng trong lời nói dối của cô ta bắt đầu lộ ra. Cô ta bị dồn vào chân tường.

Mặt cô ta đỏ bừng, những đường gân xanh trên cổ nổi lên. Cô ta trông rất khiếp sợ và quay sang Khang Sinh, đôi mắt cầu xin sự giúp đỡ.

Đúng lúc, diễn viên bậc thầy ấy lao vào hiện trường.

Cục Bảo vệ Trung ương đã điều tra vấn đề này rồi, Khang Sinh bắt đầu. Kết luận là tích cực - Sự kiên định của đồng chí Giang Thanh đã được thử thách. Đó là sự thật đã được chứng minh rằng cô ấy trung thành với Đảng. Cô ấy đã làm công việc to lớn cho cách mạng. Cô ấy đã liều mạng.

Khang Sinh châm một liều thuốc. Với một khuôn mặt thẳng thừng, ông ta vẽ lên hình ảnh một nữ thần Cộng sản. Cuối cùng, ông ta ném quả bóng cho đám đông. Làm thế nào để giải thích hành động của đồng chí Giang Thanh khi rời bỏ thành phố xa hoa và giải trí, Thượng Hải, để đến chịu khổ cực ở Diên An ? Nếu không phải là niềm tin của cô ấy vào Chủ nghĩa Cộng sản, thì đó là gì ?

Người đàn ông râu dê tạm dừng, nhìn xung quanh và hài lòng với hiệu quả mà mình tạo ra - cách ông ta gây hoang mang. Để siết chặt thêm, ông ta đưa ra một cú vặn cuối cùng. Do đó, tin tưởng vào kết quả điều tra của Đảng là tin tưởng đồng chí Giang Thanh. Tin tưởng đồng chí Giang Thanh là tin tưởng vào Đảng và vào chính Chủ nghĩa Cộng sản. Bất kỳ nghi ngờ nào dựa trên sự suy đoán đều là lạm dụng quyền cá nhân, đó sẽ là một hành động phản động và bằng chứng về hoạt động hữu khuynh, ngụ ý thông cảm với băng nhóm Vương Minh và kẻ thù tối cao.

Những đôi môi bị kẹp chặt và những tiếng nói bị bịt miệng. Cuộc thẩm vấn dừng lại. Tôi chắc rằng điều này sẽ giúp tôi vượt qua khủng hoảng này, mặc dù không nhất thiết là lần sau. Có những câu hỏi còn đọng lại trên khuôn mặt những người kia. Tại sao Khang Sinh lại

hung hăng và tàn nhẫn trong việc xử lý các vụ án khác trong khi lại dung túng cho vụ này ?

Khang Sinh đe dọa và không bao giờ lo lắng về việc mọi người nghĩ gì về ông ta ngoại trừ Mao. Và Mao cứ tiếp tục thăng chức cho ông ta. Trong cuộc hôn nhân của mình, bà ta khám phá ra rằng chỉ khi nghe theo lời khuyên của Khang Sinh thì bà ta mới thành công. Khang Sinh là nền giáo dục của bà ta.

Trong tương lai, sẽ có một bí mật mà Phu nhân Mao và Khang Sinh không bao giờ thảo luận nhưng cùng ngầm hiểu. Đó là điều khiến họ vừa là đồng minh, vừa là đối thủ và kẻ thù của nhau. Hãy đếm từng thành viên của Đảng Cộng sản - không một ai từng dám nghĩ đến việc vượt mặt Mao và nắm quyền Trung Quốc ngoại trừ Khang Sinh và Giang Thanh.

Trang thiết bị quân sự của Tưởng Giới Thạch do Mỹ cung cấp và là thứ tiên tiến nhất thế giới. Mặt khác, Mao lại làm việc với vũ khí thô sơ. Đó là thời điểm cuối của Thế chiến thứ hai và bắt đầu cuộc nội chiến Trung Quốc. Trên mặt trận quốc tế, Stalin đã đề xuất một cuộc đàm phán giữa Mao và Tưởng Giới Thạch. Đối với Stalin, một Trung Quốc thống nhất sẽ mạnh hơn. Stalin coi Trung Quốc là một đồng minh tiềm năng để chống lại người Mỹ. Để thể hiện sự rộng lượng, chồng tôi đã

mạo hiểm và chấp nhận lời mời của Tưởng đến Trùng Khánh - thành phố thủ đô của chính phủ Tưởng - để đàm phán hòa bình. Mặc dù các đồng nghiệp và trợ lý của ông nghi ngờ một âm mưu, chồng tôi vẫn khẳng định.

Giữa mùa hè Trùng Khánh như một nhà tắm công cộng. Với một nhà ngoại giao Mỹ làm chủ nhà, Mao Trạch Đông và Tưởng Giới Thạch bắt tay trước các máy quay. Tiếp theo, họ thực hiện nghi lễ ký kết thỏa thuận. Mao mặc bộ đồng phục cotton trắng nhàu nát trong khi Tưởng mặc một bộ veston phương Tây cứng cáp với hàng huy chương lấp lánh trên vai và ngực.

Sẽ không có hai mặt trời chiếu sáng trên bầu trời Trung Quốc, Mao nói với tôi trên chuyến bay trở về Diên An. Ông ấy xem nội chiến là không thể tránh khỏi. Tôi nói với ông rằng tôi ngưỡng mộ sự dũng cảm của ông. Ông nói, Em yêu, chính là nỗi sợ hãi, sự mù quáng trước cái chết đã thúc đẩy anh chiến thắng.

Tức giận, Tưởng Giới Thạch lại bắt đầu thả bom xuống mái nhà của chúng tôi. Mao ra lệnh sơ tán Diên An nổi tiếng. Các binh sĩ Hồng quân và nông dân được huy động để di chuyển vào các vùng núi xa xôi. Mao từ chối gặp bất cứ ai phàn nàn về việc bỏ rơi quê hương của họ. Để xua đuổi mọi người, ông mời Phương Linh

đến hang động để thảo luận và trò chuyện.

Chồng tôi đã gặp Phương Linh từ sáng sớm. Họ trò chuyện từ chính trị đến văn học, từ đồ đồng cổ đến thơ ca. Hết chén này đến chén khác, hết bao này đến bao khác, hai người nâng chén rượu gạo và hút thuốc. Căn phòng như một ống khói.

Sau khi tôi cho Nạp ngủ, tôi đi ra, làm cho sự hiện diện của mình thành một sự phản đối kẻ xâm nhập. Tôi ngồi cạnh chồng tôi.

Tinh thần của Phương Linh được tiếp thêm nhiên liệu bởi rượu. Dưới sự khuyến khích của Mao, cô ấy thích tranh luận. Cô ấy dùng ngón tay gỡ tóc. Kiểu tóc Shakespeare của cô giờ thành một cái tổ chim. Đôi mắt cô đỏ ngầu. Cô cười để lộ hết cả răng.

Hít một hơi, Mao duỗi thẳng chân, bắt chéo chân nọ lên chân kia.

Lịch sử Trung Quốc là lịch sử của âm, ông ấy tranh luận lớn tiếng khi đẩy cái gạt tàn về phía Phương Linh. Rồi ông đẩy cái cốc trà của mình. Ông thích chia sẻ trà với phụ nữ. Ông đã làm điều đó với Khai Huệ, Tử Trân, Giang Thanh và giờ là Phương Linh. Ông thêm nước vào cốc, rồi tiếp tục. Tổ tiên chúng ta phát minh

ra thuốc súng chỉ để dùng cho trang trí lễ hội. Cha ông chúng ta hút thuốc phiện để tránh suy nghĩ. Dân tộc chúng ta đã bị đầu độc bởi các lý thuyết của Khổng Tử. Chúng ta đã bị cưỡng hiếp bởi các quốc gia mạnh về *duong*. «Cưỡng hiếp» là từ chính xác ! Năm đám của Mao đập xuống bàn. Một vài hạt lạc rơi xuống đất.

Thưa Chủ tịch, tôi không có ý thách thức Ngài. Phương Linh nhặt những hạt lạc rơi xuống. Trong các bài viết của Ngài có một cảm giác ca ngợi chính bản thân chiến tranh. Tôi thấy điều đó vô cùng thú vị, hoặc tôi có thể nói là gây phiền muộn ? Ngài đã ca ngợi chính bạo lực. Ngài tin vào luật pháp quân sự. Mục đích thực sự của Ngài là giết chết yếu tố *âm* trong con người Trung Quốc, tôi nói có đúng không ?

Mao gật đầu.

Vậy là Ngài giết, Phương Linh ép.

Tôi giết để chữa lành.

Phương Linh lắc đầu. Thưa Chủ tịch, Ngài đang biến chúng tôi thành tù nhân trong ngôi nhà tư duy của Ngài. Ngài bắt chúng tôi cắn và nhai thịt lẫn nhau để thực hiện cái lý tưởng *duong* của Ngài. Tôi có được phép nói rằng Ngài thật điên rồ khi không cho tâm trí chúng

tôi niềm vui được tò mò và trải nghiệm ? ... Thưa Ngài, Ngài đang xào món thức ăn thừa - Ngài chẳng có gì nguyên bản - Ngài đang sao chép Hitler !

Nếu điều này đánh thức quốc dân, tôi sẽ chịu sự xấu hổ ! Mao cất giọng như một nhân vật opera.

Mao ! Ngài là kẻ cá nhân chủ nghĩa thái quá nhất mà tôi từng gặp. Ngài bị mê hoặc bởi chính mình ! Nhưng còn những người khác thì sao ? Quyền được cá nhân chủ nghĩa như Ngài của họ thì sao ? Những nhà tư tưởng lớn, nhà báo, tiểu thuyết gia, nghệ sĩ, nhà thơ và diễn viên ?

Đồng chí Phương Linh, đồng chí đã bị đầu độc rồi. Mao cười đầy tự tin. Những người phương Tây nghĩ rằng các tác giả và nghệ sĩ là siêu nhân, nhưng họ chỉ là những người đàn ông với bản năng động vật. Những người giỏi nhất trong số họ là những người có bệnh tâm thần. Bản chất của họ là bán trò ! Làm sao đồng chí có thể coi trọng họ một cách sùng đạo như vậy ? Hẳn là đồng chí đã phải trả nhiều tiền cho đôi mắt éch nhân tạo này. Tội nghiệp, đồng chí đã bị cướp rồi !

Hai giờ sáng và tôi thấy cuộc thảo luận không có hồi kết. Mao và Phương Linh đang ở trên vò rượu thứ ba. Chủ đề đã chuyển sang cái đẹp.

Đồng chí không khác gì bất kỳ sinh vật đực nào khác trên trái đất này. Hãy nhìn đồng chí Giang Thanh ! Mỹ nhân của căn cứ đỏ ! Mao, tôi đã nghĩ đồng chí không phải là một trong những nhân vật Shakespeare. Nhưng hãy nhìn những gì đồng chí đang làm ! Đồng chí đang nhồi nhét Chủ nghĩa Marx vào một cái đèn pin - chỉ sử dụng nó để kiểm tra người khác. Đừng làm tôi xấu hổ với cái gọi là kiến thức văn học phương Tây của đồng chí. Đồng chí làm tôi nhớ đến con ếch sống dưới đáy giếng nghĩ rằng bầu trời chỉ to bằng cái miệng giếng. Đồng chí đang bán những trò hạt tiêu của mình để minh họa cho nông dân. Đồng chí đang tự biến mình thành kẻ ngốc trước mặt tôi. Vâng, vâng, vâng. Đôi khi tôi thực sự nghĩ những bài viết của đồng chí về đạo đức là một trò đùa. Sau khi tôi đọc chúng, chúng nằm la liệt trên sàn nhà tâm trí tôi trong sự hỗn loạn và rối rắm hoàn toàn !

Thật là thú vị khi nghe điều này ! Thật táo bạo làm sao khi đồng chí đến hang của tôi để đốt lương thực của tôi ! Nước ! Nước nóng ! Giang Thanh !

Tôi đứng dậy, nhắc ấm trà và đi vào bếp.

Trong bếp, tôi nghe thấy họ tiếp tục. Họ cười và đôi khi thì thầm.

Đồng chí thật không thể cưỡng lại được, Phương Linh. Nếu...

Hãy tưởng tượng xem ! Giọng nói khàn khàn cất lên, cười.

Đồng chí nói đúng, Phương Linh. Cái đẹp thực sự kích thích tôi. Nó khiến tôi thông cảm với sự dị dạng. Tuy nhiên, động lực để cứu đất nước này khiến tôi trở thành một người đàn ông thực thụ. Tôi chỉ có một hiểu biết về chính trị - đó là bạo lực. Cách mạng không phải là một bữa tiệc trà, nó là bạo lực ở dạng thuần túy nhất. Tôi tôn sùng chính trị cổ đại, thứ chính trị của chuyên chế đơn thuần.

Đứng trước ấm trà đang sôi, tâm trí tôi phiêu du đến nơi lưu đày. Khi trở lại phòng khách, tôi thấy mình trống tay. Tôi đã để quên ấm trà đằng sau. Tôi lịch sự ngắt lời cuộc trò chuyện. Tôi đề cập rằng tôi mệt rồi. Chồng tôi đề nghị tôi nên đi ngủ trước.

Đã nửa đêm rồi, tôi nhấn mạnh, không tỏ ý định rời khỏi phòng - tôi quyết tâm đuổi Phương Linh đi.

Anh biết. Ông vẫy tay.

Anh hẳn là kiệt sức rồi, tôi nói với chồng tôi, đồng chí Phương Linh cũng vậy.

Chị đừng lo cho tôi ! Phương Linh giơ tay lên vươn người. Nghiêng người sang một bên, cô chống khuỷu tay lên bàn. Tôi cảm thấy sáng khoái như mới mười giờ sáng vậy.

Mao cười khúc khích, nén tiếng.

Tôi cố kìm nén nhưng nước mắt tôi phản bội.

Chồng tôi đứng dậy, đi vào bếp và mang ấm trà ra. Rồi anh kéo ghế mời tôi ngồi. Tôi nhìn Phương Linh với vẻ ghê tởm. Sẽ có một ngày, tôi thề hứa với lòng mình, tôi sẽ bắt cô ấy ném trái những gì cô ấy đang bắt tôi trải qua lúc này.

Được sưởi ấm bởi sự ngưỡng mộ của Phương Linh, chồng tôi thao thao bất tuyệt về bản thân.

Trong thế giới nội tâm của tôi, tôi bị bao phủ bởi làn sương dày đặc của vùng đất vàng. Tính cách tôi mang theo một nền văn hóa định mệnh. Tôi đã nhận thức được điều này từ khi còn là một đứa trẻ. Tôi có bản năng và khao khát du hành, đồng thời tôi có một sự chán ghét bẩm sinh với cuộc sống. Các bậc hiền nhân xưa du hành để tạo khoảng cách với con người. Chúng ta chiến đấu để đạt được sự thống nhất. Người dân thời nhà Thanh, trước thời Không Tử, là các lãnh chúa quân

sự, rất mạnh về dương. Họ chiến đấu, chiếm hữu và mở rộng lãnh thổ. Trên lưng ngựa là cuộc sống của họ. Họ có đam mê với mặt trời. Trong thần thoại, một mặt trời là không đủ. Chín mặt trời phải được tạo ra để người anh hùng Hậu Nghệ có cơ hội bắn hạ tám trong số chín mặt trời để chứng tỏ sức mạnh của mình. Các nữ thần bị đẩy lên thật cao, vào Cung Trăng, để những người nam có thể được thử thách.

Thời kỳ nhà Thanh là thời kỳ của anh, Phương Linh đáp.

Đúng vậy, và tôi vẫn cảm thấy mình thiếu hiểu biết về nó. Tôi muốn nghe thấy tiếng hét của người lính nhà Thanh xông lên và tiến vào cổng thành của kẻ thù. Tôi muốn ngửi thấy mùi máu trên đầu mũi kiếm của họ.

Anh có một tầm nhìn được nhìn qua đôi mắt của một kẻ điên.

Vào lúc ba giờ sáng, Mao và Phương Linh đứng dậy chia tay. Giang Thanh đứng sau lối vào hang động và dõi theo họ.

Cuộc tranh luận của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu, Phương Linh nói, vừa cài khuy chiếc áo khoác quân đội màu xám của mình.

Lần sau sẽ đến lượt tôi thỏa mãn cô. Mao gật đầu chào.

Bóng tối thật dày đặc, Phương Linh thở dài.

Tôi là kẻ đi tìm ngọc, Mao nói, nhìn ra màn đêm. Tôi làm việc ở đáy đại dương sâu thẳm và không có không khí. Không phải lần nào tôi cũng trở về với kho báu. Thường thì tôi trở về tay không và mặt mày tím tái. Là một nhà văn, cô hiểu điều đó.

Nhưng đôi khi tôi muốn được bọc trong bóng tối.

À, ý tôi là không dễ để sống cho xứng với những gì người ta kỳ vọng vào Mao Trạch Đông.

Chắc chắn hầu hết mọi người đều bị lừa dối thu hút.

Điều trớ trêu, như tất cả chúng ta đều hiểu, là phép màu và ảo ảnh phải diễn ra trong bóng tối. Mao mỉm cười.

Và chắc chắn phải có khoảng cách. Tôi đồng ý với Chủ tịch.

Tháng 3 năm 1947. Lực lượng của Mao đã ra vào các khu vực miền núi của các tỉnh Sơn Tây, Hồ Nam và Tứ Xuyên. Mao vờn với quân của Tưởng Giới Thạch. Mặc dù Tưởng đã cử người giỏi nhất của mình, tướng Hồ

Tông Nam, người chỉ huy 230.000 quân trong khi Mao chỉ có 20.000, Tưởng vẫn không thắng.

Như một nàng hầu chiến tranh, tôi theo người tình của mình. Tôi từ bỏ mọi thứ kể cả chiếc máy hát yêu thích của mình. Tôi nhất quyết bắt Nạp đi cùng chúng tôi. Chúng tôi di chuyển cùng quân đội. Thật khó tin rằng chúng tôi đã sống sót. Mỗi ngày Nạp chứng kiến người chết được chôn cất như thế nào.

Các nghệ nhân trong làng vẽ hình Mao lên tường. Người tình của tôi vẫn mang vẻ ngoài của một bậc hiền nhân cổ đại, thậm chí còn hơn thế nữa. Đó là bởi vì các nghệ nhân được đào tạo để vẽ mặt Phật. Họ không thể vẽ Mao mà không khiến ông trông giống như một vị Phật. Có lẽ đó là hình ảnh Đức Phật mà họ thấy trong Mao. Và tôi chắc rằng người tình của tôi đang đóng vai Phật.

Thiếu ngủ đã làm Mao suy yếu. Anh ta bị sốt. Dưới chân, anh run lên không kiểm soát. Các vệ sĩ thay phiên cõng anh trên cáng. Trong cơn bệnh, người tình của tôi vẫn tiếp tục chỉ huy các trận đánh. Đây là cách tôi trở thành thư ký và trợ lý của anh. Giờ đây, chính tôi là người ghi lại mệnh lệnh của Mao và soạn thảo các bức điện. Tôi thức khi anh thức, và cố thức khi anh ngủ.

Khi anh khỏe hơn và thấy công việc của mình diễn tiến tốt, anh muốn vui chơi. Chúng tôi có thời gian. Nhưng tôi không còn là chính mình nữa. Trái tim tôi không cảm thấy hơi ấm nào - tôi không thể quên Phương Linh. Mặc dù tôi cảm nhận được tình yêu dành cho anh, tôi vẫn muốn khiến anh phải trả giá vì đã làm tôi bẽ mặt. Anh dường như đang chấp nhận hình phạt. Những vết chân chim dưới mắt anh đã sâu hơn.

Quân đội hạ trại ở một ngôi làng nhỏ. Mao đang ngủ. Giang Thanh bước ra khỏi túp lều để hít thở không khí trong lành. Cô vừa chép xong một văn kiện dài dưới ánh nến. Xoa mắt mỏi mệt, cô nhận thấy Tiểu Long đang đứng gần đó. Nhìn thấy cô, anh chào. Cô gật đầu và hít một ngụm không khí trong lành. Trước mặt cô là một mảnh khoai lang và một con đường mòn dẫn ra sông. Đêm yên tĩnh và lạnh lẽo.

Cô cảm thấy cô đơn nên đi đến chỗ người vệ sĩ và chào anh ta.

Anh có nghe tin gì từ gia đình chưa ? cô hỏi chàng trai mười chín tuổi.

Người đàn ông trả lời rằng anh không có gia đình.

Sao vậy ?

Chú tôi là một đảng viên Cộng sản ngầm. Tưởng Giới Thạch đã tàn sát gia đình tôi vì đã giúp chú ấy trốn thoát.

Anh có thích làm việc cho Chủ tịch không ? Anh sẽ trung thành với ông ấy chứ ?

Vâng, thưa bà. Người thanh niên cúi đầu nhìn bóng mình dưới ánh trăng sáng.

Anh có nghe thấy gì vào ban đêm không ? Cô hắng giọng.

À... một chút ạ.

Như là gì ?

T... tiếng động.

Đột nhiên cô cảm thấy thương hại anh. Người đàn ông chưa bao giờ trong đời nếm trải hương vị ngọt ngào của đàn bà. Điều đó không được phép. Đó là quy tắc - những người lính là các tu sĩ trong ngôi đền của Mao.

Là loại tiếng động nào ? cô hỏi, gần như trêu chọc. Như tiếng cú ? Tiếng chuột đồng ? Hay gió ?

Chàng trai trẻ lúng túng, quay mặt đi khỏi cô.

Cô nhẹ nhàng gọi tên anh và khiến anh quay lại nhìn cô.

Tôi không thích bản thân mình, Tiểu Long đột nhiên nói.

Cô cảm thấy một sự căng thẳng kỳ lạ dâng lên giữa họ. Cô thấy mình không biết nói gì.

Tiểu Long nuốt ực nước bọt.

Một lúc sau cô hỏi, Anh có muốn tôi hỏi Chủ tịch chuyển đơn vị cho anh không ?

Không, xin bà, làm ơn. Tôi muốn phục vụ Chủ tịch suốt đời.

Tất nhiên rồi, cô lắm bả. Tôi hiểu. Và Chủ tịch cũng cần anh.

Chàng trai trẻ dựa vào tường, hơi thở gấp gáp hơn. Anh bối rối trước phản ứng của chính mình với người phụ nữ. Sức mạnh bí ẩn được khoác dưới bộ quân phục. Cô có thể thấy mồ hôi lấp lánh trên trán anh. Anh trông có vẻ sợ hãi, căng thẳng và bị đánh bại. Anh khiến cô nhớ đến một chú gorilla trẻ đang thất vọng, con đực không có cơ hội để giành được những chiến lợi phẩm là con cái, con đực mà tinh dịch của nó bị vứt bỏ vào

thùng rác của lịch sử. Sự nam tính của Tiểu Long bị con khi đột to lớn hơn, lực lưỡng hơn, hung hãn và đáng sợ hơn là Mao, nhai nát.

Tháng 12 năm 1947. Cuối cùng Mao cũng làm kiệt quệ quân đội của Tưởng Giới Thạch. Trước năm mới, Mao phát động một cuộc phản công toàn diện. Các chiến sĩ Hồng quân hô vang khi xung phong : *Vì Mao Trạch Đông và Trung Quốc mới !* Không lâu sau, Mao hoàn toàn nuốt chửng kẻ thù. Khi mùa xuân chuyển sang hè, quân số của Mao đã ngang bằng với quân số của Tưởng Giới Thạch. Sự thất bại của Tưởng bắt đầu định hình. Mao đổi tên quân đội của mình từ Hồng quân thành Quân Giải phóng Nhân dân.

Tôi đã trở thành người quản lý văn phòng tạm bợ của Mao. Và tôi đã gửi Nạp và các anh của nó đến sống với dân làng. Tôi sẽ nhớ chúng vô cùng nhưng chiến tranh đã đến thời khắc then chốt. Chồng tôi một lần nữa đặt sở chỉ huy của mình trong phòng ngủ của chúng tôi. Tôi đã phải ngủ trong các chuồng la. Tôi bị muỗi, bọ chét và chấy cắn. Một vết cắn dưới cằm tôi sưng to đến mức nhô ra như một cái cằm thứ hai.

Để tránh các cuộc không kích của Tưởng Giới Thạch, chồng tôi ra lệnh cho quân đội di chuyển sau khi mặt trời lặn. Những giờ làm việc kéo dài và thiếu dinh dưỡng

đã ảnh hưởng đến tôi. Tôi bị ốm và hầu như không thể đi lại. Khi chúng tôi tiến quân, Mao đón tôi lên để cùng anh cưới con la duy nhất còn lại trong quân đội. Mỗi quan hệ của chúng tôi phát triển theo một hướng kỳ lạ. Đã lâu rồi chúng tôi không thể hiện tình cảm với nhau. Anh càng thắng nhiều lãnh thổ, tôi càng bị dày vò. Bất chấp tất cả những gì tôi đã làm, tất cả những gì tôi đã chịu đựng, tôi vẫn bị từ chối sự công nhận. Bản chất tôi từ chối một cuộc sống vô hình. Tôi đòi hỏi sự thừa nhận và tôn trọng - nhưng tôi không nhận được từ ai.

Một ngày nọ, nhà báo mặt chó Lão Ngư vào văn phòng tôi với một việc gấp. Mao đang ở phòng trong, nói chuyện điện thoại với Phó Chủ tịch Lưu.

Tôi phụ trách văn phòng, tôi nói với Lão Ngư. Nhưng hắn giả vờ như không nghe thấy tôi. Vì vậy, tôi thử lại. Tôi hỏi xem tôi có thể giúp gì được không. Hắn nở một nụ cười nhưng không nói gì thêm. Hắn không để tôi giải quyết công việc của Mao.

Đó chỉ là sự sỉ nhục mới nhất của tôi. Tại một cuộc họp Bộ Chính trị vài ngày trước, Mao đã khuyến khích mọi người nêu ý kiến. Khi tôi lên tiếng, Mao đã khó chịu. Không những bảo tôi chỉ lo công việc thư ký của mình, ông còn ra lệnh cho tôi vĩnh viễn không được tham dự các cuộc họp Bộ Chính trị nữa.

Bánh xe lịch sử đã xoay chiều, Phương Linh viết trong chuyên mục «Căn cứ Đỏ» của bà. *Lần này, chính Tưởng Giới Thạch là người đóng vai trò nhà đàm phán nhiệt tình. Từ thành phố thủ đô Nam Kinh của mình, ông ta đã gửi điện báo cho Mao Trạch Đông, cầu xin một cuộc đàm phán hòa bình. Trong lúc đó, ông ta cố gắng để các nước phương Tây can thiệp. Anh đã cử một tàu frigate, chiếc Amethyst, đến vùng biển gần sông Dương Tử, nơi lực lượng của Mao đang tham chiến toàn lực. Hai mươi ba người Anh đã thiệt mạng và chiếc frigate đã trở thành một con cá chết trong một trăm lẻ một ngày. Từ Nga, Stalin yêu cầu Mao tiến hành đàm phán hòa bình với Tưởng Giới Thạch. Các cố vấn của Stalin đi theo Mao khắp nơi, cố gắng ngăn ông tiến quân thần tốc xuống toàn bộ miền Nam. Trong lều chỉ huy, Mao đang chuẩn bị cho đòn tấn công cuối cùng để giành lấy Trung Quốc.*

Ngày 18 tháng 11 năm 1948. Hàng trăm ngàn chiếc thuyền, do những ngư dân và binh lính chỉ huy, vượt sông Dương Tử. Quân Giải phóng Nhân dân lao về phía thủ đô Nam Kinh của Tưởng Giới Thạch. Gia đình họ Tưởng chạy trốn đến Đài Loan.

Người tình của tôi vừa nghe radio vừa ăn hết củ khoai.

Giang Thanh nhìn Mao khi bà rửa nồi bát. Bà thấy vẻ mặt của một hoàng đế sắp sửa bước lên ngai vàng. Hai vợ chồng họ chưa bàn về tương lai của mình. Không lâu trước đây, Giang Thanh tìm thấy một bài viết của Phương Linh trên bàn làm việc của Mao. Đó là một bài tiểu luận. Giang Thanh nghi ngờ đó là một bức thư tình được mã hóa.

Chủ tịch Mao được khai sáng bởi lời kể trong cuốn tiểu thuyết cổ điển Hồng Lâu Mộng. Nhân vật chính, Bảo Ngọc, không thể tách rời khỏi miếng ngọc mà anh ta được sinh ra với. Miếng ngọc là gốc rễ cuộc sống của anh. Với Mao, viên ngọc của ông là trái tim của nhân dân Trung Quốc. Tại sao lại là Bảo Ngọc, kẻ si tình ? Giang Thanh tự hỏi. Có phải Phương Linh đang cố trở thành Đại Ngọc, tâm hồn đồng điệu duy nhất trong phủ đệ thấu hiểu Bảo Ngọc ?

Tôi đã có một giấc mơ khủng khiếp đêm qua, trong đó những ngón tay sẫm màu, dính vết bẩn của người tình tôi vuốt ve cổ họng anh khi anh đọc bài báo của Phương Linh. Những ngón tay di chuyển lên xuống dịu dàng như thể đang bị kích động bởi một tâm trạng ngọt ngào.

Quân Giải phóng Nhân dân giành lại Diên An. Trong khi các binh sĩ đoàn tụ với những thành viên gia đình còn sống sót, thì ban tham mưu thu xếp đồ đạc. Mao sẽ rời khỏi nơi này mãi mãi. Sau một cuộc mít-tinh mừng công, cuối cùng Mao cũng ở lại một mình với Giang Thanh.

Hang động tối om mặc dù là ban ngày. Hai vợ chồng họ đã không gần gũi kể từ sau cuộc di tản. Họ ngồi một mình trong im lặng. Giang Thanh cảm thấy lạ lùng khi cơ thể mình đã không còn nhớ thương anh.

Một tia nắng lọt vào. Nó chiếu xuyên qua góc bàn. Chiếc ghế cũ của Mao với chân sau được quần băng gạc đứng đó như một người lính bị thương. Bức tường bẩn thỉu.

Sau một khoảng lặng ngượng ngùng, Mao đưa tay ra và kéo Giang Thanh về phía mình. Không nói một lời, ông di chuyển tay từ vai xuống eo cô. Và rồi tiếp tục xuống dưới. Cô cứng đờ. Hơi ẩm rút khỏi các chi của cô. Cô im lặng nằm trong vòng tay ông.

Ông cởi quần áo và đặt mình vào vị trí. Và rồi ông đẩy vào. Cô bất động. Ông cố gắng tập trung vào khoái cảm, nhưng tâm trí ông xao động.

Em thích hơn khi chúng ta không chính thức, cô bắt đầu nói.

Ông không đáp lại, nhưng cơ thể ông rút ra. Ông lấy lại bình tĩnh và nằm xuống bên cạnh cô.

Nước mắt cô bắt đầu trào ra và giọng nói run rẩy. Em không muốn là Tử Trân. Và em chưa sẵn sàng để nghỉ hưu. Xây dựng một Trung Quốc mới cũng là công việc của em.

Ông im lặng, tỏ ra thất vọng.

Em đã nói chuyện với Thủ tướng Chu, cô tiếp tục. Em nói với ông ấy rằng em xứng đáng có một chức vụ. Ông ấy không cho em một câu trả lời rõ ràng. Em không chắc đây không phải là ý định của anh.

Ông nằm nhắm mắt.

Cô tiếp tục. Miêu tả cảm xúc của mình, cách cô đã chìm ngập trong nước, nhịp đập trái tim cô tạo ra những vòng tròn trên mặt nước. Không biết tình yêu mà cô sống vì nó đã xảy ra chuyện gì. Cô cứ nói như thể dừng lại có nghĩa là sụp đổ. Em là một hạt giống đang chết bên trong một trái cây. Mọi người đều lịch sự với em vì em là thiếp của anh. Một người thiếp - không phải là một nhà cách mạng, không phải là một người lính,

không phải là một phần nào của công việc này. Những người đàn ông của anh coi thường em. Trong khi em là tất cả thì em chẳng là gì cả, em đã theo anh như một con chó. Em còn có thể hiến dâng gì nữa ? Thân xác và linh hồn em đã là nơi nghỉ ngơi của anh.

Tại sao chúng ta không kết thúc chuyện này trước khi anh quá mệt mỏi ? người tình yêu cầu.

Cô phản đối. Tâm trí em có niềm vui riêng của nó và em không thể ép buộc bất cứ điều gì.

Ông nắm chặt lấy cánh tay cô bằng những ngón tay căng thẳng. Bất chấp sự chống cự của cô, ông kéo cô lại và cưỡng bức đi vào trong cô. Cô run rẩy, cảm thấy như mình bị đẩy ra khỏi cơ thể mình. Ông tiếp tục di chuyển trên người cô. Cô quan sát sự việc bằng một con mắt thứ ba. Ông cảm nhận được sự gò bó của cô và chống lại nó. Một lúc sau, ông bỏ cuộc.

Có lẽ anh không thông cảm cho nhu cầu của em như anh muốn. Ông ngồi xuống mép giường. Hoặc có lẽ nó chỉ là một trong những thứ mà thời gian làm phai mờ. Ông giơ một ngón tay lên để ngăn cô phản ứng. Anh không muốn đi sâu vào vấn đề này. Bất kể điều gì đã được nói hay sắp được nói, đều vô ích. Nó sẽ là một yêu cầu vô lý. Có lẽ em và anh đã trở thành quá khứ. Chân

anh đang đập lên ngực của chiến thắng. Anh sống mãnh liệt trong hiện tại hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ. Anh không có thời gian cho sự đau khổ.

Cô lắc đầu dữ dội.

Ông gạt đầu ra hiệu im lặng.

Cô cố gắng kìm nén nước mắt.

Ông đứng dậy và thu dọn quần áo.

Không ! Xin anh đừng đi !

Vừa cài cúc bộ đồng phục, ông lấy ra một điều thuốc. Khói thuốc cuộn quanh mặt ông.

Cô cảm thấy cách nổi kinh hoàng dồn ép nạn nhân của nó.

Mấy giờ rồi ? Ông hỏi.

Cô không trả lời mà đứng dậy. Quần áo cô nhàu nát. Mái tóc rối bù xõa xuống vai.

Hiện thực không bàn luận, nó đơn giản là như vậy, ông nói bằng giọng gay gắt và dập tắt điều thuốc.

Những đường nét đáng cay trên mặt cô đột nhiên sâu hẳn lại.

Chúng ta sẽ định cư ở Bắc Kinh. Ông đi đến mở cửa. Sẽ là ở Trung Nam Hải trong Tử Cấm Thành. Anh sẽ chiếm một khuôn viên gọi là Viên Minh Viên. Anh đã dành cho em Tĩnh Cốc Viên.

13

Chúng tôi đã giành được trung quốc và đã chuyển vào Tử Cấm Thành. Đó là một thành phố trong lòng thành phố, một công viên rộng lớn được bao quanh bởi những bức tường cao và chứa đựng các văn phòng chính phủ cùng một số cung điện tráng lệ. Cung điện của chúng tôi được thiết kế vào thời nhà Minh, xây dựng năm 1368 và hoàn thành năm 1644. Nó có ngói lợp mái vàng, những cột gỗ dày và những bức tường đá cao màu đỏ thẫm. Các đồ trang trí đồ sộ mang chủ đề hài hòa và trường thọ. Nghề thủ công tinh xảo và các chi tiết tỉ mỉ.

Trong khi nội các của ông chuẩn bị cho việc thành lập nước cộng hòa, chồng tôi cố gắng thư giãn trong ngôi nhà mới của mình trên một hòn đảo trong hồ Trung Nam Hải. Ông ấy mất nhiều tuần để làm quen với khu sinh hoạt rộng rãi. Trần cao trong Dưỡng Tâm điện làm ông phân tâm. Không gian khiến ông sợ hãi mặc dù có vệ sĩ đứng sau mỗi cánh cổng. Cuối cùng, sau khi ngủ ở các phòng khác nhau, ông chuyển đến một góc yên tĩnh, ít trang trọng và khiêm tốn hơn gọi là Đồng Các Thư Phòng.

Mao thích cánh cửa của mình. Nó chính xác hướng về phía nam. Các tấm cửa rộng với các cửa sổ cao tận trần. Ánh sáng tự nhiên tràn vào căn phòng mới của ông, điều mà ông rất thích. Những bộ ghế sofa có đệm siêu mềm, quà tặng từ người Nga, đã được Thủ tướng Chu Ân Lai gửi đến. Mao chưa bao giờ ngồi sofa trước đây. Ông không cảm thấy thoải mái. Không thể quen được với sự mềm mại của nó. Nó cho ông cảm giác sa sầm. Nhà vệ sinh cũng vậy. Ông thích ngồi xỏm trên gót chân như một con chó. Ông dành các bộ sofa cho khách và đặt cho mình một chiếc ghế mây kiểu cũ. Không gian bên ngoài là phòng khách, đã được chuyển thành thư viện với sách chất từ sàn lên trần dọc theo ba bức tường. Ông không chú ý đến đồ đạc nhưng biết rằng tất cả đồ đạc trong hoàng thành đều được làm từ cây long não. Gỗ long não có danh tiếng là tiếp tục sống và thở, tỏa ra hương thơm ngọt ngào ngay cả sau khi đã được đóng thành đồ nội thất.

Những bản thảo đóng xén thủ công nguyên bản nằm trên các chiếc kệ dài và hẹp. Ở giữa phòng là một chiếc bàn rộng bốn feet, dài tám feet. Trên bàn là một bộ bút lông, một lọ mực, một tách trà, một cái gạt tàn và một cái kính lúp. Phòng trong dùng làm phòng ngủ của Mao. Căn phòng có tường màu xám trắng và rèm cửa màu rượu vang phủ bụi. Một chiếc giường gỗ hình con

thuyền có nhiều giá sách có thể điều chỉnh được. Bên ngoài, những cây tùng ba trăm năm tuổi xòe cành ra tận chân trời. Phía ngoài hiên đá vôi là một nhánh của Hồ Trung Nam Hải, nước của nó có màu xanh cỏ. Những con cá mặt chó tụ tập dưới lá sen. Ở phía bên trái, một khu vườn rau mới vừa được hoàn thành. Cuối vườn là một cổng đá hình vòm phủ đầy cây thường xuân. Dưới lớp thường xuân là một lối mòn dẫn đến Vườn Tĩnh Lặng, nơi Giang Thanh cư ngụ.

Vườn Tĩnh Lặng được Vườn Thu Hoạch bảo vệ nhưng tách biệt với nó. Với công chúng, chúng tôi sống cùng nhau. Nhưng lối đi từ nơi anh ấy đến chỗ tôi đã không được sử dụng lâu đến nỗi rêu phong đã phủ kín. Sau mùa xuân, lối vào bị lá cây chắn lại. Vườn Tĩnh Lặng từng là nơi ở của Tương Phi, thứ phi sủng ái của hoàng đế nhà Minh. Tương Phi nổi tiếng với làn da tỏa hương thơm tự nhiên. Bà ta được cho là bị hoàng hậu đầu độc. Để tưởng nhớ bà, hoàng đế ra lệnh cho nơi ở này phải vĩnh viễn bỏ trống.

Tôi yêu nơi này, đồ đạc và đồ trang trí thanh lịch của nó. Tôi say mê vẻ hoang dã của khu vườn, đặc biệt là hai thác nước tự nhiên. Kiến trúc sư đã thiết kế nơi này xung quanh dòng nước. Những bụi tre dày đặc bên ngoài cửa sổ tôi. Vào những đêm trăng tròn, nơi này

trông như một mặt đất phủ sương tuyết đẹp.

Thế mà tôi chưa bao giờ cảm thấy tệ hại như thế trong đời.

Tôi bị bỏ lại một mình với tất cả những báu vật này.

Tôi bị bỏ lại với những cơn ác mộng của mình.

Tôi đã giúp áp trứng cuộc cách mạng của các người! cô nghe thấy mình hét lên. Cô thức dậy lúc nửa đêm và ngồi trong bóng tối. Mồ hôi lạnh chảy dọc theo cổ áo. Lưng cô ướt đầm. Tiếng khóc của cô bò trên sàn và dính vào tường. Mao không còn báo cho cô biết anh ấy ở đâu nữa. Các nhân viên của anh tránh mặt cô. Khi cô cố gắng nói chuyện với họ, họ tỏ ra thiếu kiên nhẫn như thể cô đang bắt giữ họ làm con tin.

Một đêm, cô phá qua lối mòn và bất ngờ bước vào phòng ngủ của Mao. Cô chạy đến chỗ anh và khóc nức nở quỳ xuống. Đầu em đang chứa đầy một cơn bão. Chiếc gương trong phòng em khiến em phát điên với một bộ xương điên loạn ! Cô van nài, Hãy biến nơi này thành một mái nhà vì con cái chúng ta.

Mao đặt cuốn sách xuống. Chỗ chúng ta đang ở có gì không ổn ? Mẫn Anh đang vui vẻ ở Học viện Kỹ thuật Quân đội ; Mẫn Tú đang học tốt ở Đại học Moscow. Lý

Mẫn và Lý Nạp đều đang vui vẻ ở trường nội trú của Đảng. Em còn muốn gì nữa ?

Cô tiếp tục nở nở.

Anh đến và đắp chăn cho cô. Hay là anh ra lệnh cho các đầu bếp của chúng ta dùng chung nhà bếp ?

Đêm đó cô bình lặng. Cô mơ thấy mình đang ngủ giấc ngủ cuối cùng, trong đó nhịp tim ngừng đập và đôi má lạnh giá áp vào ngực trống rỗng của anh.

Tôi xin phép rời bàn ăn tối. Mao không để ý. Tôi bước vào phòng ngủ của anh, tắt đèn và cởi giày. Tôi nằm xuống giường của anh. Rồi đến âm thanh anh đặt đĩa xuống. Âm thanh anh quẹt que diêm để châm thuốc. Anh không thích bật lửa hiện đại. Anh thích những que diêm gỗ to. Anh thích nhìn que diêm cháy đến tận ngón tay. Anh thích nhìn đầu cháy dần. Tôi thấy buồn vì mình đã trở nên biết những thói quen nhỏ nhất của anh.

Khói thuốc bay sang. Tối nay mùi tôi thật kinh tởm. Tôi nghe thấy tiếng anh bước về phía bàn làm việc và kéo ghế ra. Tôi nghe thấy tiếng anh lật một trang tài liệu. Trong tâm trí, tôi thấy anh đang nhận xét trên một tài liệu. Những vòng tròn và dấu chéo. Những việc chúng tôi từng làm cùng nhau. Anh từng đưa bút cho tôi và

bảo tôi làm việc trong khi anh tận hưởng điều thuốc. Chưa bao giờ có một cuộc thảo luận nào giữa hai chúng tôi về điều gì đã sai trong mối quan hệ của chúng tôi. Tình thế khó xử đã ăn sâu vào những chi tiết vụn vặt.

Anh ký tên bằng một cây bút lông màu đỏ. Vị hoàng đế mới. Quá khứ vẫn còn quá rõ ràng. Tôi không thể quên khoảnh khắc tôi đem lòng yêu tên thổ phỉ ! Những hình ảnh vụt ve bờ ký ức của tôi. Tôi cảm nhận được sự dịu dàng của chúng.

Suốt nhiều tuần, nhiều tháng, tôi ngồi trong phòng mơ màng về cô gái mang trong mình ánh mặt trời. Tôi đã đánh mất tinh thần của cô ấy. Hãy nhìn cảnh quan bên ngoài cửa sổ tôi ! Hoàng hôn tuyệt vời ! Tôi nhớ cảm giác ngồi trên đùi anh trong khi anh chỉ huy những trận chiến vĩ đại. Tay anh đặt trong áo tôi trong khi các binh sĩ xung phong tiến lên để tôn vinh danh anh.

Một giọng nói bắt chước thầy bói nói với tôi, Thừa bà, bà có một cái lưỡi câu mạ vàng trong miệng.

Đoàn tàu xuyên qua lớp tuyết dày. Vẻ đẹp của những cây băng phương Bắc và màu trắng kỳ lạ làm cô xúc động. Cô đang trên đường đến gặp bác sĩ. Một bác sĩ người Nga. Cô đã kiểm tra cơn đau ngày càng tăng của mình. Một u nang được tìm thấy trong cổ tử cung của

cô. Cô không biết tại sao mình lại muốn đến Nga. Để trốn tránh cái gì ? U nang của cô hay thực tại của cô ?

Cô được chào đón bởi những người đàn ông từ Cục Quan hệ Đối ngoại Moscow. Những người mũi đỏ như khoai tây đỏ đối xử với cô như thể cô là một phi tần bị Mao bỏ rơi. Một người phiên dịch nhỏ nhắn, má hồng, là một phụ nữ Trung Quốc đi cùng với họ. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác Lenin màu xanh hải quân và dáng đi của cô như một hình tam giác lớn. Bước ra khỏi nhà ga, Phu nhân Mao bị gió lạnh dữ dội đánh vào mặt. Không khí từ Siberia chào đón cô đây ! một người mũi đỏ nói. Đồng chí Stalin xin lỗi vì đồng chí Mao Trạch Đông không có mặt ở đây.

Trong phòng khách sạn, cầm tách trà trên tay, cô lật lên một tờ *Nhân Dân Nhật Báo*. Tờ báo được gửi từ đại sứ quán. Ngày ghi là 29 tháng 10 năm 1949. Trên trang nhất là một bức ảnh lớn của chồng cô. Đó là một bức ảnh chụp góc rộng. Ông ấy đang đứng trên Thiên An Môn - Cổng Hòa Bình Thiên Đàn - xem xét một biển người diễu hành. Đây là một bức ảnh đẹp, cô nghĩ. Nhiếp ảnh gia đã bắt được vẻ hân hoan nhảy múa trên gương mặt Mao. Ông trông trẻ hơn tuổi năm mươi tư.

Cô lật sang các trang sau và đột nhiên thấy tên Phương Linh. Phương Linh không những sống sót sau chiến tranh mà còn tích cực tham gia vào việc thành lập nước cộng hòa. Họ đã âm thầm giữ liên lạc sao ? Cô ấy đã được mời đi học sao ?

Người lính gác tại Phòng Nghiên Cứu Hương Cúc ngăn cô lại và nói rằng Mao đang tiếp khách và không muốn bị làm phiền.

Chào anh, Chủ tịch ! Em đã về rồi ! Phu nhân Mao Giang Thanh đẩy người lính sang một bên và tự mình bước vào.

Căn phòng tối tăm. Rèm cửa đã kéo xuống và màn cũng đã đóng kín.

Mao đang mặc đồ ngủ. Ông ngồi đối diện cửa trong chiếc ghế mây. Người khách là một phụ nữ. Cô ấy ngồi quay lưng về phía Giang Thanh. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác Mao màu xanh hải quân. Thấy vợ mình, Mao bắt chéo đôi chân trần trên chiếc ghế đầu và nói, Cáo Siberia đã đến để chia sẻ mùa xuân với chúng ta.

Người khách quay lại và đứng dậy. Đồng chí Giang Thanh !

Đồng chí Phương Linh !

Cô sống thế nào ?

Tốt hơn bao giờ hết ! Phu nhân Mao tự lấy cho mình một cái ghế. Đừng nói với tôi rằng cô vẫn còn độc thân và vẫn đang tận hưởng điều đó.

Phương Linh chống một tay lên đầu và vuốt thẳng một nếp nhăn trên quần bằng tay kia. Các ngón tay cô lo lắng chạy đi chạy lại dọc theo đường gấp. Có chuyện gì vậy, đồng chí Giang Thanh ? Đồng chí không khỏe phải không ?

Anha Karenina thật ngu ngốc khi tự sát vì một người đàn ông không xứng đáng, Phu nhân Mao đáp. Thêm trà !

Nhưng tôi chỉ quan tâm đến sức khỏe của đồng chí. Sau tất cả, đồng chí là đệ nhất phu nhân và đồng chí vừa trải qua phẫu thuật - đó là tin tức.

Tôi muốn nói với Phương Linh rằng vết thương của tôi đã lành và các mô đã tái sinh. Tình trạng của tôi hoàn hảo hơn cả mong đợi. Tôi đã chế ngự được cơn đau. Tôi đang chăm sóc trái tim mình. Nhưng có một thứ khác tôi không thể chịu nổi. Một thứ gì đó, một cơn bọ, tôi phải giết trước khi có thể tiếp tục. Phương Linh phải được cảnh báo điều này. Cô ta đã đi quá xa.

Chồng tôi đứng dậy và nhổ một ngụm bã trà vào cái ống nhổ. Đó là cách anh ta bắt tôi im miệng. Tôi bị sỉ nhục. Sâu thẳm trong tôi, bạo lực bắt đầu khuấy động. Sự thôi thúc thật khủng khiếp không thể đo lường được.

Xin lỗi, Giang Thanh, tôi đã hứa với đồng chí Phương Linh một chuyến tham quan Tử Cấm Thành. Thật đáng xấu hổ cho một nhà văn như cô ấy mà không biết những gì đằng sau những bức tường lớn. Em đồng ý chứ ?

Tôi biết rằng tôi không được mong đợi trả lời. Nhưng tôi chờ đợi. Một sự lịch sự. Tôi chờ chồng tôi mời tôi cùng đi, hoặc cho tôi một cơ hội để từ chối.

Lời mời đã không đến.

Đầu móng tay cô ấn vào lòng bàn tay, và cơ thể cô giữ bất động với một sự cứng nhắc tột độ. Khi Mao và Phương Linh sánh bước vai kề vai ra khỏi phòng, bước vào ánh nắng và biến mất sau khu vườn hoàng gia lớn, cô bị cái lưỡi của con thú bên trong mình liếm phải.

Rèm cửa đã buông xuống. Hương hoa nhài trong phòng cô thơm nồng, táp thắm cổ mềm mại dưới chân cô. Một tháng trước, cô đã đặt một chiếc bàn kiểu Pháp với một bộ ghế phù hợp từ Thượng Hải, nhưng cô đã vứt bỏ chúng khi chúng đến - tâm trạng của cô đã thay

đổi. Đó là khởi đầu sự điên rồ của cô. Cô không ý thức được rằng nó đang diễn ra.

Trong gương, cô thấy một phi tần hạng thất lạc hậu viện đang trên đường bị lãng quên. Có phải cô đang biến thành Tử Trân ? Cô chưa từng thấy Tử Trân. Cô đã nghe những miêu tả sống động về bà ta : một mụ già mặt như chim, tóc tai rối như rơm. Đã có lần trong quá khứ, cô thử chồng mình để xem liệu có còn sót lại chút tình cảm nào với Tử Trân hay không.

Một làn gió nhẹ thổi qua cỏ, là lời nhận xét của Mao.

Cô không có ai khác để tâm sự. Trong sự bức bối, cô quay sang Khang Sinh. Cô cho anh ta biết đó là một sự trao đổi. Cô hứa sẽ làm điều tương tự cho anh ta khi anh cần. Anh ta vui mừng vì công việc làm ăn này. Anh ta vừa được thăng chức làm bí thư Cục An ninh Quốc gia Trung Quốc. Đệ tử của Stalin. Mao gọi anh ta là «hàm thép cắm vào da thịt của nền cộng hòa.» Anh ta đến giải cứu cô. Mách nước cho cô những thông tin quý giá nhất và hướng dẫn cô bằng lời khuyên. Mười năm sau, anh ta sẽ đưa ra một danh sách tên, những tên kẻ thù của cô mà anh ta thuyết phục cô rằng họ sẽ tiêu diệt cô nếu cô không tiêu diệt họ trước. Những cái tên đó sẽ làm cô chần chừ. Nó sẽ chiếm hai phần ba đại hội. Và anh ta sẽ khuyến khích và giục cô hành động. Và cô sẽ

là một người lính và sẽ lao vào các trận chiến vì nỗi sợ hãi tột cùng. Cô sẽ giữ chặt danh sách viết tay của anh ta. Những cái tên anh ta khoanh tròn. TỐI MẬT. CHỈ DÀNH CHO MẮT ĐỒNG CHÍ GIANG THANH. Một trăm lăm đại biểu quốc hội cộng với chín mươi đại biểu khu vực.

Vào những năm năm mươi, Khang Sinh là người cố vấn của tôi. Chúng tôi là những cây gậy chống cho nhau để đứng dậy, đi lại và lên đến đỉnh cao. Chúng tôi không thể thiếu nhau. Chúng tôi thực hiện các giao dịch.

Tôi không phải là Tử Trân và tôi không phải là người thích bị hành hạ. Tôi đã nếm trải cuộc sống và muốn nhiều hơn nữa. Mao tiếp tục làm tôi thất vọng. Ông ấy muốn tôi quản lý hậu cung và mong tôi hạnh phúc. Nhưng chính ông là người đầu tiên đề nghị cho tôi vai diễn nữ chính. Đó là thỏa thuận của chúng tôi. Chính ông là người thất hứa, mặc dù ông chưa bao giờ nói anh không yêu em hay Chúng ta ly hôn đi. Điều này còn tệ hơn. Bởi vì ông ấy chỉ làm thế. Ông ấy đã lấy đi danh tính của tôi. Hãy hỏi người dân trên đường xem Đệ nhất Phu nhân là ai. Chín trên mười người không biết. Giang Thanh nghe có vẻ xa lạ. Không ai từng thấy ảnh của đệ nhất phu nhân trên báo. Tôi sẽ tự lừa dối mình nếu nói rằng đó không phải là mong muốn của Mao.

Mong muốn lớn nhất của một người phụ nữ là được yêu thương - không có sự thật nào sâu sắc hơn. Tôi cảm thấy như bị xé rời khỏi bản chất của cuộc sống. Tôi bắt đầu thông cảm cho Tử Trân. Tôi đồng cảm với nỗi buồn của bà ta và bám víu lấy sự tỉnh táo của chính mình. Tử Cẩm Thành đã từng là nhà của nhiều người điên loạn. Tôi lang thang trong khuôn viên của Mao và quan sát đàn ông, phụ nữ cư xử như những hoạn quan thời xưa. Như những con chó, họ đánh hơi. Họ dành từng giây tỉnh táo của mình để cố gắng làm hài lòng hoàng đế. Họ có thể đoán được khi nào hoàng đế sẵn sàng «buông bỏ» phi tần của mình.

Tôi ý thức được vị trí của mình. Vai trò của tôi không có da thịt. Tuy nhiên, ảo tưởng vẫn có sẵn nếu tôi nỗ lực tạo ra nó. Tôi vẫn là vợ chính thức của Mao. Tôi phải bước lên sân khấu. Mặc dù mờ nhạt, vẫn có những ánh đèn trên đầu tôi. Những người đàn ông của Mao đã cố gắng lấy đi trang phục của tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự kéo áo của mình. Nhưng tôi sẽ không buông tay. Tôi đang giữ chặt danh hiệu của mình. Tôi sẽ không để sức mê hoặc của nhân vật mình phai mờ. Hy vọng dẫn lối tôi và sự trả thù thúc đẩy tôi.

Khang Sinh là một người đàn ông của sự ám ảnh. Anh ta nổi tiếng với thư pháp song thủ. Anh ta còn sưu tầm ngọc bích, đồ đồng và chạm khắc đá. Anh ta từng nhận xét rằng những nét bút của nhà thơ, nhà thư pháp vĩ đại Quách Mạt Nhược «còn tệ hơn những gì tôi có thể viết bằng chân.» Đó không phải là sự cường điệu. Khi Khang Sinh nói về nghệ thuật, anh ta là một học giả với sự cống hiến tỉ mỉ. Miệng anh ta là một dòng sông tuôn chảy những cụm từ tráng lệ. Vào những lúc đó, tất cả các nếp nhăn của anh ta trải ra như cỏ xoắn mùa xuân dưới ánh nắng mặt trời - thật khó để ai có thể tưởng tượng anh ta làm nghề gì để mưu sinh.

Tôi vẫn đang học nghề. Tôi thường xuyên đến nhà Khang Sinh để học. Một số bài học rất khó khăn. Nó giống như chất độc mà nàng tiên cá trong cổ tích phải uống để có được đôi chân. Tôi uống thứ mà Khang Sinh đưa để có được đôi cánh quyền lực sắc như cưa.

Nhà của anh ta là một bảo tàng và người vợ mặt cọp, Triệu Nghệ Oa, là đối tác làm ăn của anh. Cặp vợ chồng sống trong một cung điện riêng tại Điện Môn, ngõ 24 Thạch Kiều, cuối đại lộ Tây. Bên ngoài nó có vẻ ngoài bình thường, nhưng bên trong nó là một thiên đường riêng. Một trong những điểm đặc trưng là một ngọn đồi nhân tạo đứng sau nhà. Nó cao khoảng ba tầng và được

bao quanh bởi một rừng trúc. Nó từng là nhà của An Đức Hải, tổng quản thái giám và tay chân thân tín của Từ Hy Thái hậu, dưới triều nhà Thanh. Ngôi nhà được canh gác bởi một đại đội lính.

Chính trong nhà Khang Sinh, dưới tầng hầm, giữa bộ sưu tập chạm khắc đá của anh ta, anh ta tiết lộ bí mật. Quan điểm của anh ta và những cái bẫy của anh ta. Anh ta thể hiện lửa và kim loại trong tính cách của mình và chỉ cho tôi thấy những gì tôi phải học và quên đi. Và cuối cùng là những gì tôi phải chịu đựng để đổi lấy sự bất tử.

Tôi nói đôi tai của tôi đã được rửa cần thận - tôi đang lắng nghe. Rồi Khang Sinh bắt đầu trút ra. Chát độc màu đen, dòng nước của những lời lẽ khủng khiếp, chi tiết, sự thật. Trong giọng nói không chút rung động, nhịp điệu đều đặn, chát lỏng di chuyển, qua tai tôi, cổ họng, ngực và đi xuống.

Đó là về Mao. Phép thực hành trường thọ của ông ta. Đây là số lượng trinh nữ mà ông ta thâm nhập. Tôi xin lỗi vì phải đóng vai trò người cung cấp. Đó là công việc của tôi. Cô phải hiểu điều này. Đừng làm ồn về thông tin tôi cung cấp cho cô. Tôi đang cố gắng bảo vệ mạng sống của cô. Cô phải hiểu nhu cầu thâm nhập của Mao. Cô không được so sánh mình với Phương Linh

và những người như cô ta. Cô là một hoàng hậu, không phải là một âm đạo khác. Người tình thực sự của cô không phải là Mao mà là hoàng đế, kẻ mặc chiếc áo choàng ấy. Người tình thực sự của cô là chính quyền lực.

Tôi đã không nói với cô điều này nếu tôi không phải là bạn của cô, đã không nói nếu tôi không nghĩ nó là tốt nhất cho cô. Tôi nói với cô điều này để cô không trở thành một người phụ nữ ngu ngốc ; Tôi nói với cô điều này để cô biết cách đánh bạc với rất ít vốn. Tôi đang cố đảm bảo rằng địa vị của cô không bị đe dọa. Tôi đang để mắt đến bất kỳ ai đi qua giường của Mao. Mao ngủ với những người phụ nữ khác nhau mỗi ngày. Con số là vô số. Hãy nuốt lấy điều đó đi, cô Hạc Nhỏ Trong Mây của tôi. Nuốt đi.

Hãy cố trôi lên trong vùng nước đã nhấn chìm Tử Trân. Đó chỉ là một đơn thuốc ông ta uống. Đó là để hấp thụ nguyên tố âm. Ông ta thâm nhập những cô gái tôi mang về từ các làng quê. Tôi chăm sóc những người không-còn-là-trinh-nữ sau đó. Một lần nữa, đó là công việc của tôi.

Cô ổn mà, Giang Thanh. Cô đang đi trên con đường bằng phẳng. Cô đã vượt đại dương và không còn xa bờ nữa.

Bên ngoài, những chiếc lá khô xào xạc trên mặt đất. Giang Thanh đã trở lại Ngự Uyển. Cô đã chôn vùi mình dưới chăn và gối. Cô đã đánh mất sự bình yên cuối cùng của mình trong tầng hầm nhà Khang Sinh. Giờ đây cô không thể nào ngủ được nữa. Cô cứ nghe thấy những tiếng nổ lách tách như thể hộp sọ của cô đang vỡ ra. Trong tâm trí cô, một đàn quái vật khổng lồ đã đến và lấp đầy cô.

Vào lúc bình minh, cô cảm thấy các dây thần kinh của mình như đang cháy ở các đầu. Cô thức dậy và thấy rằng mình đã từ bỏ việc tìm hiểu. Cô cảm thấy nhẹ nhõm và bối rối. Cô nghĩ đến việc tự mình gửi tặng Mao những phi tần cùng với những nồi thuốc độc trộn với súp nhân sâm và ba hấp.

14

Cô đọc bài tiểu luận của Phương Linh trên Tạp chí *Văn học Nhân dân* về chuyến tham quan Tử Cấm Thành của cô ta, được Mao hướng dẫn.

Vị Cứu tinh vĩ đại của chúng ta đứng bên cạnh tôi. Tiếng rên rỉ bất an của gió trên Hồ Trung Nam Hải ngày càng mạnh hơn. Người chỉ cho tôi thấy con thuyền rồng cổ bị chìm một nửa với cái đuôi nhô lên như một con quái vật. Chúng tôi thảo luận về lịch sử của các cuộc nổi dậy của nông dân. Người giải thích về chủ nghĩa anh hùng. Tôi chắc rằng mặt tôi rạng rỡ như một học sinh nhỏ tuổi. Tôi hoàn toàn bị chinh phục.

Tôi mở lòng và nói với Người rằng tôi đã từng là một người bị quan. Trong lời dạy của Người, những năm tháng băng giá được tạo nên bởi bóng tối bên trong tôi tan chảy và trôi đi. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm và ấm áp. Như một con thuyền lạc lối lâu ngày, trái tim tôi đã tìm được một bến cảng an toàn... Chủ tịch thu ánh mắt lại từ những bức tường phủ bóng. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Người đã trả lời khi tôi hỏi Người về suy nghĩ của tình yêu, Chúng ta đã sống trong một thời kỳ hỗn loạn khi không thể yêu. Chiến tranh và hận thù đã làm khô máu trong tâm hồn chúng ta. Điều giải tỏa nỗi

tuyệt vọng của ta là ký ức. Ký ức về bầu trời bên trên và ký ức về mặt đất bên dưới - những người thân yêu của ta đã chết vì cách mạng. Mỗi ngày thế giới của ta bắt đầu bằng ánh sáng mà họ chiếu rọi lên ta. Ánh sáng, Phương Linh ! Ánh sáng giữ cho một mùa hè đầy hứa hẹn trong tâm hồn ta suốt mùa đông lạnh giá nhất.

Không, tôi không đến để gia nhập hậu cung của Tử Cấm Thành đâu. Giang Thanh nghiêng chặt răng khi gặp tạp chí lại. Tôi không thuộc về. Những linh hồn bị bỏ rơi. Những cái tên mà những tấm huy chương lấp lánh, những bằng khen và những công đá tôn vinh. Tôi không thèm quan tâm. Tôi ghét hơi thở này, sự ẩm ướt của nó. Tôi thèm khát những ánh đèn rực rỡ, nóng bỏng. Tôi sẽ không để cái lạnh lẽo của một nhà tang lễ thấm qua da thịt tôi.

Chính Khang Sinh là người thông báo cho tôi về bệnh giang mai của Mao. Một lần nữa, lại là Khang Sinh.

Tôi tê liệt vì phần nộ. Tôi nhìn chăm chăm vào bộ râu dê và đôi mắt ốc brou của hắn.

Nhẫn nại là chìa khóa của thành công, hắn nhắc tôi. Phu nhân có muốn tôi sắp xếp cho một bác sĩ khám cho ngài không ? Ý tôi là để đảm bảo...

Ngón tay hằn như bơm mực đen vào mọi mạch máu trong cơ thể tôi.

Phu nhân có còn nhớ chứ ?

Có, bà ấy nhớ. Đó là sau một bữa tiệc chiêu đãi quốc gia tại Hội trường Nhân dân. Họ đã không thân mật trong nhiều năm. Mao đang rất vui. Các thống đốc từ các bang đều về Bắc Kinh báo cáo với ông, để tỏ lòng tôn kính. Cảnh tượng đó khiến ông nhớ đến các hoàng đế thiết triều thời phong kiến. Con trời cách mạng. Mọi việc đều đang trôi chảy. Mọi tỉnh thành đều xoay quanh Bắc Kinh. Lòng tin vào ông là vô bờ bến. Ông đã thay thế Đức Phật trong trái tim của nhân dân. Ông khuyến khích sự sùng bái ấy bằng cách xuất hiện càng ít càng tốt - mảnh khóe xưa cũ để tạo ra quyền lực và khiếp sợ. Khi ông xuất hiện, ông giấu mặt và nói ngắn gọn, mơ hồ. Ông chỉ đưa ra vài nhận xét trong các cuộc họp. Một hoặc hai âm tiết. Một nụ cười bí ẩn và một cái bắt tay chắc chắn. Nó rất hiệu quả. Giờ đây ông chẳng có gì phải lo lắng.

Khi tất cả khách mời đã ra về, Mao dẫn Giang Thanh đi qua nhà bếp hoàng gia. Chúng ta hãy đi cảm ơn các đầu bếp và nhân viên. Trên đường trở về Điện Tử Quang, ông tỏ ra âu yếm. Bà được hộ tống về dãy nhà phía tây và hai người nghỉ lại trong Phòng Hoa Mẫu Đơn.

Bà cố gắng không nghĩ ngợi về cảm xúc của mình khi đi theo ông.

Căn phòng dường như rộng một cách không cần thiết. Ánh đèn chiếu những chiếc lá sen màu hồng và vàng lên bề mặt gợn sóng của bức tường. Ở một mình với Mao, bà cảm thấy kỳ lạ và bồn chồn.

Ông ngồi xuống ghế sofa và vẫy tay ra hiệu cho bà ngồi xuống đối diện. Một lúc sau, bà cảm thấy ngượng ngùng và xin phép rút lui. Ông giả vờ như ngạc nhiên. Ông nói muốn trò chuyện và hỏi bà có thể ngồi lại không. Để phá vỡ sự im lặng, bà hỏi về những chuyến đi của ông.

Em đã cô đơn, ông đột nhiên nói.

Bà đứng dậy và bước về phía cửa.

Ở lại. Lời nói của ông chặn bà lại.

Bà biết mình không thể làm trái lời ông. Bà quay lại ngồi xuống, nhưng trên một chiếc ghế sofa khác.

Hôm nay ta đã quá già cho trò du kích rồi. Ông đứng dậy và đến ngồi chung ghế với bà. Đôi tay ông giữ chặt bà.

Không, xin anh ! Những lời nói gần như ghen lại trong lồng ngực bà.

Ông không màng tới. Ông thích thú với sự chống cự của bà. Ông nhẹ nhàng ép buộc. Chúa ban thức ăn cho mọi loài chim, nhưng Ngài không ném nó vào tổ của chúng, bà nghe ông nói. Em phải ra ngoài và nhặt lấy nó.

Em thà tiếp tục con đường trở về cát bụi.

Ông không đáp lại mà bắt đầu rung động bà.

Cơ thể bà khép lại và tâm trí bà thu mình.

Những giọt mồ hôi của ông men theo sống mũi bà, xuống má, xuống tai và thấm vào tóc. Sự khước từ của bà làm ông bức bối. Ôm bà, ông tiếp tục lao tới như muốn tự đẩy mình ra khỏi bà.

Chúng ta hẹn hò... bà đột nhiên kêu lên, nghiêng nát từng chữ. Chúng ta hẹn hò trong bóng tối. Làn da chúng ta từng rực sáng, thân thể chúng ta căng tràn trong ngây ngất, xác thịt chúng ta bị thiêu đốt bởi sự nóng lòng. Nhưng làm sao thiếp biết được... rằng chúng ta chỉ để khám phá ra rằng cuộc hành trình này... cuộc hành trình đã nuốt chửng ngọn lửa tuổi trẻ của chúng ta, đã... không đáng để lên đường.

Tay phải ông chặn lấy miệng bà. Cơ thể ông đập vào bà theo nhịp điệu.

Đột nhiên ông đuổi sức, như một chiếc xe đạp gãy.

Bà cảm thấy mình như đang sống trong một chiếc đồng hồ, nhìn thân thể mình trong một chuyển động kỳ lạ. Bà cố gắng ngăn những suy nghĩ của mình không bắn về tương lai.

Ánh sáng xé chiều tiếp tục cắt bức tường Phòng Hoa Mẫu Đơn thành những hình chữ nhật và tam giác. Tầm thăm màu rượu vang nồng nặc mùi khói. Bức tranh cổ về hoa mẫu đơn trông như những bóng ma thò đầu ra từ bức tường. Âm thanh của một đường ống ngầm chạy lẫn với tiếng chảo wok ở tận đằng xa trong bếp.

Bà lắng nghe một lúc lâu. Tiếng nước chảy trong các đường ống gõ vào hộp sọ bà. Rồi đến tiếng bước chân. Đó là người lính gác đang làm nhiệm vụ. Bước đi dừng lại với một tiếng hét. Một thứ gì đó rơi xuống. Một cái túi nặng. Người lính gác chạy đi. Rồi đến tiếng hai người đàn ông nói chuyện. Một tài xế xe tải, người đến để giao cá sống. Người lính gác bảo anh ta đã nhầm chỗ. Người tài xế hỏi đường đến lối vào nhà bếp chính. Người lính gác trả lời anh ta bằng một giọng Sơn Đông nặng. Người tài xế hỏi liệu anh ta có thể sử dụng nhà

vệ sinh không và người lính gác trả lời rằng anh ta phải đi ra ngoài. Dần dần, tiếng ồn ở hành lang lắng xuống.

Bà nghĩ thật kỳ lạ khi bà đã kết hôn với Mao được mười bảy năm.

Em có biết bí mật nào đã khiến chúng ta kết hôn không ? Mao hỏi như đọc được suy nghĩ của bà rồi tự trả lời. Đó là sự mê đắm với chính bản thân chúng ta. Chúng ta từng là tấm gương của nhau, phản chiếu vẻ đẹp của chính mình. Chúng ta đã hát thánh ca cho chính mình... và thế thôi.

Đứng dậy, ông kéo khóa quần. *Một kẻ hút thuốc đã đốt cháy gói của chính mình bằng tàn thuốc.* Giọng ông đầy mỉa mai.

Anh sai rồi ! Bà buột miệng.

Thôi đi, cuộc đời chúng ta đã dành để chiến đấu với bọn phong kiến, Tưởng Giới Thạch, Nhật Bản, đế quốc, mẹ đất và lẫn nhau. Đừng bận tâm quá khứ. Vì tương lai của em, anh khuyên em nên nhớ lý do tại sao hoa liễu bay cao hơn chim - đó là vì nó có sự hậu thuẫn của gió.

Chà, có điều anh cũng nên nhớ. Anh và em là hai mặt của một chiếc lá - không thể tách rời - bức tranh thần thánh của anh phụ thuộc vào em để giữ nó đúng vị trí.

Cứ diễn vở kịch của em theo cách em muốn. Ông bước về phía cửa và dừng lại. Nhưng đừng gán cho anh bất kỳ vai trò nào.

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng ông.

Hành lang vang vọng.

Không có giang mai. Báo cáo từ bác sĩ của tôi trả về. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi đã sợ. Tò mò, tôi quyết định gọi điện cho bác sĩ của Mao, bác sĩ Lý. Tôi hỏi liệu Mao có bị giang mai không. Sau một hồi do dự lo lắng, bác sĩ Lý giải thích rằng ông ta cần một lá thư cho phép từ Bộ Chính trị để tiết lộ thông tin về sức khỏe của Mao.

Thế tôi là vợ ông ấy cũng không được tính sao ?

Tôi được chỉ thị không được trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến sức khỏe của Chủ tịch, thừa Phu nhân.

Điện thoại im lặng một lúc. Tôi tiếp tục ép. Nếu tôi ngủ với ông ấy tối nay, có an toàn không ?

Không có hồi âm.

Tôi sẽ buộc tội ông giết người cấp độ một nếu ông nói dối, Bác sĩ.

Tôi để lời đe dọa ngấm một lúc rồi lặp lại câu hỏi.

Không. Người đàn ông cuối cùng cũng rút vớ. Sẽ không an toàn đâu.

Vậy là ông ấy bị giang mai.

Tôi không nói thể, thưa Phu nhân ! Ông ta đột nhiên tỏ ra hoảng loạn. Tôi chưa bao giờ nói Chủ tịch Mao bị giang mai !

Tay xách những chiếc túi y tế, Bác sĩ Lý bay đến trên một chiếc máy bay quân sự lúc bảy giờ ba mươi sáng. Phu nhân Mao tiếp ông trong một ngôi nhà nhỏ bên Hồ Tây ở Hàng Châu. Bà đang ở trong một phòng khách có cửa sổ trần nhà để chụp ảnh những bông hồng.

Bác sĩ Lý lau trán và bắt đầu mở túi dụng cụ. Bà ngăn ông lại. Tôi gọi ông đến để trả lời một câu hỏi. Ông đã làm gì để chữa bệnh cho Mao ?

Những ngón tay của người đàn ông bắt đầu bồn chồn nghịch khóa kéo trên hộp đựng thiết bị.

Ông thấy đấy, Bác sĩ, tôi sẽ không tồn tại nếu Mao bị những con bọ nhai nghiền.

Bác sĩ Lý thở dài. Xin lỗi Phu nhân... Chủ tịch... ngài không đặc biệt ưa thích phương pháp điều trị của tôi.

Bà cười khi tháo dỡ chân máy ảnh. Đúng là đặc trưng của ông ấy !

Bác sĩ Lý mỉm cười khiêm tốn. Chà, Chủ tịch lúc nào cũng bận. Ngài có cả một đất nước để điều hành.

Ông ấy là một hòn đá thối mọc từ đáy hồ phân, bà nói to. Tôi hiểu cảm giác của ông, Bác sĩ. Tôi đã cố gắng thay đổi chế độ ăn của ông ấy trong nhiều năm mà không thành công một lần nào. Ông ấy thích thịt heo mỡ với đường và nước tương. Càng nhiều mỡ càng tốt. Nhưng con vi khuẩn giang mai thì khác, phải không ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ấy tiếp tục là người mang vi rút ? Các bộ phận khác trên cơ thể ông ấy có bị nhiễm bệnh không ? Ông ấy có chết vì bệnh đó không ?

Không, Bác sĩ Lý xác nhận. Nó gây tổn hại cho đàn ông ít hơn nhiều so với phụ nữ.

Ý ông là nói ông ấy sẽ ổn mà không cần dùng bất kỳ loại thuốc nào ?

Vị bác sĩ lại chọn cách im lặng.

Có khó để tiêu diệt con vi khuẩn đó không ?

Không, không khó chút nào. Tất cả những gì Chủ tịch phải làm là tiêm một vài mũi.

Ông có giải thích điều này với ông ấy không ?

Có, thưa Phu nhân.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Miệng người đàn ông há hốc, ông ta không thốt nên lời.

Bà ta đưa cho ông một cái khăn để lau mồ hôi. Lại một cảnh tượng điển hình nữa. Chồng tôi chẳng màng quan tâm chuyện gì xảy ra với các cộng sự của mình. Ngồi xuống đi, Bác sĩ. Ông không cần phải lên tiếng. Chỉ cần sửa tôi nếu tôi sai. Xin hãy tin rằng tôi hiểu Mao rõ như lòng bàn tay. Có phải hán nói rằng không có cách nào để ông có thể bắt hán chịu những mũi tiêm? Tôi cá là hán đã nói đúng như vậy. Phải không ? Ông thấy đấy. Hán phải tiếp tục thực hành trường thọ và ông nghĩ con người hán thật tồi tệ, phải không ?

Không, không, không, không. Người đàn ông bật dậy từ chiếc sofa. Tôi chưa từng nghĩ... tôi không bao giờ dám...

Bà ta mỉm cười như thể thấy tình huống này thật khôi hài.

Bác sĩ Li tiếp tục như một diễn viên tồi đang đọc thoại. Tôi sẽ không bao giờ nghĩ về Chủ tịch Mao theo cách như vậy. Tôi là một người cách mạng một trăm phần trăm. Tôi cống hiến đời mình cho vị lãnh tụ vĩ đại, người thầy vĩ đại, tổng tư lệnh vĩ đại của chúng ta - Vị Thuyền trưởng Vĩ đại.

Tội nghiệp người đàn ông. Cất máy ảnh vào túi, bà ta trêu chọc, Vậy thì hẳn là ông nghĩ những cô gái kia xứng đáng bị nhiễm vi khuẩn, phải không ? Không ? Tại sao không ? Đó là hình phạt của họ mà, đúng chứ ? Tôi hiểu là một số nạn nhân của bệnh giang mai không bao giờ có thể sinh con ? Tôi nói sai à ? Được rồi, tôi đúng. Ông có thông cảm cho những cô gái đó không ? Tôi sẽ ngạc nhiên nếu ông không. Tôi được biết ông là một bác sĩ đảng hoàng. Ông có tin vào phương pháp của Chủ tịch không ? Ông có khuyến khích ông ấy không ? Vậy ông đã can ngăn ông ấy ? Không ? Tại sao ? Tại sao không ? Ông là bác sĩ. Ông phải chữa bệnh, chữa lành, ngăn chặn virus ! Cái gì ? Ông không biết ? Ông thấy đây, bây giờ ông đã hiểu hoàn cảnh của tôi rồi đó. Bởi vì ông đang trải nghiệm những gì tôi đang trải nghiệm.

Tất cả là về cách một người đàn ông bị tước đoạt nhân phẩm.

15

Không giống như Mao, người ít có thị hiếu về nghệ thuật và kiến trúc, Phu nhân Mao Giang Thanh cảm thấy xúc động trước Tử Cẩm Thành, đặc biệt là Di Hòa Viên. Nơi yêu thích của bà là biển hương thơm Ngọc Lan, khu rừng hoa phía sau Điện Thọ Hòa. Những cây này được di chuyển từ miền nam Trung Quốc đến cách đây hai thế kỷ. Trong mùa hoa nở, Phu nhân Mao dành hàng giờ dạo bước trong thứ mà bà gọi là «những đám mây hồng». Địa điểm khác là Đài Mẫu Đơn, được xây dựng năm 1903 bởi Thái hậu già. Những luống hoa được làm từ đá chạm khắc bậc thang.

Vào mùa đông, «Dạo bước trong cuộn tranh» trở thành hoạt động yêu thích của bà. Bà ra lệnh cho các vệ binh và người hầu phải «biến mất» trước khi bà bước vào «khung cảnh». Quần thể kiến trúc nằm trên sườn đồi phía tây của Tháp Hương Phật. Bà yêu thích khung cảnh : ba tòa tháp, hai đình, một hành lang và một cổng vòm. Bà lắng nghe tiếng gió và thấy lòng mình lắng dịu. Ngày thứ ba của trận tuyết, bà lại đến ngắm một tòa nhà tráng lệ có một đình mở hai tầng hình bát giác lớn với mái hai lớp bằng ngói lưu ly xanh và vàng. Giờ nó đang được phủ kín bởi tuyết. Bà khóc không kiềm

chế và cảm thấy được thấu hiểu - sự biến mất của một nữ diễn viên vĩ đại.

Màu trắng, nỗi buồn. Một mình trong thế giới tranh vẽ.

Tôi ra lệnh cho người hầu mang cho tôi những cuốn sách ảnh bìa vải. Tôi đã bắt đầu nghiên cứu về tính cách của Tử Cẩm Thành. Tôi chia sẻ sự quan tâm đến opera với Thái hậu. Vào những ngày trống rỗng, tôi đến thăm những vinh quang của bà. Tôi bước thẳng về Điện Dưỡng Tâm. Cung điện này đối diện với sân khấu ở khoảng cách chưa đầy hai mươi mét : Chính tại đây, Thái hậu đã thưởng thức các buổi biểu diễn sân khấu. Tôi ngồi xuống ngai vàng của bà. Đó là một chiếc ghế sơn mài vàng với họa tiết trăm chim châu phượng. Nó thật thoải mái. Chiếc ghế được giữ gìn như mới. Linh hồn của người phụ nữ ấy có thể chạm đến.

Tôi đến để điều chỉnh tâm trạng. Tôi đến để mơ mộng, và để cảm nhận cảm giác khi là Thái hậu và có được quyền lực thực sự. Tôi không cần một đoàn kịch diễn cho tôi. Tôi thấy mình là nhân vật chính trong một vở opera tưởng tượng. Các cảnh tượng sống động khi tôi lật giở cuốn sổ tay opera của Thái hậu. Đó là những vở kinh điển tôi đã lớn lên cùng, những vở tôi học được từ ông nội tôi. *Nhật ký Đế quyền*. Tôi có thể nghe thấy

những giai điệu và aria. Người ta nói rằng Thái hậu không ngồi trên ngai vàng để xem các buổi biểu diễn mà nằm dựa trên giường ở cánh cửa mình và quan sát từ cửa sổ. Bà đã xem vở opera nhiều lần đến mức thuộc lòng từng chi tiết.

Tôi cũng lên chiếc giường đó. Tôi tưởng tượng bà đang xem Hoàng đế Quang Tự ngồi trên hiên phía trước, bên trái lối vào, cùng với các hoàng thân, công tước, đại thần và các quan chức cao cấp khác, những người ngồi dọc theo hành lang đông và tây. Bà đã ở trong tâm trạng nào ? Một người phụ nữ sinh ra trong một thời kỳ tồi tệ, mỗi ngày mất đi lãnh thổ vào tay kẻ thù ngoại bang và nội địa. Có phải opera là lối thoát duy nhất của bà ?

Tôi thấy thật nhẹ nhõm khi đối diện với Đại Sân khấu, được xây dựng năm 1891. Sân khấu lớn nhất của triều Thanh, nó là một công trình ba tầng, cao hai mươi một mét và rộng mười bảy mét ở tầng thấp nhất. Có các buồng phía trên và phía dưới nó, với các cửa sập để thiên thần hạ giáng từ trời và ma quỷ trỗi lên từ đất. Cũng có một cái giếng sâu và năm hồ bơi hình vuông dưới sân khấu cho các cảnh nước. Kết nối với sân khấu là Tháp Hóa Trang, một tòa nhà hậu trường hai tầng tráng lệ.

Tôi nhớ vai diễn của mình. Tôi nhớ sân khấu của mình.

Một thời gian, vẻ đẹp của nơi này chiếm lấy bà. Rồi bà trở nên chán ngán. Bà rút lui. Ít đến thăm hơn. Chẳng mấy chốc bà ngừng đến. Bà nhốt mình trong Ngọa Viên và trở nên trầm cảm. Bà tuyệt vọng tìm kiếm khán giả. Bà nói chuyện với bất kỳ ai xung quanh. Những người hầu, đầu bếp, con thú cưng mới - một con khỉ vừa được tặng như một món quà từ Sở thú Quốc gia, hoặc với gương, tường, bồn rửa, ghế và nhà vệ sinh. Dần dần, nó trở thành một hành động mà bà tìm thấy niềm vui. Đó là để đối phó với chính mình, để tìm việc làm, để quên đi nỗi bất hạnh đang đè nặng.

Không phải tôi là chuyên gia, nhưng Mao rõ ràng là kẻ dốt nát về khoa học. Tôi tôn trọng các bác sĩ, đặc biệt là nha sĩ. Nhưng Mao thì không. Ông ghét họ. Tội nghiệp ông Linh Bà. Mỗi lần ông ấy đến để làm sạch răng cho Chủ tịch, ông ấy đều run lên. Như thể ông ấy được yêu cầu lột da một con rồng vậy. Chủ tịch có thể đáng sợ với một người bình thường. Nha sĩ run đến mức Chủ tịch nghĩ hàm của mình sắp vỡ tung. Vì vậy Chủ tịch bảo ông ta hãy sửa cái hàm của chính mình trước đi.

Người đàn ông đó không chịu nổi những lời nói đùa của Chủ tịch. Thế là ông ta bị sa thải. Người tiếp theo được Thủ tướng Chu tiến cử. Ông ta đến và cư xử y hệt. Hàm của ông ta thì ổn nhưng các cơ mặt méo mó như thể dây thần kinh của ông ta bị nối với một sợi dây điện. Và còn có cả người thợ cắt tóc, ông Ngụy. Chủ tịch bông đùa với ông ta và bình luận rằng lưỡi dao cạo của ông ta thật sắc. Người đàn ông đánh rơi dụng cụ và quỵ xuống đầu gối, ngất đi.

Chủ tịch gọi tôi là «Cô Tiểu tư sản» vì tôi từ chối ăn thịt lợn. Ông tin rằng mình bất tử. Ông tin rằng mình sở hữu sức mạnh siêu nhiên. Không con bọ nào tấn công được ông và không chất béo nào làm tắc động mạch của ông. Chà, tôi muốn cá cược về hàm răng của ông. Bệnh nha chu của ông nghiêm trọng đến mức răng của ông màu xanh và hơi thở hôi thối. Tôi cá là một sáng nào đó ông sẽ thức dậy và thấy tất cả răng của mình rụng hết.

Bà quên mất rằng những người nghe của mình không được phép phản hồi, chứ đừng nói đến việc đưa ra bình luận hay ý kiến. Bà quên mất rằng họ đang làm nhiệm vụ. Chẳng mấy chốc bà mất hứng thú với độc thoại của mình và thấy mình phát triển một thói quen rình mò và do thám.

Tôi đã theo dấu chân của Chủ tịch. Tôi muốn tìm hiểu xem ông làm gì với tư cách là người đứng đầu nhà nước. Tôi thấy về cơ bản ông làm hai việc : du ngoạn và giải trí. Lúc đầu, không ai muốn nói chuyện với tôi vì sợ Mao. Tôi thay đổi chiến lược. Tôi chơi cái mà tôi gọi là trò chơi gây rối. Tôi xác định điểm đến của Mao và gọi điện cho thống đốc sau chuyến thăm của ông. Tôi nói, Chủ tịch nhờ tôi gửi lời hỏi thăm nồng nhiệt nhất đến ngài. Sau đó tôi hỏi Chủ tịch đã làm gì trong thời gian lưu lại. Tôi biết được rằng Chủ tịch đã được dẫn đi thăm các nơi làm việc ưu tú. Một nhà máy thép ở phía bắc và một xưởng than ở phía tây, một trại gà ở phía nam và một trang trại hải sản ở phía đông. Bất cứ nơi nào Mao đến, ông đều được báo rằng họ có vụ thu hoạch lớn nhất. Các thống đốc đang cạnh tranh để làm hài lòng Mao. Họ tuyệt vọng để Mao phát hành các khoản vay của nhà nước. Nhưng sau đó tôi hỏi, Tại sao ngài không báo cáo sự thật ? Nếu có hạn hán tại sao lại nói thu hoạch sắp tới ?

Chẳng phải câu trả lời đã rõ ràng rồi sao, thưa Phu nhân ? vị thống đốc thờ dài. Tôi thà báo cáo sai còn hơn là trở nên ngu ngốc trước mặt Chủ tịch.

Thế là mọi người cuối cùng đều giơ súng lên chỉ đề bắn vào chân mình. Trước những lời phàn nàn như vậy, phương pháp của tôi là chuyển chủ đề. Không phải tôi không quan tâm. Chính sự sinh tồn của bản thân tôi mà tôi phải lo lắng trước tiên. Cuộc đời tôi đã trải qua hạn hán rồi lại hạn hán, lũ lụt rồi lại lũ lụt. Tôi phát mệt với những tin xấu.

Trong việc theo dõi này, bà tập trung vào hai người phụ nữ. Hai người mà bà âm thầm so sánh với chính mình và ghen tị. Hai người không có cơ hội trở thành bạn của bà. Một người tài năng và có ngoại hình bình thường. Đó là phu nhân của Chu Ân Lai, Đặng Dĩnh Siêu. Người kia là Vương Quang Mỹ, vợ của Phó Chủ tịch Lưu. Tài năng và xinh đẹp, bà ta khiến Phu nhân Mao Giang Thanh bị xáo trộn nhất. Sự thật là cả hai người phụ nữ đều được chồng mình yêu chiều khiến bà phẫn lòng. Bà thấy không thể chịu đựng nổi khi Thủ tướng Chu hôn Đặng Dĩnh Siêu trước những chuyến đi, và khi Phó Chủ tịch Lưu dán mắt vào Vương Quang Mỹ tại các buổi tiệc. Bà coi đó là sự sỉ nhục đối với cá nhân mình.

Ánh mắt của công chúng hấp thụ tất cả, bà đau đớn quan sát. Những cử chỉ âu yếm đó bị máy ảnh ghi lại, in trên các tờ báo và lưu giữ trong tâm trí của hàng tỷ

người - bà đang bị so sánh.

Làm thế nào những người phụ nữ này giữ được chồng của họ ? Gần như có thể thương hại Đặng Dĩnh Siêu vì khuôn mặt hình củ khoai của bà. Bà có đôi mắt ti hí, miệng ếch, lưng gù, tóc bạc và thân hình như cái chai nước tương được phủ trong những bộ đồ xám. Không có màu sắc trong lời nói của bà. Cũng không có trong biểu cảm của bà. Thế mà chồng bà, Thủ tướng Chu, lại là người đàn ông đẹp trai và quyến rũ nhất Trung Quốc.

Tôi hài lòng với Đặng Dĩnh Siêu. Tôi hài lòng với sự khôn ngoan của bà ta. Sự hiểu biết về bản thân, biết rằng bà ta không thể đấu với ta, không phải là đối thủ của ta, do đó không cố gắng trở thành một. Bà ta là một quý bà biết khi nào nên im lặng, khi nào nên biến mất, và bà ta đối xử với ta như một nữ hoàng. Cuối cùng thì bà ta cũng có được thứ mình muốn. Bà ta hiểu được lợi ích của sự khiêm nhường. Trong hai mươi bảy năm cai trị của chồng tôi, những thăng trầm biến một người từ anh hùng thành kẻ phản diện và ngược lại chỉ sau một đêm, con thuyền của gia đình họ Chu không bao giờ chìm. Đặng Dĩnh Siêu không đến các buổi tiệc khiêu vũ được tổ chức tại Đại lễ đường Nhân dân. Thỉnh thoảng bà ta xuất hiện chỉ để chào hỏi. Bà ta gù lưng và nói với tôi rằng tôi là nhất. Tất cả những lời lẽ tốt đẹp. Tôi không

biết bà ta nói gì về tôi với chồng mình. Bà ta không nói sau lưng tôi với bất kỳ ai khác, vì bà ta biết rằng Khang Sinh là tai của tôi, và hắn có mặt ở khắp mọi nơi. Đặng Dĩnh Siêu nói tốt về tôi và để những lời khen ngợi của bà ta truyền lại cho tôi.

Vương Quang Mỹ thì không khôn ngoan như vậy. Vương Quang Mỹ là đối lập của Đặng Dĩnh Siêu.

Phu nhân Mao Giang Thanh gần như không thể chịu đựng nổi Vương Quang Mỹ. Vương Quang Mỹ như một chiếc đèn lồng ngày Tết chiếu sáng con đường dẫn đến hơi ấm. Sự duyên dáng của bà mang lại niềm vui và lời nói của bà mang lại sự thân thiết. Xuất thân từ một gia đình danh giá và chịu ảnh hưởng phương Tây, Vương Quang Mỹ được giáo dục cao và tự tin. Bà không có ý định lấn lướt Phu nhân Mao Giang Thanh, nhưng vì Mao không bao giờ giới thiệu công khai vợ mình, nên các vị khách nước ngoài đều coi Vương Quang Mỹ là đệ nhất phu nhân của Trung Quốc.

Mặc dù Vương Quang Mỹ chú ý đến Giang Thanh, thường xuyên nhắc đến tên bà, tham khảo ý kiến bà về đủ mọi thứ, từ quy tắc trang phục đến quà tặng mang theo khi cùng chồng ra nước ngoài, bà vẫn không thể làm hài lòng Giang Thanh. Không như Đặng Dĩnh Siêu, người luôn đảm bảo mình không tỏ ra là đối thủ

của Giang Thanh, Vương Quang Mỹ đặt ra giới hạn về mức độ mà bà sẵn sàng hy sinh sở thích cá nhân. Vương Quang Mỹ từ chối việc lúc nào cũng phải nghĩ đến Giang Thanh. Hơn nữa, bà không cảm thấy áy náy gì về sự nổi tiếng của mình.

Tôi coi Vương Quang Mỹ như một tên trộm. Như một tên trộm, sau này tôi trừng phạt bà ta. Bà ta đã đánh cắp vai diễn của tôi và tôi không thể nhìn bà ta theo cách nào khác. Như chim vói sâu, bà ta là kẻ thù tự nhiên của tôi. Sự tồn tại của bà ta đòi hỏi sự hy sinh của tôi.

Tuy nhiên, Vương Quang Mỹ cố gắng trở thành một người biểu diễn tốt. Vấn đề là bà ta không nghĩ rằng mình đang gây hại cho tôi. Bà ta nghĩ ngược lại. Bà ta nghĩ rằng không có gì sai khi tôi không gặp khách nước ngoài, khi tôi không được thăm những đất nước trong mơ của mình. Không có gì sai khi khuôn mặt bà ta được in khắp các báo và tạp chí. Không có gì sai khi tôi bị lãng quên.

Vì có bà ta nên không cần đến tôi.

Tôi không thể chịu được cảnh nhìn bà ta nhảy valse trên sàn. Cách bà ta và chồng là Lưu ngưỡng mộ lẫn nhau. Niềm đam mê của họ tràn ra. Cả thế giới bị lãng quên. Tôi không thể không nghĩ rằng mình thật kém

may mắn. Tôi đã làm mọi thứ có thể để cố giữ Mao. Tôi đã tập hợp tất cả các con của ông ấy mỗi tháng một lần để tạo ra một môi trường gia đình. Nhưng chẳng ích gì. Mao bận rộn đi lại và luyện trường sinh. Ông ấy không muốn tôi ở bên. Vào những lúc đó, tôi lại là cô bé từ Chua. Trong bụi bần và rách rưới, chạy trốn và cầu xin sự yêu thương.

Lịch sử Trung Quốc ghi nhận một đại trượng phu khác bên cạnh Mao. Đó là Lưu Thiếu Kỳ, phó chủ tịch nước. Phó chủ tịch Lưu có khuôn mặt dài như mặt lừa. Da của ông như bề mặt của mặt trăng. Ông có hàm răng xấu và chiếc mũi to hình củ tỏi. Chính người vợ của ông, Vương Quang Mỹ, với vẻ đẹp và sự thanh lịch đã làm nổi bật phẩm chất của ông. Phó chủ tịch Lưu là một gã bướng bỉnh. Một người không hiểu chính trị nhưng lại là một chính trị gia. Trong mắt Phu nhân Mao Giang Thanh, ông ta đánh giá sai Mao. Bi kịch của ông ta là niềm tin mù quáng vào Mao. Ông ta là nạn nhân của chính những giả định của mình. Ngay sau khi nước Cộng hòa được thành lập vào năm 1949, Lưu muốn thiết lập pháp luật. Ông ta không muốn có hoàng đế. Ông ta muốn Trung Quốc sao chép mô hình của Mỹ và thiết lập hệ thống bầu cử. Mặc dù ông ta chưa bao giờ đề nghị Mao noi gương George Washington, nhưng mọi người đều hiểu ý. Sau này Lưu trở thành cái tên

số một trong danh sách loại trừ của Mao. Ông ta quên rằng Trung Quốc là Trung Quốc của Mao. Đối với Mao, những đề nghị đó tương đương với việc giết chết ông dưới ánh mặt trời. Chính vì điều này mà Lưu và Mao trở thành kẻ thù. Tuy nhiên, Lưu không nhìn nhận mọi thứ theo cách này. Lưu tin rằng vì tương lai của Trung Quốc, ông và Mao có thể đạt được sự hài hòa.

Không phải là tôi cảm thấy vui mừng vì cái chết của Phó Chủ tịch Lưu năm 1969. Nhưng chính ông ấy là người đã khiến Mao phải ra tay. Mao đơn giản là cảm thấy bị đe dọa bởi ông ta. Lưu có quyền lực của một đứa trẻ chính trị. Không giống như Thủ tướng Chu, Nguyên soái Diệp Kiếm Anh và Đặng Tiểu Bình, những người giả vờ «ngây thơ» phạm «sai lầm» khi Mao chỉ trích, Lưu kiên định với niềm tin của mình. Như một ngôi sao băng, ông cháy rực bằng chính sinh mệnh của mình.

So với Phó Chủ tịch Lưu, Thủ tướng Chu sống để làm hài lòng Mao. Tôi không hiểu tại sao ông lại hành xử như vậy. Ông được giáo dục bài bản. Ông không thích sà nẩy bị rắc đầy bột phấn để bảo vệ Mao khỏi trượt ngã khi di chuyển, nhưng ông không bao giờ than phiền. Bản thân tôi cũng ghét cái sà nẩy ấy, nhưng Mao và những người khác thì thích. Thủ tướng Chu là một vũ công xuất sắc, nhưng ông ép mình phải hít bụi phấn.

Ông tôn thờ Mao. Ông thật lòng tin rằng tay của Mao là bàn tay nhào nặn nên Trung Quốc. Ông lấy hình mẫu là Thừa tướng Gia Cát Lượng nổi tiếng của thời Hán - người đã dành cả đời phụng sự cho gia tộc Lưu hoàng đế.

Thủ tướng Chu là một người tài giỏi, nhưng ông không có khả năng nói không với Mao. Ông là người dọn dẹp những gì Mao phá vỡ. Ông gửi những bức thư thân mật và phiếu thực phẩm nhân danh Mao đến những nạn nhân của Mao. Ông chỉ lên tiếng để cầu xin sự tha thứ. Sau khi ông qua đời vào tháng 1 năm 1976, Mao ký lệnh cấm quốc dân công khai tưởng niệm ông. Thế nhưng hàng triệu người đã bất chấp mạng sống, tràn ra đường để tiếc thương ông. Cá nhân tôi ngưỡng mộ và thương xót ông.

Thủ tướng Chu có cơ hội, nhưng ông đã chọn phớt lờ tiếng gọi của lương tâm và để cơ hội tuột mất. Trong những thời khắc khủng hoảng, ông nhắm mắt trước những vấn đề của Mao. Ông giả vờ xúc động và hòa theo đám đông hô to : *Muôn năm chế độ chuyên chính vô sản !* Trong Cách mạng Văn hóa, ông phụ họa theo Mao. Ông vung cuốn sách đỏ của Mao và ca ngợi hành vi phá hoại của Hồng vệ binh. Ông chịu đựng vượt quá lẽ thường. Ông chịu đựng bằng cả vận mệnh quốc gia.

Người ta không khỏi đặt câu hỏi : Có phải vì ông yêu công việc thủ tướng ? Hay vì ông khao khát trở thành một vị thần bất tử khác, người tự đưa mình lên bệ thờ ?

Khi Mao cuối cùng cũng quay lưng lại với ông và xúi giục cả quốc gia công kích ông, Chu âm thầm lui về. Ông được đưa vào bệnh viện với chẩn đoán ung thư tụy giai đoạn cuối. Trong khoảnh khắc cuối đời, ông cầu xin vợ đọc bài thơ mới của Mao : «Không Cần Phải Xi Hơi». Chính trong lúc nghe bài thơ đó mà ông vĩnh viễn nhắm mắt. Có phải ông hy vọng Mao sẽ cảm động trước màn biểu diễn ấy ? Có phải ông hy vọng Mao cuối cùng cũng hài lòng vì ông đã ra đi mãi mãi ? Người Trung Quốc băn khoăn trước màn ra đi của Thủ tướng Chu. Họ tự hỏi : Liệu ông có ra đi trong bình yên? Hay ông đã nhận ra rằng mình đã giúp Mao tiến hành Cách mạng Văn hóa và chôn vùi cơ hội phồn vinh của Trung Quốc ?

Tôi đã chịu đựng đến giới hạn. Tôi không thể tiếp tục đứng ngoài công việc của chồng mình nữa. Ly hôn không phải là lựa chọn, và tôi sẽ không cân nhắc điều đó. Khang Sinh đã hứa sẽ giúp tôi. Nhưng làm sao tôi có thể tin tưởng một kẻ gián điệp hai mang ? Hắn nói rằng Mao chỉ ngủ với trinh nữ - tôi không chắc đây có phải là thông điệp mà Mao muốn hắn truyền đạt đến tôi

không.

Một ngày tháng Hai, Khang Sinh đến để thể hiện lòng trung thành với tôi. Có một mối đe dọa, hẳn nói. Có một trình nữ đặc biệt với trí tuệ tuyệt vời. Tệ hơn, Mao đã phải lòng cô ta. Một con chim vàng hoàng kim hót bên cửa sổ hoàng đế mỗi đêm. Mao quá gắn bó đến mức đang tính chuyện ly hôn.

Tên cô ấy là Thượng Quan Vân Châu - Hạt Ngọc Sinh Ra Từ Mây Trắng. Cô ấy là một nữ diễn viên điện ảnh, ngoài 30 tuổi. Một diễn viên ! Phim của cô ta là *Gia đình nhà Thanh ở thành phố sông nước, Trong giọng nói anh em hát, Quý bà nước Ngụy, Những người chị em sân khấu*.

Tôi đang nói về một người phụ nữ biến cuộc đời tôi thành một trò cười. Một trò cười mà tôi không sao cười nổi.

Tôi tưởng tượng họ. Chồng tôi và Thượng Quan Vân Châu. Tôi xem họ di chuyển trên sân khấu của tôi. Sự thèm khát mà chính tôi từng trải nghiệm. Tôi chiếu họ lên màn hình tâm trí mình.

Tôi nói với Khang Sinh rằng đã đến lúc. Đã đến lúc tôi thôi khóc than cho bất hạnh của mình. Đã đến lúc,

tôi thôi dùng morphin để làm cho các giác quan của mình trở nên u mê. Đã đến lúc thay đổi những chiếc đĩa và lọ và bắt những người khác uống thứ thuốc đã làm tôi tê liệt.

Khang Sinh nói đó là một ý tưởng hay. Tôi sẽ hợp tác với cô. Hãy làm mới lại hợp đồng Diên An của chúng ta, hãy bắt tay vào việc. Lời khuyên của tôi ư ? Hãy bắt đầu xây dựng mạng lưới những người trung thành của riêng cô. Hãy bắt đầu công việc quản lý chính trị của cô. Hãy đến Thượng Hải và đầu tư vào những người mà cô biết và biến họ thành những chiến mã của cô.

Tin tức bí mật bắt đầu lan truyền. Đệ nhất phu nhân đã đến Thượng Hải và mời những người bạn cũ. Bà tổ chức các bữa tiệc nhân danh Mao. Địa điểm tụ họp là tòa thị chính. Khách mời đặc biệt bao gồm diễn viên nổi tiếng Đan, người từng đóng chung với bà trong vở *Nhà Búp Bê*, và Quân Lý, đạo diễn điện ảnh được sẵn đón nhất. Hai người đàn ông trong bức ảnh cưới của bà ở Tháp Lục Hòa. Bà nghĩ rằng họ sẽ lấy làm vinh dự và ngay lập tức cam kết với bà. Bà là Mao phu nhân. Bà mong đợi sự háo hức.

Nhưng chẳng có tiếng vỗ tay khi màn sân khấu hạ xuống. Các bữa tiệc và cuộc hội ngộ tạo ra rất ít năng lượng. Không có sự tôn trọng và cũng chẳng có tình

bạn. Về sau, Mao phu nhân Giang Thanh biết được từ Khang Sinh rằng người diễn viên và vị đạo diễn, những người không thể nguôi ngoai nỗi buồn về người bạn Đường Nạp của họ, đã gửi tin báo cho Thủ tướng Chu về tham vọng của bà.

Tôi trở lại Bắc Kinh, trở về với cuộc sống tĩnh lặng. Tôi đã không muốn quay về. Tôi bị Bộ Chính trị ra lệnh phải trở về. Tôi đã bị chế giễu ở Thượng Hải. Người ta bàn tán về Thượng Quan Vân Châu và việc Mao thực sự muốn lấy bà ta làm vợ tương lai. Tôi cố gắng phớt lờ những tin đồn. Tôi cố gắng tập trung vào những gì tôi định đạt được. Tôi đã gặp những người trẻ tuổi thú vị, những sinh viên tốt nghiệp Nhạc viện và Trường Kịch hát Thượng Hải. Tôi đang tìm kiếm tài năng mới và họ là những ứng viên hoàn hảo. Họ phàn nàn về việc thiếu cơ hội biểu diễn. Tôi hiểu việc các diễn viên già đi bên lề sân khấu có thể đáng sợ thế nào. Tôi nói với họ rằng tôi rất muốn được làm việc cùng họ. Tôi hứa sẽ cho họ một cơ hội để tỏa sáng. Tôi đang có tâm trạng muốn đập tan mọi xiềng xích, tôi nói. Tôi muốn làm mới lại giấc mơ về một nền sân khấu thực sự cách mạng, một vũ khí và một hình thức giải phóng. Nhưng những người trẻ tuổi không mấy nhiệt tình. Họ không chắc chắn về vị thế của tôi. Họ muốn kiểm tra quyền lực của tôi trước.

Sáng nay, tôi yêu cầu tài xế đưa tôi đến một nơi có rừng cây che khuất tôi khỏi thế giới bên ngoài. Tôi muốn ngăn tâm trí mình quay cuồng. Nửa giờ sau, tôi thấy mình ở trong khu săn bắn của hoàng đế. Tôi bảo tài xế quay lại sau ba tiếng nữa.

Tôi đi về phía một ngọn đồi. Không khí như nước ấm đổ lên mặt tôi. Khung cảnh thật ảm đạm. Thực vật bắt đầu chết khắp nơi trong cái nóng. Cỏ và bụi cây đều vàng úa. Ngay cả loài thực vật chịu nhiệt nhất - cây ngả điệp ba lá hình ô - cũng đã mất hết tinh thần. Những chiếc lá rủ xuống theo ba hướng khác nhau.

Có một mùi thối rữa trong không khí. Đó là xác động vật chết. Những con chim ung lượn vòng trên đầu tôi. Tôi cho rằng mùi thối rữa bốc lên nhanh trong cái nóng. Những con chim ngửi thấy thức ăn của chúng trong không khí. Bên cạnh chim ung, còn có những kẻ ưa phân, họ hàng của gián, bò ra bò vào giữa những thực vật đã chết. Tôi không biết chúng có thể bay. Hẳn cái nóng đã khiến chúng thay đổi thói quen, bởi mặt đất lúc này là một cái chảo nướng.

Bầu trời là một cái bát gạo khổng lồ và tôi đang đi trong đáy của nó - không thể trèo lên và không thể thoát ra.

Sự bất lực rút cạn không khí trong lồng ngực tôi.

Cô cần cái bình phong. Cô cần Mao, Khang Sinh nói với tôi. Vai trò của cô là đóng vai đồng chí được Mao tin tưởng nhất. Đó là cách duy nhất để trao quyền cho chính mình. Cô phải giả vờ. Không, cô không được cảm nhận. Hãy đi và hôn những xác chết của những người thiếp ở sân sau đi. Họ sẽ nói cho cô biết cảm nhận có nghĩa là gì. Hãy trèo lên vai người khổng lồ. Để không ai có thể bỏ qua cô.

Tôi cho rằng mình phải vượt qua Mao.

Bằng bất cứ giá nào.

Cô mơ về Mao. Đêm này qua đêm khác. Lời nguyên - rằng cô từng ước ông chết - đã đến chôn vùi cô. Ấy vậy mà vẫn có sự ngoan cố bẩm sinh ấy. Cách mà tình cảm của cô vận hành. Nó là cái lồng của chính nó. Nó cản trở cô. Cô đang ở một bên cảng, vẫy tay sau một đám đông. Quay đầu đi, cô tự nhủ.

Trái tim cô từ chối buông bỏ Mao.

Tôi bảo ông ấy đừng bao giờ đến gặp tôi nữa, nhưng ngày nào tôi cũng chờ ông. Tôi gửi lời mời ông ấy bằng đủ mọi lý do. Khi ông ấy đến, tôi tỏ ra thờ ơ. Tôi hoặc là bảo người giúp việc dọn phòng hoặc là cầm máy ảnh

lên và chụp những bông hồng trong vườn. Tôi khao khát ông ấy ở lại nhưng tôi lại khiến những lần thăm viếng của ông trở nên khốn khổ.

Tôi muốn ông ấy chấm dứt chuyện của chúng tôi, tôi nói với Nạp. Đạo này tôi dành nhiều thời gian hơn cho Nạp. Nó sống ở trường nội trú rất vui nhưng vẫn đảm bảo dành cuối tuần với tôi. Nó biết rằng việc nó ở với tôi sẽ cho cha nó một lý do chính đáng để đến thăm. Nhưng tôi biết điều đó sẽ không xảy ra. Tôi không bao giờ nhìn ra cửa sổ và không bao giờ phản hồi bất kỳ phỏng đoán nào của Nạp về việc cha nó sẽ đến.

Một buổi tối, nhân viên của tôi xem một phim tài liệu như một hình thức giải trí. Tên phim là *Chủ tịch Mao đi thị sát đất nước*. Tôi từ chối không xem. Khi phim chiếu, tôi nghe thấy âm thanh từ máy chiếu xách tay vọng qua nhà bếp. Tôi bị một nỗi buồn đột ngột ập tới. Tôi không thể không bước đến chỗ chiếu phim. Khi nó kết thúc, tôi vỗ tay cùng mọi người với đôi mắt đầm lệ.

Chủ tịch Mao vạn tuế và sức khỏe dồi dào cho đồng chí Giang Thanh ! mọi người đồng thanh hô vang.

Trong giấc mơ, tôi nghe thấy tiếng còi tàu hơi nước từ xa vọng lại. Tôi thấy những đám đông như sóng di chuyển trong ánh sáng bình minh mờ ảo. Con tàu bắt

đầu từ từ rời bến. Hàng ngàn dải giấy màu đứt gãy trong tiếng khóc chia ly của hành khách. Những dải giấy nhảy múa trong không trung. Cảm giác như bến cảng đang bị con tàu đẩy ra xa. Rồi tiếng ồn lắng xuống. Đám đông nhìn con tàu khuất dần. Nó trở nên nhỏ hơn và nhỏ hơn. Những dải giấy ngừng nhảy múa. Âm thanh của sóng biển tràn ngập. Mùi cá thối một lần nữa lan tỏa trong không khí.

Đại dương mênh mông, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bến cảng trong tim tôi trống rỗng.

16

Đã được hai năm kể từ khi Mao phát động phong trào có tên Đại Nhảy Vọt. Mao đã đặt mục tiêu trở thành nhà cai trị vĩ đại nhất mọi thời đại - ông ta muốn đẩy Trung Quốc lên đỉnh cao của các kỷ lục năng suất thế giới. Chiến lược là giải phóng và tận dụng năng lượng và tiềm năng của nông dân, chính những nông dân đã tiến hành cuộc chiến của Mao đến một kết thúc vẻ vang như vậy. Đó sẽ là một sự bùng nổ năng lượng và đổi mới ; nhờ đó, Chủ nghĩa Cộng sản được thiên mệnh sẽ đạt được trong vòng năm năm. Mọi người sẽ được làm bất cứ điều gì mình thích và ăn bất cứ thứ gì mình muốn.

Được khơi nguồn cảm hứng bởi ý tưởng đó, cả nước hưởng ứng lời kêu gọi của Mao. Mọi mảnh đất tư nhân bị tước đoạt và đưa vào sở hữu của chính phủ. Nông dân được khuyến khích «trải nghiệm Chủ nghĩa Cộng sản ngay tại nơi họ sống» - các nhà ăn tập thể phát thức ăn miễn phí bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa. Ở mặt trận công nghiệp, Mao thúc đẩy «các nhà máy thép sân sau». Người dân địa phương được lệnh quyên góp nôi, rìu và chấu giặt của họ.

Đại Nhảy Vọt là sự thể hiện hoàn hảo cho tư tưởng và niềm tin của Mao, sự táo bạo và tính lãng mạn của ông ta. Ông ta sốt ruột chờ đợi kết quả. Lúc đầu, có những lời ca ngợi tầm nhìn của ông, nhưng hai năm sau, các báo cáo về bạo lực bùng phát giữa người nghèo và người giàu ập đến. Nạn cướp bóc lương thực và nơi ở đã trở thành một vấn đề. Trước mùa thu, sự xáo trộn trở nên nghiêm trọng đến mức bắt đầu đe dọa an ninh. Mọi thứ đều bị tiêu thụ cạn kiệt, bao gồm cả hạt giống để vào mùa xuân năm sau, trong khi chẳng có gì được sản xuất. Kho dự trữ cuối cùng của quốc gia đã cạn kiệt. Mao bắt đầu cảm thấy áp lực. Ông bắt đầu nhận ra rằng điều hành một đất nước không giống như thắng một cuộc chiến tranh du kích.

Năm 1959 bắt đầu bằng lũ lụt và sau đó là hạn hán. Một cảm giác tuyệt vọng tràn ngập khắp mảnh đất. Bất chấp lời kêu gọi của Mao về việc chống lại thảm họa - *Ý chí con người, chứ không phải thiên đường, mới là thứ quyết định* - hàng trăm ngàn nông dân bỏ xứ ra đi tìm kiếm thức ăn. Dọc theo bờ biển, nhiều người trong số họ buộc phải bán con cái và một số người đầu độc toàn bộ gia đình để chấm dứt sự tuyệt vọng. Đến mùa đông, số người chết lên tới hai mươi triệu. Các báo cáo chất đống trên bàn làm việc của văn phòng Thủ tướng Chu.

Mao cảm thấy xấu hổ hơn là lo lắng. Ông nhớ lại sự quyết tâm biến kế hoạch của mình thành hiện thực. Ông đã ra chỉ thị :

«Chạy đua hướng tới Chủ nghĩa Cộng sản»

«Xóa bỏ cấu trúc gia đình»

«Một bát cơm, một đôi đũa, một bộ chăn - phong cách của Chủ nghĩa Cộng sản»

«Một hecta, mười nghìn cân khoai lang, hai trăm nghìn cân thóc»

«Cho thả giao phối với bò để con thả sẽ to bằng con bò»

«Nuôi gà to bằng voi»

«Trồng đậu to bằng mặt trăng và cà tím to như bầu bí»

Vào tháng Sáu, các cuộc nổi dậy của nông dân nổ ra ở các tỉnh Sơn Tây và An Huy. Bộ Chính trị kêu gọi bỏ phiếu để chấm dứt chính sách của Mao.

Mao rút lui trong sáu tháng tiếp theo.

Chồng tôi đã rơi từ trên mây xuống. Tôi chỉ gặp ông ấy một lần trong ba tháng. Ông ấy trông thấp thòm và đau khổ. Nạp nói với tôi rằng ông ấy không gặp ai. Không còn các nữ diễn viên nữa. Tin này khiến tôi tràn ngập những cảm xúc lẫn lộn. Tất nhiên, tôi hy vọng

rằng ông ấy có thể vươn tay ra với tôi. Nhưng tôi cũng ngạc nhiên và thậm chí buồn - tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng ông ấy có thể bị tổn thương.

Một buổi tối muộn, Khang Sinh bất ngờ đến thăm chỗ tôi. Mao đang cần cô, ông ta nói với tôi một cách phân khích. Uy tín của Chủ tịch đã bị tổn hại nghiêm trọng. Những kẻ thù của ông giờ đây đang lợi dụng sai lầm của ông và ra tay lật đổ ông.

Tôi nhấp một ngụm trà hoa cúc. Nó chưa bao giờ có vị tuyệt vời như lúc này.

Tôi bắt đầu nhìn thấy một cách mà tôi có thể giúp Mao. Tôi trở nên phân khích với suy nghĩ đó đến mức lo là sự hiện diện của Khang Sinh. Tôi thấy những máy in đang chạy, những giọng nói phát thanh và những thước phim chiếu lên. Tôi cảm nhận được sức mạnh của truyền thông. Cách nó tẩy rửa và tẩy trắng tâm trí. Tôi có thể cảm nhận được thành công sắp tới. Có một nguồn năng lượng đang xuyên qua cơ thể tôi. Tôi sắp bước vào một màn diễn dẫn đến cao trào của cuộc đời.

Cố gắng chia sẻ niềm vui khi tìm thấy một vai diễn tuyệt vời, tôi giải thích cho Khang Sinh cảm nhận của tôi. Nhưng ông ta đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Nó bắt đầu bằng một hội nghị vào tháng 7 năm 1959, được tổ chức tại Lư Sơn, một khu nghỉ dưỡng nơi có phong cảnh hùng vĩ. Thoạt đầu, Mao tỏ ra khiêm tốn và nhã nhặn. Ông thừa nhận sai lầm và khuyến khích phê bình. Sự chân thành của ông đã làm cảm động các đại biểu và đại diện từ khắp nơi trên đất nước, trong số đó có Phương Linh. Phương Linh chỉ trích Đại Nhảy Vọt của Mao như một thí nghiệm tinh tinh ; Dương Hiến Trinh, một nhà lý luận và giám đốc Trường Đảng Cộng sản, chỉ ra rằng Mao đã lãng mạn hóa Chủ nghĩa Cộng sản và đã áp dụng sự hư cấu vào thực tế. Vào ngày 14 tháng 7, người được Mao tuyên bố là trung thành, Nguyên soái Bành Đức Hoài, con trai của một nông dân, một người nổi tiếng với những đóng góp to lớn và tính cách thẳng thắn, đã gửi một bức thư cá nhân cho Mao, trong đó ông báo cáo kết quả cuộc điều tra riêng của mình - những sự thật gây sốc về sự thất bại của Công xã Nhân dân - thành quả của Đại Nhảy Vọt.

Mao hút thuốc. Những bao thuốc mỗi ngày. Răng ông màu nâu và móng tay ông màu vàng thuốc lá. Ông lắng nghe những gì người khác nói và không đáp lại. Điều thuốc di chuyển giữa môi ông và cái gạt tàn. Thỉnh thoảng ông gật đầu, gượng cười, bắt tay người phát biểu. Làm tốt lắm. Anh đã nói thay cho nhân dân. Tôi đánh giá cao sự thẳng thắn của anh. Hãy tự hào về

bản thân với tư cách là một Đảng viên Cộng sản.

Một tuần sau, Mao viện lý do bị bệnh và tuyên bố tạm thời từ chức. Phó Chủ tịch Lưu đảm nhận công việc của quốc gia.

Tôi không lộ diện tại bất kỳ cuộc họp nào mặc dù tôi đang ở Lư Sơn. Tôi đọc các báo cáo do Khang Sinh gửi đến và nắm rõ hơn cả về diễn biến của hội nghị. Mao bị tổn thương. Tôi có cảm giác ông ấy sẽ không chịu đựng lâu. Ông ấy không phải là kiểu người thừa nhận sai lầm. Ông ấy nghĩ mình là một người Cộng sản, nhưng theo bản năng, ông ấy là một hoàng đế. Ông ấy sống để trở thành một người dẫn đầu, giống như tôi, người không thể thấy mình không phải là một phụ nữ dẫn đầu.

Nắm bắt thời cơ, tôi quyết định thực hiện một chuyến đi đến Thượng Hải. Tôi kết bạn với những gương mặt mới. Những nghệ sĩ và nhà viết kịch. Những người trẻ tuổi và đầy tham vọng. Tôi vun đắp mối quan hệ bằng cách tham dự các buổi ra mắt của họ và làm việc cùng họ trên các tài liệu thô. Bạn có muốn cống hiến tài năng của mình cho Chủ tịch Mao không ? Tôi hỏi. Hay là đổi giai điệu này thành bài ưa thích của Chủ tịch ? Vâng, hãy sáng tạo và táo bạo.

Tôi giáo dục bạn bè bằng cách gửi tài liệu tham khảo, trong số đó có «Hương Nửa Đêm», một vở kịch kịch cổ điển Trung Quốc, và bài hát nổi tiếng Ý «Trở về Sorrento». Ban đầu họ bối rối - họ đã quen với lối tư duy tuyến tính truyền thống. Tôi mở rộng tâm trí họ và dần dần họ được hưởng lợi từ sự chỉ dạy của tôi. Họ phát triển mạnh nhờ những ý tưởng của tôi. Có một vài bộ óc xuất chúng. Một nhà soạn nhạc violin nhanh trí đến mức biến bản «Vũ khúc hoa» của Tchaikovsky thành một điệu múa dân gian Trung Quốc và đặt tên nó là «Bầu trời đỏ Diên An».

Tôi huấn luyện cái mà tôi gọi là «đội quân văn hóa». Một đội quân mà Mao sẽ cần để chiến đấu trong các trận chiến tư tưởng của ông. Tôi khó có thể giữ bí mật. Tôi có thể thấy nó hoạt động. Tôi tưởng tượng Mao nhìn tôi với nụ cười mà ông đã chiếu rọi tôi ba mươi năm trước. Mặt khác, tôi không chắc chắn, thậm chí có một chút sợ hãi - Mao chưa bao giờ thực sự nhìn nhận mọi thứ theo cách của tôi. Làm sao tôi có thể biết liệu ông ấy có hài lòng với những gì tôi đang làm ?

Lần đầu tiên sau nhiều năm, tôi không còn bị chứng mất ngủ làm phiền. Tôi vứt bỏ thuốc ngủ. Khi thức dậy, tôi không còn cảm thấy bị đe dọa bởi các đối thủ của mình. Ngay cả Vương Quang Mỹ cũng không khiến

tôi lo lắng. Mặc dù cô ấy và Lưu, chồng cô, đang tận hưởng ánh đèn sân khấu, tôi đoán trước những ngày của họ đã đếm được.

Phó Chủ tịch Lưu không bao giờ nhận ra đây là nơi mối hận thù của Mao bắt đầu. Âm mưu bắt đầu trong khi Lưu bận rộn cố gắng cứu lấy đất nước. Lưu đóng cửa hệ thống công xã của Mao và thay thế nó bằng phát minh của riêng mình, chương trình *tự lưu*, cho phép nông dân sở hữu sân sau nhà và bán bất cứ thứ gì họ đã trồng. Người dân địa phương được khuyến khích hoạt động trên cơ sở gia đình. Về bản chất, đó là chủ nghĩa tư bản kiểu Trung Quốc. Đó là sự xúc phạm vào mặt Mao.

Phu nhân Mao Giang Thanh quan sát tâm trạng của chồng. Cô vừa trở về từ Thượng Hải. Cô và Khang Sinh đã theo dõi con hổ Mao bị kéo râu. Mỗi ngày sau hội nghị, Khang Sinh đến phòng khách sạn của Phu nhân Mao và cập nhật tin tức cho cô.

Hãy chú ý đến thời điểm, Khang Sinh nói. Con lốc rồng đang đến. Nó đã tới gần. Mao sắp tấn công và đó sẽ là kết thúc của Lưu. Hãy xem, Mao càng tạo ra nhiều kẻ thù thì ông ấy càng nhanh chóng quay sang cô.

Không một lời báo trước, Mao trở về Bắc Kinh vào tháng Chín. Ông triệu tập một cuộc họp Bộ Chính trị và tuyên bố cách chức Bộ trưởng Quốc phòng, Nguyên soái Bành Đức Hoài.

Không có một phiên điều trần nào về quyết định này. Mao đưa ra quyết định như thể đó là quyền của mình. Như cởi một chiếc giày ra khỏi chân. Trước khi các thành viên Bộ Chính trị có cơ hội phản ứng, Nguyên soái Bành đã bị thay thế bởi môn đồ của Mao, Nguyên soái Lâm Tiêu, một người ca ngợi Mao như một vị thần sống và đang cố gắng biến Quân Giải phóng Nhân dân thành «Đại Học đường Tư tưởng Mao Trạch Đông».

Nguyên soái Lâm Tiêu là một nhân vật quen thuộc với tôi. Tôi đã biết từ Mao rằng Lâm Tiêu đã thắng những trận then chốt trong cuộc nội chiến và là một người có chiến thuật tuyệt vời. Tôi không đề cập rằng tôi thấy những chiến thuật gần đây của ông ta khá là lộ liễu. Ông ta là người hô to *Vạn tuế Chủ tịch Mao* to nhất. Nhưng cuộc đời thật lạ lùng. Ông ta cũng chính là người ra lệnh đánh bom đoàn tàu của Mao. Trong tương lai, Mao sẽ đề bạt ông ta làm người kế vị và cũng sẽ ra lệnh ám sát ông ta ngay tại dinh thự của chính mình.

Về thể chất, Nguyên soái Lâm vốn luôn yếu ớt - trái ngược với tên của ông, có nghĩa là Chúa tể Rừng xanh. Ông ta gầy đến mức có thể bị gió thổi bay. Vợ ông, Ye, đã nói với tôi rằng ông ta không thể chịu được ánh sáng, âm thanh hay nước. Như một chiếc bình ngàn năm tuổi, ông ta mục nát bởi hơi ẩm trong không khí. Ông ta có một đôi mắt hình tam giác và lông mày như cỏ. Ông ta cố che giấu dáng người mảnh khảnh trong bộ quân phục. Tuy vậy, người ta vẫn có thể nhận ra sự ốm yếu của ông ta qua cái cổ mảnh như tre và cái đầu lệch như thể nó quá nặng so với cái cổ.

Thế mà, giờ đây, cô lại được truyền cảm hứng bởi Lâm Tiêu. Cách ông ta lấy lòng Mao. Nó thật đơn giản và trẻ con. Nó có tác dụng và hiệu quả rất lớn. Lâm Tiêu tăng bốc một cách trơ trẽn. Trong lời tựa cho ấn bản thứ hai của *Cuốn sách nhỏ màu đỏ Trích dẫn Mao*, ông ta gọi Mao là nhà Mác-xít vĩ đại nhất mọi thời đại. *Chủ tịch Mao bảo vệ và phát triển chủ nghĩa quốc tế, chủ nghĩa Mác và chủ nghĩa Lenin. Một câu nói của Chủ tịch Mao bằng mười nghìn câu của người khác. Chỉ có lời nói của Mao phản ánh chân lý tuyệt đối. Mao là thiên tài được sinh ra từ thiên đường.*

Cô đã tìm thấy sự tương đồng giữa Lâm Tiêu và Khang Sinh khi nói đến việc tâng bốc Mao. Lâm và Khang không hợp nhau. Cô quyết định rằng vì tương lai của chính mình, cô sẽ thấp hương ở cả hai ngôi đền của họ.

Đã lâu lắm rồi Mao mới yêu cầu tôi đến gặp. Khi cuối cùng cũng được mời, tôi thấy rằng Thụ trai Chi Cúc đã thay đổi diện mạo. Những khóm cúc từng mọc hoang dã giờ đã mất đi sức sống rực lửa ngày nào. Các loài cây trông có vẻ đã được thuần hóa, được cắt tỉa đồng đều, thẳng tắp như những người lính. Ông ấy thậm chí không thèm chào hỏi khi tôi bước vào. Ông ấy vẫn mặc bộ đồ ngủ. Trước mặt tôi là một người đàn ông 69 tuổi hói đầu, mấy ngày chưa tắm. Khuôn mặt ông như một bức vẽ bị nhoè - chẳng có một đường nét rõ ràng. Ông khiến tôi nhớ đến một họa quan với khuôn mặt nửa đàn ông nửa đàn bà. Dù vậy, trái tim tôi vẫn loạn nhịp.

Đó là buổi trưa. Ông ấy có vẻ thư thái. Ngồi đi, ông nói, như thể chúng tôi vốn luôn thân thiết. Đồng chí Khang Sinh nói với tôi rằng đồng chí có một ý tưởng quan trọng mà tôi nên nghe.

Những lời đã nằm sẵn trên đầu lưỡi. Tôi đã chuẩn bị cho điều này. Tôi đã diễn tập cảnh này cả trăm lần. Nhưng tôi vẫn căng thẳng. Có thật là tôi đang tìm cách

trở lại bên ông ấy ?

Thưa Chủ tịch, cô ấy bắt đầu. Ngài đã chỉ ra tại Hội nghị lần thứ tám của Kỳ họp thứ mười rằng có xu hướng sử dụng văn học làm vũ khí để tấn công Đảng Cộng sản. Tôi hoàn toàn tán thành. Tôi tin đó là ý đồ của kẻ thù chúng ta.

Ông ấy không biểu lộ cảm xúc.

Cô tiếp tục như thể một lần nữa lại là Nora trên sân khấu. Tôi đã chú ý đến một vở kịch gần đây rất thịnh hành. Tôi nghĩ vở kịch đã được sử dụng như một vũ khí chống lại Ngài.

Nó tên là gì ?

Hải Nhụy bị cách chức.

Ta biết câu chuyện đó. Là về quan án Hải Nhụy thời nhà Minh dưới triều vua Gia Tĩnh.

Vâng, chính xác. Câu chuyện kể về việc Hải Nhụy liêu mất chức quan để lên tiếng vì dân chúng và cách ông anh dũng chống lại hoàng đế rồi bị thanh trừng.

Ta hiểu rồi. Đôi mắt Mao nheo lại. Tác giả là ai ?

Phó thị trưởng Bắc Kinh, giáo sư sử học Ngô Hàn.

Mao trở nên im lặng.

Cô quan sát thấy một sự thay đổi từ từ diễn ra trên nét mặt ông. Những nếp nhăn của ông giãn ra rồi co lại, đôi mắt trở thành một đường thẳng. Cô cảm nhận được thời cơ và quyết định chọc sâu hơn vào dây thần kinh nhạy cảm nhất của ông.

Thưa Chủ tịch, Ngài đã bao giờ nghĩ đến điều này chưa - tại sao lại là Hải Nhụy ? Tại sao lại là một anh hùng bi kịch ? Tại sao lại là cảnh hàng trăm người nông dân quỳ xuống tiễn biệt ông khi ông bị giải đi đây ? Nếu đó không phải là tiếng kêu thay cho Nguyên soái Bành Đức Hoài, thì là cái gì ? Nếu không phải ngầm nói Ngài là hoàng đế xấu xa Gia Tĩnh, thì là gì ?

Mao đứng dậy đi tới đi lui. Khang Sinh đã nói với tôi về vở kịch này rồi, ông đột nhiên quay lại nói. Sao đồng chí không thử điều tra giúp tôi ? Mang về cho tôi những gì đồng chí tìm thấy càng sớm càng tốt.

Vào khoảnh khắc đó, tôi nghe thấy trong đầu một khúc hát quen thuộc.

*Ôi thiếu nữ trong lầu son
Dịu dàng với nỗi lòng chứa yêu thương
Như con đom đóm vàng óng
Trong thung lũng sương
Lặng lẽ toả ra
Sắc màu hư ảo
Linh hồn trong giờ khắc bí mật
Với rượu ngọt ngào như tình yêu
Tràn ngập lầu nàng*

Sau báo cáo của cô, Mao mất đi vẻ điềm tĩnh.

Tôi năm quyền mười bốn năm rồi, ông gầm lên. Và những kẻ chống đối tôi chưa bao giờ ngừng âm mưu. Chúng làm tôi kiệt sức. Tôi đã trở thành Viên Minh Viên - chỉ còn là cái khung rỗng. Chúng đề nghị tôi nghỉ ngơi để chúng có thể cấu kết bè phái khi tôi vắng mặt. Tôi đúng là kẻ ngốc ! Các vị trí quan trọng đã được lấp đầy bởi người của chúng. Tôi thậm chí còn không thể liên lạc được với văn phòng thị trưởng.

Cô nhiệt tình đáp lại, Vâng, thưa Chủ tịch, đó chính xác là lý do tại sao vở kịch *Hải Nhụy bị cách chức* trở nên ăn khách - bọn chúng đã âm mưu toàn bộ sự việc. Các nhà phê bình đã dàn dựng việc quảng bá cho vở kịch. Bên cạnh Ngô Hàn, chúng còn bao gồm Liêu Mộc Sa và Đặng Thác, những học giả có ảnh hưởng nhất

nước ta.

Mao châm một điều thuốc và đứng dậy khỏi chiếc ghế mây. Ánh mắt ông mềm mại đi một chút. Giang Thanh, ông nói, nhiều người nghĩ đồng chí là kẻ hay xen vào chuyện người khác, là người tầm nhìn hạn hẹp và tình cảm quá mạnh. Nhưng đồng chí đang nhìn rất rõ ràng... Đã tám năm rồi, Phó Chủ tịch Lưu điều hành đất nước. Hẳn ta đã thiết lập một mạng lưới rộng khắp. Ngô Hàn chỉ là khẩu súng được kẻ khác chĩa.

Các diễn viên chính thì vẫn chưa xuất hiện, cô nhận xét.

Cứ để chúng đến. Sáng nay tôi đã đọc một bài báo do Khang Sinh gửi cho tôi. Nó được viết bởi ba người đàn ông mà đồng chí vừa nhắc đến. Chúng có tự gọi mình là Tam gia thôn không ?

Vâng. Một trong những bài báo có tựa đề là «Chuyên nói suông» không ?

Ông gạt đầu. Đó là một cuộc tấn công !

Cô tự nhủ mình phải kiên nhẫn. Cô nhìn thấy bàn tay đang hoạt động để thay đổi số phận mình. Cô nghiêng người về phía ông, giọng nói nghẹn ngào nước mắt. Thừa Chủ tịch, kẻ thù của Ngài đang chuẩn bị hãm hại

Ngài.

Ông quay sang cô và mỉm cười.

Không thể chịu nổi ánh nhìn của ông, cô quay đi.

Nếu có một nghề nào đó tôi đã tinh thông trong đời, thì đó là nghề đập vỡ những hạt dẻ người, ông đột nhiên nói. Càng cứng càng tốt.

Tôi sẵn sàng chiến đấu bên cạnh Ngài, thưa Chủ tịch.

Đồng chí có ý tưởng gì không ?

Có.

Hãy nói tôi nghe.

Cô bắt đầu mô tả về các đoàn văn công của mình, mô tả những vở kịch cô đang thực hiện. Tất cả các nhân vật đều mang tính biểu tượng. Mặc dù điều kiện sáng tạo còn nghèo nàn - chẳng hạn, diễn viên làm việc trong sân sau và dùng đồ dùng nhà bếp làm đạo cụ - lòng tận tụy, nhiệt tình và tiềm năng của họ là rất lớn. Cô nói với ông rằng cô sẵn sàng đưa đoàn kịch đến Bắc Kinh để trình diễn cho ông xem.

Hãy tránh xa Bắc Kinh, ông chỉ thị. Hãy làm ở Thượng Hải. Hãy nói chuyện với người bạn của tôi, Kha Khánh Thụ, thị trưởng Thượng Hải, để xin kinh phí dàn dựng. Ông ấy trung thành. Bản thân tôi sẽ ra ngoài ủng hộ đồng chí nhưng như vậy sẽ quá lộ liễu. Hãy đến gặp Kha với lời nhắn của tôi. Đồng chí đại diện cho tôi. Hãy tìm những nhà văn mà đồng chí tin cậy. Kêu gọi một cuộc lên án và phê bình toàn quốc đối với vở *Hải Nhụy bị cách chức*. Đó sẽ là một quả bóng thăm dò. Nếu có phản hồi, chúng ta sẽ bớt lo lắng. Nhưng nếu không có phản hồi, chúng ta sẽ gặp rắc rối.

Cô không thốt nên lời, vui mừng đến mức cảm thấy mình phải chào tạm biệt để che giấu cảm xúc.

Ông rút một hơi thuốc và tiến cô ra đến cửa. Đợi một chút, Giang Thanh, ông nói và chờ cho đến khi cô chú ý hoàn toàn. Đồng chí đã phàn nàn rằng tôi đã nhót đồng chí trong lòng. Đồng chí có thể đã đúng. Đã hơn hai mươi năm rồi, phải không ? Hãy tha thứ cho tôi. Tôi đã bị buộc phải làm vậy. Tôi đang ở trong một vị trí khó khăn. Dù sao đi nữa, tôi đang chấm dứt điều đó. Đồng chí đã trả giá đủ rồi. Giờ hãy bước ra thế giới và phá vỡ lời nguyền.

Cô ném mình vào ngực ông.

Ông ôm lấy cô và vỗ về.

Trong nước mắt của cô, bình minh dần dần phô bày vẻ phi thường của nó.

Thư ký nói với tôi rằng Thị trưởng Kha đã đến sớm hai tiếng để chờ tôi tới. Đó là một nghi thức. Để thể hiện sự lịch sự của ông ta. Tôi nói với thư ký rằng tôi đánh giá cao sự hiếu khách của thị trưởng.

Chiếc xe êm ái đưa tôi đến số 1245 đường Hoa Sơn. Thị trưởng Kha ngồi cạnh tôi và ghi lại từng lời tôi nói. Tôi gửi lời hỏi thăm của Mao đến ông ta và nói rằng tôi cần tìm nhà văn.

Chẳng lẽ ở Bắc Kinh, bà không tìm được nhà văn giỏi sao ? Chẳng lẽ hoàng thành lại không thu hút được những trí tuệ tinh anh ?

Tôi mỉm cười. Một nụ cười thể hiện sự bí mật tuyệt đối. Một nụ cười mà Thị trưởng Kha đọc được và hiểu. Vị thị trưởng xuất thân nông dân và có cái đầu khiến tôi nhớ đến một củ hành. Ông ta mặc một bộ trang phục vải bông trắng. Một đôi dép quai hậu vải đen. Một bộ trang phục mà các đảng viên mặc để thể hiện nguồn gốc cách mạng của họ. Chồng giày da có nghĩa là chồng tư sản. Tôi chắc chắn ông sẽ đạt được những kết quả

khiến Mao hài lòng, tôi nói. Tôi đề ông ta có thời gian, đề ông ta đếm các ngón tay và tính toán biên lợi nhuận của mình.

Thị trưởng Kha yêu cầu tôi trả lời một câu hỏi. Một câu hỏi và thế thôi. Tôi gật đầu. Có phải các nhà văn ở Bắc Kinh không còn đáng tin cậy nữa ?

Tôi không nói một lời.

Ông ta hiểu rồi. Hiểu rằng Mao coi Thượng Hải là căn cứ địa mới của mình. Hiểu rằng Mao sẵn sàng san bằng Bắc Kinh.

Sáng hôm sau, Thị trưởng Kha gọi điện và nói rằng ông ta sẽ cử một nhà văn tên là Xuân Kiều đến biệt thự của tôi. Xuân Kiều là tổng biên tập của tờ báo *Văn hội Thượng Hải*. Ông ấy là người giỏi nhất mà tôi từng biết, ông ta nói.

Hãy chuyển lời chào nồng nhiệt nhất của Chủ tịch đến đồng chí Xuân Kiều, tôi nói.

Hai giờ sau, Xuân Kiều đến. Chào mừng bà đến Thượng Hải, Phu nhân Mao. Ông ta cúi người bắt tay tôi. Ông ta gầy như que củi và là một người hút thuốc. Chỉ sau vài phút trò chuyện, tôi thấy đầu óc ông ta sắc bén như kéo.

Thượng Hải có thể làm bất cứ điều gì bà muốn. Ông ta cười để lộ tất cả các răng.

Đêm đầu tiên ở Thượng Hải, tôi khó ngủ. Thành phố này gợi nhớ cho tôi về chuyện tôi từng đau khổ vì Đường Nạp và Đan như thế nào và tôi khao khát sự chú ý của Quân Lý ra sao. Không có một chút da lành lặn nào trên cơ thể tinh thần của tôi. Tôi đã chiến đấu với số phận anh dũng biết bao. Tuổi trẻ của tôi là một đồng lửa trại rực rỡ với những loại thảo mộc của đam mê tỏa mùi hương nồng nàn. Tôi chưa bao giờ quên được mùi hương của Thượng Hải.

Đêm đó vừa ngọt ngào vừa đắng cay và đầm nước mắt. Tôi không thể không nhớ lại quá khứ. Nỗi đau của tôi. Sự đấu tranh, cảm giác bị vướng vào chính ruột gan của mình, co rúm lại, nhưng không thể phản kháng. Từ từ, con đường đất của ký ức biến mất vào vệt phẳng lặng của đường chân trời. Tôi nhìn những tình cảm của mình cháy rụi và tôi rắc tro tàn của chúng. Tôi nhận ra rằng nếu tôi không thể sống một cuộc đời chăm sóc những vườn nho của mình dưới ánh mặt trời, thì tôi phải học cách tin vào bản năng của chính mình. Theo nghĩa đó, tôi thực sự xứng với cái tên của mình. *Giang Thanh. Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam* (Xanh xuất phát từ lam màu xanh lam, nhưng xanh hơn lam).

Xuân Kiều chứng tỏ là một lựa chọn tốt. Hấn có một nhận thức rõ ràng về con người tôi. Hấn đối xử với tôi như ngang hàng với Mao. Với sự tôn trọng như nhau, hấn chiến đấu cho những ý tưởng, suy nghĩ của tôi và mở rộng sức mạnh của tôi. Người ta nói rằng hấn không bao giờ cười. Nhưng khi nhìn thấy tôi, hấn nở rộ như một bông hồng. Đằng sau cặp kính dày của hấn, đôi mắt trông giống như những con nòng nọc. Đồng tử không bao giờ yên. Hấn nói với tôi rằng tôi đã cho hấn một cuộc sống mới. Tôi nghĩ hấn muốn nói một cái thang lên thiên đường chính trị. Hấn nói với tôi rằng hấn đã chờ đợi một khoảnh khắc như thế này trong nhiều năm. Hấn sinh ra để cống hiến đời mình cho một lý tưởng, để trở thành một vị thủ tướng trung thành của một hoàng đế.

Cô ấy đánh giá cao bài bình luận của Xuân Kiều. Ngày này qua ngày khác, tờ báo của hấn gọi cô là «người cầm cờ đỏ» và «lực lượng bảo vệ chủ nghĩa Mao». Các bài báo liệt kê những việc làm của cô như một nhà cách mạng và trợ thủ đắc lực nhất của Mao. Xuân Kiều đặt trọng tâm vào sự chống đối ngày càng tăng của Mao. «Nếu không có một thiên thần hộ mệnh như Đồng chí Giang Thanh, tương lai của Trung Quốc sẽ tan vỡ.»

Tiếng trống giục giã. Nữ diễn viên bắt đầu hâm nóng vai diễn của mình. Bắt đầu tìm cách gây ảnh hưởng đến người khác, cô không nhận ra mình dễ bị ảnh hưởng bởi chính tuyên truyền của mình đến thế nào. Cô chưa bao giờ thiếu nhiệt huyết. Cô bắt đầu thể hiện vai diễn của mình trong cuộc sống hàng ngày. Nó trở thành phong cách của cô khi mở đầu các bài phát biểu bằng những lời lẽ này : *Đôi khi tôi cảm thấy quá yếu ớt để giữ bầu trời của Chủ tịch Mao, nhưng tôi buộc mình phải đứng lên, bởi giữ vững Mao là giữ vững Trung Quốc ; chết vì Mao là chết vì Trung Quốc.*

Cô ấy càng nói, càng nhanh chóng hòa nhập vào vai diễn của mình. Chẳng mấy chốc không còn sự khác biệt. Giờ đây, cô không thể mở miệng mà không nhắc đến việc Vị Cứu Tinh vĩ đại của Nhân dân Mao đang gặp nguy hiểm. Cô thấy cụm từ đó gắn kết cô với khán giả - nữ anh hùng liều mạng vì huyền thoại. Chính cô cũng cảm động khi lặp lại những câu nói đó. Một lần nữa cô lại ở trong hang động của Mao ; một lần nữa cô cảm thấy bàn tay của ông bò lên trong áo cô ; và một lần nữa niềm đam mê tìm đường trở lại với cô.

Cô trở nên tràn đầy năng lượng và khỏe mạnh. Phản ứng của công chúng đối với truyền thông rất cuồng nhiệt. Bất cứ nơi nào cô đến, cô đều nhận được sự chào đón và

ngưỡng mộ. Giới nghệ thuật và sân khấu Thượng Hải đến ủng hộ cô. Những tài năng trẻ xếp hàng dưới chân cô và cầu xin cơ hội được dâng hiến cuộc đời mình. Hãy dành tặng phẩm của các bạn cho Chủ tịch Mao, cô nói. Cô vỗ vai họ và bắt tay họ một cách trìu mến. Không lãng phí thời gian, Xuân Kiều phát triển những người trung thành và hình thành cái mà hần gọi là Căn cứ Đỏ Hiện đại của Phu nhân Mao.

Trong quá trình tái tạo lại bản thân, cô nghiên cứu các bài viết của Xuân Kiều và đọc thuộc lòng những câu nói của hần tại các cuộc mít tinh công cộng. Vào tháng Năm, cô trở lại Bắc Kinh để kiểm tra tình hình của Mao.

Chồng tôi không có ở đó. Ông ấy đã đi về phía nam và biến mất trong phong cảnh tươi đẹp của Tây Hồ. Khi tôi gửi cho thư ký của ông ấy một bức điện yêu cầu được gặp và báo cáo tiến triển của tôi, ông ấy gửi cho tôi một bài thơ về hồ nổi tiếng như một lời đáp.

*Nhiều năm trước tôi đã thấy bức tranh về nơi này
Tôi không tin có cảnh sắc như vậy tồn tại dưới gầm
trời*

*Hôm nay tôi đi ngang qua hồ
Tôi kết luận rằng bức tranh kia cần phải được sửa
sang*

Tôi cảm thấy rằng cuối cùng ông ấy có thể đã sẵn sàng mở lòng lại với tôi. Tôi không bao giờ có thể quên bài thơ ông gửi cho Phương Linh và nó đã làm tôi đau đớn biết bao. Những trinh nữ, tôi có thể tha thứ. Phải, tôi đã oán giận ông, nhưng tôi chưa bao giờ căm thù ông. Ngay cả trong những thời khắc tồi tệ nhất của tôi, tôi chưa bao giờ mong muốn ông bị lật đổ. Trời xanh xoay chuyển lạ lùng. Giờ đây, ông ấy được đặt trước mặt tôi để được giúp đỡ. Tôi chưa bao giờ mê tín cho đến bây giờ.

Chúng tôi đang lênh đênh trên Tây Hồ. Đó là một mùa thu vàng. Lau sậy dày đặc và cây hương bồ đua nhau mọc. Bờ đê được lót bằng những hàng liễu rủ. Một phần mặt hồ được phủ kín bởi những lá sen. Nổi với bờ bằng một cây cầu là những đình tạ các kiểu kiến trúc được xây dựng qua các triều đại. Nơi đây có những tảng đá lạ mắt và được bao quanh bởi cây dương, đào và mơ. Cây Cầu Gãy nổi tiếng được làm bằng đá cẩm thạch trắng và đá granit, có thân mỏng, hình vòm như một dải lụa.

Không có ai khác ngoài hai chúng tôi.

Mao dường như bị cuốn hút bởi vẻ đẹp. Một lúc sau, ông nâng cằm lên để cảm nhận ánh nắng mặt trời trên khuôn mặt.

Ký ức của tôi ủa về. Những ngày ở Diên An và trước đó. Tôi rơi nước mắt. Không phải vì tình yêu mà vì những gì tôi đã phải chịu đựng. Cái cách mà tôi một lần nữa tự giải cứu chính mình. Sự chiến thắng của ý chí và sự từ chối từ bỏ của tôi.

Anh đã kể cho em nghe lần đầu tiên anh biết đến Tây Hồ như thế nào chưa ? Mao đột nhiên lên tiếng, mắt tập trung vào một ngôi đình xa xa. Đó là từ một cái bình gốm sơn vẽ chất lượng kém do một người họ hàng lớn tuổi đã từng đến thăm nơi này mang đến cho anh. Hình in trên bình là một bản đồ về những điểm nổi bật của hồ. Mặt nước, cây cối, đình tạ, đền miếu, cầu cống và hành lang. Tất cả đều được minh họa rõ ràng và kèm theo những nhan đề thanh tao. Là một cậu bé nhà quê, anh ít có cơ hội được xem tranh ảnh nên đã mang cái bình vào phòng và nghiên cứu nó. Qua nhiều năm, anh trở nên quen thuộc với các cảnh vật đến nỗi chúng đi vào giấc mơ của anh. Khi sau này thăm hồ với tư cách là một người đàn ông trưởng thành, anh cảm thấy đó là một nơi anh biết rất rõ. Nó giống như bước lại vào những giấc mơ xưa cũ của anh.

Cái gì ? Có ai dám không nghe theo Chủ tịch Mao sao ? giọng của Xuân Kiều đầy sừng sốt.

Giang Thanh hơi nghiêng cằm, giọng trở nên bí hiểm. Tôi có được sự ủng hộ hoàn toàn của Chủ tịch Mao để phản công.

Bà lặp lại câu nói đó như thể đang thưởng thức âm thanh của chính lời mình.

Sự ủng hộ hoàn toàn ! Xuân Kiều thở ra và vỗ tay.

Đây là phân tích của tôi về tình hình, Giang Thanh tiếp tục. *Hải Thụy từ quan* là then chốt.

Xuân Kiều ngả người ra sau và dùng tay vuốt tóc. Vì bà, phu nhân Mao, tôi sẵn sàng nhúng bút bằng chính nước não của mình.

Bà đưa tay ra để ông bắt, rồi nhẹ nhàng thì thầm vào tai ông : Chẳng bao lâu nữa, các ghế trong Bộ Chính trị sẽ bỏ trống và phải có người ngồi vào đó.

Tôi không uống rượu, nhưng hôm nay tôi muốn cho thấy tôi đặt sinh mạng mình vào tay ông. Nào, Xuân Kiều, cạn ly !

Chúng tôi uống mai tai. Đã quá nửa đêm. Tinh thần vẫn còn cao. Chúng tôi đang hoàn tất các chi tiết của kế hoạch. Chúng tôi đang chọn đồng minh cho chiến dịch này.

Xuân Kiều đề xuất đệ tử của mình, Diêu Văn Nguyên, hiện là trưởng Cục Tuyên truyền ở Thượng Hải. Tôi đã đề ý đến người đàn ông này. Ông ta bắt đầu thể hiện tài năng chính trị từ thời phong trào chống hữu. Ông ta nổi tiếng với việc phê phán cuốn sách *Nhân loại* của Ba Kim. Ông ta là một vũ khí hạng nặng. Người ta gọi ông là «Gậy Vàng». Cây bút của ông ta đã hạ gục nhiều nhân vật tưởng chừng không thể lay chuyển.

Tốt ! tôi đáp. Chúng ta cần những cây gậy vàng. Gậy sắt và gậy thép. Đối thủ của chúng ta là hổ răng thép.

Cuộc gặp tiếp theo của bà với Mao đã làm xoay chuyển bánh xe lịch sử.

Ngày 10 tháng 11 năm 1965. Tầm màn sử thi của Đại Cách mạng Văn hóa Vô sản vén lên. Ban đầu, nó yên ắng như thủy triều đang đổi hướng. Âm thanh từ xa dần dần vọng đến. Sau tám tháng chuẩn bị suốt ngày đêm, Giang Thanh, Xuân Kiều và Diêu Văn Nguyên hoàn thành bản thảo của họ có tựa đề «Vở kịch *Hải Nhụy bị cách chức*».

Mao xem xét và sửa đổi bản thảo. Một tuần sau, nó xuất hiện trên tờ Văn Hối của Thượng Hải.

Không một ai, từ Bộ Chính trị đến đại hội, xem bài báo này một cách nghiêm túc. Không ai bàn tán về nó. Không tờ báo nào khác in lại nó. Như một hòn đá ném vào giếng cạn, không một âm thanh.

Giang Thanh bước vào thư phòng của Mao vào ngày thứ mười chín sau khi bài báo được công bố. Cô cố che giấu sự phấn khích của mình.

Sự kháng cự là rõ ràng, cô bắt đầu. Giọng cô được kiểm soát chặt chẽ. Đó là một sự im lặng có tổ chức.

Chồng tôi quay về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài. Hồ Trung Nam Hải đang tắm mình trong ánh trăng sáng. Biển cây được phủ lên mình những tia sáng bạc. Những cái bóng đen như nhung. Không xa lắm, giữa làn sương mù, là những đỉnh tạ của Dương Đài và Phụng Hoàng, nơi mỗi ngọn cỏ, cây gỗ, viên gạch và miếng ngói đều kể một câu chuyện.

Chính nơi đây Hoàng đế Quang Tự đã bị Thái hậu giam giữ làm con tin. Mao đột nhiên lên tiếng như ông vẫn thường làm. Phó Chủ tịch đầu tiên của Trung Hoa Dân Quốc, Lý Hồng Chương, cũng bị quản thúc tại gia ngay tại chỗ này. Em có nghĩ chúng dám không ?

Chúng ta đã sẵn sàng để hành động rồi, thưa Chủ tịch. Sức khỏe của Ngài là vận mệnh của quốc gia.

Em đã in bài báo thành sách tay chưa ? Mao hỏi.

Em có in, nhưng các hiệu sách ở Bắc Kinh không mấy mặn mà. Chỉ có ba ngàn bản được nhập một cách miễn cưỡng - so với tác phẩm *Tu dưỡng của người Cộng sản* của Phó Chủ tịch Lưu, đã bán được sáu triệu bản.

Em có báo cáo tình hình với người đứng đầu Cục Văn hóa, Lục Định Nhất không ?

Em có. Nhận xét của ông ta là «Đó là một vấn đề học thuật.»

Mao đứng dậy và nhổ bã trà từ trong miệng ra. Đả đảo Cục Văn hóa và Ủy ban Thành ủy Bắc Kinh ! Hãy khuấy động cả nước. Hãy bảo quần chúng làm rung chuyển thuyền của kẻ thù. Cuộc cách mạng được tiếp thêm sinh lực.

Đơn đặt hàng của ông đã được thực hiện.

Cặp đôi quyền lực nhất Trung Quốc sử dụng quyền lực của họ đến mức tối đa. Thông qua truyền thông, Mao phát động phong trào. Các tờ báo trích lời Mao : *Hãy để Cách mạng Văn hóa là một quá trình thanh*

lọc tâm hồn. Trật tự cũ phải bị loại bỏ. Một công nhân chân đất phải có quyền vào rạp hát miễn phí ; một đứa con ốm yếu của nông dân phải được chăm sóc y tế như một tỉnh trưởng ; một đứa trẻ mồ côi phải có thể đạt được nền giáo dục cao nhất ; và người già, người tàn tật, người khuyết tật phải được chăm sóc y tế công miễn phí.

Chỉ trong vài tháng, việc tạo ra hỗn loạn trở thành lối sống. Cướp bóc không những được khuyến khích, mà còn được gọi là hành động «giúp một người thoát khỏi sự cám dỗ tà ác.» Làm theo lời dạy của Mao trở thành một nghi lễ, một tôn giáo. Trong hệ thống tuyên truyền suốt 24 giờ của Phu nhân Mao, không còn gì sót lại của Mao ngoài việc được thần thánh hóa như Đức Phật.

Sau những bức tường dày của Tử Cấm Thành, Mao soạn thảo khẩu hiệu để kích động quần chúng. Như một hoàng đế, ông ta ban hành các sắc lệnh. Hôm nay là : «Mọi người đều bình đẳng trước chân lý», và ngày mai là : «Hoan nghênh các binh sĩ tiếp quản việc lãnh đạo các trường học.» Các thống đốc và thị trưởng - đặc biệt là thị trưởng Bắc Kinh, Bành Chân, và người đứng đầu Cục Văn hóa, Lục Định Nhất, trở nên mất phương hướng. Tuy nhiên, Mao buộc họ phải lãnh đạo nhân danh Bộ Chính trị. Trong khi đó, Khang Sinh được Mao

giao nhiệm vụ giám sát hoạt động của thị trưởng.

Giang Thanh được cử đi «châm lửa khắp nơi.»

Cô có thể làm rối tung mọi thứ, Khang Sinh nói với cô ta. Nếu có gì sai, Mao sẽ luôn đứng sau ủng hộ cô. Tình hình của tôi thì khác. Tôi không có ai chống lưng. Tôi phải cẩn trọng.

Có sự chống đối. Nó đến từ Phó Chủ tịch Lưu và người bạn của ông ta là Phó Thủ tướng Đặng Tiểu Bình. Nếu Mao luôn coi Lưu là đối thủ, thì ông lại coi Đặng là một nhân tài quý giá. Mao từng nói «cái lọ nhỏ» của Đặng chứa đầy những điều kỳ diệu. Được giáo dục ở Pháp, Đặng đã nếm trải chủ nghĩa tư bản và yêu thích nó. Người đàn ông ấy nói ít nhưng làm nhiều. Ông ta đứng về phía Phó Chủ tịch Lưu trong việc ủng hộ các chương trình tư bản chủ nghĩa. Vào ngày 5 tháng 2, một ngày lạnh giá, ông và Lưu quyết định tổ chức một cuộc họp Bộ Chính trị để thảo luận về bản báo cáo khẩn cấp của Thị trưởng Bắc Kinh Bành Chân, «Báo Cáo».

Điểm chính của báo cáo là làm rõ sự nhầm lẫn mà vở kịch «Về vở kịch *Hải Nhụy bị cách chức*» của Phu nhân Mao đã gây ra. Mục tiêu là thu hẹp phạm vi phê bình vào trong khuôn khổ học thuật, Bành Chân nói. Kết thúc cuộc họp, Bành Chân đề nghị Lưu và Đặng Tiểu

Bình cùng ký một lá thư ủng hộ «Báo Cáo». Ngày hôm sau, cả lá thư và bản báo cáo đều được trình lên Mao.

Chồng tôi không bày tỏ sự phản đối nào đối với «Báo Cáo». Trên thực tế, ông không bao giờ cho phép mình rơi vào vị thế phải đưa ra một câu trả lời trắng đen rõ ràng. Mao hiểu rằng việc bác bỏ sẽ đồng nghĩa với việc bác bỏ chín mươi phần trăm các thành viên trong nội các của ông. Mao sống để đóng vai vị cứu tinh, chứ không phải đao phủ.

Trong tương lai, Mao sẽ luôn được nhớ đến vì những việc làm tốt của mình. Ví dụ, câu chuyện lan rộng về việc ông tham dự lễ tang Nguyên soái Trần Nghị vào năm 1975. Việc ông xuất hiện trong bộ đồ ngủ đã chứng tỏ ông đã vội vã đến đó như thế nào. Người xem được dẫn dắt để tin vào sự chân thành trong nỗi đau buồn của Mao. Tuy nhiên, sự thật là Mao đã có thể cứu mạng vị nguyên soái bằng một tiếng «không» đơn giản để ngăn những người Vệ binh Đỏ tra tấn ông đến chết.

Điều này không có nghĩa là tôi có sự dè dặt về chiến thuật của chồng mình. Tôi ủng hộ ông ấy. Ông ấy là một người đàn ông vĩ đại, một người có tầm nhìn xa, người mơ một giấc mơ lớn cho đất nước mình. Mục tiêu của cách mạng là thiên đường. Tôi luôn hiểu rằng «Cách mạng là một giai cấp ném kẻ khác bằng hành

động bạo lực» - tất cả chúng tôi đều đã đặt mạng sống của mình vào cuộc.

Trò chơi vẫn tiếp tục. Mao chuẩn bị quét sạch phe đối lập. Trong các cuộc họp của Đảng, Mao mỉm cười và trò chuyện với Lưu Thiếu Kỳ và Đặng Tiểu Bình. Ông hỏi thăm gia đình họ và đùa về thói quen chơi bài poker của Đặng. Mao có khả năng giải giáp bằng lời nói, quyến rũ và khiến nạn nhân của mình từ bỏ nghi ngờ cho đến khi họ trở thành cánh cửa mở. Rồi ông ta ra tay.

Thị trưởng Bắc Kinh, Bành Chân, vô cùng vui mừng khi Chủ tịch Mao không có ý kiến gì về «Bản Báo Cáo». Ông ta cho rằng mình đã có được sự ủng hộ của Mao. Tin tức này khiến Phó Chủ tịch Lưu và Đặng Tiểu Bình yên tâm.

Tôi hiểu chồng mình. Ông có thể giả vờ ốm và rút lui, nhưng rồi sẽ trở lại và đánh úp kẻ thù. Đó chính là điều ông đang làm lúc này. Lên kế hoạch cho trận chiến, sắp xếp lại bàn cờ. Ông tin rằng tương lai của Trung Quốc đang bị đe dọa. Ông tin rằng mình đang đối đầu với một cuộc đảo chính, rằng quân đội đang nổi loạn. Ông tin rằng chỉ còn một lực lượng duy nhất trung thành với ông - đến từ các tỉnh phía Bắc, do nguyên soái ốm yếu Lâm Tiêu chỉ huy.

Trong nhiều năm, Lâm đã giở đủ trò để giành được sự ưu ái của Mao. Về hành vi của Lâm, đồng chí Nguyên soái La Nhưỡng Khanh không những ghê tởm mà còn chỉ trích ông ta là kẻ đạo đức giả.

Tôi biết Lâm thông qua Khang Sinh. Khang Sinh nói rằng Lâm Tiêu giống như một cô dâu đã chờ đợi ngày cưới của mình suốt cả cuộc đời, và giờ đây cô đã có được chiếc nhẫn.

Tôi đến thăm gia đình Lâm. Tôi nhắc đến Nguyên soái La. Tôi nói rằng La giờ đây là kẻ thù chung của chúng tôi.

Chuyện của bà là gì ? Lâm hỏi.

Tôi muốn có một chức vụ chính thức trong Đảng. Tôi nghĩ Nguyên soái La là bạn thân của chồng tôi, có thể sẽ sẵn lòng giúp đỡ. Tôi muốn quân đội tham gia vào Cách mạng Văn hóa.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Nguyên soái La từ chối tôi. Tôi còn xấu hổ không dám kể chi tiết - ông ta thậm chí không cho tôi mặc quân phục !

Không cần nói nữa, Phu nhân Mao. Tôi biết phải làm gì. Sao bà không đến tổng hành dinh của tôi và mở một buổi hội thảo ?

Ngày 20 tháng 2 năm 1966. Trong bộ quân phục mới tinh, Phu nhân Mao Giang Thanh đọc một bài phát biểu chống lại «Bản Báo Cáo». Đây là lần đầu tiên trong đời bà tổ chức một cuộc họp có sự tham dự của các nguyên thủ quốc gia và các tướng lĩnh quân đội. Bà bị hồi hộp, nhưng vẫn đầy tự tin. Sau đó, bà báo với Mao về những gì mình đã làm. Mao khen ngợi bà.

Kể từ đó, Lâm Tiêu và Phu nhân Mao Giang Thanh thường xuyên thăm viếng nhau. Họ lập một liên minh để loại bỏ kẻ thù chung của cả hai.

Sau bài phát biểu của tôi, tổng hành dinh của Lâm cho xuất bản một tập sách nhỏ. Tựa đề là *Tóm tắt các cuộc thảo luận do đồng chí Giang Thanh chủ trì và được đồng chí Lâm Tiêu bảo trợ*. Đây chính là nội dung bài phát biểu của tôi. Phụ đề là *Về vai trò của nghệ thuật trong quân đội*. Tóm lại, gọi là *Bản Tóm Tắt*.

Đồng chí Giang Thanh là đảng viên kiểu mẫu của Đảng ta, dòng chữ in trên trang bìa do Lâm viết. Bà đã có những đóng góp và hy sinh to lớn cho đất nước ta. Cuộc Cách mạng Văn hóa đã tạo cơ hội để bà thể hiện

tài năng lãnh đạo. Bà tỏa sáng như một tài năng chính trị.

Mao hài lòng với Bản Tóm Tắt. Tôi đã tuyên bố rằng Mao Trạch Tư là lý luận vĩ đại và duy nhất của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Trong bốn tuần tiếp theo, Mao gọi điện cho tôi bốn lần để đích thân chỉnh sửa *Bản Tóm Tắt*. Đến tháng Tư, Mao ra lệnh biến *Bản Tóm Tắt* thành sổ tay bắt buộc của mọi đảng viên Đảng Cộng sản.

Tôi chạm vào em bằng đôi tay này, tôi đặt chúng lên đôi má nóng bỏng của em để chúng được mát mẻ.

Tôi nhìn vào gương và ôm lấy chính mình vì những gì tôi đã trải qua. Bỏ kính ra, tôi thấy một đôi mắt sưng húp.

Tôi đã khiến em khóc, tôi đã khiến em yêu và tôi đã khiến em nhào lộn trên đầu ngọn dao. Em đã là chiếc quạt mùa đông, cái bếp lò mùa hè - không ai muốn em. Nhưng giờ thời của em đã điềm.

Vai diễn mới giúp tôi thấu hiểu hạnh phúc theo một ánh sáng khác. Nó vượt ra ngoài ham muốn và tình bạn, vượt ra ngoài khái niệm tình yêu thông thường. Tôi đã chạy khắp mặt đất trong hoang dã và biết rằng về bản

chất, mỗi con người đều cô đơn. Tôi đã quyết định gạt bỏ im lặng và đáp lại âm nhạc. Tôi đã biến mình thành một đài phun nước tràn trề nhựa sống.

Trong vùng đất trái tim tôi, mặt trời dữ dội của mùa hè vàng rực đang xuyên qua những tán lá.

Em có thấy những cành hoa huệ đứng xanh tươi và cao vút và những con ong thu nhặt mật từ một hàng cỏ ba lá vô tận không ?

Vào ngày 28 tháng 3, Mao chủ trì một cuộc họp bí mật trong thư phòng của ông. Những người tham dự duy nhất là Giang Thanh, Khang Sinh và Xuân Kiều. Mao gọi đó là một cuộc họp Bộ Chính trị mặc dù các thành viên chính thức của nó, Phó Chủ tịch Lưu, Thủ tướng Chu, Tổng Tư lệnh Chu Đức, Phó Thủ tướng Trần Vân và Đặng, đều bị loại trừ.

Cuộc họp kéo dài đủ ba ngày. Mao chỉ ra rằng báo cáo của Thị trưởng Bành đã thất bại trong việc thực hiện các nguyên tắc của Chủ nghĩa Cộng sản. *Đã đến lúc nổi dậy*, Mao chỉ thị. *Bộ Chính trị cũ không còn phục vụ cho cách mạng nữa. Đả đảo Cục Văn hóa và Ủy ban Thị trưởng Bắc Kinh. Hãy đày lũ quý đó xuống địa ngục và giải phóng lũ ma quỷ !*

Mao quay sang Xuân Kiều và hỏi sẽ mất bao lâu để sắp xếp các bài phê bình nhắm vào «Báo Cáo».

Ngày 2 và 5 tháng Tư, Xuân Kiều phúc đáp.

Trên *Nhân dân Nhật báo* và *Hồng Kỳ* ?

Phải, nó sẽ phục vụ cho một cuộc tấn công toàn quốc.

Cũng như Mao từng làm trong chiến trận, ông chỉ định Khang Sinh làm lực lượng dự bị. Hãy chắc chắn loại bỏ bất kỳ con chó nào dám chặn đường.

Sau cuộc họp, họ kiệt sức. Cô lặng lẽ quan sát ông. Ông ngồi trên chiếc ghế mây và ngả đầu vào tựa lưng. Nước mắt cô ứa ra. Cô cảm nhận được bước nhảy vọt của thời gian. Cô nhớ lại khoảnh khắc khi ông ngồi cùng tư thế ấy suy tư về cuộc chinh phục Trung Quốc. Cô yêu ông đến mức thở một cách cẩn thận, sợ làm phiền đến suy nghĩ của ông.

Cô lặng lẽ xem lại các ghi chép của cuộc họp. Sự im lặng trong phòng làm cô thích thú. Cô biết rằng ông cảm thấy thoải mái với cô. Như cách họ từng ở bên nhau ở Diên An. Sự mãn nguyện, sự cùng nhau.

Chúng ta hãy đi dạo trong Cung điện Mùa hè, ông đột nhiên nói và đứng dậy.

Cô lặng lẽ theo ông. Cô để ý thấy ông đang đi một đôi giày da mới. Cô nhớ ông ghét giày mới. Cô hỏi liệu ông có muốn đổi sang dép bông không.

Chúng không đau, ông giải thích. Tiểu Long đã là người giãn giày cho ta.

Điện Vân Tùng từng là một sân lớn với những cây cổ thụ. Có các cổng vòm ở phía đông, tây và bắc. Cũng có những phiến đá trụ được chạm khắc tinh xảo. Cặp đôi đi chậm rãi qua những tán cây. Giờ họ đang trên con đường hoàng gia trung tâm chạy song song với một hồ nước. Đó là con đường mà Hoàng đế Hàm Phong và Hoàng hậu Từ Hy từng dạo bước. Con đường hẹp và có bóng râm của những cây bách cao.

Cô theo bước chân ông. Sau một dặm, Bảo Tháp Lưu Ly Đa Bảo hiện ra. Tháp là một công trình bảy tầng, tám mặt cao hơn năm mươi foot. Nó được khảm từ đỉnh đến chân bằng gạch men màu xanh lam, xanh lục và vàng. Nhiều tượng Phật được chạm khắc tô điểm cho các viên gạch. Tháp nằm trên một bệ đá trắng và được đỉnh bằng một chóp mạ vàng.

Có một âm thanh du dương trong gió. Mao ngược nhìn. Từ đỉnh tháp treo những chiếc chuông đồng. Cô đến bên ông. Lau vầng trán ẩm ướt, cô khen ngợi sức

khỏe của ông. Ông không bình luận gì và bước vào tháp. Ông không dừng lại khi đi qua một tấm bia đá trên đó khắc BÀI CA TÁN TỤNG BẢO THÁP ĐA BẢO ĐƯỢC XÂY DỰNG HOÀNG GIA Ở VẠN THỌ SƠN. Các ký tự bằng tiếng Hán, Mãn Châu, Mông Cổ và Tây Tạng. Ông dừng lại trước các pho tượng Phật.

Tháng này tôi đã đến đây hai lần rồi, ông đột nhiên nói. Tôi đến để xem liệu tôi có thể kết nối sự thấu hiểu giữa người xây tháp này và chính tôi.

Giọng ông trầm thấp và cô hầu như không nghe thấy. Nhưng cô không nói gì.

Ông tiếp tục. Câu hỏi của tôi là, Tại sao người ta lại đặt hơn chín trăm pho tượng Phật trên bề mặt của ngôi đền nhỏ bé này ? Động cơ của hấn là gì ? Là thứ điên rồ nào ? Hấn có phải hoảng sợ không ? Cái gì đã đuổi theo hấn ? Đó là một vị trí nguy hiểm để làm việc. Hấn có thể ngã bất cứ lúc nào. Hấn có lẽ đã ngã như vậy. Tại sao ? Dường như đối với tôi, Đức Phật là sự bảo vệ của hấn - hấn càng xây nhiều, hấn càng nghĩ mình được bảo vệ tốt hơn. Hấn hấn đã bị ám ảnh bởi ý tưởng này. Hấn hấn đã hết hơi trong cuộc đua với chính mình.

Cô đột nhiên cảm nhận rằng Mao đang nói về chính mình. Về vị trí của ông trong Bộ Chính trị. Những kẻ thù ông phải đối mặt. Ông đang sợ hãi.

Chủ tịch ! Cô gọi. Em sẽ cùng Người dù lên thiên đường hay xuống địa ngục !

Ông quay về phía cô, đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Cô cảm thấy mình được công nhận như cách cô từng được công nhận ba mươi năm trước trong hang đá Diên An. Cô lại nghe thấy giọng nói của chính mình tuyên bố tình yêu giữa những trái bom rơi.

Trong sự cống hiến của cô, ông một lần nữa nhận ra mình là một anh hùng. Chậm chậm, ánh mắt ông trở nên phân tán. Giọng ông trở nên trầm thấp. Ta ước rằng tất cả chỉ là trong đầu ta. Một lão già hoang tưởng vô cớ. Ta ước rằng đó chỉ là tiếng răng ta lão hóa mà ta bức bối. Người sẽ không tin rằng sáng nay ta đã vỗ tay khi ta ỉa được một bãi trơn tru. Một chuyện ngu ngốc, vậy mà nó điều khiển tâm trạng của ta. Ta cũng đang mất dần thị lực, Giang Thanh. Giờ hãy nói với ta rằng những gì ta cảm thấy không phải là sự thật - rằng ta già rồi và ta đang đi xuống cống rãnh của đế chế.

Cô thông cảm cho ông nhưng không buồn. Sự thật là nỗi sợ của ông đã khiến ông nhìn thấy cô. Cô cần mỗi nguy hiểm tiếp diễn để có thể ở trong tầm mắt của ông.

Hãy dẫn em đến lửa đạn ! Cô nói với ông. Hãy cho em một cơ hội để chứng tỏ em có thể và sẽ làm được bao nhiêu vì tình yêu.

Ông vói tay về phía cô.

Một lần nữa cô cảm nhận sự hiện diện của Ngu Cơ. Sự sùng bái trở lại và tự nạp năng lượng. Cô bước lại vào cảnh tượng. Những người tình đi vòng quanh tám mặt tượng Phật, quan sát chín trăm vị thần xanh, lục, vàng. Những người tình không còn trong vòng tay nhau và môi họ không âu yếm, nhưng họ nói và bắt đầu lắng nghe nhau. Họ lần lượt mô tả vô số những con thú xung quanh, những người lao động thềm lặng của vùng đất, những kẻ gây thơ khùng khiếp, những kẻ giết người và giấc mơ của chúng, sự quây đàn khổng lồ của ong, cách chúng âm thầm giao phối và giết chóc.

Ôi, trời biết em thương Người đến nhường nào ! Cô kêu lên bằng một giọng điệu sân khấu. Câu nói thật một và tự lay động. Hãy ra lệnh cho em, Chủ tịch, thanh kiếm của em đây.

Không còn hành động đơn lẻ nữa. Không còn sống cuộc đời trong sự cô lập hào nhoáng. Cơ thể tôi chưa bao giờ cảm thấy trẻ trung đến thế. Ngày 9 tháng Tư, tôi chán nghe những lời tự phê bình không có nội dung của Thị trưởng Bành Chân. Tôi giao việc đó cho Khang Sinh và Trần Bá Đạt, một tay đao phủ phê bình mà tôi mới chiêu mộ gần đây, và cũng là viện trưởng Học viện Chủ nghĩa Mác và Lênin ở Bắc Kinh. Tôi gửi cho Mao một báo cáo do Trần Bá Đạt soạn về Bành Chân có tiêu đề «Thông tri 16.5». Lúc này tôi cảm nhận rằng Mao đã quyết tâm hạ bệ Phó Chủ tịch Lưu - trừng phạt Thị trưởng Bành, tay chân mặt tiền của Lưu, là bước đi đầu tiên của Mao.

Như dự đoán, Mao nhận xét về báo cáo và ra lệnh cuộc chiến phải được công khai.

Ngày 4 tháng 5 : Một cuộc họp chốt lại sự sụp đổ của Thị trưởng Bành diễn ra. Người chủ trì không phải Mao, mà là Phó Chủ tịch Lưu. Lưu không có lựa chọn nào khác. Ông ta không có khả năng tự mình nổi loạn chống lại Mao. Tại cuộc họp, Lưu trông xanh xám. Ông hít thở sâu khi đọc bài diễn văn lên án bản mình. Ông đọc nhân danh Bộ Chính trị. Ông ta hầu như không thể duy trì được màn trình diễn của mình. Bành từng là một thuộc cấp trung thành và một người ủng hộ nhiệt thành

các chương trình của ông ta.

Phó Chủ tịch Lưu không bao giờ mơ rằng mình sẽ là người tiếp theo. Nếu ông ta đã dành thời gian đọc *Tam Quốc Diễn Nghĩa* như Mao, có lẽ ông ta đã đoán trước được kế hoạch của lãnh tụ mình.

Để làm hài lòng Mao, vào ngày 8 tháng 5, dưới bút danh Cao Cự - Ngọn Đuốc Cao - tôi đã xuất bản một bài báo có nhan đề «Hướng về nhóm chống Đảng : Bắn!». Đó là bài báo đầu tiên của tôi trong ba mươi năm. Bài báo trở thành chủ đề bàn tán của cả nước. Tiếng hô *Bảo vệ Chủ tịch Mao bằng tính mạng của chúng ta !* vang khắp nơi.

Đó là đêm ngày 9 tháng 5. Tôi mất ngủ vì vui sướng. Tôi đã nắm lấy vận mệnh vào tay mình và được đền đáp. Mao đã gọi điện sáng nay để chúc mừng tôi. Ông muốn tôi nhận một gói nhân sâm của ông. Điện thoại lại reo vào buổi chiều. Đó là thư ký của Mao. Mao muốn tôi đến dùng bữa tối. Thông điệp nói : Nạp đang ở nhà.

Tôi không có gì để mặc, tôi nói.

Người thư ký bối rối. Điều đó có nghĩa là «không» sao ?

Ngồi trên ghế, tôi cảm thấy cơ thể mình run lên. Cuối cùng thì ông ấy cũng muốn tôi. Tất cả những năm tháng oán hận tan biến trong một cuộc điện thoại. Tôi điên rồi ư ? Ông ấy lại lừa dối tôi sao ? Hay đó chỉ là một phần của sự già đi của ông ? Hay tôi đang mơ mộng giữa ban ngày ? Ông ấy vẫn không ngừng tập luyện trường thọ và tiếp tục ngủ với những cô gái trẻ ; vậy mà ông ấy muốn kết nối lại với tôi. Và ông ấy muốn điều đó một cách thiết tha.

Đôi lúc tôi cảm thấy mình hiểu ông ấy đủ để tha thứ - ông ấy bị thúc đẩy không phải bởi đam mê hay ham muốn nhục dục hay thậm chí tình yêu nước lớn lao, mà là bởi nỗi sợ. Những lúc khác, tôi cảm thấy ông ấy luôn là một người xa lạ với tôi. Một sinh thể xa cách, tách rời về mặt cảm xúc như chính tôi. Ông chưa bao giờ đến thăm người vợ cũ Tử Trân, hay người con trai thứ bị rối loạn tâm thần An Khánh của ông trong bệnh viện. Cũng giống như tôi với mẹ tôi - tôi chưa bao giờ cố gắng tìm hiểu xem bà ấy ra sao.

Mao không nói về Chiến tranh Triều Tiên. Đó là để tránh nỗi đau nhớ Mẫn Anh, con trai cả của ông, người đã chết vì một quả bom Mỹ. Mao chưa bao giờ hồi phục sau cái chết của Mẫn Anh. Phu nhân Mao Giang Thanh biết rằng Mẫn Anh luôn trong tâm trí ông vào

những thời khắc ăn mừng, đặc biệt là trong những dịp Tết Nguyên đán. Mao không bao giờ nhận lời mời đến thăm bạn bè hoặc cộng sự. Đó là vì ông không chịu nổi hơi ấm của gia đình. Ông nói rằng ông là người chống truyền thống. Đó là bởi vì mọi thứ truyền thống đều xoay quanh gia đình.

Làm sao Mao có thể không cảm nhận được sự mất mát hay có sự đồng cảm với nỗi đau và sự chia ly khi ông là một nhà thơ đầy đam mê như vậy ? Người ta chỉ có thể đoán rằng nỗi đau của ông qua nhiều năm đã thay đổi hoặc, một từ chính xác hơn, bóp méo tính cách của ông. Sự khao khát những mất mát của ông dần dần biến thành sự ghen tị với những gì người khác có được. Tại sao Phó Chủ tịch Lưu có tất cả những gì ông không có ? Mao biết rằng bản chất ông mong manh và việc học cách trở thành một pho tượng Phật bằng đá là con đường sống duy nhất của ông. Ông coi bi kịch trong cuộc đời mình như vết loét trên cơ thể - ông chỉ phải sống chung với nó. Thế nhưng ông bức bối vì không có sức mạng để chữa lành nỗi đau của mình. Ông không hiểu rằng anh ta nợ chính mình lòng trắc ẩn. Anh ta đã tự dạy mình không công nhận một từ như vậy trong từ điển cảm xúc của mình.

Đó là lúc sau bữa tối. Chúng tôi đang thư giãn bên bàn uống trà. Nạp cầu xin chúng tôi đừng nói chuyện công việc, một yêu cầu mà tôi buộc phải từ chối. Tôi trông cậy vào thời gian tôi ở bên Mao, bởi ngày mai ông ấy có thể đổi ý. Tôi đã rèn luyện bản thân luôn luôn sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất.

Nạp lao ra khỏi phòng. Con đi đâu đấy ? Tôi quát. Đừng nói với mẹ là con lại đi lãng phí thời gian vào việc đan len. Con đã gọi cho những người mẹ bảo con gọi giúp mẹ chưa ? Trả lời mẹ ! Con mười sáu tuổi rồi, không phải sáu tuổi !

Để nó yên, cha nó nói. Ông ấy đã uống một chút rượu và đang trong tâm trạng tốt. Ông mặc bộ đồ ngủ thường ngày và đi tất không mang dép. Căn phòng được sưởi ấm nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo và trống trải. Nó không giống một ngôi nhà. Nó giống một sở chỉ huy chiến tranh hơn, với sách vở, mẩu thuốc lá, khăn mặt và cốc uống nước nằm vương vãi khắp nơi. Ông ấy cảm thấy thoải mái với phong cách di chuyển liên tục này. Các bức tường trống trơn. Tôi không thể biết được màu sắc nguyên thủy của chúng. Màu của bụi. Sàn nhà được làm bằng những viên gạch lớn màu xanh xám. Tôi đã từng đề nghị ông ấy lắp sàn gỗ nhưng ông không muốn phiền phức. Ông vẫn dùng màn chống muỗi vào mùa

hè. Nhân viên của ông đã làm một cái màn to như cái lều rạp xiếc.

Anh có một nhiệm vụ quan trọng cho em, ông nói và đặt tách trà xuống. Mắt tôi mở to và môi tôi run run vì phấn khích.

Anh đã thảo luận với Khang Sinh, rằng em sẽ là ứng viên tốt nhất để nắm quyền chỉ huy mặt trận tư tưởng trong công việc của anh. Em nghĩ sao ?

Với ngài, Mao Trạch Đông, nếu quả bom của ngài thiếu ngòi nổ, tôi sẽ dâng hiến cả thân mình.

Ngày 16 tháng 5, sau khi sửa chữa «Thông tri 5.16» bảy lần, Mao đặt bút ký và đặt tên cho văn kiện là «Cẩm nang của Cách mạng Văn hóa.» Khi cuốn sách được đưa vào in ấn, Mao thành lập một nội các tách biệt với Bộ Chính trị hiện có. Ông gọi nó là Tổng hành dinh của Cách mạng Văn hóa, với chính ông làm chỉ huy trưởng, Giang Thanh là cánh tay phải của ông, và Khang Sinh, Trần Bá Đạt cùng Trương Xuân Kiêu là những cố vấn chủ chốt.

Kể từ thời điểm đó, Trung Quốc được điều hành bởi Giang Thanh, với Mao đứng sau mọi hành động của bà.

17

Tháng 6 năm 1966. Mùa hè rực cháy của tôi. Mặc dù con đường gập ghềnh, tương lai có vẻ tươi sáng. Trước đây, tên tuổi của tôi thiếu uy quyền. Các nhà sản xuất và phê bình opera tỏ ra ít tôn trọng tôi. Họ viết lại kịch bản của tôi. Tôi phải chiến đấu cho từng câu chữ và nốt nhạc. Người thường coi tôi như bà nội trợ của Mao. Ngoại trừ Thượng Hải, nơi Thuần Kiều kiểm soát, không ai in lời nói của tôi. Giờ đây, khi tôi có sự ủng hộ của Mao, mọi người đang tranh giành sự chú ý của tôi. Theo tôi, báo chí giống như một đứa trẻ sơ sinh - ai cho nó bú vú sẽ được gọi là mẹ. Rẻ tiền.

Nhân danh Mao, tôi tổ chức một liên hoan toàn quốc - Liên hoan Opera Cách mạng. Tôi chọn lựa những vở opera tiềm năng và cải biên chúng để phục vụ mục đích của Mao. Tôi sắp xếp các nghệ sĩ tài năng để nâng cấp các tác phẩm thành những vở diễn hoành tráng chất lượng cao, chẳng hạn như *Trí Thủ Uy Hồ Sơn* (Dùng Mưu Lấy Núi Hồ Uy) và *Sa Gia Ban* (Bến Sông Nhà Họ Sa). Tôi làm cho các vở opera mang dấu ấn của tôi và tự mình giám sát từng chi tiết, từ việc lựa chọn diễn viên đến cách một ca sĩ cất lên nốt nhạc.

Có những người học nhanh và những đầu óc ngoan cố. Tôi phải đối phó với tất cả bọn họ. Không một ngày trôi qua mà tôi không cảm thấy bóng dáng kẻ thù của mình. Khi sự kháng cự trở nên mạnh mẽ và các dự án của tôi đối mặt với nguy hiểm, tôi gọi điện cho Mao. Sáng nay, một vài biên kịch của tôi đã bị đưa khỏi công việc. Họ bị đưa vào nhà giam theo lệnh của kẻ thù của tôi. Lý do thì mơ hồ - «Họ đã không phục vụ nhân dân bằng trái tim và linh hồn.» Tôi không biết chính xác ai là người đứng đầu phe đối lập. Mọi thứ đều được thực hiện thông qua sinh viên. Ở đây là một vùng chiến sự. Kẻ thù của tôi có nhiều khuôn mặt. Các sinh viên đang bị thao túng.

Mao an ủi tôi bằng cách đề nghị giúp đỡ đáng kể. Phát động một chiến dịch, thiết lập lực lượng riêng. Hãy đến các trường đại học và phát biểu tại các cuộc mít tinh công cộng thay mặt tôi. Mục tiêu là khiến sinh viên đứng về phía chúng tôi.

Lễ hội kéo dài ba mươi bảy ngày hóa ra lại là một thành công lớn. Ba trăm ba mươi nghìn người đã được tiếp đón. Để tăng thêm phần phấn khích, nội các mới của Mao tham dự lễ bế mạc của tôi. Đứng bên cạnh Mao trong bộ quân phục màu xanh cỏ mới tinh, tôi vỗ tay. Khi bức màn hạ xuống, tôi bật khóc vì hạnh phúc.

Với «Cầm nang Cách mạng Văn hóa» được phát cho mọi công xã, nhà máy, trường học và đường phố, tôi đã thiết lập được vai trò lãnh đạo của mình.

Dưới sự chỉ đạo của tôi, sinh viên, công nhân và nông dân thách thức chính quyền. Tại các cuộc mít tinh, tôi đọc to bài thơ của Mao vào micro :

*Những cành mai đừng cảm nở hoa trong tuyết
Chỉ những con ruồi đáng thương mới khóc và chết
cóng !*

Phe đối lập không có dấu hiệu từ bỏ. Phó Chủ tịch Lưu tổ chức các nhóm phản công. Những sứ giả của ông ta được gọi là Đội Công Tác. Mục đích của họ là dập tắt những «đám cháy hoang dã» - tiêu diệt Phu nhân Mao.

Tuy nhiên, bà ấy không lo lắng. Mao đã xác nhận mong muốn đánh bại Lưu. Mao quyết tâm tự tay thiêu rụi Phó Chủ tịch Lưu.

Đêm qua, bà mơ. Bà lão đảo trong giấc mơ và lao vào vòng tay người tình, nức nở thảm thiết. Ông ấy an ủi bà như một đứa trẻ. Nước mắt của bà thấm ướt áo ông.

Sáng nay, họ ăn sáng cùng nhau. Việc ở bên nhau đã trở thành một cách thể hiện tình cảm. Bà không kể với ông về giấc mơ của cô. Mặt ông bình thản và kiên

nhân. Họ ăn trong im lặng. Ông ăn bánh mì và cháo với ớt cay, còn cô uống sữa và ăn trái cây với một lát bánh mì nướng. Những người hầu đứng như cây cối. Họ nhìn các ông chủ ăn. Nếu ở nơi cô ở, cô sẽ cho họ đi chỗ khác. Mao không thấy phiền. Ông thích có vệ sĩ và người hầu đứng ở mọi góc phòng trong khi ông ăn. Ông có thể hoàn toàn thoải mái khi đi đại tiện trước mặt vệ sĩ của mình.

Vậy tình hình với các sinh viên thế nào rồi ? Mao hỏi, uống ừng ực hết bát súp nhân sâm.

Em đã tìm được một thanh niên từ Đại học Thanh Hoa, một sinh viên hóa học mười bảy tuổi. Tên cậu ta là Khoái Đại Phú.

Em thấy thích thú khi miêu tả Khoái Đại Phú. Em bàn về cậu ta như thể cậu là con trai thiếp vậy. Cậu ta có khuôn mặt gầy và tính cách mãnh liệt. Cậu ta có đôi mắt gấu trúc và chiếc mũi to. Đôi môi cậu làm thiếp nhớ đến lòng sông khô cạn. Mao cười khi nghe nhận xét này.

Tiếp đi, ông nói. Tiếp đi.

Cậu ta nhút nhát, dễ tổn thương nhưng cũng đầy nhiệt huyết. Dáng người cậu không mạnh mẽ. Cậu gần như

mảnh khảnh. Nhưng cậu có sức hút của một thần tượng tuổi teen. Khi cậu nói, mắt cậu sáng lên và mặt cậu ửng đỏ. Mặc dù còn non kinh nghiệm, nhưng tham vọng và quyết tâm của cậu sẽ đảm bảo cho cậu thành công.

Mao đẩy bát của mình ra và ngả lưng trên ghế. Ông muốn biết làm thế nào mà bà để mắt tới cậu ta.

Đó là phản ứng của cậu ta với «Thông tri 5.16», bà giải thích. Cậu ta đã tạo ra một tường báo lớn tấn công người đứng đầu Đội Công tác, một người tên là Diệp Lâm. Cậu ta gọi Diệp Lâm là kẻ xúc tiến chủ nghĩa tư bản. Kết quả là cậu ta bị nhà trường khai trừ và bị quản thúc tại gia trong mười tám ngày.

Nhưng cậu thanh niên đó không phạm tội gì ! Mao lên tiếng tranh luận như thể đang nói với một đám đông.

Vâng, Khoái Đại Phú không thừa nhận có tội, Phu nhân Mao tiếp tục. Thay vào đó, cậu ta đã tổ chức một cuộc tuyệt thực một người biểu tình.

Thật là một nguyên liệu tốt !

Em cũng nghĩ vậy.

Cậu ấy chắc hẳn phải truyền cảm hứng cho người khác lắm.

Em nên làm gì bây giờ ?

Đến thăm cậu ấy !

Đó chính xác là những gì em đã làm. Em cử đồng chí Đông, cộng sự của em - có lẽ anh không nhớ anh ta, anh ta từng làm việc cho Khang Sinh và rất trung thành. Anh ta trông rất tầm thường và nhàm chán đến mức hòa lẫn vào đám đông mà không gây bất kỳ sự nghi ngờ nào.

Vâng ?

Em nói với anh ấy rằng anh ấy có sự ủng hộ của em và của anh. Em yêu cầu anh ấy kiên trì và nhân cơ hội này tự đặt mình thành tấm gương cho thanh niên cả nước.

Vào đúng lúc này, Mao nghiêng người và đặt tay lên vai tôi. Xoa nhẹ, ông thì thầm, anh cảm thấy thật may mắn khi có em bên cạnh. Em có mệt không ? Anh không muốn bắt em làm việc đến kiệt sức. Em nghĩ sao về một kỳ nghỉ ? Ngày mai anh sẽ đi. Em có muốn đi cùng không ?

Em rất muốn. Nhưng anh cần có người ở lại Bắc Kinh. Anh cần em để kiểm soát tình hình.

Mao đã tránh các cuộc gọi của Phó Chủ tịch Lưu, ông đã đi xa đến tận Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc. Nhưng Lưu theo chân ông. Khăng khăng báo cáo về những rắc rối ở Bắc Kinh. Các cuộc bạo loạn của sinh viên. Các đám cháy rừng. Ông van nài Mao ra lệnh chấm dứt. Lưu không hề biết mình đã sa vào chuyện gì.

Không nhà sử học nào có thể hiểu được làm thế nào một người đàn ông xuất chúng như Lưu lại có thể ngây thơ đến vậy. Làm sao có chuyện ông ta không nhìn thấy sự khó chịu của Mao ? Chỉ có thể có hai lời giải thích. Một là ông ta quá khiêm tốn đến mức chưa bao giờ thấy bản thân là mối đe dọa đối với Mao. Hai là ông ta quá tự tin đến mức không nghĩ rằng Mao có lý do gì để phản đối hành động của mình. Nói cách khác, ông ta đã tự thấy mình đang điều hành Trung Quốc, thấy nhân dân và Đại hội Đảng bỏ phiếu cho ông ta thay vì Mao.

Về báo cáo của Phó Chủ tịch Lưu, Mao không bình luận gì. Khi Lưu van nài ông trở lại Bắc Kinh, Mao từ chối. Trước khi lên đường, Lưu xin chỉ thị của Mao. Mao buông một câu : *Cứ-làm-những-gì-ông-thấy-hợp-lý*.

Khi Lưu trở về thủ đô, các thành viên nội các đang nóng lòng chờ đợi đã chào đón ông tại ga tàu. Lưu giải thích sự bối rối của mình về Mao. Nội các cố gắng phân

tích tình hình. Nếu Lưu chọn đề mặc cho nó, nghĩa là đề cho Phu nhân Mao Giang Thanh và Khang Sinh tiếp tục quét sạch cả nước, Mao có thể quay về và cách chức ông vì không hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng nếu ông ngăn chặn Giang Thanh và Khang Sinh, Mao có thể đứng về phía họ. Xét cho cùng, bà ta là vợ ông ấy.

Sau một cuộc thảo luận căng thẳng, Lưu và Đặng quyết định cử thêm nhiều Đội Công tác để thiết lập lại trật tự. Để đảm bảo tính đúng đắn cho hành động của mình, Lưu quay số đường dây của Mao. Một lần nữa, không có hồi đáp.

Đến lúc này, các trường học trên toàn quốc đã đóng cửa. Học sinh, sinh viên bắt chước anh hùng của họ là Khoái Đại Phú và ủa ra các con phố với những tám biểu ngữ chữ lớn. *Đẩy mạnh cách mạng!* đã trở thành khẩu hiệu nóng nhất. Để gây ấn tượng với nhau, các học sinh, sinh viên bắt đầu tấn công những người đi đường mà họ nghi ngờ thuộc tầng lớp thượng lưu. Họ lột quần áo bằng lụa, xé rách những chiếc quần ống loe và cắt xén những đôi giày da mũi nhọn. Cảnh sát bị tấn công như «cỗ máy phản động» và bị tê liệt. Học sinh, sinh viên và công nhân hình thành các phe phái và bắt đầu tấn công lẫn nhau để tranh giành quyền kiểm soát lãnh thổ. Nền kinh tế quốc dân bị đình trệ.

Tại cuộc họp Bộ Chính trị ở Bắc Kinh, giọng nói của Phó Chủ tịch Lưu trở nên khàn đặc. Trước toàn thể nội các của mình, ông một lần nữa quay số đường dây của Mao : Thừa Chủ tịch, tình trạng hỗn loạn phải được chấm dứt ngay lập tức.

Phản ứng của Mao đến lạnh lùng và thờ ơ. Tôi chưa sẵn sàng trở lại Bắc Kinh. Sao ông không tiến hành theo kế hoạch của mình ?

Tôi có thể có được sự cho phép của Ngài không ?

Ông vẫn đang điều hành đất nước mà, phải không ?

Với câu nói này, Lưu lại bắt tay vào công việc. Hàng trăm Đội Công tác nữa được cử đi. Trong vòng hai tháng, các đám cháy rừng đã bị dập tắt.

Ngày 8 tháng 7 năm 1966. Mao viết thư cho tôi. Lá thư được gửi từ quê hương ông, Thiệu Sơn, tỉnh Hồ Nam. Ông kể cho tôi nghe một câu chuyện về một nhân vật cổ xưa tên là Chung Quỷ, một anh hùng nổi tiếng vì bắt được ma quỷ.

Kể từ những năm sáu mươi, tôi đã trở thành Chung Quỷ Cộng sản. Ông tiếp tục miêu tả mình như một kẻ nổi loạn quốc tế - ông biết tôi có cảm tình với những kẻ nổi loạn và thô phỉ. Mọi thứ đều có giới hạn của nó.

Người mong đợi gì khi đạt đến đỉnh cao ngoài việc bắt đầu đi xuống ? Ta đã chuẩn bị lâu rồi để chiến đấu đến khi tất cả xương cốt của ta bị nghiền thành bột. Có hơn một trăm Đảng Cộng sản trên toàn thế giới. Hầu hết trong số họ đã từ bỏ Chủ nghĩa Mác và Lênin để theo đuổi chủ nghĩa tư bản. Chúng ta là Đảng duy nhất còn lại. Chúng ta phải đối mặt với sự tàn khốc của thực tế đó, chúng ta phải tìm ra kẻ thù đang tính toán điều gì, và chúng ta phải hành động trước để tồn tại.

Tôi thấy được quan điểm của chồng tôi. Tôi hiểu điều gì đang bị đe dọa và cảm nhận được quyết tâm tiêu diệt kẻ thù của ông. Tôi thấy được vị trí của mình. Một lần nữa tôi lại trở thành một đồng chí chiến đấu. Ban ngày, tôi có mặt khắp Bắc Kinh. Tôi đã phát triển hàng trăm dự án và tất cả đều đang được tiến hành cùng một lúc. Đôi khi cơ thể tôi không theo kịp tôi. Nó suy sụp vì những cơn sốt. Vào những lúc đó, tôi cho gọi Nạp và cô ấy đến bên giường tôi.

Nạp cố gắng giữ tôi lại. Cô ấy không hiểu tại sao tôi phải mạo hiểm sức khỏe của mình. Cô ấy không thấy được ý nghĩa. Bản thân tôi cũng khó mà diễn tả được. Một người phụ nữ như tôi phát triển mạnh nhờ sống hết mình. Tôi đã gắn số phận của mình với cha cô ấy. Những giấc mơ, tình yêu và cuộc sống của ông. Tôi

không thể chịu đựng được ý nghĩ bị bỏ rơi một lần nữa. Không có logic nào đằng sau vấn đề này. Mao đơn giản là lời nguyện của tôi. Tôi sẽ không bao giờ mong muốn một tình yêu như thế này cho con gái tôi. Nó quá khó khăn. Tôi bị thúc đẩy bởi một xung lực định mệnh. Như một con cá hồi bị thương tôi bơi ngược dòng để tìm đường về dòng sông khai sinh. Tôi lo sợ rằng nếu tôi dừng lại dù chỉ một giây, Mao có thể quay đi và cuộc đời tôi sẽ tan vỡ.

Với sự giúp đỡ của Xuân Kiều và Khang Sinh, tôi cảnh báo giới báo chí phải sẵn sàng. Tôi nói với các trưởng ban rằng tình hình có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Chủ tịch Mao đang cân nhắc quyết định cuối cùng của mình. Ngày 17 tháng 7, tôi gọi đường dây của Mao và để lại một tin nhắn. Tình hình Bắc Kinh đã chín muồi. Ngày hôm sau, đoàn tàu của Mao lao vút trở lại Bắc Kinh. Nó khiến mọi người bất ngờ.

Cùng đêm đó, Phó Chủ tịch Lưu vội vã đến gặp Mao. Nhưng vệ sĩ của Mao chặn ông lại. Chủ tịch đã nghỉ tối. Nhưng Lưu nhận thấy có những chiếc xe khác đậu trên đường lái xe vào nhà. Rõ ràng là có khách.

Lưu bắt đầu cảm nhận được số phận của mình. Ông trở về nhà và thảo luận nỗi sợ hãi với vợ. Hai người trắng đêm không ngủ. Vào nửa đêm, họ nói chuyện về

việc có nên đánh thức các con dậy để lại di chúc hay không. Họ đòi ý vì thuyết phục bản thân rằng Mao là lãnh tụ của Đảng Cộng sản, không phải một ông vua phong kiến. Nhưng họ vẫn bòn chòn. Họ ngồi trong giá lạnh và chờ ngày rạng sáng. Trước khi trời sáng, Lưu đột nhiên sợ hãi.

Tôi đã già rồi, ông nói.

Người phụ nữ mở lòng đón lấy người đàn ông. Bà cảm thấy cơ thể ông hơi run. Anh đang làm tất cả những gì có thể vì lợi ích của Trung Quốc, bà nói nhẹ nhàng. Liệu anh có trả giá nếu có một cái giá phải trả ?

Người đàn ông nói có.

Anh thật ngoan cố.

Đó là lời thề kết hôn của chúng ta.

Em chưa quên. Bà gục đầu vào ngực ông. Em đã thề rằng em sẽ tự hào nhận lấy đầu của anh nếu anh bị giết vì niềm tin của mình.

Sợ hãi nhường chỗ cho dũng khí. Ngày hôm sau, vợ chồng họ Lưu truyền đạt nỗi sợ hãi của mình cho Đặng và những người bạn còn lại. Không khí lạnh lẽo giờ đã ở trong phổi mọi người. Một số thành viên bắt đầu lên

kế hoạch chạy trốn trong khi số còn lại chờ đợi.

Tôi ở một mình với chồng tôi. Ông ấy cho gọi tôi và chỉ mình tôi. Ở bên tôi là cách ông ấy ban thưởng cho tôi. Ông ấy mong tôi trân trọng điều đó và tôi có. Sáu tháng trước, tôi đã khóc, Cơ thể trống rỗng linh hồn thì là gì ?

Tôi năm mươi hai tuổi và tôi có một cuộc hôn nhân tinh thần với Mao.

Bên ngoài vang lên bản giao hưởng của những chú dế. Đêm nay nó nghe thật tráng lệ. Mao và tôi ngồi đối diện nhau. Trà đang nguội dần, nhưng tình cảm của chúng tôi vừa mới ấm lên. Đã quá nửa đêm và ông ấy không mệt, tôi cũng vậy. Ông ấy mặc áo choàng và tôi mặc quân phục. Giờ tôi mặc gì cũng không thành vấn đề. Nhưng tôi vẫn đến một cách chần chừ. Tôi muốn giống với cách tôi từng trông ở Diên An ngày xưa.

Trong chiếc ghế mây, ông ngồi như một con tàu lớn mắc cạn trên đá. Cái bụng của ông là một chiếc bàn di động. Ông đặt tách trà của mình lên «chiếc bàn». Khuôn mặt ông ngày càng sùng húp. Những nếp nhăn hình mạng nhện lan rộng. Đôi mắt của ông giờ nhỏ hơn nhiều. Các đường nét trên khuôn mặt ông đã trở nên nữ tính. Tất cả đều đẹp trong mắt tôi.

Em đã làm một công việc tuyệt vời trong việc cung cấp thông tin cho tôi, ông nói, châm một liều thuốc.

Tôi bảo ông đừng nhắc đến nó. Ngài có lòng trung thành của em mãi mãi.

Các đồng nghiệp của ta gọi ta là kẻ điên. Em nghĩ sao?

Stalin và Tưởng Giới Thạch từng gọi Ngài như vậy, phải không ? Đó là một phần của sự cuồng loạn - những đối thủ của Ngài ghen tị với sự thống trị của Ngài. Nhưng sự thật là không ai cứu được Trung Quốc ngoài Mao Trạch Đông.

Không, không, không, nghe đây, em phải nghe ta, có chuyện đang xảy ra. Ta không phải là người đàn ông mà em từng biết. Lại đây ngồi bên ta. Ủ, cứ như thế này.

Chúng tôi trò chuyện. Ông ấy kể cho tôi nghe về những đêm dài thức trắng của mình. Về việc ông ấy nghi ngờ có một âm mưu nào đó đang diễn ra. Ông ấy mô tả nỗi kinh hoàng của mình khi không thể kiểm soát được tình hình. Mọi thứ trở nên rõ ràng khi ông ấy trở về thủ đô. Khi thấy mọi thứ vẫn theo trật tự - sự vắng mặt năm tháng của ông không hề gây xáo trộn - ông ấy hoảng sợ. Em thấy đấy, Lưu đã chứng minh với Đảng

và nhân dân rằng hắn ta có thể điều hành đất nước mà không cần đến tôi.

Ông ấy ngừng nói. Giờ tôi cần ở một mình. Ồ, khoan đã. Nghĩ lại, em đừng đi. Hãy ở lại và uống hết trà đi.

Ông ấy ngồi xuống. Phải, đây là điều tôi sẽ làm. Phải ra lệnh... Giang Thanh, em có nghe tôi nói không ? Đến gần đây nào. Có những giọng nói trong đầu tôi. Tôi có thể nghe thấy Lưu hỉ lỗi của hắn là gì, và tôi có thể nghe thấy chính mình trả lời : Đơn giản là tôi không thể ngủ được khi nghe thấy tiếng bước chân của anh đi vòng quanh giường tôi.

Tôi đợi cho đến khi chồng tôi kết thúc độc thoại. Cô nghĩ sao ? ông ấy lại hỏi. Ông ấy nhìn tôi một cách háo hức.

Tôi không thể nghĩ ra câu trả lời. Tôi đã mất tập trung. Tôi bắt đầu ứng khẩu. Tôi nói theo phong cách thường lệ của mình. Chính tầm nhìn của Người sẽ dẫn dắt Trung Quốc tới sự vĩ đại. Tôi nói rằng sự thù địch là một phần của công việc. Âm mưu là hệ lụy đi kèm với quyền lực tối thượng. Tôi mỉm cười. Dù sao đi nữa, thừa Chủ tịch, chúng ta ở đây là để chúc mừng cho sự sống còn.

Tôi cảm thấy khá lạc lõng. Tâm trạng ông ấy đột nhiên thay đổi. Tôi mệt rồi, ông ấy nói. Em phải đi ngay bây giờ.

Tôi chào ông ấy và bước về phía cửa.

Giang Thanh, ông ấy gọi, đứng dậy khỏi chiếc ghế mây. Em có tin rằng chúng ta có khả năng đưa con người tới chân trời của một sự tồn tại vĩ đại không ?

Có, tôi đáp. Chúng ta sẽ trồng một cây kim ngân đỏ không lồ và phủ đầy nó trên bầu trời.

Sáng hôm sau, Phó Chủ tịch Lưu đến thăm Mao trong thư phòng của ông. Lưu không chỉ lo lắng mà còn bồn chồn. Mao chào đón ông ta một cách nồng nhiệt. Mao bông đùa về chuyến đi của mình. Lưu bị ảnh hưởng bởi sự hài hước và nhẹ nhàng của Mao. Ông ta bắt đầu thư giãn. Nhưng khi họ ngồi xuống, giọng điệu của Mao thay đổi.

Đó là một cảnh tượng khá buồn khi tôi bước xuống tàu, Mao bắt đầu. Cổng trường học đóng im ỉm. Không có bóng người nào trên các con phố. Các hoạt động quần chúng trước đây từng như măng tre mùa xuân - đâm chồi nảy lộc tràn đầy sinh khí. Nhưng giờ thì không thấy đâu nữa. Ai đã dập tắt những ngọn lửa rừng ? Ai

đã đàn áp học sinh ? Ai là kẻ sợ nhân dân ? Trước đây đó là các quân phiệt, Tưởng Giới Thạch và bọn phản động. Mao ra hiệu đập tay và nói to. Những kẻ đàn áp học sinh rồi sẽ bị chính chúng tiêu diệt.

Phó Chủ tịch Lưu sững sốt, không tin nổi. Mao trở thành một kẻ xa lạ trong mắt ông ta. Lưu đau đớn chất vấn năng lực và phán đoán của chính mình. Ông ta không thể tưởng tượng được Mao lại là người tổ chức cuộc chính biến đối với chính phủ của mình.

Sinh viên Khoái Đại Phú từ Đại học Thanh Hoa đã trở thành một biểu tượng Maoist toàn quốc. Cậu ta đã chứng tỏ mình là một nhà tổ chức tài năng. Cậu ta cao hơn kẻ từ lần cuối tôi gặp. Khi tôi chỉ ra điều đó, cậu ta ngại ngùng. Điều đó khiến tôi càng quý cậu ta hơn. Cách cư xử của cậu phản ánh nỗ lực của tôi. Khang Sinh nói Khoái Đại Phú là người tôi sùng ái. Tôi không thể phản đối. Chàng trai trẻ cần được giúp đỡ để xây dựng sự tự tin. Tôi bảo Khoái Đại Phú rằng cậu không nên lo lắng về việc thiếu kinh nghiệm. Chủ tịch Mao cũng bắt đầu cuộc nổi dậy của mình khi ở cùng tuổi. Tôi khen ngợi Khoái Đại Phú và khuyến khích từng bước đi của cậu. Cậu có một sự thấu hiểu chân chính về Chủ nghĩa Mao. Cậu là một nhà lãnh đạo bẩm sinh.

Tôi thích ngắm Khoái Đại Phú khi cậu ta nói chuyện với các bạn sinh viên. Một phần sức hút của cậu đến từ sự vững về. Mặt cậu chuyển từ hồng nhạt sang đỏ rồi xanh. Cậu ta không biết đủ, nhưng cố gắng hết sức để được đánh giá một cách nghiêm túc. Cậu ta vừa tròn mười tám tuổi vào hôm nay. Để tiếp thêm nhiên liệu cho cái tôi của cậu ta, Khang Sinh ra sức giúp đỡ. Ông ta đi theo Khoái Đại Phú và hô vang các khẩu hiệu. Ông ta cho đám đông thấy rằng Khoái Đại Phú có mối liên hệ trực tiếp với Mao.

Chàng trai ấy đang ở gần mặt trời. Chàng trai ấy bằng vàng. Các sinh viên khao khát được trao quyền lực và sự tôn trọng như thủ lĩnh của họ, Khoái Đại Phú. Những kẻ háo hức nhất đã tự mình gây sự chú ý. Tên của họ là Đàn Hậu Lan từ Đại học Sư phạm Bắc Kinh, Hàn Ái Cẩm từ Học viện Hàng không Bắc Kinh, Vương Đại Bân từ Trường Đại học Địa chất Bắc Kinh và nhà phê bình văn học ít người biết đến, bốn mươi tuổi, Niệt Viên Tử. Mỗi người trong số họ lãnh đạo trường học của mình và làm việc chăm chỉ để làm hài lòng Phu nhân Mao Giang Thanh. Như hàng trăm ngàn con ong xông vào tấn công một con vật, họ cố gắng đá các Đội Công tác ra khỏi các trường học. Có sự kháng cự. Các Đội Công tác khẳng khái yêu cầu ổn định trở lại các lớp học. Các cuộc ẩu đả nổ ra trong khi căng thẳng tiếp

tục leo thang.

Được Phó Chủ tịch Lưu bổ nhiệm, người đứng đầu Đội Công tác, Diệp Lâm, đứng vững. Mặc dù đã thả Khoái Đại Phú khỏi sự quản thúc tại gia, Diệp Lâm đã đến gặp Lưu và Đặng và được cho phép phê bình Khoái Đại Phú như một hình mẫu tiêu cực. Trong khi Diệp Lâm bắt đầu chỉ trích công khai, Phu nhân Mao Giang Thanh và Khang Sinh đã đến giải cứu Khoái Đại Phú. Không thông báo cho Diệp Lâm, Giang Thanh và Khang Sinh triệu tập một cuộc mít tinh sinh viên và yêu cầu các Đội Công tác phải giải tán.

Diệp Lâm bắt đầu hiểu rằng cuộc chiến không chỉ giữa ông ta và các sinh viên. Các thế lực cao hơn đã dính líu vào. Một điều mà ông ta từ chối tin là đang xảy ra. Để tránh đối đầu, Diệp Lâm rời khỏi trường học và đi trốn tại tổng hành dinh của Quân Giải phóng Nhân dân, nơi ông ta xuất thân.

Khoái Đại Phú quyết tâm sống xứng đáng với kỳ vọng của Phu nhân Mao Giang Thanh. Cậu ta đã tổ chức một đoàn sinh viên thành một đội quân gọi là Tập đoàn Núi Cảnh Cương. Các sinh viên tự xưng là binh lính và hát bài «Đoàn kết là sức mạnh» ngày này qua ngày khác, từ trường này sang trường khác. Họ được hàng ngàn sinh viên khác từ các tỉnh ngoài tham gia. Tập đoàn Núi

Cảnh Cương giờ đây là một tổ chức với 600.000 thành viên và Khoái Đại Phú là tổng tư lệnh.

Để chứng tỏ quyền lực, Khoái Đại Phú dẫn một nhóm sinh viên đến tổng hành dinh của Quân Giải phóng Nhân dân. Cậu ta yêu cầu bắt Diệp Lâm. Khi bị lính gác chặn lại, các sinh viên tạo thành một bức tường âm thanh. *Đả đảo Diệp Lâm !* họ hét lên. Những người lính gác cầm súng trường và không để ý. Không mưu mẹo nào của Khoái Đại Phú có thể khiến lính gác mở cổng.

Các sinh viên bắt đầu hát các bài hát trích dẫn Mao. *Nổi loạn là tốt, nổi loạn là đúng, và nổi loạn là cần thiết!* Lính gác giả điếc. Các sinh viên hát to hơn, họ bắt đầu trèo lên cổng.

Những người lính xếp hàng và giương súng lên nhắm bắn.

Các sinh viên quay sang nhìn Khoái Đại Phú.

Bắt lấy Diệp Lâm và giành lấy sự tôn trọng ! người anh hùng hô to, nhớ lại điều đã làm nên tên tuổi của mình. Cậu ta trèo lên đỉnh cổng và đứng thẳng. Chụm hai bàn tay lại thành loa, cậu ta đột nhiên tuyên bố một cuộc biểu tình tuyệt thực. Sau đó, cậu ta nhảy khỏi bức tường người và tiếp đất trên nền bê tông. Cậu ta nằm

xuống như một con cá chết và nhắm nghiền mắt lại. Đằng sau cậu, một ngàn thân người nằm bẹp dưới đất.

Đó là mười giờ sáng khi tôi nhận được báo cáo từ đặc vụ của tôi, ông Đồng. Tôi đã cử ông ta đến kiểm tra bí mật tình hình các sinh viên. Tôi đã yêu cầu ông ta gửi lời hỏi thăm của tôi đến Khoái Đại Phú. Tôi đã ra lệnh cho các bệnh viện lân cận pha nước với glucose và chuyển đến cho các sinh viên.

Tôi bắt tổng đài kết nối tôi với người bạn của tôi, Lâm Tiêu, người mà Mao gần đây đã bổ nhiệm làm Phó Chủ tịch Đảng Cộng sản.

Có chuyện gì vậy ?

Tôi cần sự giúp đỡ của anh, Nguyên soái Lâm.

Vui lòng nói đi.

Nhân viên của các anh tên là Diệp Lâm đang gây khó dễ cho những đứa trẻ của tôi từ Đại học Thanh Hoa. Lũ trẻ chỉ muốn nói một lời với anh ta nhưng lính canh không hiểu chuyện gì. Chúng đang tuyệt thực.

Bà định làm gì với Diệp Lâm ?

Tôi sẽ chỉ trích anh ta là một kẻ thúc đẩy chủ nghĩa tư bản.

Một kẻ thúc đẩy chủ nghĩa tư bản ư ? Tôi chưa từng nghe danh xưng đó bao giờ.

Phó Chủ tịch thân mến, một khi lũ trẻ bắt được Diệp Lâm, chúng sẽ tổ chức một buổi mít tinh quy mô sân vận động để chỉ trích anh ta với danh hiệu đó. Chúng sẽ hô vang cụm từ ấy một cách chính thức.

Qua điện thoại, tôi nghe thấy Lâm đang ra lệnh. Tôi nghe thấy ông ta quát, Tôi không quan tâm Diệp Lâm có bị bệnh hay không. Nếu anh ta không đi nổi, hãy đưa anh ta ra bằng cáng !

Sau khi giao Diệp Lâm cho Khoái Đại Phú, bà ta bắt đầu lên kế hoạch cho trận chiến lớn hơn. Ngày 29 tháng 7, bà ta mở một cuộc mít tinh 2.000 người tại Đại lễ đường Nhân dân để vinh danh các nhà hoạt động của Cách mạng Văn hóa. Thư mời được gửi đến tất cả các quan chức cấp cao, bao gồm Phó Chủ tịch Lưu, Đặng và Thủ tướng Chu. Buổi mít tinh một lần nữa lên án các Nhóm Công tác. Lưu, Đặng và Chu bị gây áp lực để đưa ra các lời chỉ trích, và họ miễn cưỡng đồng ý. Cả Đặng và Chu đều phát biểu những bài diễn văn không có nội dung thực chất. Lời lẽ khô khan và sao chép từ các tờ báo. Nhưng Phó Chủ tịch Lưu không dễ dàng nhượng bộ. Trong bài phát biểu của mình, ông để lại các câu hỏi cho đám đông. Làm thế nào để thực hiện Cách mạng

Văn hóa ? Tôi không biết. Nhiều người trong các bạn nói rằng các bạn cũng không rõ. Chuyện gì đang xảy ra vậy ? Tôi không rõ bản chất sai lầm của mình là gì. Tôi chưa nhận thức được sự vĩ đại của Cách mạng Văn hóa.

Các bạn thấy chúng ta đang bị từ chối như thế nào chứ ? Phu nhân Mao nói, khi bà ta giật micro và bước lên sân khấu. Tiếng vỗ tay của đám đông trở nên như sấm. Phu nhân Mao tiếp tục, giọng bà vang dội. Bà ta gợi ý rằng đám đông hãy nhìn vào dải băng treo trên đầu họ, nơi viết : *Cách mạng Văn hóa là một hoạt động bán thời gian hay toàn thời gian ?*

Bây giờ các người thấy kẻ thù của chúng ta lợi dụng mọi cơ hội để dập tắt ngọn lửa cách mạng chưa ? Và các người có hiểu vì sao Chủ tịch Mao phải lo lắng không ?

Lưu đáp trả. Ông nhấn mạnh tính kỷ luật và quy tắc của Đảng Cộng sản. Ông nói rằng không ai nên đứng trên Đảng.

Phu nhân Mao bị thách thức.

Tôi thấy mọi người đồng tình với Lưu. Tiếng xì xào nổi lên trong đám đông. Giới thanh niên bắt đầu tranh cãi với nhau. Các đại diện của các phe phái bước lên sân khấu và lần lượt trình bày quan điểm của mình.

Giọng điệu của những người phát biểu bắt đầu thay đổi. Câu sau nối tiếp câu trước, họ dần dần hưởng ứng hoặc đơn giản là đứng về phía Lưu.

Buổi mít tinh của tôi đang phản tác dụng ! Tôi ngồi trên ghế của ban chủ tọa và bắt đầu hoảng loạn. Tôi nhìn về phía Khang Sinh, người đang ngồi ở cuối ghế, để cầu cứu. Ông ta nhìn tôi với ánh mắt bảo *Bình tĩnh* rồi lặng lẽ rời khỏi ghế. Chẳng bao lâu sau ông quay lại. Ông đưa tôi một mảnh giấy : «*Mao đang đến.*»

Trước khi tôi kịp nói với Khang Sinh rằng tôi nhẹ nhõm thế nào, Mao đã xuất hiện sau tấm rèm. Ông vỗ tay và thẳng thừng bước lên sân khấu. Ông lập tức được nhận ra. Đám đông bùng nổ : *Vạn tuế Chủ tịch Mao !*

Tôi nín thở và hô vang cùng đám đông.

Mao không nói gì. Ông cũng không chậm lại.

Ông vỗ tay bước từ bên trái sân khấu sang bên phải rồi biến mất như một bóng ma.

Đám đông lập tức nhớ ra rằng Phu nhân Mao Giang Thanh có người chống lưng là Mao.

Ngày 1 tháng 8. Bà và Mao lại gặp nhau trong thư phòng của ông. Ông nói với bà rằng ông vừa viết một bức thư hồi đáp cho một tổ chức tên là Hồng Vệ Binh. Tôi đang thêm các đơn vị mới vào lực lượng của cô. Ông bảo bà ngồi xuống. Tôi đang cho cô đôi cánh. Đám học sinh này đến từ trường Trung học của Đại học Thanh Hoa. Chúng còn trẻ hơn bọn trẻ của cô. Chúng không thể chờ để làm điều giống như bọn trẻ của cô.

Tôi thích cái tên Hồng Vệ Binh. Nó thể hiện sự quả cảm. Hồng, màu của cách mạng. Vệ Binh, người bảo vệ của cô. Cô đã cho chúng dòng chữ nào chưa ?

Tôi có rồi. Một băng tay đỏ với thư pháp của tôi, *Hồng Vệ Binh*.

Bà hỏi ông liệu bà có thể cùng ông đi thị sát các đại diện của Hồng Vệ Binh không. Nếu tôi đến để thể hiện sự ủng hộ. Cô được hoan nghênh. Tôi đã sắp xếp vào ngày 18 tháng 8, ông nói. Hãy xuất hiện cùng tôi tại Quảng trường Thiên An Môn.

Rạng sáng, ngày 18 tháng 8, năm 1966. Quảng trường Thiên An Môn chật kín một triệu rưỡi học sinh và công nhân. Đó là một biển cờ đỏ. Toàn bộ Đại lộ Trường An bị chặn bởi thanh niên từ khắp nơi trong cả nước. Ai ai cũng đeo một băng tay đỏ có thư pháp màu vàng

của Mao *Hồng Vệ Binh*. Đám đông trải dài hàng dặm, từ Cổng Tân Hoa đến Tòa nhà An ninh, từ Cầu Thủy Kim đến Cổng Tiền. Khi nghe tin Mao sẽ đến thị sát, hàng trăm nghìn tổ chức học sinh đã đổi tên thành Hồng Vệ Binh chỉ sau một đêm, bao gồm cả phe phái của Khoái Đại Phú, Nhóm Núi Tĩnh Cương. Bộ đồng phục màu xanh lá và băng tay đỏ ở tay trái là phong cách chung. Đám đông hát vang : *Mặt trời vàng rực rỡ mọc ở phương Đông. Vạn tuế lãnh tụ và cứu tinh vĩ đại của chúng ta, Chủ tịch Mao !*

11 giờ. Giữa giai điệu của bài «Phương Đông đỏ», tiếng vỗ tay nổi lên như bão. Một triệu rưỡi người gào thét. Nước mắt tuôn trào. Một số cắn tay áo để kìm tiếng khóc. Mao xuất hiện trên đỉnh cổng Thiên An Môn. Ông bước chậm rãi đến lan can ở rìa sân khấu. Ông mặc cùng bộ quân phục giống hệt các thanh niên. Chiếc mũ có ngôi sao đỏ trên đỉnh đội trên đầu lớn của ông. Ông đi giữa, với Phu nhân Mao Giang Thanh bên phải và Nguyên soái Lâm Tiêu bên trái. Họ đều mặc đồng phục giống như Mao.

Tôi cảm thấy cuộc đời mình thật trọn vẹn, đến mức có thể chết trong hạnh phúc. Đám đông đẩy chúng tôi như những con sóng buổi sớm. Đây là lần đầu tiên tôi được công chúng trông thấy sánh vai bên Mao. Quốc

vương và phu nhân của ngài. Chúng tôi được bao bọc bởi những làn sóng âm thanh. *Chủ tịch Mao Vạn tuế và chào đồng chí Giang Thanh !*

Vẫn di chuyển, chúng tôi đi xuống từ cổng thành về phía đám đông. Những nhân viên an ninh xếp hàng tạo thành một lối đi để đảm bảo lối thoát cho chúng tôi. Chúng tôi không để ý đến các đồng nghiệp phía sau. Hai chúng tôi bước dọc theo lan can, nhìn xuống đại dương những cái đầu đang lắc lư.

Vạn tuế !

Vạn vạn tuế !

Chúng tôi đang đi xuống. Đột nhiên, như thể bị xúc động chiếm lấy, Mao dừng lại và quay trở lên cổng thành. Ông ấy bước nhanh đến tận góc bên phải và dựa vào lan can. Bỏ mũ ra, ông vung tay và hô to, *Nhân dân vạn tuế !*

Tôi sẵn sàng leo lên núi đao vì Chủ tịch Mao, thanh niên Khoái Đại Phu thề tại một cuộc họp mà Phu nhân Mao Giang Thanh sắp xếp cho cậu gặp Xuân Kiều. Không mất nhiều thời gian để Xuân Kiều khai sáng cho cậu.

Khi nào thì thời cơ chín muồi ? Khoái Đại Phu hỏi.

Hãy nghe theo tiếng gọi từ trái tim mình, Phu nhân Mao trả lời. Chủ tịch Mao dạy chúng ta điều gì ?

Nhỏ cỏ thì phải nhổ tận gốc.

Bắt đầu thôi.

Hãy tìm ra cái rễ lớn nhất, Xuân Kiều nói.

Chúng ta cần một đột phá, Phu nhân Mao Giang Thanh gật đầu.

Nửa đêm ngày 13 tháng 1 năm 1967. Mao có một cuộc gặp gỡ thân mật với Phó Chủ tịch Lưu tại Đại Hội đường Nhân dân. Ngày hôm sau, Lưu bị Hồng Vệ Binh bắt giữ và giam qua đêm.

Đó chưa phải là kết thúc của Lưu, nhưng đó là một cú đâm mạnh vào dạ dày. Trong thế giới của Mao, người ta luôn bị đặt vào trạng thái bối rối và sợ hãi liên tục. Suốt Cách mạng Văn hóa, Mao làm cho Giang Thanh tin rằng bà ta đang kế thừa Trung Quốc. Điều bị giấu kín với bà ta là Mao cũng hứa hẹn điều tương tự với những người khác, bao gồm cả những người bà xem là kẻ thù của ông, như Đặng Tiểu Bình và Đại tướng Diệp Kiến Anh. Khi Đặng được làm cho tin rằng ông nắm giữ quyền lực của quốc gia, Mao chuyển giao chìa khóa quyền lực cho một người khác.

Phu nhân Mao biết chiến thuật của chồng mình rõ như ai. Nhưng trong mùa sốt nóng này, bà tin rằng mình được miễn trừ. Bà nghĩ mình là người chủ đạo trong sự cứu rỗi của Mao. Bà diễn vai trò đó với niềm tin mãnh liệt đến mức đã đánh mất chính mình. Bà hy sinh mọi thứ mà bà biết.

Tôi lo lắng về Nạp. Tôi nhờ cô ấy giúp tôi kiểm soát quân đội. Nạp tốt nghiệp Đại học Nhân dân với học vị cao cấp về lý thuyết chính trị. Nhưng Nạp là hạt giống cong queo không thể nảy mầm. Để giúp cô ấy, tôi nhờ Đại tướng Lâm giới thiệu tôi với Vũ Pháp Tiên, chỉ huy không quân. Tôi hỏi liệu Vũ có thể cho Nạp một vị trí biên tập viên cấp cao tại Báo Quân Giải phóng hay không. Lời nhờ vả được chấp thuận và Nạp đi làm. Vài tuần sau con gái tôi nói rằng nó chán. Dù tôi có nói nhiều đến đâu, nó cũng không trở lại.

Trong hai tuần qua, sự lo lắng về Nạp khiến tôi mất ngủ. Tôi cố tìm sự giúp đỡ từ Mao nhưng tâm trạng ông ta đã thay đổi. Ông ta thất vọng vì không thể tạo ra sự căm ghét công chúng đối với Phó Chủ tịch Lưu. Mao nghĩ rằng sự phổ biến của Lưu là một âm mưu. Phá hủy cái hạt nhân ! Mao đã nói lần cuối khi chúng tôi gặp nhau. Ông ta không quan tâm đến tương lai của Nạp. Ông ta đã bắt tôi phải chọn giữa giúp ông ta hoặc giúp

Nạp.

Hôm nay tôi đang làm việc với con gái của người khác. Tôi đang giúp Mao. Cô ấy tên là Đào, con gái của Phó Chủ tịch Lưu từ cuộc hôn nhân trước của ông ta. Tao oán giận việc cha mình ly hôn và không hòa hợp với mẹ kế. Tôi đến thăm Đào và đưa cô bé ra ngoài ăn trưa. Tôi cho cô bé cơ hội trở thành một người Maoist. Tôi kiên nhẫn lắng nghe và định hướng suy nghĩ cho cô bé. Tôi thúc ép cho đến khi cô bé có thể tự do bày tỏ bản thân mà không sợ hãi.

Tôi nghĩ cha tôi là kẻ ủng hộ tư bản, cô gái bắt đầu.

Đúng vậy, Đào, Phu nhân Mao Giang Thanh gật đầu nhẹ nhàng. Cô đang nhận được sự công bằng mà mình xứng đáng. Hãy cứng rắn trong giọng điệu và trau chuốt câu chữ. Bỏ đi cụm từ «Tôi nghĩ». Hãy nói, Cha tôi là kẻ ủng hộ tư bản. Hãy nói rõ ràng. Hãy nghĩ về cách mẹ kế của cô đã khiến cha cô bỏ rơi mẹ đẻ của cô. Hãy nghĩ về cách bà ta chiếm chỗ của mẹ cô trên giường. Hãy nhớ lại những khổ đau của cô thời thơ ấu. Vương Quang Mỹ phải trả giá cho những đau khổ của cô. Đừng khóc, Đào. Tôi cảm nhận được nỗi đau của cô. Con gái của tôi, đây là Giang Thanh đang nói đây. Chủ tịch Mao đứng đằng sau cô. Để tôi nói cho cô biết, Mao đã đăng một bản đại tự báo của chính mình vào ngày 5 tháng 8.

Tiêu đề là PHÁO KÍCH THÂM PHÁT ÚY. Tôi chắc chắn cô biết ngài đang pháo kích ai, phải không ? Đó là để cứu lấy cha cô. Để cứu ông ấy khỏi bị đá ra khỏi lịch sử. Cháu phải giúp ông ấy. Chủ tịch Mao và tôi biết rằng cô không đồng tình với cha và mẹ kế của cô. Cô là kẻ bị ruồng bỏ trong gia đình họ Lưu. Đây là cơ hội của cô để khẳng định mình là một nhà cách mạng chân chính. Đào, không ai khác sẽ nói thay cho cô đâu. Cô phải tự mình làm điều đó. Hãy nắm bắt ánh sáng trong cuộc đời tăm tối của mình, con gái. Nào, hãy viết những suy nghĩ của cô ra và đọc nó tại cuộc mít tinh ngày mai.

Cô gái run rẩy khi kết thúc bài phát biểu của mình. Tiêu đề là «Linh Hồn Quỷ Dữ - Tố Cáo Cha Tôi Lưu Thiếu Kỳ». Hiệu ứng thật choáng ngợp. Câu chuyện về sự suy đồi của gia đình họ Lưu lan truyền qua đêm. Được tô vẽ bởi tin đồn và thúc đẩy bởi trí tưởng tượng, những chi tiết quái dị lan truyền từ tai này sang tai khác. Những bức tranh biếm họa mô tả vợ chồng họ Lưu như những con ma cà rồng có mặt khắp các bức tường và tòa nhà ở Trung Quốc. Cặp đôi này bị mô tả là gián điệp, tay sai cho phương Tây ngay từ khi còn trong nôi.

Ngày 25 tháng 8. Khoái Đại Phú dẫn năm nghìn Vệ binh Đỏ đi phát truyền đơn cho sự kiện sắp tới mang tên «Phiên tòa của nhà họ Lưu.» Khoái Đại Phú điều

hành qua Quảng trường Thiên An Môn và hét lớn qua loa, *Đánh sập, phá tan, lược và rán Lưu Thiếu Kỳ cùng đồng bọn Đặng Tiểu Bình !*

Tôi đang ngồi trong phòng chờ xanh của Sân vận động Công nhân Bắc Kinh. Bây giờ là tám giờ sáng. Sân vận động chật kín bốn mươi nghìn Vệ binh Đỏ, sinh viên, công nhân, nông dân và binh lính. Tôi đến để kiểm tra quyền lực của mình. Khoái Đại Phú đứng ở hàng đầu, cổ vũ cho đám đông. Tiếng ồn vang rền.

Khoái Đại Phú đang giữ hơn năm mươi thành viên của Quốc hội và Chính phủ làm con tin. Trong số đó có thị trưởng Bắc Kinh, trưởng Ban Văn hóa, và Lạc Khả Thanh, cựu bộ trưởng quốc phòng. Họ là những người tin rằng không cần phải tôn trọng tôi vì lòng trung thành của họ với Mao sẽ khiến Mao đứng về phía họ trong trường hợp xảy ra hiểu lầm. Chà, ta sẽ xem.

Lạc Khả Thanh bị nhốt trong một chiếc thùng phân chuồng. Chân ông ấy bị gãy. Ông ta đã chống cự dữ dội khi bị bắt nhảy khỏi tòa nhà. Hai Vệ binh Đỏ khiêng ông ta lên bằng một cái đòn gánh. Ông ấy trông như một con dê già bị mang ra chợ. Phu nhân Mao Giang Thanh nghe thấy tiếng cười phá lên từ đám đông. Trên sân khấu tạm bợ, kẻ thù của bà được xếp hàng. Tay họ bị còng ra phía sau. Khoái Đại Phú trao cho mỗi người

một chiếc mũ đội đầu ngu ngốc, trên đó có ghi tên họ và bị gạch chéo bằng mực đen nhỏ giọt. Trong lúc đó, đám đông hát theo lời dạy của Mao : *Cách mạng không phải là tiệc tối. Cách mạng là bạo lực.*

Bà đã nói với Khoái Đại Phú rằng Mao hài lòng với những thành tựu của hắn. Mặc dù không nói Mao muốn làm hại những người đàn ông này, Khoái Đại Phú đã hiểu được Mao muốn điều gì xảy ra.

Tôi hô khẩu hiệu cùng Khoái Đại Phú. *Lời dạy của Mao là tiếng sấm rền phá vỡ bầu trời và là núi lửa làm vỡ đáy đại dương ! Lời dạy của Mao là sự thật !*

Mao đã cho tôi thấy bí quyết của sự cai trị. Nguyên soái Bành Đức Hoài là một người trung thành từng đóng vai trò then chốt trong việc thành lập nước cộng hòa. Tuy nhiên, Mao nói với tôi rằng điều đó không có nghĩa là Peng sẽ không trở thành một kẻ ám sát. Khả năng thích ứng với sự thay đổi cảm xúc của Mao đã giữ cho ông ấy an toàn trong suốt những năm qua. Tôi không thấy ông ấy chịu đựng sự hối tiếc. Ông ấy tin rằng sự nhẫn tâm là cái giá phải trả.

Bà ấy mê hoặc khán giả. Năm trăm nghìn Hồng Vệ Binh trên khắp cả nước đều dưới quyền chỉ huy của bà. Họ mạnh mẽ hơn cả những người lính. Họ có tinh thần

tự do và sáng tạo. Cuộc họp kéo dài bốn tiếng đồng hồ. Nó kết thúc với những người đàn ông bị chế nhạo và đánh đập. Luo ngoan cổ đã mất cả hai chân.

Đừng dừng lại cho đến khi chúng ta đẩy được kẻ thù ra khỏi rìa ! Phu nhân Mao hét lên một cách điên cuồng trong phòng chờ. Bà ta vừa phấn khích vừa sợ hãi. Khang Sinh đã nói với bà rằng có những tin đồn nghiêm trọng lan truyền rằng kẻ thù của bà sẽ «kết liễu người đàn bà của Mao trên chính giường của bà.» Khang Sinh đã lần ra nguồn tin từ quân đội ; điều này càng làm Phu nhân Mao hoảng sợ hơn. Những «cậu bé già» như Nguyên soái Diệp Kiếm Anh, Trần Nghị, Từ Hường Tiền và Nhiếp Vinh Chân là bạn thân của Phó Chủ tịch Lưu. Họ thất vọng với hành vi khó nắm bắt của Mao. Sự phẫn nộ lớn đến mức bầu không khí ở Bắc Kinh ngột ngạt. Từ «giết» đang lan truyền. Đó là một truyền thống khi biến một phi tần không xứng của hoàng đế trở thành nạn nhân. Giết bà ta sẽ dạy cho hoàng đế một bài học. Câu chuyện tình bi thảm giữa Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi là một điển hình. Giết người phụ nữ là một phương pháp hiệu quả để hàn gắn mối quan hệ giữa các quân phiệt.

Tôi đang học cách giết chóc. Tôi đang cố không run rẩy. Không có lựa chọn trung gian, tôi tự tử. Giết hoặc bị giết. Vào ngày 10 tháng 2 năm 1967, một cuộc họp quốc hội diễn ra. Sợi dây giữa các phe đối lập thắt chặt. Trọng tâm là có hay không thừa nhận sự lãnh đạo của tôi trong quân đội ; liệu Khoái Đại Phú và Hồng Vệ Binh của hắn có được phép mở văn phòng chi nhánh trong quân đội hay không, và liệu học sinh sinh viên có được phép tổ chức các cuộc mít-tinh để phê phán các đầu não quân đội hay không. Tất cả các cuộc họp đều kết thúc với việc mỗi bên đập bàn. Sau đó, một bức thư kiến nghị bí mật được ký bởi những «cậu bé già» được Nguyên soái Đàm Chấn Lâm chuyển đến cho Mao.

Tôi chắc rằng Đàm chưa bao giờ tưởng tượng rằng tôi sẽ có cơ hội đọc lá thư đó. Nhưng tôi có. Mao tự động cho tôi xem nó. Trong lá thư, tôi được miêu tả là một «yêu quái xương trắng», một kẻ hút máu và một đám mây đen che lấp bầu trời của Đảng Cộng sản. Tôi bị đòi làm vật tế.

Em không còn lựa chọn nào khác, Mao nói, lật mình trong bể bơi trong nhà. Ông ấy trông giống như một con rái cá béo. Quá nhiều thịt lợn với đường và nước tương, tôi thâm nghĩ.

Em định làm gì ? ông ấy hỏi, người nổi trên mặt nước. Nguyên soái Đàm nói rằng ông ta chưa bao giờ khóc, nhưng giờ đây đang khóc vì Đảng.

Tôi nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi, nhưng không có ghế nào. Tôi đã không đến bể bơi kể từ khi nó được cải tạo. Tôi không biết Đàm muốn nói gì, tôi nói.

Mao lặn xuống nước rồi lại nổi lên. Vậy chúng ta hãy đọc lại lá thư của ông ta một lần nữa nhé ?

Ông ta đang bỏ tư cách đảng viên của Đảng. Và ông ta đã làm ba điều hối tiếc trong đời.

Một ?

Rằng ông ta đang sống đến hôm nay...

Ông ta thấy xấu hổ.

Thứ hai, ông ta hối hận đã theo anh và rằng ông ta đã trở thành một nhà cách mạng ; và thứ ba...

Ông ta hối hận vì đã từng tham gia Đảng Cộng sản.

Chính xác, Chủ tịch.

Mao lật người và bơi ngửa. Nó khiến ông ấy trông giống như đang ôm một quả bóng. Ông ấy nhắm mắt và

tiếp tục thả nổi. Một lúc sau, ông ấy bơi về phía rìa bể.

Tôi nhìn ông ấy leo lên. Nước chảy từ người ông thành những dòng suối bạc. Ông ấy đã tăng cân một cách khủng khiếp. Các cơ trên ngực và cánh tay bị phình to. Phía dưới cái bụng phình to của ông, đôi chân vô cùng gầy gò. Ông ấy nhặt một chiếc khăn và bước vào một chiếc quần soóc xám.

Gọi cho Thủ tướng Chu sắp xếp một cuộc họp. Tôi sẽ nói chuyện với những «cậu bé già» vào ngày mười tám. Nhân tiện tôi muốn em tham gia cùng tôi. Lâm Tiêu và vợ của anh ta cũng vậy.

Bầu trời của tôi sáng rõ - Mao đang tự mình cầm súng lên.

Tôi gọi cho Khang Sinh và Trương Xuân Kiêu để ăn mừng tin này.

Cuộc họp có ý nghĩa lịch sử khai mạc vào tối ngày 18 tháng 2 năm 1967. Thủ tướng Chu là chủ tọa. Vợ của Lâm là Diệp và tôi đến sớm cùng với Khang Sinh, Trương Xuân Kiêu và đệ tử của ông ta là Diêu Văn Nguyên. Chúng tôi ngồi ở phía bên trái một chiếc bàn dài với Mao và Thủ tướng Chu ở hai đầu. Tất cả chúng tôi đều mặc quân phục Quân Giải phóng Nhân dân.

Tôi phấn khích và hơi lo lắng. Tôi lo rằng mình trông không đủ cứng rắn. Diệp thì tốt hơn. Cô ấy là một người vợ quân nhân điển hình, người có thể đập bàn to hơn cả chồng mình. Vì Mao muốn Lâm làm người kế vị, Diệp đã hành xử như một phu nhân thứ hai. Tuy nhiên, cô ấy rất cẩn thận với tôi. Cô ấy đã học được bài học từ Vương Quang Mỹ. Cô ấy khen ngợi tôi trong mọi dịp và mời tôi phát biểu tại Học viện Quân Giải phóng Nhân dân. Cô ấy thể hiện sự đánh giá cao của mình.

Diệp khiến tôi nhớ đến một bà đỡ trong làng tôi, người đã phấn phủ lên da bằng bột mì để khiến mình trông giống một người phụ nữ thành phố với làn da trắng. Diệp không bao giờ kể với tôi về xuất thân của cô ấy. Cô ấy tránh chủ đề này khi tôi hỏi. Cô ấy không tự hào về nguồn gốc của mình. Tôi chắc chắn nó thấp kém. Tôi mừng vì cô ấy không nói được ngoại ngữ và tôi mừng vì cô ấy không thích đọc sách. Tôi cảm thấy may mắn cách ích kỷ vì cô ấy cư xử như kẻ ngớ ngẩn khi phát biểu trước công chúng. Cô ta là một diễn giả tồi. Một lần cô ấy nói với tôi rằng mỗi lần cô ấy lên sân khấu thì sau đó cô ấy bị tiêu chảy.

Tôi đã nghĩ rằng nếu tôi chơi trò đúng cách thì Diệp có thể là một nữ diễn viên phụ hoàn hảo. Sự ngu dốt của cô ấy làm nền đôi lập cho trí tuệ của tôi. Tôi sẵn sàng

giúp cô ấy. Làm quen với cô ấy cũng sẽ khiến dễ dàng hơn để sau này nếu cần thì tiêu diệt cô ấy. Rốt cuộc tôi không biết nhà Lâm sẽ đối xử với tôi ra sao sau khi Mao qua đời. Họ sẽ không khó để tìm cơ và loại bỏ tôi. Tôi chẳng tin ai cả.

Hiện tại Diệp là người phụ nữ tôi cần để thay Vương Quang Mỹ. Diệp nuông chiều tin đồn. Cô đi từ nhà này sang nhà khác để thu thập chúng. Cô bới móc rác rưởi và phân tích những thứ thu thập được như một con chuột sau vườn.

Mao không chào khi Thượng tướng Trần Nghị, Đàm Chấn Lâm, Diệp Kiếm Anh, Nhiếp Vinh Chấn, Từ Hướng Tiền, Lý Phú Xuân và Lý Tiên Niệm bước vào phòng. Thủ tướng Chu đã quen với tính bất ngờ của Mao và ông tiếp tục bắt đầu cuộc họp. Bằng cách nói vài lời khôi hài ông cố gắng làm mọi người thư giãn. Đột nhiên ông bị gián đoạn - Mao la lớn.

Các anh đang làm gì vậy ? Tổ chức một cuộc đảo chính à ? Cố gắng lật đổ ta à ? Lưu có luôn là lựa chọn bí mật của các anh sao ? Âm mưu gì thế ? Tại sao lại bỏ phiếu cho Cách mạng Văn hóa ngay từ đầu ? Tại sao không bỏ phiếu chống lại ta và sống với cái gọi là chính trực mà các anh tự khoe ? Tại sao lại hành xử như kẻ hèn ?

Những ông già im lặng.

Thượng tướng Đàm liếc nhìn phía đối diện bàn nơi phu nhân Mao, Giang Thanh, ngồi kẹp giữa Khang Sinh và Trương Xuân Kiều.

Đàm phá vỡ im lặng. Tôi vẫn giữ quan điểm của mình. Thành thực mà nói, tôi không hiểu, Chủ tịch ạ. Cách mạng Văn hóa là gì nếu mục tiêu của nó là bãi bỏ trật tự ? Tại sao lại tra tấn những vị cha già sáng lập nước cộng hòa ? Mục đích là gì khi tạo ra các bè phái trong quân đội ? Để xé toạc đất nước à ? Hãy làm cho tôi hiểu, Chủ tịch !

Những ông già gật đầu đồng thanh.

Mao có vẻ bị sốc bởi sự thẳng thắn của Đàm. Tốt lắm Đàm ! Ở đây con quỷ lộ diện ! Các ông biết không? Tôi sẽ không cho phép các ông làm cho Cách mạng Văn hóa sảy thai ! Vệ binh Đỏ có toàn bộ sự ủng hộ của tôi! Những gì họ làm là điều Trung Quốc cần. Một ca mổ tâm hồn trên quy mô đại chúng ! Chúng ta cần hỗn loạn! Hỗn loạn tuyệt đối ! Bao lực là lựa chọn duy nhất để xoay chuyển tình hình. Một Trung Quốc mới chỉ có thể sinh ra trên tro than của cái cũ.

Cô khen Mao trong lòng. Thật là một màn trình diễn! Hỗn loạn, tuyệt đối hỗn loạn. Cô mỉm cười mặc dù mặt vẫn tỏ ra nghiêm trọng. Cô quay sang Khang Sinh, người gật đầu với cùng ánh mắt chúng-ta-đang-thắng.

Hãy để tôi nói rõ, Mao tiếp tục. Nếu Cách mạng Văn hóa thất bại, tôi sẽ đưa Đồng chí Lâm Tiêu đi với tôi. Chúng ta sẽ trở về núi. Các ông có thể có tất cả. Tôi chắc đó là lý do các ông ở đây hôm nay, phải không ? Các ông muốn Lưu và các ông muốn chủ nghĩa tư bản. Các ông muốn trả Trung Quốc của nhân dân về cho địa chủ và tư bản. Được rồi ! Các ông sẽ chứng kiến con cháu chúng ta bị bán, bị bóc lột và làm việc đến chết một lần nữa. Hãy có tất cả ! Tại sao các ông không nói? Có chuyện gì ? Vì sao im lặng và vẻ mặt cay đắng ? Các ông đã làm phu nhân tôi, Đồng chí Giang Thanh, khổ sở. Các ông không bao giờ thừa nhận bà ấy là đại diện của tôi và là một lãnh đạo độc lập. Sự thật đằng sau chuyện này là gì ? Các ông giả vờ rằng điều này không nhắm vào tôi sao ? Thâu quyền thì làm đi ! Này, Thượng tướng Đàm và Trần, các ông, những người ồn ào nhất, ý kiến mạnh mẽ nhất. Tại sao các ông không bắt vợ tôi? Kéo bà ấy ra ! Bắn bà ấy ! Kéo cò ! Phá hủy trụ sở của Cách mạng Văn hóa. Đày Khang Sinh, loại bỏ tôi một lần cho xong. Tiến lên nếu các ông ghét Đồng chí Giang Thanh và tôi đến thế. Sao các ông không ỉa !

Như con thiêu thân lao vào lửa, Đàm đứng dậy và bắt đầu chửi rửa. Thật đáng xấu hổ !

Mao nghiêng chặt răng. Một điều thuốc gây vụn giữa các ngón tay ông. Khi ông lại lên tiếng, giọng nói của ông phát ra một âm thanh khàn khàn kỳ lạ như đang cố khắc đờm lên. Ta không có vấn đề gì khi người chọn trở thành một kẻ phản động. Ta cũng chấp nhận được khi người tự biến mình thành kẻ thù của nhân dân. Ta có thể làm gì được ? Ba mươi ba năm trước, ta đã cứu quân đội vì quân đội đã sẵn sàng để được cứu. Ta nói có đúng không, Thủ tướng Chu ?

Thủ tướng Chu và những người bạn già cúi đầu. Mao khuấy động ký ức về quá khứ, về nỗi kinh hoàng khi không có sự lãnh đạo của ông, về ba phần tư Hồng quân bị tiêu diệt chỉ trong vài tháng, về nỗi nhục về sự sai sót của Đảng bởi những người, trong đó có chính Thủ tướng Chu, và về việc làm thế nào một tay Mao biến thất bại thành chiến thắng.

Cô gái mười bảy tuổi Nạp đứng trước mặt mẹ.

Trà hay canh ba ba ? người mẹ hỏi.

Con không muốn nói về hôn nhân của con. Người con gái đặt túi xách xuống.

Vậy mẹ có quyền được biết tên của chàng trai trẻ đó không ? Giọng người mẹ the thé.

Gọi anh ấy là Đồng chí Tai. Anh ấy hai mươi tám tuổi.

Con có biết anh ta chỉ là một sĩ quan cấp thấp không ?

Con nghĩ rằng mọi con người được tạo ra dưới bầu trời của Chủ tịch Mao đều bình đẳng.

Con sẽ ngồi xuống không ?

Không.

Vậy, con đã bao giờ thắc mắc lý do tại sao anh ta không được thăng chức chưa ?

Anh ấy sắp giải ngũ.

Ý con là bỏ cuộc.

Sao cũng được.

Mẹ hy vọng anh ta không về làng.

À, anh ấy về và con sẽ đi cùng anh ấy.

Hơi thở của người mẹ nghẹn lại. Bà cố gắng kiểm soát bản thân. Sau một lúc im lặng lâu, bà gắng hỏi đó

là nơi nào.

Một ngôi làng ở tỉnh Ninh Hạ.

Ninh Hạ ? Chỗ ma thiêng nước độc đó ư ? ... Con đang làm thế này với mẹ... Tại sao ?

Người con gái im lặng.

Người mẹ thở sâu như thể sẽ ngất đi nếu dừng lại.
Cha ... cha con đã nói gì ?

Cha đã chúc phúc cho con và nói rằng ông ấy sẽ ủng hộ con ngay cả khi con chọn đi tu.

Một tiếng ghen nắm lấy người mẹ. Bà bắt đầu ho.

Người con gái lấy một cốc nước và đưa cho bà.

Vô tâm ! Người mẹ đẩy cô ra và hét lên, vừa đâm vào ngực mình. Vô tâm !

Con còn chưa giới thiệu bên nhà trai với mẹ. Họ là ai ?

Người con gái không trả lời.

Nạp !

Con sẽ không trả lời câu hỏi của mẹ khi con biết mẹ sẽ xúc phạm con.

Vậy thì mẹ sẽ phải phản đối đám cưới của con.

Sẽ không có đám cưới đâu, Mẹ. Chúng con đã... Người con gái quay đi và nhìn ra ngoài cửa sổ. Chúng con đã kết hôn rồi và con có thể lấy cho mẹ xem nếu mẹ muốn xem một bản sao giấy đăng ký kết hôn của chúng con.

Choáng váng, người mẹ đứng dậy, đi đến bức tường và bắt đầu đập đầu vào đó.

Chúng con sẽ đi Ngô Ninh vào ngày mai. Người con gái nhìn mẹ và run rẩy trong nước mắt. Một lúc sau, khung cảnh trở nên không thể chịu đựng nổi. Không nói một lời, người con gái bỏ đi.

Người mẹ co quắp như một quả bóng ở góc tường. Sau đó, bà bò trên sàn nhà và lên ghế sofa, tự làm mình ngạt thở với một chiếc gối.

Tôi đang cố gắng nhắm mắt lại không nghĩ đến Nạp, nhưng tôi không thể. Nỗi hối tiếc đang gặm nhấm trái tim tôi. Tôi ước gì mình đã từng buộc dây giày cho con, chuẩn bị bữa trưa cho con và may váy cho con khi con còn là một đứa trẻ. Tôi ước gì tôi đã tổ chức tiệc sinh

nhật cho con và mời bạn bè của con đến nhà chúng tôi. Tôi ước gì tôi đã dành nhiều thời gian hơn để nói chuyện với con và học cách giúp con giải quyết những rắc rối. Nhưng tất cả đã quá muộn và vượt khỏi tầm kiểm soát. Con bé hẳn phải rất cô đơn và tuyệt vọng đến mức phải lấy chồng như một lối thoát. Nó muốn trừng phạt tôi. Nó muốn tôi chứng kiến cảnh nó hủy hoại tương lai của nó - tương lai của tôi. Tôi từng nghĩ rằng là con gái của Mao là vận may lớn nhất của Nạp... Có phải tôi đã trút sự giận dữ của mình với mẹ tôi lên con gái tôi - bỏ mặc nó theo cách tôi đã bị bỏ mặc ? Tôi đã từ bỏ mong muốn làm một người mẹ tốt của chính mình.

Và tôi nghe thấy tiếng kêu của trái tim mình. Tôi sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để giành lại tình yêu của con gái tôi. Nhưng tôi không thể. Tôi đang điều hành công việc của Mao. Nó giống như cưỡi trên lưng hổ - tôi không thể xuống. Tôi sống để làm hài lòng Mao. Tôi ích kỷ và không thể thoát khỏi những gì đã tạo nên tôi. Tôi không thể sống thiếu tình cảm của Mao. Theo nghĩa đó, tôi thật đáng thương, một con tin của chính cảm xúc mình. Tôi đã cố gắng để đánh bại sự đáng thương này. Tôi là một nữ anh hùng đẫm máu.

Mọi chuyện đã không diễn ra như ý. Giờ đây tôi đang nhớ đứa con gái nhỏ của mình. Những cánh tay bé nhỏ của con quàng quanh cổ tôi. Cách con nhón chân vào giường tôi lúc nửa đêm. Tôi muốn con trở lại và tôi phát điên lên khi nghĩ về những gì tôi đã làm... Chuyện gì đã xảy ra ? Tôi có vấn đề gì mà lại từ chối hôn con vào mỗi lần chia tay ? Tôi đã dạy con phải chai sạn cảm xúc của chính mình. Tôi có ý làm cho con mạnh mẽ để con có thể có một cuộc sống tốt hơn tôi.

Đó là số phận, mẹ tôi hẳn đã nói vậy. Chẳng có mấy ai có thể thay đổi cách mà số phận đã định cho họ phải sống. Tôi mơ thấy mình bị giết chết với tư cách là người đàn bà của Mao. Đó là vai diễn tôi đóng với niềm đam mê. Đó là điệu nhảy tôi được sinh ra để kết thúc.

18

Bóng tối của rạp hát, những hàng ghế trống, âm thanh của trống và nhạc xoa dịu thần kinh tôi. Những ngày này tôi đi lại giữa Bắc Kinh và Thượng Hải. Tôi tiếp tục tìm kiếm nhân tài và tìm kiếm tài liệu để chuyển thể. Mục tiêu của tôi là tạo ra những nhân vật nhiệt thành theo chủ nghĩa Mao. Tôi đang cố bám trụ - cố gắng để Mao thấy tầm quan trọng của tôi, để làm cho bản thân tôi trở nên không thể thay thế. Những người khác cũng đang chạy đua với tôi để giành lấy tình cảm của Mao. Tôi phải hành động nhanh chóng. Với sự cho phép của Mao và với sự giúp đỡ của Khang Sinh và Lâm Tiêu, tôi đã thành công trong việc cảm các hình thức giải trí khác - tôi lấp đầy các sân khấu bằng những người phụ nữ mà tôi muốn trở thành.

Hôm qua tôi đã xem một vở diễn có tên *Bến Cảng*. Tôi không chỉ ấn tượng bởi nội dung của nó mà còn kinh ngạc trước thiết kế âm nhạc. Sáng nay, tôi gọi điện cho Thị trưởng Thượng Hải, Xuân Kiều. Tôi hỏi liệu ông ấy có biết Vu Huy Du, nhà soạn nhạc. Tôi muốn có một bản hồ sơ lý lịch của ông ta càng sớm càng tốt.

Vào đêm ngày 4 tháng 10 năm 1969, Phu nhân Mao lật giở các trang hồ sơ và vô cùng phấn khích với khám phá của mình. Bà biết được rằng nhà soạn nhạc ba mươi bảy tuổi này chính là người sáng tạo then chốt đứng sau một số vở opera hay nhất trong những năm gần đây. Ngày hôm sau, trước bữa sáng, bà nói với Xuân Kiều rằng bà muốn gặp Đồng chí Du ngay lập tức.

Xuân Kiều báo cáo rằng có một trở ngại. Đồng chí Du hiện đang trong tù. Anh ta bị bắt vào đầu thời Cách mạng Văn hóa, bị coi là kẻ phản bội trước khi giải phóng.

Lấy xe của tôi và kết nối tôi với trưởng nhà tù, theo lệnh của Mao.

Trưởng nhà tù nói với Phu nhân Mao rằng việc thả Du sẽ rất khó khăn. Tuy nhiên, ông ta ngay lập tức gửi cho bà bản hồ sơ tội trạng của Du. Câu chuyện bắt đầu từ năm 1947 khi Du còn là một thiếu niên. Anh là thành viên của Quân Giải phóng của Mao. Cuộc nội chiến đang ở cao trào.

Quân đội của Tưởng Giới Thạch đã ném bom toàn bộ khu vực Giao Đông và Yên Thái. Trung đoàn của Du được lệnh chôn giấu thức ăn và hành lý để chuẩn bị chiến đấu đến chết. Du vô cùng đau lòng.

Anh nghĩ về mẹ và quyết định thực hiện mong muốn của mình để trở thành người con hiếu thảo. Trước bình minh, Du tìm một nơi yên tĩnh trong làng và đào một cái hố dưới gốc cây. Anh chôn thức ăn và đồ dùng của mình, đồng thời để lại một bức thư : *Kính gửi các anh em thuộc quân đội Tưởng Giới Thạch : Có thể khi các anh tìm thấy bức thư này thì tôi đã chết. Điều duy nhất tôi hối tiếc là không được cơ hội báo hiếu mẹ già. Cha tôi mất khi tôi lên tám. Mẹ tôi đã nuôi tôi một mình, những gian khổ bà đã trải qua thật không thể diễn tả được. Tôi sẽ cảm ơn và ban phước cho các anh nếu các anh có thể gửi gói hàng này cho mẹ tôi. Đây là địa chỉ.*

Thật đáng thất vọng cho Du khi bức thư không rơi vào tay đối phương mà lại bị đồng đội của anh phát hiện. Nó được báo cáo lên các cấp lãnh đạo Đảng Cộng sản. Du bị bắt và giam giữ sáu tháng. Sau đó, trong một trận chiến quyết liệt, anh được trao cơ hội để chứng minh lòng trung thành. Anh sống sót và được tha thứ, nhưng hồ sơ của anh vẫn được lưu giữ bởi cơ quan tình báo bí mật.

Khi các vệ binh đỏ của Nhạc viện Thượng Hải phát hiện ra hồ sơ của Du, họ ăn mừng - vì trước đây họ chưa từng có cơ hội đối phó với một «kẻ thù thực sự.»

Các vở diễn lớn như *Lấy núi Hồ bằng mưu trí* và *Bến Cảng* đang được tập luyện tại Bắc Kinh và tác giả của chúng không được phép gặp tôi. Tôi đã gây sức ép để yêu cầu điều đó và đòi hỏi sự quan tâm trực tiếp của Thị trưởng Xuân Kiều. Tôi chắc rằng Xuân Kiều đang gặp khó khăn. Tôi chắc chắn rằng những kẻ thù của tôi đang cố tình làm điều này với tôi. Họ biết tài năng của ông Yu. Họ biết rõ một khi tôi và ông Du hợp tác với nhau, chúng tôi sẽ là một cặp bài trùng bất khả chiến bại. Ông Du có thể một tay giúp tôi quảng bá chủ nghĩa Mao. Ông ấy viết kịch, soạn nhạc và đạo diễn. Ông ấy có nền tảng về âm điệu dân gian và bằng cấp về nhạc cổ điển phương Tây. Ông ấy có gốc rễ sâu sắc trong opera truyền thống và một cảm quan mạnh mẽ về chủ nghĩa hiện đại. Ông ấy được đào tạo về sáng tác và chơi được hầu hết mọi nhạc cụ.

Tôi cho Xuân Kiều mười ngày để đưa ông Du đến cho tôi. Cuối cùng, khi tôi đang xem lại vở *Chiếm Núi Hồ bằng Mưu Trí* tại Điện Từ Ái, Xuân Kiều đến báo tin rằng ông Du đã được hộ tống đến Bắc Kinh.

Ông ấy đâu ? Tôi hỏi, phấn khích đến mức cao giọng. Diễn viên trên sân khấu tưởng tôi đang quát anh ta và nuốt mất lời thoại.

Hiện ông Du đang ở Nhà khách Bắc Kinh, Xuân Kiều thì thâm vào tai tôi. Ông ấy trong tình trạng thảm hại lắm. Ông ấy còn chưa kịp thay bộ đồ tù và người ông ấy bốc mùi như bò.

Đưa ông ấy đến đây !

Nửa giờ sau, Vu Huy Du đến. Ngay khoảnh khắc Phu nhân Mao Giang Thanh nhìn thấy con người nửa ma nửa người ấy, bà đứng dậy và nhanh chóng bước đến. Bà đưa tay ra và chìa cả hai bàn tay. Tôi tiếc là đã không gặp ông sớm hơn, ông Du.

Nhà soạn kịch bắt đầu run rẩy. Ông không thốt nên lời. Ông trông như một ông lão ốm yếu với mái tóc bạc và bộ râu rối bù. Ông mặc một bộ đồ vay mượn. Làm sao tôi có thể báo đáp được ân tình của bà, thưa Bà ? Ông ta khóc.

Chúng ta hãy cùng nhau hợp tác, Phu nhân Mao đáp.

Lúc này vở opera đã kết thúc. Màn hạ xuống rồi lại kéo lên. Các diễn viên xếp hàng. Khán giả vỗ tay. Âm thanh ngày càng to hơn. Nhân viên an ninh chạy đi chạy lại giữa sân khấu và khán giả. Đó là tín hiệu cho Phu nhân Mao bước lên sân khấu. Ông Du đang khóc đứng dậy và cố nhường đường cho ân nhân của mình.

Đi với tôi, ông Du, Phu nhân Mao nói. Đi với tôi lên sân khấu.

Người đàn ông sừng sốt.

Phu nhân Mao nắm tay ông Du và đẩy ông, mỉm cười.

Người đàn ông đi theo.

Trên sân khấu, Phu nhân Mao Giang Thanh đứng chính giữa với ông Du đứng ngay bên cạnh. Hai người vỗ tay và tạo dáng chụp ảnh.

Chủ nghĩa lãng mạn trong sáng tác của ông Du làm tôi xúc động. Ở bên ông ấy giống như ở trong một giấc mơ. Ông ấy không quá hấp dẫn về ngoại hình ; không cao cũng không lực lưỡng, ông có một vầng trán rộng và một chiếc cằm quá vuông. Nhưng dưới đôi lông mày rậm là một đôi mắt sáng. Ông ấy truyền cảm hứng cho tôi như một nghệ sĩ lớn. Vì ông ấy và tôi cùng đến từ tỉnh Sơn Đông, chúng tôi có thể cùng nhau nhớ lại những giai điệu tuổi thơ yêu thích. Tôi mời ông ấy uống trà mỗi ngày. Ông ấy khiêm tốn đến mức thái quá. Ông ấy sẽ không ngồi xuống nếu không nói một tràng dài những lời cảm ơn. Ông ấy sẽ không mở miệng trừ khi tôi ra lệnh cho ông ấy bình luận. Ông ấy luôn mang theo một cuốn sổ tay và mở nó ra khi tôi nói. Ông ấy hầu hạ tôi.

Điều đó làm tôi buồn cười, vì ông ấy quá nghiêm túc. Rất ngốc nghếch. Tôi nói với ông ấy rằng tôi không muốn bị đối xử như một bức chân dung trên tường. Tôi muốn ông ấy vui vẻ và tôi cũng muốn bản thân mình vui vẻ. Cuộc sống của tôi đã chịu quá nhiều căng thẳng rồi. Hãy nghĩ cách giúp tôi thư giãn. Tối nay chúng ta không nói về công việc. Tối nay chúng ta nói chuyện phiếm.

Phải mất nhiều tuần ông ấy mới cảm thấy thoải mái với tôi. Cuối cùng ông ấy cũng lại là chính mình. Ông ấy bắt đầu mang các nhạc cụ đến chơi cho tôi nghe trong lúc uống trà. Đàn nhị, sáo và đàn tam. Ông ấy là một món quà. Chúng tôi trò chuyện và ông ấy ngâm nga cho tôi nghe những bài hát về lúa, điệu trống và các vở opera cổ mô phỏng âm thanh của gió sa mạc. Đôi khi tôi cùng hát với ông ấy. Tôi hát những aria từ *Tây Sơn Ký*. Chúng tôi trêu đùa nhau và bật cười. Giọng hát của ông ấy không hay nhưng cách ông ấy hát rất duyên. Nó có một phong cách riêng. Tâm hồn ông ấy thấm đẫm âm nhạc. Như một học sinh, tôi hỏi ông ấy những câu hỏi. Ông ấy tự tin nhất trong những khoảnh khắc đó. Ông ấy mang cho tôi những cuốn sách ông đã viết - *Tuyển tập các bài hát có trống đệm của Sơn Đông*, *Tuyển tập dân ca Giao Đông*, *Những bài hát Rừng Sơn Bắc* và *Tuyệt tác của Đàn Bầu*.

Niềm vui thật là to lớn. Thế nhưng tôi không thể bộc lộ bản thân một cách trọn vẹn. Địa vị của tôi làm ông ấy sợ hãi. Luôn có một khoảng cách giữa chúng tôi. Với mọi người ở Trung Quốc, tôi là người đàn bà của Mao. Không một người đàn ông nào được phép có những suy nghĩ cá nhân về tôi. Mặc dù tôi muốn gần gũi với ông Du hơn, nhưng tôi kìm nén bản thân. Điều tệ nhất trong tình bạn của chúng tôi là ông ấy trả lời tôi như một người hầu. Nó chỉ khiến tôi cảm thấy cô đơn hơn khi lắng nghe thứ âm nhạc đầy đam mê của ông.

Những cuộc thăm viếng vẫn tiếp tục. Tôi cố gắng hết sức để không nhắc đến Mao. Trên thực tế, ông ấy không bao giờ hỏi về cuộc sống của tôi sau giờ làm. Tôi có thể nhận thấy đôi khi ông ấy cũng tò mò, nhưng ông ấy sẽ không mạo hiểm. Chúng tôi sẽ không còn gì để nói. Ông ấy tìm có đề ra về. Ông ấy nhạy cảm và yếu đuối trong việc đối đầu. Tôi cầu xin ông ấy ở lại và ông ấy khẳng khái ra về. Chúng tôi thực hiện cái mà tôi gọi là «động tác cưa» vài lần một ngày. Đôi khi ở nơi công cộng. Mọi người bối rối khi nghe thấy tôi lớn tiếng với ông Du.

Anh không bao giờ nghe tôi, Vu Huy Du ! Bà ta hét lên, gần như điên cuồng. Sẽ có một ngày anh và tôi chia tay. Và tôi sẽ không sợ !

Ông vội vã ra cửa và bỏ đi. Ông không bao giờ nói một lời khi bà ta nổi giận. Sau này, người ta kể với bà rằng ông vừa khóc vừa trở về Nhà hát Opera Bắc Kinh. Ông không có nhà và sống trong một kho chứa đồ gần hậu trường. Ông đã thề công khai rằng ông sống chỉ để phục vụ Phu nhân Mao Giang Thanh. Ông không quan tâm rằng điều đó khiến ông đánh mất mối quan hệ với vợ mình. Ông không muốn gì ngoài việc gây ấn tượng với Giang Thanh. Đó là cách ông báo đáp ân tình của bà, bằng âm nhạc và cuộc đời mình. Sức khỏe của ông đang giảm sút. Ông có vấn đề nghiêm trọng về dạ dày và đau gan. Nhưng ông không bao giờ phàn nàn. Ông điều hành các buổi diễn tập ngày đêm. Ông ăn uống thất thường và không có khái niệm về thời gian. Ông ta thường trì hoãn giờ ăn và một cách ngây thơ khiến các diễn viên bị đói. Ông ta khiến những người trong căn tin phải chờ đợi. Đã đến mức Du gọi giờ nghỉ trưa là bốn giờ chiều.

Bà không thể giải thích cho mình. Bà cảm thấy tổn thương nhưng vẫn chờ đợi sự trở lại của Du. Khi bà không thể chịu đựng thêm nữa, bà gửi thư ký đi đòi một «bản kiểm điểm» từ Du. Ông ta không nộp bất kỳ giấy tờ nào. Nhưng ông ta hiểu rằng Phu nhân Mao đang gọi ông trở lại. Ông ta gửi cho bà một băng ghi âm công việc đang tiến hành. Thường thì đó là một bài hát mới

sáng tác. Một trong những bài hát có tên là «Nếu không hát, tôi sẽ không vui.»

Đó là một mối quan hệ kỳ lạ. Nó mang theo sự mãnh liệt như giữa những người yêu nhau. Để có ông bên cạnh, bà thăng chức cho ông làm trưởng Ban Văn hóa mới. Nhưng ông từ chối lời đề nghị và bày tỏ sự thờ ơ với chính trị. Bà lấy đó làm điều cá nhân, tin rằng ông coi thường bà. Ông tranh luận, cố chứng minh lòng trung thành của mình. Để gây ấn tượng với bà, ông sản xuất nhiều tác phẩm hơn. Ông để dấu ấn của mình trên các vở opera và ballet của bà. Ông làm nổi bật các nhân vật nữ - sự cống hiến của bà với một nữ thần. Ông chiến đấu vì bà. Để thuyết phục các đoàn diễn thử các sáng tác âm nhạc mới và thay thế *shao-sheng* (vai nam chính hát giả thanh) bằng *lao-sheng* (vai nam hát giọng thật), ông tổ chức các buổi hội thảo kéo dài nhiều tuần để đào tạo các diễn viên. Đối với dàn nhạc chơi sự pha trộn giữa nhạc cụ phương Tây và phương Đông, ông trình bày sự hòa hợp bằng cách tháo rời và lắp lại các bản hòa âm. Ông lấy đi thời gian biểu diễn của nhân vật nam và dành cho các nữ nhân vật. Và cuối cùng chỉ còn lại những nữ anh hùng.

Khi bà được giới thiệu các sản phẩm mới, bà rất ấn tượng và cảm động sâu sắc. Bằng nhiều cách, bà cảm thấy ông là một người bạn tâm hồn. Bà cảm thấy tình yêu lớn đối với ông.

Ảnh hưởng của các vở opera bắt đầu bộc lộ. Các bài aria được phát sóng khắp quốc gia. Quần chúng biết lời và ngân nga theo giai điệu. Cuộc Cách mạng Văn hóa đang ở đỉnh cao. Các vở opera giúp Phu nhân Mao Giang Thanh trở nên rất nổi tiếng. Bà trở thành một ngôi sao trong mọi gia đình. Bà ngày càng tham vọng hơn. Tôi muốn tất cả các vở opera và ballet của tôi được chuyển thể thành phim ! Bà không chờ đề xuất được thông qua bộ máy quan liêu. Bà đến Kho bạc Quốc gia và đòi kinh phí. Bà áp dụng một cách tiếp cận chính trị. Điều đó sẽ thử thách lòng trung thành của anh đối với Mao.

Ước muốn của bà được đáp ứng.

Phải có gan sờ vào đuôi con hổ thì mới có cơ hội cười nó.

Hãy cùng nhau quảng bá các vở opera cách mạng !
Tôi nghĩ với lời tuyên bố của Mao, tôi có thể làm phim một cách suôn sẻ. Nhưng không phải vậy. Vấn đề là nhà máy phim đã bị chia thành tám phe phái. Không ai

muốn làm việc với phe khác. Trưởng bộ phận ánh sáng chỉ đạo quay phim góc máy phải đặt thế nào. Nhà thiết kế từ chối mệnh lệnh của đạo diễn về trang phục. Nghệ sĩ trang điểm bôi kem màu hồng lên mặt nữ diễn viên, màu mà anh ta thích. Và nhà sản xuất đưa ra báo cáo tổ cáo các câu thoại «phản Mao» của biên kịch. Mỗi ngày đều có cãi vã trên trường quay. Đã mấy tháng trôi qua mà chưa quay được cảnh nào.

Tôi không thể làm người cứu hỏa ! Tôi hét lên với các trưởng đoàn. Công việc chính của tôi là điều hành Cách mạng Văn hóa ! Các anh đừng như nghe tôi nhưng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Tôi đã hứa với Chủ tịch Mao rằng phim sẽ kịp ra mắt vào mùa thu. Sao các anh dám làm Mao thất vọng ?

Tôi chất đầy căn-tin của Hãng phim Bắc Kinh bằng các nhóm phe phái và tôi nói với giọng nghiêm khắc nhất. Những người bên trong bếp nấu ăn cũng im lặng. Bây giờ là hai giờ rưỡi chiều và tôi không cho ai được ăn. Đồ ăn đã nguội lạnh.

Các anh phải làm cho nó thành công, tôi nói.

Anh cần giúp đỡ, Mao nói với tôi. Ông bay đến tôi từ Bắc Kinh đến Phúc Kiến, miền Nam đất nước, nơi tàu của ông đang chạy, chỉ để nói điều này. Tôi hỏi ông có

khỏe không. Ông mỉm cười. Gần đây tôi đang đọc bài thơ Đường «Ly biệt lâu», và muốn chia sẻ suy nghĩ với cô.

Tôi giữ những lời cay đắng trong miệng.

Em có nhớ bài thơ không ? ông hỏi. Về Hoàng đế nhà Đường Lý, người bị buộc phải treo cổ người tình, Dương Quý Phi. Ông bị ép phải làm theo ý các tướng lĩnh, những người đang lên kế hoạch đảo chính. Bài thơ thật đau lòng ! Đáng thương cho hoàng đế, họ cũng đáng lẽ phải treo cổ ông luôn.

Tàu vẫn chạy. Cảnh vật trôi qua. Mao ngừng nói và nhìn tôi. Có sự yếu đuối trong ánh mắt ông.

Em cũng thích bài «Ly biệt lâu», tôi nói.

Ông lại bắt đầu đọc thoại. Tôi mất một lúc mới hiểu ông đang nói gì. Ông giải thích áp lực ông cảm thấy. Ông lo lắng về những trở ngại đang đối mặt với Cách mạng Văn hóa.

Một nửa đất nước nghi ngờ quyết định của ông về Lưu. Có sự cảm thông phát triển. Dù người dân chưa có cơ hội trải nghiệm ý tưởng của Lưu, họ đã chắc chắn rằng ý tưởng của Mao không hiệu quả. Điều đó khiến ông không chỉ tức giận.

Đôi lập đang cố ngăn tôi thực hiện giấc mơ Cộng sản, ông trở nên kiên quyết và mắt nhìn lên trần tàu. Các trí thức là con cưng của Lưu. Họ không quan tâm phục vụ quần chúng. Họ trốn trong phòng thí nghiệm với áo blouse trắng và bỏ rơi quê hương để theo đuổi danh tiếng thế giới. Tất nhiên Lưu có lòng trung thành của họ, ông ấy là ông bố tiền của họ. Và tôi cũng lo về những ông già cũ. Họ quay lưng lại với tôi. Họ đã triệu tập tập trận quân sự. Nhưng với tôi đó là tập trận ảo chính.

Mao không kể cho Giang Thanh câu chuyện đầy đủ. Ông không nói rằng ông đang đàm phán với những ông già và có những thỏa thuận. Ông không nói rằng một ngày nào đó ông sẽ sẵn sàng đóng vai Hoàng đế Lý và sẽ thử các phân đoạn của vở «Trường Biệt». Bà không chịu nhận ra rằng đây là trò chơi của ông. Trước mặt ông, tâm trí bà ngừng xử lý các sự thật. Bà không thể thấy rằng trong cuộc đời mình, ông chưa bao giờ bảo vệ ai ngoài bản thân.

Đối với lịch sử, đây là vai diễn của bà. Nữ minh tinh của một bi kịch vĩ đại.

Để giữ được tình cảm của ông, bà làm những việc làm tổn thương chính mình một cách sâu sắc. Ví dụ, vài tuần trước, Mao đã cãi nhau với một trong những nhân

tình được ông sủng ái nhất. Người phụ nữ đó bỏ đi. Mao đã gọi Giang Thanh đến để nhờ giúp đỡ - bà được yêu cầu mời người phụ nữ đó trở lại dưới danh nghĩa đệ nhất phu nhân. Nhìn lại, bà không biết mình đã làm điều đó như thế nào. Bà kinh ngạc trước cách mình tự hành hạ bản thân.

Em là người anh tin tưởng nhất, và là người anh thực sự nương tựa. Trong ánh sáng ấm áp đó, bà mềm lòng, trao thân. Bà nuốt nỗi đau và mặc lên bộ trang phục để đóng vai Dương Quý phi trong vở «Trường Biệt».

Để đáp lại ân huệ của bà, Mao đẩy mạnh các tác phẩm sân khấu của bà. Để mở đường cho bà, ông ra lệnh phát động một chiến dịch có tên Phổ cập Các vở Ca kịch Cách mạng Mẫu mực đến Mọi Gia đình.

Bà cảm thấy mình xứng đáng với sự đền bù đó. Một cách kỳ lạ, cuộc hôn nhân của bà với Mao đã được biến đổi và bước vào một giai đoạn mới. Cả hai đều vượt qua những trở ngại cá nhân để tập trung vào một bức tranh lớn hơn. Với ông, đó là sự an toàn của đế chế, còn với bà, đó là vai diễn một nữ anh hùng. Nhìn lại, bà không chỉ phá vỡ sự hạn chế của Đảng, bà còn điều khiển tâm lý cả quốc gia. Bà bị ám ảnh bởi viễn cảnh rằng cuối cùng mình có thể kế tục sự nghiệp của Mao và cai trị Trung Quốc sau khi ông qua đời.

Bà không xem quyền lực của mình là điều đương nhiên. Bà không nghĩ rằng giờ đây mình đã hoàn toàn kiểm soát cuộc sống của chính mình. Sâu thẳm trong lòng, bà không tin Mao. Bà biết Mao có khả năng thay đổi ý định. Và trí óc của ông đang suy deteriorating. Khi ông gọi bà đến để giúp giải quyết vấn đề về nhân tình của ông, liệu ông có quên rằng bà là vợ ông ? Bà nghe thấy sự ngây thơ trong giọng nói của ông. Nỗi đau của ông giống như một đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi yêu thích của ông ấy. Có hợp lý không nếu cho rằng ngày mai ông ấy có thể quay lại và không nhận ra bà ? Tuổi già đã làm tăng sự hoang tưởng của ông ta, Sahned đang cân bằng trên thanh xà của tâm trí ông ta. Là Phu nhân Mao, không bao giờ thiếu kẻ thù. Giá phải trả cho thành công của bà là bà không còn do dự khi loại bỏ kẻ thù. Bà không suy nghĩ gì khi gọi Khang Sinh vào nửa đêm để đặt tên cho người bị hành quyết. Bà đang cố gắng bịt miệng những kẻ không chịu im lặng, như Phương Linh và Đan. Bà sợ rằng khi Mao qua đời, cuộc chiến của bà sẽ giống như quét biển bằng cái chổi - bà sẽ bị kẻ thù nuốt chửng.

Bà cần Trương Xuân Kiều và Du. Bà cũng cần những người trung thành trong quân đội. Bà nhớ lại cách Mao loại bỏ kẻ thù ở Diên An. Có vài lần ông hành quyết sai và sau đó hối tiếc. Nhưng ông không bao giờ để

cảm giác đó làm hư tâm trí mình. Ông nói, Chiến thắng không đến dễ dàng. Giờ đến lượt bà. Bà lặp lại câu nói đó.

Tôi đang cố gắng làm phim. Những vở opera và ballet. Tôi đã lên kế hoạch cho tám vở và thiết lập sản xuất ở Bắc Kinh để tôi có thể giám sát chi tiết trong khi tiến hành Cách mạng Văn hóa cùng lúc. Nhưng mọi việc không diễn ra như tôi mong muốn. Nội bộ tranh giành quyền lực giữa các phe phái đã trở nên trầm trọng hơn tại Xưởng phim Bắc Kinh. Các diễn viên đã trang điểm và mặc trang phục đầy đủ. Nhưng họ ngồi cả ngày mà không quay được một cảnh phim nào. Khi những ngày trôi qua, một tin đồn bắt đầu lan rộng : *Nếu Mao không gửi quân lính của ông ta, sẽ không có phim nào được làm.*

Tôi đem tin đồn đó đến gặp Mao. Đó là một ngày âm áp tháng Năm. Ông đang họp riêng tại Đại lễ đường Nhân dân. Tôi không thể ăn được, ông chào tôi. Răng tôi đang đau. Tôi đang nói chuyện với bạn bè về di chúc.

Tôi nhìn ông. Khuôn mặt và bàn tay ông sưng rõ ràng.

Có chuyện gì vậy ? ông hỏi.

Em lo cho sức khỏe của anh. Sao anh không nghỉ ngơi một chút ?

Làm sao anh có thể khi những kẻ thù của anh đang đi lại quanh giường anh ?

Ở đây cũng vậy. Em thấy thất vọng.

Có chuyện gì vậy ?

Em đang gặp khó khăn trong việc đưa các bộ phim vào sản xuất. Sự phản đối rất mạnh.

Chà, đó không phải là phong cách của chúng ta để chấp nhận thất bại.

Nhưng em không muốn thêm gánh nặng cho anh.

Ồ, ồ, ồ, ông cười đùa, Những kẻ thù của em sẽ giết chết em ngay khi anh trút hơi thở cuối cùng.

Nước mắt tôi bắt đầu trào dâng.

Thật lòng mà nói, đó có lẽ không phải là một giải pháp tồi.

Ông đến và nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống. Nhìn tôi, ông nói, Bình tĩnh lại đi, Đồng chí Giang Thanh. Em sẽ ổn thôi. Chỉ cần nói cho anh biết, anh nên giúp em như

thế nào ?

Chỉ sau một đêm, Lực lượng Đoàn trú 8341 của Mao do Tư lệnh Đệ chỉ huy đã có mặt tại Xưởng phim Bắc Kinh. Các binh sĩ được vũ trang và di chuyển nhanh chóng, im lặng. Họ không đáp lại lời chào. Các công nhân được tìm ra từ khu nhà ở và được hộ tống đến nhà ăn.

Tôi ở đây để thực hiện mệnh lệnh của Phu nhân Mao Giang Thanh, Tư lệnh Đệ, một người đàn ông thấp bé nhưng có thân hình chắc nịch với chiếc mũi to khổng lồ, nói. Và tôi sẽ không chịu đựng bất kỳ điều vô lý nào. Ai không tuân lệnh tôi sẽ nhận một biện pháp xử lý quân sự. Nhân tiện, tôi sẽ không công nhận bất kỳ sự ưu ái nào. Hãy lắng nghe cẩn thận. Các trung đội số một, ba và bốn sẽ nhận vị trí nhiệm vụ phía sau tất cả các máy quay. Các chỉ huy của tôi sẽ không nghe theo chỉ dẫn của ai khác ngoài chỉ dẫn của người quay phim. Trung đội số hai đi đến bộ phận ánh sáng và trung đội số năm sẽ phụ trách hóa trang và đạo cụ. Bản thân tôi sẽ chỉ huy đạo diễn phim và tôi sẽ báo cáo với Phu nhân Mao Giang Thanh hàng ngày.

Chưa đầy hai ngày, các máy quay bắt đầu quay. Trong vòng một tháng, một nửa bộ phim đã hoàn thành. Không bao giờ còn có đề cập đến các cuộc xung đột bè

phận nữa. Mọi người làm việc cùng nhau như thể đang vận hành một doanh nghiệp gia đình lớn. Vào cuối ngày, những hộp phim đã chụp được gửi đến phòng thí nghiệm để xử lý và ngày hôm sau các cảnh quay được biên tập sơ bộ và có thể xem được.

Phấn khích, Phu nhân Mao kiểm tra trường quay : Bà vỗ vai Chỉ huy Đệ và khen ngợi hiệu suất làm việc của anh ta. Giả như tôi có thể đạt được hiệu suất như thế này cho tất cả các dự án của mình ! Bà bắt đầu nghĩ đến việc thuê Chỉ huy Đệ cho nhiều việc hơn.

Đừng tự đánh lừa mình. Mao giữ má sừng của mình và nói với vẻ bực bội. Cô không phải là người mà cô nghĩ đâu. Sự thật là không ai nghe lệnh của cô nếu họ không thấy bóng hình của tôi đâu ! Khi Tư lệnh Không quân Ngô Pháp Tiên trả lời điện thoại của cô, ánh mắt của hắn ta đang dán vào chiếc ghế nơi tôi đang ngồi. Khi các Hồng Vệ Binh hét vang lời *chào đồng chí Giang Thanh* ! thì chính tôi là người họ muốn làm hài lòng.

Tôi hiểu, Chủ tịch. Tôi cố gắng tỏ ra khiêm nhường và không tranh cãi. Xin đừng nghi ngờ rằng tôi đã cống hiến cả đời mình để giúp Ngài. Và chỉ một mình Ngài thôi. Tôi đặt niềm tin vào khả năng hoàn thành công việc của mình. Hãy để tôi kể cho Ngài nghe về những tác phẩm gần đây của tôi. Hãy để tôi cho Ngài xem các

cảnh quay từ các vở opera và ballet.

Các vở opera thì được đẩy, Mao nói. Ông nhặt một chiếc khăn nóng từ một chiếc lọ đang bốc hơi và đắp nó lên má sưng. Tôi hài lòng với công việc của cô. Các buổi biểu diễn nghe có vẻ tốt. Nhưng đừng cười lên chúng như một tâm thần. Và đây là lời cảnh báo của tôi.

Đến lúc này thì ông làm tôi rối trí. Nhưng tôi không dám nói lên sự bối rối của mình. Có rất nhiều điều gần đây chúng tôi làm nhau rối trí. Chúng tôi không làm rõ. Đó là để giữ hòa khí. Có lẽ sự mơ hồ thì tốt hơn. Tôi nói với công chúng rằng tôi đại diện cho Mao nhưng tôi không có trong cuộc sống của ông ấy. Tôi không biết những ngày của ông ấy trôi qua thế nào. Tôi không thích việc phải đuổi theo tình nhân của ông ấy và tôi không thích sự thật rằng ông ấy thích thú trong việc hăm dọa tôi. Ông ấy đã kể với tôi rằng các chỉ huy của ông ấy (và ông ấy sẽ không nói rõ tên) muốn bóp nghẹt tôi trên chính giường của tôi. Thật mệt mỏi khi chỉ để theo kịp trí tưởng tượng của ông ấy. Đặc biệt là khi ông ấy vừa đóng vai thần thánh vừa đóng vai ác quỷ. Hơn nữa, ông ấy ghét bị người khác hiểu thấu.

Đầu xuân vẫn còn lạnh. Buổi sáng, sương phủ trắng Tử Cấm Thành. Tối nay bên ngoài cửa sổ, những khung dây leo rung chuyển dữ dội. Một cơn bão đã ập đến - sự không muốn rời đi của mùa đông. Thế nhưng ai có thể ngăn được mùa xuân đến ? Sau nửa đêm, những đám mây nặng trĩu bị quét sạch khỏi bầu trời. Mặt trăng một lần nữa tro troi. Những cành cây đập vào cửa sổ tôi như những tiếng gõ của những hồn ma.

Mãi đến khi Khang Sinh kể sau này tôi mới biết chuyện gì đã xảy ra vào đêm có cơn bão đó. Ngày 30 tháng 4 năm 1967. Ngay trước khi những đám mây rời khỏi bầu trời, Mao đã mời những gã già mà trước đây ông từng tán công đến thư phòng của ông để uống rượu. Ông thết đãi họ món chân gấu rán. Ông hành xử như thể chẳng có chuyện gì xảy ra kể từ ngày 18 tháng Hai.

Chẳng trách tôi ngạc nhiên khi thấy tất cả những cây gậy già này xuất hiện vui vẻ tại bữa tiệc mừng vào ngày 1 tháng 5 tại Cung Văn hóa Quốc gia. Lẽ ra tôi nên biết rằng chồng tôi đang chơi trò hai mặt. Lẽ ra tôi nên hiểu rằng mặc dù Mao đã thắng tiền tôi, quyền lực mới của tôi làm ông ta lo lắng và ông ta cần có một lực lượng khác để cân bằng cuộc chơi.

19

Cô ấy tiếp tục, lao mình một cách hiêu chiến vào tương lai. Trên bề mặt, cô ấy là người quản lý cơ sở quyền lực của Mao và cô ấy tưởng tượng mình đứng trên sự đau khổ như những nữ anh hùng trong vở opera của cô. Nhưng ẩn sâu bên dưới, không có sự hòa giải nào với cảm xúc của cô - cô phấn khích bởi vai trò của mình, nhưng cũng kiệt sức và bị giày vò bởi nghi ngờ. Đôi khi tình yêu của cô dành cho Mao có vẻ như là sự tuyệt vọng, đôi khi như là thù hận. Và nỗi buồn của cô về Nạp thì từ chối biến mất. Nếu cô buông thả, cô có thể trượt vào trầm cảm. Mỗi ngày cô cảm thấy nhân cách của mình thối rữa một chút. Tối qua, khi cô nằm trên giường, một cô gái từ một câu chuyện tình cổ xưa chọt hiện lên trong tâm trí. Cô gái đó là một người tình thất vọng đã đầu độc cái giếng duy nhất trong làng.

Họ lợi dụng các vai trò họ đóng, Mao Trạch Đông và Giang Thanh. Họ giúp đỡ lẫn nhau và ngày càng tiến gần hơn đến việc lật đổ họ Lưu. Vẫn còn khó khăn trong việc khiến công chúng tin vào hình ảnh tiêu cực của Lưu. Ông ta đã là biểu tượng Cộng sản bên cạnh Mao trong nửa thế kỷ. Để giải quyết vấn đề và củng cố vị trí của mình, Giang Thanh thay mặt Mao tham vấn ý

kiến Khang Sinh.

Khang Sinh nhấp từng ngụm trà chậm rãi. Gán cho Lưu cái mặt danh phản bội. Đó luôn là cách hiệu quả nhất để kích động phản ứng. Không quan trọng nếu Lưu từ chối tham gia vào hiện trường. Cô tạo ra vở kịch cho hẳn. Đầu tiên, hãy đưa ra những người quen của Lưu có nền tảng liên quan đến các đặc vụ nước ngoài. Thăm vấn họ và khiến họ nói theo cách mà cô muốn họ nói. Có là Cộng sản hay không, không cái dạ dày nào chịu nổi việc ngâm nước ớt cay. Chúng ta có cách để mở khóa hàm. Sẽ có chữ ký, sau đó công bố phiên bản đã được biên tập.

Không phải là Lưu có phải là kẻ phản bội hay không, Phu nhân Mao Giang Thanh nói với đội điều tra. Nhiệm vụ của các đồng chí là thu thập bằng chứng và tạo ra nhân chứng. Các đồng chí có ba ngày.

Đội làm việc suốt ngày đêm. Chẳng mấy chốc, những cái tên được đưa ra. Một đối tượng thăm vấn là Trương Sùng Nghĩa, một giáo sư sáu mươi chín tuổi ở khoa ngoại ngữ của Trường Đại học Sư phạm tỉnh Hà Bắc. Trước ngày giải phóng, ông ta từng là thư ký trưởng tại Đại học Phụ Nhân. Ông ta không biết Phó Chủ tịch Lưu hay Vương Quang Mỹ một cách cá nhân nhưng ông ta biết bạn bè của họ tại Đại học Phụ Nhân. Trương hiện

là giáo sư về các vấn đề quốc tế.

Hãy xử lý Trương, Phu nhân Mao ra lệnh. Bắt ép lấy lời khai.

Người đàn ông đó không nói được, đội báo cáo. Giáo sư Trương đã được chẩn đoán mắc ung thư gan và đang hấp hối. Ông ta như một cái sọ biết thở. Toàn bộ khuôn mặt ông ta hóp vào. Mắt ông ta vàng vọt vì bệnh vàng da. Nửa mặt bên phải của ông ta bị tê liệt. Mắt trái của ông ta không thể chớp. Có máu trong nước tiểu của ông ta. Ông ta lúc tỉnh lúc mê.

Chạy đua với thần chết, Phu nhân Mao nhấn mạnh. Chúng ta phải có được lời thú tội của hắn. Chúng ta phải có giọng nói của hắn trên băng ghi âm trước khi hắn chết. Hãy nhớ, Chủ tịch Mao đang chờ đợi kết quả.

Cuộc thẩm vấn bắt đầu. Băng ghi âm quay. Những cuộn băng chứa đầy tiếng hét và tiếng khóc.

Khai báo hoặc là chết ! Nói đi, Trương Sùng Nghĩa ! Hãy nói cho chúng ta biết những gì người biết về Vương Quang Mỹ, tên đặc vụ nước ngoài.

Người đàn ông hấp hối lấp bắp tìm từ. Đừng, làm ơn đừng kéo tay tôi. Tôi sẽ nói. Tôi đang nói đây. Được rồi, bây giờ tôi nhớ rồi. Vương Quang Mỹ, một người

phụ nữ, phải không ? Bà ấy là vợ của Phó Chủ tịch Lưu, phải không ?

Trên băng có tiếng đập mạnh theo sau là tiếng kêu của Trương Sùng Nghĩa.

Ngừng đá hấn ! một người thẩm vấn hét lên. Hấn sẽ chết nếu đồng chí đánh hấn thêm một phát nữa. Thế thì tất cả chúng ta sẽ gặp rắc rối.

Đừng hòng đánh lừa chúng ta ! giọng của trưởng nhóm thẩm vấn vang lên.

Nhưng, đồng chí, tôi đang nói sự thật. Tôi không có lừa ai cả. Đồng chí xem, tôi... không muốn chết.

Người biết Vương Quang Mỹ là đặc vụ nước ngoài từ khi nào ?

Hôm qua.

Làm thế nào người biết bà ta là đặc vụ nước ngoài ?

À, các đồng chí đã nói với tôi... Các đồng chí hỏi tôi bà ta đã làm gì với tư cách là một đặc vụ nước ngoài. Vì vậy tôi cho rằng bà ta hẳn phải là một đặc vụ nước ngoài. Hoặc nếu không thì tại sao các đồng chí lại hỏi loại câu hỏi này ?

Cẩn thận cái miệng của người ! Nếu người che giấu đặc vụ nước ngoài thì chính người cũng là một đặc vụ nước ngoài. Bây giờ là lúc tốt để lập công.

Tôi hiểu, thưa đồng chí, người đàn ông hấp hối thở hổn hển. Bây giờ tôi đã khai rằng bà ta là đặc vụ nước ngoài rồi, các đồng chí sẽ thả tôi chứ ?... Thả tôi ra đi, làm ơn. Tôi xin các đồng chí. Tôi biết Vương Quang Mỹ là đặc vụ nước ngoài. Không chỉ là đặc vụ nước ngoài, bà ta còn là đặc vụ Cộng sản nữa.

Trên băng, giọng nói trở nên đứt quãng. Âm thanh nhạt dần. Vào thời điểm Giang Thanh nhận được cuộn băng, Giáo sư Trương Sùng Nghĩa đã chết. Giang Thanh bắt tay những người điều tra. Chủ tịch Mao và tôi hài lòng với công việc của các đồng chí. Bây giờ, chúng ta cần một nhân chứng cho Lưu.

Phương pháp tương tự được áp dụng. Một nhân chứng được tạo ra qua đêm. Lần này, đó là một người bạn, một đảng viên lâu năm, Vương Thật Âm, người đang bị ung thư phổi. Ngực của ông ta bị buộc bởi các ống nhựa. Nhưng điều đó không ngăn được những người điều tra. Tiếng hét và tiếng quát tháo làm rung chuyển cuộn băng.

Tôi không biết. Bệnh nhân vật lộn để nói. Tôi không phải là kẻ bịa đặt ra sự thật.

Tiếng động của những vật thể bằng kim loại đập vào nhau.

Người sẽ khóc khi chúng ta mang quan tài đến trình diện người và lúc đó đã quá muộn, trưởng nhóm điều tra nói bằng giọng trầm thấp. Người sẽ buộc chúng tôi ngắt máy oxy và rút các ống dẫn. Người có chắc không?

Im lặng.

Cuối cùng, một giọng nói yếu ớt, gần như ngắt đi cất lên. Các anh muốn làm gì thì làm. Dù sao tôi cũng sắp chết rồi. Tôi không còn sợ bất cứ điều gì nữa. Mặc dù lời nói của người đàn ông rời rạc, giọng của ông ta vững chắc. Tôi đã khai hết những gì tôi biết về Phó Chủ tịch Lưu. Một điều các anh có thể chắc chắn là ông ấy không phải là kẻ phản bội, mà là một người chính trực và liêm khiết. Các anh sẽ không moi được gì thêm từ tôi nữa đâu.

Đồ tồi ! Phu nhân Mao Giang Thanh chỉ tay vào những người điều tra. Các anh bắt tài. Hãy trở về và làm việc cho đến khi thành công. Nếu cần, hãy bẻ quai hàm hẳn ta.

Nếu đối tượng chết thì sao ?

Các anh cứ tiếp tục và thăm vắn linh hồn hần !

Ngày 26 tháng 3 năm 1968. Vương Thật Âm, bệnh nhân ung thư phổi, người đàn ông có ý chí sắt đá, chết trong quá trình thăm vắn. Mặc dù ông không khai báo gì để buộc tội Phó Chủ tịch Lưu Thiếu Kỳ, tại Đại hội Đảng Cộng sản vào ngày 24 tháng 11 năm 1968, Lưu vắn bị tuyên bố là «kẻ phản bội ẩn mình», và bị khai trừ khỏi Đảng Cộng sản.

Tin tức lan truyền khắp cả nước.

Phu nhân Mao Giang Thanh giám sát vở kịch lớn nhất từ trong hậu trường. Bà chứng kiến sự mong manh của cuộc sống ở hình thức cụ thể nhất. Không có thứ gì gọi là thực chất khi nói về lòng trung thành. Sự sụp đổ của một người có thể đến chỉ với một cái lật tay. Những người quản lý của Mao đưa Vương Quảng Mỹ ra đấu tố công khai trước. Cuộc mít-tinh khai mạc tại sân vận động của Đại học Thanh Hoa. Một đám đông ba trăm nghìn người xuất hiện. Tiếng hò hét vang dội đến mức làm ù tai. Giang Thanh cảm thấy lạ lùng. Thật phi thực khi được nhìn thấy Vương Quang Mỹ. Một người phụ nữ đã ngã xuống vì chồng mình. Liệu đám đông kia một ngày nào đó cũng sẽ phản bội họ như vậy chăng ?

Bây giờ cô hiểu tại sao Mao không bao giờ mạo hiểm khi đối phó với những kẻ thù tiềm năng - ông không thể đánh đổi. Những nghi phạm phải chết.

Mao đã vượt qua nhiều khó khăn để tổ chức được cuộc mít-tinh này. Trở ngại của ông là những người trung thành với Lư, trong đó có Thủ tướng Chu Ân Lai. Quyết định cuối cùng chỉ được chốt khi Mao ép các thành viên đại hội phải chọn giữa ông và Lư.

Ở Thư viện Quốc gia có một bức ảnh nổi tiếng về thời điểm này. Một bức ảnh đen trắng ghi lại khoảnh khắc sĩ nhục Vương Quang Mỹ. Phía sau là một biển người. Ở góc trái là một nhà báo đeo kính và mang máy ảnh. Anh ta rất phấn khích. Trên mặt anh ta có nụ cười. Vương Quang Mỹ đứng ở trung tâm sân khấu. Nửa khuôn mặt cô bị che khuất dưới chiếc mũ có vành rộng màu trắng - cô bị buộc phải mặc bộ trang phục du lịch nước ngoài. Một chuỗi «vòng cổ» dài ngang gối làm bằng bóng Ping-Pong treo trên cổ cô. Đó là tác phẩm của Khẩu Đại Phu.

Trong tương lai, Khẩu Đại Phu sẽ bị kết án 17 năm tù vì những việc làm hiện tại. Trong tương lai, Phu nhân Mao cũng sẽ phải trả giá cho điều này và sẽ được cho xem bức ảnh nổi tiếng đó. Và bà sẽ từ chối thừa nhận. Tuy nhiên, điều bà nói là khi còn là một nữ diễn viên trẻ,

bà đã vạch rõ ranh giới giữa sống và diễn xuất. Nhưng thật ra, với Phu nhân Mao, không có ranh giới giữa sống và diễn xuất. Cuộc Cách mạng Văn hóa là một sân khấu sống động và Mao là người viết kịch bản cho bà.

Lịch sử sẽ chứng minh rằng Vương Quang Mỹ sống sót là người khôn ngoan. Khi thế giới tin rằng Phu nhân Mao Giang Thanh là người duy nhất chịu trách nhiệm về cái chết của chồng bà là Lưu, Vương Quang Mỹ nói rằng Lưu không chết dưới tay Bè lũ Tứ Nhân Bang (cách gọi Phu nhân Mao Giang Thanh, Chuẩn Kiều và hai đệ tử của ông ta vào cuối cuộc Cách mạng Văn hóa). Khi chồng tôi chết, chưa có bè lũ đó. Ai là người chịu trách nhiệm ? Bà không đưa ra câu trả lời. Bà hy vọng dân chúng sẽ tự tìm ra.

Vâng, tôi có thù hằn cá nhân với Vương Quang Mỹ. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất khiến tôi lên án bà. Mong muốn làm hài lòng Mao đã trở thành động lực thúc đẩy mọi hành động của tôi. Nếu ngừng lại sẽ đồng nghĩa với cái chết. Không ai có thể tưởng tượng được niềm vui tôi trải qua khi đọc các báo cáo của Khẩu Đại Phu - biết rằng Mao sẽ tự hào về tôi. Nó đưa tôi trở lại Yên An, thời điểm tôi là trung tâm duy nhất của Mao.

Vương Quang Mỹ đáng bị như vậy. Người đã đạp lên chân tôi khi dẫn dắt người khác nghĩ rằng bà là phu nhân đầu tiên của Trung Quốc. Người mà niềm vui của bà đã bị máy ảnh bắt trọn và in trên các báo chí khắp thế giới. Bạn nói với đôi môi xinh đẹp, vui vẻ của mình, *Tôi xin lỗi, Phu nhân Mao không đủ sức tiếp đón bà trực tiếp ?* Tôi chưa bao giờ cho phép bạn nói thế. Bạn không nên đi ra nước ngoài, không nên đeo chuỗi ngọc trai trắng quý giá đó và đôi giày cao gót màu đen kia - bạn không nên đánh cắp vai trò của tôi. Bây giờ hãy mặc bộ trang phục đó một lần cuối cùng và trở thành trò cười. Dưới ánh nắng của ngày tháng Tư trong xanh này, hãy bước qua sân khấu địa ngục của tôi.

Phu nhân Mao tự thừa nhận bà ngưỡng mộ Vương Quang Mỹ dù vậy. Phu nhân Mao gần như xúc động trước Vương Quang Mỹ.

Tôi nghe chồng tôi thở dài vào ban đêm, Vương Quang Mỹ thổ lộ trước đám đông. Tôi chưa bao giờ thấy ông buồn như vậy. Tôi hối tiếc rằng ông đã nhắm mắt trước thực tế. Tình yêu của ông dành cho Trung Quốc và Chủ tịch Mao là mù quáng. Và tôi hiểu ông. Ông không thể tiếp tục nếu không phục vụ Trung Quốc. Đó niềm tin của ông ấy, mục đích sống của ông ấy. Là một người vợ, tôi chấp nhận số phận của chồng mình.

Tôi chấp nhận thực tế của tôi.

Phu nhân Mao Giang Thanh ước gì bà có thể làm điều tương tự với Mao. Để đặt mình lên bàn thờ của tình yêu. Để sống trong vở opera. Nhưng bà sẽ không làm thế. Nó khiến bà cảm thấy bị kịch. Bà nhìn chăm chăm vào báo cáo, và dần dần sự tức giận chiếm lấy. Vương Quảng Mỹ càng chứng tỏ ý chí chịu đựng vì Lưu bao nhiêu, thì nó càng cắt sâu vào bên trong Phu nhân Mao - bây giờ bà tuyệt vọng muốn nhìn thấy Vương Quảng Mỹ bị hủy diệt.

Ở phía sau sân khấu, Vương Quảng Mỹ vật lộn với các Hồng Vệ Binh. Bà đã bị lôi đến đây. Bà chỉ vào bộ trang phục mình đang mặc, một bộ đồ màu nâu, và nói, Đây đã là một trang phục diễn kịch rồi. Tôi đã mặc nó để tiếp khách nước ngoài.

Chúng tôi không quan tâm. Hôm nay là ngày bà mặc thứ chúng tôi đặt cho bà.

Tôi không thể. Chiếc váy không đứng đắn ; với lại, nó quá chật.

Bà đã mặc nó trong chuyến đi Philippines của bà.

Đó là nhiều năm trước rồi. Tôi đã già đi và mất dáng rồi.

Nghe có vẻ như bà đã quên mình là ai rồi.

Tôi là Vương Quảng Mỹ.

Không. Bà là kẻ thù của nhân dân... Bà phải mặc cái này.

Tôi không và tôi sẽ không mặc.

Mặc nó hoặc chúng tôi sẽ bắt bà mặc nó.

Vậy thì để tôi chết đi.

Không được đâu. Chúng tôi sẽ đưa bà trở lại sân khấu. Bà sẽ chìm trong nước bọt của hàng triệu người.

Sau đó, Phu nhân Mao Giang Thanh nghe đi nghe lại một cuốn băng ghi âm trực tiếp do Khoái Đại Phu mang đến. Trong băng, giọng nói của Vương Quảng Mỹ thay đổi. Bà nói như một nữ anh hùng : Các người có thể buộc tôi quỳ xuống nhưng không thể lấy đi phẩm giá của tôi.

Quỳ xuống ! dám đông hô to. Đồ vợ phản Cộng thói tha ! Bà chẳng là gì ngoài một tên gián điệp và phản bội! Cho bà tự do là dung túng cho tội ác. Đây là chuyên chính vô sản ở đỉnh cao nhất.

Vậy thì cởi đồ tôi ra đi, Vương Quảng Mỹ trả lời. Phần còn lại lời nói của bà chìm chìm trong tiếng hô la của một đám đông ba trăm nghìn người : *Đả đảo Lưu Thiếu Kỳ ! Đả đảo Vương Quảng Mỹ ! Chủ tịch Mao vạn tuế ! Chào mừng Phu nhân Mao Giang Thanh kính yêu nhất của chúng ta !*

Cảnh tượng thật hùng vĩ nhưng diễn viên Giang Thanh đột nhiên gục xuống khóc nức nở.

Trời mưa suốt ba ngày liền. Những hạt mưa phún như những giọt nước mắt rỉ ra từ bầu trời. Đây là một mùa thu bất thường. Ánh đèn điện trần trụ khắp thành phố cổ Khai Phong ở tỉnh Hà Bắc run rẩy trong gió như những con mắt ma.

Đôi mắt của Phó Chủ tịch Lưu đã nhắm nghiền nhiều ngày. Ông đã bảy mươi tuổi trong nhà tù. Ông bị đau tim, cao huyết áp và các biến chứng của bệnh tiểu đường cùng suy phổi. Ông không thể nuốt được. Một ống dẫn thức ăn chạy vào mũi ông. Sáng nay, ông mở mắt. Môi trường xung quanh thật xa lạ và những khuôn mặt gặp phải đều thù địch. Ông lại nhắm mắt và nằm im lặng. Một tấm chăn bông được quấn chặt quanh người ông.

Gió bắc xào xạc qua sân vào ban đêm. Hai cây cổ thụ cao lớn nhưng trụi lá trong sân đứng như những kẻ điên đang tranh cãi. Điều gì đang ở trong tâm trí Lưu ? Vợ ông đã bị kết án tử hình. Con trai cả của ông, Lưu Vĩnh Bình, đã bị đánh chết tại một cuộc mít-tinh. Ba người con gái của ông hoặc đang ở trong tù hoặc bị buộc phải lưu vong. Người đồng chí và bạn thân nhất của ông, Đặng Tiểu Bình, đã bị đưa đến một trại lao động xa xôi.

Lưu không muốn tin rằng nước cộng hòa mà ông đã góp phần xây dựng lại lên án ông. Ông không muốn tin rằng Mao đã ra lệnh giết ông. Trong bóng tối, ông trải qua hơn hai mươi ngày cuối cùng của mình.

Sáng ngày 11 tháng 11, ông mở mắt lần cuối cùng. Ông ấy nhìn chăm chăm vào trần nhà đầy mạng nhện, vào những con côn trùng bị mắc kẹt trong các mạng lưới, bị hút khô.

Hình ảnh cuối cùng người dân Trung Quốc có về Phó Chủ tịch Lưu Thiếu Kỳ là ông cầm một cuốn sách và cố gắng giải thích về pháp luật cho các sinh viên Đại học Thanh Hoa. Các sinh viên cười nhạo và chế giễu. Họ cho rằng ông là một kẻ ngốc. Họ xô đẩy ông, chế nhạo cuốn Sách Luật của ông.

Giáo huấn của Chủ tịch Mao mới là luật ! các thanh niên hô vang.

Lưu biết rằng thời khắc của mình đã điểm. Thân thể ông quyết định từ bỏ trước tâm trí của ông. Ông chưa sẵn sàng rời bỏ cuộc sống. Chưa sẵn sàng khi chưa kịp nói một lời với Vương Quang Mỹ và các con, chưa kịp ôm lấy hộp tro cốt của con trai ông Vĩnh Bình.

Nỗi buồn làm ông cứng lại từng phút.

Sáng ngày 12 tháng 11 năm 1969, 6:45 sáng. Mặt Phó Chủ tịch Lưu đột nhiên rạng lên. Những nếp nhăn bắt đầu giãn ra và các cơ mặt thư giãn. Sự vĩnh hằng lắng xuống. Gần như có một nụ cười khi trái tim vĩ đại ngừng đập.

Trong sự tĩnh lặng tuyệt đối, tuyết bắt đầu rơi. Gió ngừng rít gào và những cây cỏ thụ ngừng rung chuyển.

Trung Quốc nằm im.

Gia đình họ Mao đang ngồi dưới ánh nắng ban mai thưởng thức trà cúc trong khi Phương, thư ký và tình nhân mới của Mao, đưa ông báo cáo về cái chết của Lưu. Mao mở một trang trong khi châm một điếu thuốc. Mắt ông lướt qua các dòng chữ.

Phu nhân Mao nghiêng người liếc nhìn.

Đó là chữ viết của Thủ tướng Chu. Chín mươi tư giờ thăm vấn liên tục... Bị tách khỏi gia đình... bị đánh đập và làm bị thương nặng... Nhiễm trùng bàng quang trầm trọng hơn... Sốt dai dẳng. Cơ thể ông mất kiểm soát... giường liên tục ướt sũng. Ông bị nhốt trong một căn phòng nhỏ không có thức ăn hay nước uống. Việc điều trị y tế tôi cử đến đã bị chặn... Cân nặng của ông giảm xuống còn ba mươi kí lô... chết vì viêm phổi với các biến chứng.

Mao thở ra khỏi thuốc.

Phu nhân Mao biết ông ấy lại cảm thấy an toàn.

Họ chuyển sang các báo cáo khác. Đến khi Mao đọc tin về cái chết của Nguyên soái Bành Đức Hoài thì ông đã mệt.

Lâm Tiêu đang làm gì vậy ? ông đột nhiên hỏi bà. Bà có biết các phe phái ở Vũ Hán đã mất kiểm soát không ? Các công nhân thép đang tự chế tạo súng máy. Tôi chắc chắn một cuộc nội chiến đẫm máu sắp xảy ra. Bà có thể bảo Lâm Tiêu làm gì đó về việc này không ?

Tôi không biết Lâm Tiêu làm gì với tư cách là bộ trưởng quốc phòng. Dường như công việc duy nhất của hắn là nịnh hót Mao. Hắn dùng máy bay quân sự để chở tôm hùm sống về cho nhà bếp của Mao. Hắn cử các trung đội vào núi để tìm củ nhân sâm tốt nhất cho Mao. Lâm Tiêu đang mưu cầu tương lai cho chính hắn. Hắn có ảo tưởng về Mao và về bản thân hắn.

Không giống Lâm, tôi không có bất kỳ ảo tưởng nào về Mao. Tôi chuẩn bị cho sự thay đổi bất ngờ của Mao. Thật là một ảo mộng và cũng là một bi kịch khi tôi là vợ của Mao. Nếu tôi là Vương Quang Mỹ, có lẽ tôi đã an phận làm một người nội trợ tốt. Tôi ghét phải thừa nhận rằng sau tất cả, tôi ghen tị với Vương Quang Mỹ - bà ấy đã đạt được ước nguyện lớn nhất của một người phụ nữ. Nhưng, rồi lại nói, tôi không chắc mình đã bằng lòng với những viên ngọc trai.

20

Vào một buổi sáng ở nhà tù quốc gia, tên của Phương Linh được gọi. Cô ấy sẽ bị đưa đi chứng kiến một vụ hành quyết như một phần của chương trình tra tấn.

Tiếng giày nặng nề. Lính gác xuất hiện. Các tù nhân được hộ tống lên một chiếc xe tải hở. Phương Linh không biết rằng cô chỉ là một nhân chứng. Cô tin rằng đây là ngày cuối cùng của cô trên trái đất. Cô khóc không kiềm chế được và bắt đầu hét lên tên Mao. Hét lên câu chuyện của cô với ông. Một tên lính gác đến và bịt mắt cô bằng một mảnh vải.

Phương Linh hối hận vì đã bận tâm viết thư cho Mao. Mao không quan tâm đến cô nữa, không còn nữa. Tuy nhiên, Phương Linh không thể ngừng nghĩ về ông. Cô rất khó tin rằng tình cảm của Mao đã không chân thành. Cô nhớ lần cuối cùng họ chia tay nhau. «Hãy để chúng ta bền lâu», ông thì thầm vào tai cô. Cô tự hỏi liệu cô có làm ông phật lòng khi chỉ ra những sai lầm của ông vào năm 1957. Ông đã không thừa nhận rằng Đại Nhảy Vọt của ông thực chất là một bước thụt lùi lớn. Cô chỉ nói lên lương tâm của mình với tư cách một nhà văn. Cô tự hỏi, Chẳng phải chính sự trung thực và thẳng thắn của

cô đã giành được sự tôn trọng và ngưỡng mộ của ông ở Diên An ngay từ đầu sao ? Chẳng lẽ ông không biết tất cả những lời chỉ trích của cô đều xuất phát từ mong muốn củng cố quyền lực của ông ? Cô tin rằng họ đã hiểu nhau.

Hắn là do Giang Thanh, Phương Linh kết luận. Bàn tay độc ác của bà ta hẳn phải đứng sau bức màn này.

Đây không phải là ảo tưởng, tôi nói với nữ diễn viên chính của vở opera của tôi. Nữ anh hùng là có thật. Cô ấy đã trải qua gian khổ. Tôi muốn cô coi lớp sơn đỏ trên ngực mình như một vết thương thực sự. Hãy cảm nhận sự bỏng rát của nó. Hãy cảm nhận sức mạnh thiêu đốt của nó. Cô đang bị ăn mòn sống và đang khóc mà không ai nghe thấy. Hãy phát huy hết âm vực giọng nói của cô.

Tôi đến trường quay và gặp người phụ trách của tôi, ông Yu. Tôi làm việc chặt chẽ với ông ấy về việc quay phim. Tôi hài lòng với tiến độ. Đặc biệt là các chi tiết. Màu sắc của miếng vá trên quần của nhân vật chính. Hình dáng đôi lông mày của cô. Tôi thích chất lượng âm thanh của trống trong hậu cảnh và dàn nhạc. Tôi đã tập hợp các nghệ sĩ hàng đầu của quốc gia. Tôi thích từng biểu cảm trên khuôn mặt của nữ diễn viên yêu thích của tôi, Lily Fong, và tôi thích cách họ chiếu sáng

cô ấy. Tôi đã nói với đoàn làm phim rằng tôi sẽ không cho phép bất kỳ sự thiếu hoàn hảo nào. Tôi ra lệnh quay lại. Quay lại không ngừng. Tôi không thông qua chúng cho đến khi các cảnh quay trở nên hoàn hảo. Hiện tại, ba nghìn nhân viên văn hóa đang lao động cho các dự án của tôi. Nhà ăn mở cửa 24 giờ một ngày. Du thấy tôi cố gắng không để mình ngủ gục trong chính bài phát biểu của mình. Tôi quá mệt.

Tôi có thể dừng lại không ? Đó là một trận chiến đẫm máu với những thanh kiếm vô hình. Sự lựa chọn là sống hoặc chết. Hôm trước tôi đến thăm Mao và chứng kiến sự suy giảm sức khỏe của ông - ông không thể tự mình ra khỏi chiếc ghế mây mà không có sự trợ giúp. Điều này làm tôi sợ hãi. Cột xà nhà sẽ không đứng vững nếu cây xà trung tâm đổ. Nhưng tôi giấu nỗi sợ của mình. Tôi phải làm vậy. Đất nước và kẻ thù của tôi đang theo dõi màn trình diễn của tôi. Tôi đối mặt với một khán giả đáng sợ.

Tôi gọi điện cho Du. Hãy thảo luận cách làm cho thông điệp chính trị trong các vở opera trở nên thú vị với giai cấp công nhân. Chúng ta đang thu hút giới trẻ - điều quan trọng đối với sự sống còn của tôi là họ phải đồng cảm với nữ anh hùng của tôi. Vị nữ thần yêu thương và quan tâm, người đã hy sinh bản thân một

cách vị tha vì nhân dân.

Du chọn những nữ diễn viên có ngoại hình giống tôi để đóng vai chính. Ông ấy an ủi tôi.

Tôi đến trường quay sau khi giải quyết các công việc trong ngày. Tôi cảm thấy thoải mái ở các trường quay. Điều đó đã luôn như vậy. Ánh đèn làm tôi dịu lại. Mao lại đi về phía nam trên chuyến tàu của ông. Tôi không biết ông đang ở đâu. Ông giữ bí mật lịch trình của mình. Và thường xuyên thay đổi ý định. Tôi đang cố gắng lo chuyện của mình. Tôi đang cố gắng nghĩ về những điều tốt đẹp Mao đã làm cho tôi và phải liên tục nhắc nhở bản thân phải biết ơn.

Thật vậy, tôi nên hài lòng về cách mọi thứ cuối cùng cũng ổn đối với tôi. Với việc Đệ chỉ huy trường quay, các bộ phim của tôi đang được ra mắt. Những viên đạn thềm lạng nằm trong hộp tiếp đạn của những người lính của anh ta nói to hơn cả giọng nói của tôi.

Vào ngày 1 tháng 10 năm 1969, *Chiếm Núi Hổ bằng Mưu* được phát hành và trở thành một hiện tượng. Chỉ trong vài tuần, tôi nghe thấy các aria của nó được hát trên đường phố. Để cung cấp kịch bản cho công chúng, tôi ra lệnh xuất bản toàn bộ trên *Nhân dân Nhật báo* và *Quân Giải phóng Nhật báo*. Nó chiếm toàn bộ tờ báo

và không có chỗ cho tin tức hoặc sự kiện khác.

Trong vài tháng tiếp theo, *Câu chuyện về Chiếc Đèn lồng Đỏ* được hoàn thành và phát hành ra các rạp chiếu trên toàn quốc. Tiếp theo là hai phim ba lê ba giờ, *Đội Phụ nữ Giải phóng Quân Đỏ* và *Cô gái tóc bạc*, và các phim opera *Bến cảng*, *Ao nhà họ Sha* và *Đánh Sư đoàn Bạch Hổ*.

Thật là một cảm giác ! Tôi không thể đi đâu mà không được chúc mừng.

Câu chuyện về Chiếc Đèn lồng Đỏ phổ biến đến mức Mao bày tỏ mong muốn được xem nó. Tôi coi đó là một vinh dự và đồng hành cùng ông đến buồng xem riêng của ông. Ông thích mọi thứ trừ cái kết khi nữ anh hùng và nam anh hùng bị bắn.

Nó quá ảm đạm, ông phàn nàn. Ông đề nghị tôi sửa nó thành một kết thúc có hậu. Tôi không đồng ý nhưng hứa sẽ cân nhắc những nhận xét của ông ấy và nói với ông ấy rằng tôi sẽ cố gắng hết sức để thay đổi.

Sự thật là tôi quyết tâm không làm gì về chuyện đó. Tôi sẽ không động vào đoạn kết. Nó mang tính biểu tượng. Đó là cách tôi cảm nhận về cuộc sống. Những viên đạn đang bay lớn vờn trong không khí. Đó là cuộc

đời tôi. Rất nhiều lần tôi đã bị bắn trúng.

Đó là một bãi đất trống. Những cây cột gỗ cao ngang người đứng cách nhau gần một thước dưới bầu trời xám. Hai mươi cây. Cỏ dại cao ngang thắt lưng. Gió thổi dữ dội. Những tù nhân bị đá ra khỏi xe tải và trói vào các cột. Băng bột mắt được tháo ra. Những khuôn mặt tái nhợt, một số có khăn mặt nhét trong miệng. Tên đao phủ chính hô lệnh. Một số tù nhân bắt đầu ngất đi. Đầu họ gục xuống ngực như thể họ đã bị bắn.

Phương Linh run lẩy bẩy. Cô vật lộn để thở. Đột nhiên đôi chân cô tự động bước đi. Cô bước về phía cây cột gỗ một cách không tự chủ. Cô gào lên, Chủ tịch Mao !

Tên đao phủ chính tiến đến và túm cổ áo kéo Phương Linh dậy. Hắn lôi cô ra một bên. Tâm trí Phương Linh tê liệt. Cô cảm thấy như một con cá đã nấu chín nằm trên đĩa với xương sống đã bị lấy ra.

Những người lính giương súng lên. Có thể nghe thấy tiếng gió. Một nữ tù nhân quay lại. Đôi mắt cô tìm kiếm Phương Linh. Đó là bạn cùng phòng giam của Phương Linh, Hoa Sen. Phương Linh lăn trên mặt đất rồi quỳ gối đứng dậy. Đột nhiên cô thấy Hoa Sen vẫy tay, giơ nắm đấm về phía bầu trời. Miệng Hoa Sen mở ra, hô to *Đả đảo Chủ nghĩa Cộng sản ! Đả đảo Mao !*

Người phụ nữ ngừng giơ nắm tay về phía bầu trời - cô bị một viên đạn bắn trúng. Nhưng miệng cô vẫn tiếp tục cử động.

Trong kinh hoàng, Phương Linh ngẩng đầu lên và bò về phía Hoa Sen. Môi trường xung quanh cô xoay tròn. Mặt đất đảo lộn. Tai cô bắt đầu tiếng vo ve. Đột nhiên mọi thứ bắt đầu trôi nổi trong im lặng trước mắt cô.

Các tù nhân ngã xuống, văng tứ tung. Một số đập vào những cọc gỗ. Những sợi dây thừng bị bắn đứt rơi xuống đất. Hoa Sen chạy về phía Phương Linh. Cô ngửa cằm lên trời, vung vẩy thân mình. Sau lưng cô, những đám mây rơi xuống đất, lặn như những quả bóng không lồ.

Tên đao phủ hô mệnh lệnh cuối cùng. Trong im lặng tuyệt đối, Phương Linh chứng kiến gương mặt Hoa Sen vỡ nát. Máu bắn tung tóe vẽ thành đóa cúc đang nở.

Thí nghiệm tinh tinh ! Phương Linh ngất đi.

Mặc dù Phương Linh sống sót qua Cách mạng Văn hóa, khoảnh khắc gương mặt Hoa Sen trở thành một bóng cúc đầm máu, một ngăn quan trọng trong lương tâm bà cũng nổ tung, như bà hồi tưởng trong hồi ký của mình (viết năm 1985 và xuất bản bởi South Coast China xuất bản năm 1997).

Thật vậy, Chủ tịch Mao có những điểm yếu. Chúng dường như trở nên cảm động hơn trong những năm cuối đời ông. Tôi nghĩ viết về điều đó là được. Nhưng trong hoàn cảnh này tôi từ chối tiết lộ nhiều hơn những gì đã biết. Có những người có ý định phủ nhận những cống hiến vĩ đại và hành động anh hùng của Mao. Họ không chỉ muốn bôi nhọ tên tuổi ông mà còn muốn đóng đinh ông như một con quỷ, và tôi sẽ không cho phép điều đó. Dù những gì tôi từng chịu đựng trong quá khứ có bất công thế nào, tôi cũng sẽ không dùng ngòi bút của mình để viết bất kỳ lời nào công kích Mao.

Trong những chương sau, huyền thoại bảy mươi chín tuổi còn lưu luyến một lần gặp Mao với giọng hân hoan:

Đó là ở Diên An. Tôi thường xuyên đến thăm hang động của Mao. Gần như lần nào tôi đến ông cũng tặng tôi một bài thơ của ông hoặc của người khác như một món quà. Tất cả đều được viết bằng bút pháp tuyệt đẹp trên giấy gạo. Một lần Mao hỏi tôi : Cô có đồng ý rằng Diên An giống như một triều đình nhỏ không, Phương Linh ?

Tôi chắc chắn rằng ông đang đùa, nên tôi trả lời, Không, bởi vì đây không phải là một hội đồng một trăm cố vấn. Ông ấy cười và nói, Để thôi. Cứ lập một hội đồng đi. Hãy lập một danh sách. Ông ấy lấy ra một cây

bút và kéo một tờ giấy và nói, Nào, cô đưa ra ứng viên và tôi sẽ ban cho họ danh hiệu.

Tôi đọc những cái tên hiện lên trong đầu trong khi ông ấy ghi chúng lại. Chúng tôi đã vui vẻ biết bao. Ông ấy viết những danh hiệu cổ xưa bên cạnh các cái tên. Lại bộ thượng thư - Chánh án Tòa án Tối cao, Binh bộ thượng thư - Bộ trưởng Bộ Quốc phòng. Còn có những chức vụ khác, như thủ tướng và bộ trưởng ngoại giao. Sau đó ông ấy hỏi tôi, Còn vợ cả vợ lẽ thì sao ? Tôi cười. Thôi nào, Phương Linh, tên !

Về chuyện đó đương nhiên tôi lùi bước vì tôi không muốn thêm rắc rối với Giang Thanh nữa.

Đó là đêm Giao thừa. Tuyệt đã biến Từ Cẩm Thành thành một mỹ nhân đông lạnh. Thế mà tôi chẳng có tâm trạng nào để thăm những đóa hoa mai yêu thích của mình. Bề ngoài, tôi đã đạt được một giấc mơ - tôi đã bước ra từ cái bóng của một phi tần và khẳng định mình là người sẽ kế vị. Thế nhưng, điều khiến tôi bất mãn là, tôi lại một lần nữa mất lối đến cửa nhà Mao - ông ấy đã từ chối lời mời đón Giao thừa cùng tôi.

Tôi chắc chắn rằng, điều đó có liên quan rất nhiều đến thành công của các bộ phim ca kịch và ba lê của tôi - ông ấy tin rằng sự nổi tiếng của tôi đã làm lu mờ danh

tiếng của ông. Ông cảm thấy bị tổn thương. Chuyện gì sẽ xảy ra ? Tôi không cần phải tìm kiếm đâu xa - đây chính là lý do ông ấy cách chức Lưu.

Tôi cảm thấy cô đơn như mọi khi, nhưng tôi không thể ngừng làm những gì mình đã làm. Như một con thiêu thân, tôi định mệnh phải đuổi theo ánh sáng. Để trốn tránh sự chán nản, tôi lên kế hoạch cho bữa tiệc Giao thừa của riêng mình tại Đại Hội trường Nhân dân. Tôi mời nhóm sáng tạo và các thành viên đoàn làm phim của tôi, tất cả ba trăm người. Đồng chí Giang Thanh muốn vinh dự đón Giao thừa cùng mọi người.

Sau một chén rượu, nước mắt tôi bắt đầu trào ra. Để vượt qua điều này, tôi yêu cầu vệ sĩ mang pháo hoa ra. Ban đầu họ ngạc nhiên - họ đều biết tôi không chịu được tiếng ồn lớn và khói nòng. Đúng là thần kinh của tôi đã yếu. Nhưng tôi tuyệt vọng muốn che giấu cảm xúc của mình và thoát khỏi sự nghi ngờ của công chúng rằng tôi đang bị thất sủng khỏi Mao.

Các vệ sĩ của tôi quay lại tay không. Có một quy định an ninh là không được phép đốt pháo hoa trước Đại Hội trường Nhân dân.

Chà, tôi không quan tâm. Tôi là Giang Thanh đây ! Mang pháo hoa đến cho tôi trong vòng hai mươi phút nữa hoặc các anh bị sa thải ! Cướp chúng về nếu cần !

Nửa giờ sau, các vệ sĩ mang những thùng pháo hoa đến.

Những âm thanh như đạn bắt đầu vang lên. Pháo hoa phủ kín bầu trời. Những quả pháo nảy lên nảy xuống và sang hai bên. Tôi cười đến chảy nước mắt. Tôi ghét Mao. Tôi ghét bản thân vì đã bước trên con đường này.

Khi người đứng đầu an ninh của hội trường đến và cố gắng ngăn tôi lại, tôi ném một «con rồng đất» về phía hắn. Những quả pháo hoa bắn ra như những sợi dây thần kỳ quấn lấy hắn và để lại những chấm đen cháy xém trên quần áo hắn.

Các vệ sĩ của tôi theo tôi. Họ «bắn» hắn vào ngực và chân và cuối cùng hắn phải lùi bước.

Cô ấy thay đổi. Nhịp điệu tính khí của cô phản ánh tâm trạng của Mao và cách ông đối xử với cô. Trước công chúng, cô hơn bao giờ hết là một kẻ cuồng tín Mao. Cô cư trú tại Thượng Hải và bắt tất cả các thành viên trong các đoàn ca kịch của cô mặc quân phục. Cô nói với họ rằng mỗi buổi biểu diễn nên được thực hiện

nghiêm túc như một trận chiến. Với cô, điều đó còn hơn cả sự thật. Cô cảm thấy mình phải chiến đấu cho quyền được thở. Cô trở nên cuồng loạn và căng thẳng. Chẳng có gì là mãi mãi, cô bình luận bất chợt. Khi cô có một đêm ngon giấc, cô thức dậy nghĩ về quá khứ của mình. Một ngày nọ, cô tiết lộ một bí mật với ca sĩ opera yêu thích của mình. Em biết không, đây chính là sân khấu nơi chị đã đóng vai Nora.

Cô thắc mắc không biết diễn viên Đan đã ở đâu. Lần cuối cùng cô gặp anh ấy xuất hiện trên màn ảnh. Anh từng đóng vai hoàng đế và anh hùng đủ loại. Hình ảnh ấy vẫn trắng lệt và khó cưỡng. Từ sau Cách mạng Văn hóa, tên anh biến mất khỏi báo chí và tạp chí. Bất chợt, cô khao khát anh. Giờ cô hiểu vì sao thái hậu ám ảnh với các diễn viên. Ăn no nhưng vẫn đói. Thở nhưng lại cảm thấy như bị chôn sống. Nhu cầu níu giữ lấy những ảo tưởng là điều tất yếu.

Cô không thể chạm vào họ nhưng lại giữ họ như những món đồ sở hữu. Cô được bao quanh bởi những người đàn ông tuấn tú và thông minh. Những người đàn ông mà trong mắt họ, cô lại thấy mình như một nữ thần. Những người đàn ông cô yêu thích nhất là nhạc sĩ Vu Huệ Dũng, diễn viên kinh kịch Hạo Lương, vũ công Lưu Khánh Đường và nhà vô địch bóng bàn thế giới

Trang Trạch Đông. Chỉ có một người đàn ông sẽ không quỳ gối trước cô. Đó là Đan. Cô khao khát anh, vì cô trân trọng tài năng của anh - so với những vị hoàng đế anh thể hiện, Mao chỉ là một kẻ giả tạo. Thế nhưng cô lại không thể chịu đựng nổi anh. Đứng trước anh, cô thấy mình thua kém.

Họ gặp lại nhau khi cô đang nghỉ ngắn ngày ở Tây Hồ. Họ tình cờ ở cùng khách sạn. Đan đang tìm tư liệu cho *Tiểu sử Lỗ Tấn* - một bộ phim mà anh mơ ước được thực hiện. Họ chạm mặt nhau ở sảnh. Cô nhận ra anh nhưng anh không thừa nhận cô. Cô đi theo anh về phòng, và anh ngạc nhiên. Họ bắt tay. Đêm đó cô bồn chồn. Một cái bắt tay đã không còn đủ cho cô nữa. Lần gặp tiếp theo, cô ôm anh. Cánh tay cô vòng quanh cổ anh rồi đôi môi cô tìm đến môi anh.

Anh khựng lại nhưng không rời ra. Nụ hôn kéo dài vài giây. Anh là một diễn viên giỏi. Cuối cùng cô buông anh.

Họ ngồi đối diện nhau trong một trà quán. Anh khen cô trông thật đẹp. *Nơi cao nhất là nơi lạnh nhất*, cô đáp lại, trích một bài thơ cổ.

Mặt ông tái đi nhưng ông vẫn tiếp tục màn trình diễn. Bà tự thuyết phục mình rằng ông cũng quan tâm như bà. Họ bàn về nghệ thuật. Bà nói với ông rằng vai diễn của ông trong vai viên tướng nhà Thanh là vai bà yêu thích nhất. Ông hỏi liệu bà có thể gỡ bỏ lệnh cấm được không. Có một khoảng lặng. Bà hỏi ông rằng ông có từng nghĩ đến bà trong suốt những năm qua không. Ông mỉm cười và không trả lời ngay. Một lúc sau ông nói : Phật luôn ban cho ta điều ngược lại với điều ta cầu xin.

Bà mỉm cười. Tôi nay tôi sẽ ban cho ông điều ông cầu xin bấy lâu.

Ông ngập ngừng và nói : Nhưng tôi đã trở thành một kẻ rỗng ruột.

Trong mắt tôi, ông mãi mãi là Đan gan dạ. Hãy kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra với ông sau *Nhà búp bê*. Lucy thế nào rồi ?

Có một chuỗi xui xẻo, ông thở dài. Tôi bị Tưởng Giới Thạch bắt giam vì tình nghi là Cộng sản. Tôi bị đưa đến nhà tù ở sa mạc Tân Cương suốt năm năm. Lucy được báo rằng tôi đã chết và cô ấy lấy người bạn tôi là Du Xuân. Tôi -

Đan, tôi nay tôi muốn cùng ông rơi nước mắt. Chúng ta sẽ uống rượu hoàng cung tôi mang từ Bắc Kinh. Chúng ta sẽ có một buổi tối thật đẹp. Đây - chìa khóa của tôi.

Bà chờ đợi và tưởng tượng. Bà đếm từng phút. Mười giờ rưỡi, Đan vẫn chưa đến - ông đã trả phòng khách sạn.

Không khí buốt giá và nước độc hại. Bà cảm thấy như mình đang mất đi chính đôi chân, trong khi vẫn mưu toan chiếm đoạt đôi giày mới của kẻ khác.

Vì hành động đó, Đan bị bắt giam. Cái cơ là một nhãn mác điển hình trong Cách mạng Văn hóa : gián điệp của Tưởng Giới Thạch. Căn phòng giam gọi Đan nhớ đến một cảnh phim ông từng đóng, vai một cộng sản hoạt động ngầm. Bức tường dày gần một thước và sâu ba gần mười thước xuống đất. Ông sống trong bóng tối tuyệt đối và chỉ được cho hai bát cháo loãng mỗi ngày. Người ta còn đưa cho ông cả công cụ để tự kết liễu đời mình.

Trong mười lăm năm, Đan vật lộn để nhìn thấy ánh sáng. Tôi thậm chí không thể đi nổi một dãy nhà khi vừa được thả ra, Đan nói, khi ông được phóng thích sau sự sụp đổ của Phu nhân Mao năm 1977. Người vợ hai

của tôi đã cố đòi ly dị tôi. Các con tôi thể hiện sự phẫn nộ bằng cách gia nhập Hồng Vệ Binh. Tại một cuộc mít-tinh công khai, con trai tôi đã cầm roi đánh tôi.

Làm sao tôi có thể phân biệt được cuộc đời với một bộ phim ?

Các cảnh quay thật thất vọng. Đạo diễn cứ nhắc và diễn xuất thì hơi hợt. Ánh sáng có quá nhiều bóng tối và máy quay chọn góc sai. Trước bữa trưa, tôi ra lệnh ngừng sản xuất. Mọi người đều khiếp sợ. Điều đó làm tôi cảm thấy khá hơn một chút. Nhưng thời gian vui vẻ của tôi không kéo dài. Có kẻ đang thò cổ ra cho tôi bắn. Đúng lúc thật ! Hấn là một nhà sản xuất. Hấn nói chúng ta nên tiếp tục quay phim. Chủ tịch Mao đã chỉ thị chúng ta phải quảng bá các vở kịch. Chúng ta không nên dừng việc thực hiện nhiệm vụ vinh quang này. Thằng ngốc lớn nhất Trung Quốc lúc này là kẻ không biết đọc được suy nghĩ của tôi. Thế là tôi lập tức ra lệnh sa thải hấn. Bạn thấy đấy, tôi có thể làm điều này một cách dễ dàng. Không cần phải cầu xin bất kỳ ai.

Nữ diễn viên chính khóc và nghĩ rằng cô ta là lý do khiến tôi buồn bực. Tôi cũng sa thải luôn cô ta. Tôi không thể chịu đựng được những kẻ đáng thương ! Tôi ước gì tôi cũng có thể sa thải chính mình. Đây là một vai diễn khủng khiếp mà tôi đang đóng. Không có cách

nào để làm nó tỏa sáng. Chẳng có gì hiệu quả. Vai diễn của tôi thật đáng cười. Tôi có quyền lực đóng cửa cả đất nước nhưng lại không thể giành được tình cảm của một cá nhân.

Tâm trạng cô ấy bắt đầu thay đổi mạnh mẽ. Một nửa thành viên đoàn làm phim bị sa thải trong vòng một tháng. Các công việc sản xuất trở thành một mớ hỗn độn. Cuối cùng các máy quay cũng ngừng quay. Nhưng cô ấy vẫn tìm kẻ thù. Mắc kẹt ngày càng sâu trong nỗi đau khổ của chính mình, cô ấy nhìn thấy thuốc độc trong bát và kẻ giết người sau mỗi bức tường.

Quý bà của dinh thự, Thượng Quan Vân Châu, từ sáng sớm đã cố gắng liên lạc với người tình Mao. Cô muốn nói với anh rằng cô đã đọc những bài thơ về Đại Hư. Cô mệt mỏi với vai trò tình nhân và chán ngán sự chờ đợi vô tận. Cô muốn nói với anh cô nhớ diễn xuất đến nhường nào. Cô đã xem những bộ phim do Hãng phim Thượng Hải sản xuất và nhận ra những vai diễn vốn dĩ được tạo ra cho cô. Cô muốn nói với anh về những cuộc điện thoại đe dọa từ các đặc vụ của Giang Thanh yêu cầu cô «hãy đếm những ngày còn lại của mình». Nhưng cô không thể liên lạc được với Mao - điện thoại của cô đã bị cắt và các hầu gái của cô đã biến mất.

Những bóng tối phủ lên tâm trí Thượng Quan. Cô linh cảm thấy kết cục của chính mình. Cô tưởng tượng thấy tiếng cười của Phu nhân Mao Giang Thanh khi bà ta ngâm nga một câu thơ từ thế kỷ 13 :

Các cô gái hái hoa đã khuất bóng

Đột nhiên

Đối với việc ngắm cảnh tôi cảm thấy không thiết tha

Là kẻ lang thang

Tôi đi hết tất cả các cảnh

Nỗi buồn trước đi niềm vui tôi có thể tìm thấy

Năm ngoái

Những cánh én bay xa tít tận chân trời

Trên đời này ai biết năm nay chúng ở nhà ai ?

Hãy dừng lại, được không ?

Đừng nghe tiếng mưa đêm trong tháng ba

Vì nó chẳng thể giúp những đóa hoa sớm nở

Đã đến lúc rồi, cô lẩm bầm, từ từ gấp sách lại.

Họ đang giữa cuộc ân ái. Mao đang ngồi trên ghế sofa và Thượng Quan Vân Châu thì ngồi trong lòng ông. Ông đang thưởng thức những bức ảnh phim của cô, những vai diễn cô từng đóng. Em là một viên ngọc trai.

Cô mỉm cười và cúi xuống. Một chuỗi hoa nhài tươi lung lẳng từ đôi tai cô.

Anh túm lấy cô và bắt đầu cởi quần áo cô.

Cô cảm nhận anh và cảm nhận tình yêu của mình dành cho anh.

Đừng buồn, một ngày nào đó anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, anh nói.

Cô lắc đầu. Em sợ.

Ôi, lạy trời ! Anh nhớ em biết bao ! Hãy thương xót đi nào. Ôi, người đẹp lạnh lùng. Em trái tim sắt đá.

Anh càng vuốt ve, cô càng trở nên buồn bã hơn. Thế còn ngày mai thì sao ? Nhưng cô không dám hỏi. Cô đã hỏi trước đây và điều đó đã khiến anh bỏ đi.

Thượng Quan đã vừa cảm thấy hãnh diện vừa lo lắng khi Mao lần đầu theo đuổi cô. Lúc đầu, cô từ chối vì không muốn bắt trung với chồng mình, ông Woo, một phó đạo diễn, một người đàn ông khiêm nhường ở Hãng phim Thượng Hải. Nhưng điều đó không ngăn được Mao. Chẳng mấy chốc, vấn đề đã được Khang Sinh giải quyết. Ông Woo đã nhượng bộ vợ mình. Vấn đề tiếp theo là Phu nhân Mao Giang Thanh. Thượng Quan

đã không thể vượt qua nỗi sợ hãi của mình, và nhiệm vụ này một lần nữa Mao giao cho Khang Sinh. Khang Sinh đã giữ bí mật về Thượng Quan khỏi Giang Thanh cho đến khi ông ta biết được Mao và Giang Thanh đã tái hợp - Mao không ngại hy sinh Thượng Quan để làm hài lòng Giang Thanh.

Không phải là Thượng Quan thiếu tầm nhìn. Cô đã bước vào ngành giải trí từ khi còn trẻ và đã hiểu được bản chất của nó. Cô biết mình đang làm gì. Cô đã ba mươi lăm tuổi khi gặp Mao. Cô có kế hoạch riêng của mình. Sự nghiệp diễn viên màn ảnh của cô đã đạt đỉnh cao và cô đang tìm kiếm một lựa chọn thay thế. Cô đã đến với Mao khi Khang Sinh thuyết phục cô rằng Giang Thanh đã thất sủng và không còn thích hợp làm người vợ chính trị. Phân tích của Khang Sinh rất kỹ lưỡng và đầy cảm hứng. Ý tưởng trở thành Phu nhân Mao đã khiến Thượng Quan Vân Châu từ bỏ chồng và sự nghiệp của mình.

Thượng Quan rời Thượng Hải, bước vào cung điện của Mao và khoác lên mình trang phục của bà Phi Tương Phi. Tuy nhiên, cô sớm phát hiện ra mình không phải là người phụ nữ duy nhất Mao giữ.

Thượng Quan đã muốn thoát ra, nhưng những con mắt riêng tư của Khang Sinh có mặt ở khắp nơi. Đây là một vấn đề quốc gia mà cô đang tiến hành, anh ta đã cảnh báo cô. Chúng tôi phải bảo vệ cô hai mươi bốn giờ một ngày. Cô không nên có lý do gì để cảm thấy buồn chán. Tự làm mình sẵn sàng phục vụ Chủ tịch phải là mục tiêu duy nhất trong đời cô.

Nhưng Mao đã lâu rồi không xuất hiện ! Ông ta đã mất hứng thú và quay lưng đi, anh không thấy sao ?

Bốn phận của cô là phải chờ, giọng nói lạnh lùng tiếp tục.

Cô chờ đợi, qua những mùa đông và mùa hè dài. Mao không bao giờ đến. Khi Cách mạng Văn hóa bắt đầu và Thượng Quan Vân Châu nhìn thấy bức ảnh Mao và Giang Thanh đứng cạnh nhau trên Cổng Thiên An Môn, cô biết mình đã bị kết án.

Dòng suy nghĩ của Thượng Quan dừng lại. Trước tấm gương dài, cô mỉm cười mệt mỏi. Ngôi nhà của cô sáng nay yên tĩnh. Đó là một biệt thự đơn độc nằm giữa đồng cỏ giàu có, ngoại ô Bắc Kinh. Hai đêm trước, Thượng Quan phát hiện lính gác đã bị rút đi. Một toán lính mới đã đến.

Ngày mai đã bắt đầu chạy rồi, cô lẩm bẩm. Ngày mai sẽ giải quyết mọi rắc rối của ta. Chiếc lông vũ trong trí tưởng tượng ta cuối cùng cũng bị mắc kẹt.

Thượng Quan ngồi xuống và bắt đầu viết thư cho chồng. Cô trách anh đã bỏ rơi cô. Dù em hiểu rằng anh chịu áp lực và không còn lựa chọn, em vẫn không thể tha thứ. Cuộc sống của em căm ghét đến mức em nghĩ tốt hơn nên kết thúc nó. Nhưng rồi cô cảm thấy mình không trung thực. Ông Vũ chưa bao giờ là lựa chọn của cô về mặt tình yêu. Chính cô mới là người bị mê hoặc bởi ý nghĩ trở thành Phu nhân Mao.

Cô xé bức thư.

Thượng Quan đứng dậy và đi ra vườn để khóa cổng. Cô bước nhanh và nín thở như để tránh hương xuân. Cô vội vã và chém ngang qua những khóm hoa đang nở. Tấm áo choàng kéo lê những cánh hoa theo. Cô bước trở lại phòng ngủ và đóng cửa lại phía sau. Cô nhìn xung quanh. Hai cửa sổ hướng đông đối xứng như đôi mắt khổng lồ không có tròng. Những tấm rèm cuộn màu xám đen trông giống như hai hàng lông mày rậm. Một tủ quần áo bằng gỗ đỏ cao tận trần nằm giữa hai cửa sổ. Sàn nhà được trải một tấm thảm màu mè sọc. Căn phòng khiến cô liên tưởng đến khuôn mặt của Mao.

Thượng Quan bước đi uyển chuyển. Cô đứng thẳng người như thể đang trước máy quay. Cô nhớ lại mình đã thoải mái thế nào với những cử động máy khó khăn nhất. Những yêu cầu kỹ thuật phức tạp chẳng bao giờ làm khó cô. Cô có bản năng tốt và luôn đúng vị trí, đúng lúc. Các đạo diễn ánh sáng và đạo diễn hình ảnh đều quý mến cô. Cô cũng sống đúng với kỳ vọng của khán giả và giới phê bình. Các nhà phê bình nói rằng chính sự tự tin đã khiến cô trở nên quyến rũ và diễn xuất kiểm chế của cô đã chạm đến trái tim người xem.

Cô có thể cảm nhận được sức nặng của đôi mi giả. Cô đã thoa một lớp kem và phấn dày. Trong gương, cô diễn tập hành động. Ngẩng cao cằm, cô giữ một biểu cảm xa cách. Hơi thở của tử thần phả vào má cô khi cô tô son cho đôi môi lần cuối. Sau đó, cô lấy một tấm khăn trắng và phủ lên tấm gương. Cô dừng lại trước tủ quần áo. Mở cửa tủ, tay cô với vào trong. Cô kéo một ngăn kéo và lấy ra một chiếc bát gốm màu chàm, được phủ bằng giấy sếp nâu. Một sợi dây màu vàng được buộc quanh miệng bát. Cô tháo sợi dây và nhấc nắp ra. Bên trong là một gói thuốc ngủ.

Thượng Quan cẩn thận miết mép tờ giấy. Cô gấp nó thành hình thoi. Sau đó cô lại miết phẳng nó trước khi ném vào thùng rác dưới bàn. Cô cầm bát ra bếp. Cô lấy

một cái ly và một chai rượu thiệu chưa uống hết từ tủ ra và trộn rượu với thuốc. Cô khuấy và nghiền, và thông thả với hành động của mình. Sau đó cô quay lại phòng ngủ và dọn lại giường. Cô vuốt phẳng mọi nếp nhăn trên ga trải giường. Từ dưới gầm giường, cô lôi ra một chiếc vali đen và lấy ra một bộ váy và một đôi giày. Cô thay áo choàng bằng một chiếc váy màu đào - món quà từ Mao. Rồi cô đổi ý. Cô cởi chiếc váy đó ra và thay bằng một chiếc áo dài màu xanh hải quân mà cô đã mua từ một nữ tu ở gần Thái Sơn. Cô thay đôi dép lê bằng một đôi sandal cotton đen. Cô cho chiếc váy màu đào và đôi dép lê vào vali và đẩy nó trở lại dưới gầm giường.

Thượng Quan uống cạn ly thuốc. Không chút do dự. Cô rửa tay và súc miệng. Sau đó cô đi nằm lên giường, duỗi thẳng tay chân đều nhau.

Tâm trí cô bắt đầu trống rỗng. Những người cô từng quen biết hiện lên rõ nét, rồi tan biến như khói, trong số đó có Mao Trạch Đông và Giang Thanh. Cô cảm thấy số phận cuối cùng cũng buông tha cô. Cô đang chạy vào vùng đất hoang dã của trái đất, nơi sự bình yên mở rộng vòng tay. Khi cơn đau ập đến và hơi thở cô trở nên thưa thớt, cô thốt ra một lời thì thầm, một câu nói cô

yêu thích khi đóng vai Phu nhân Taimo :

Ai có thể tái tạo một tràng hoa nhài từ một ấm trà ?

21

Theo kịp Mao đã làm tôi kiệt sức mặc dù chiến thuật của trò chơi đã trở nên đơn giản hơn. Cuộc đấu tranh để vươn lên đã thu hẹp lại còn ba phe. Thủ tướng Chu, Nguyên soái Lâm Tiêu và tôi đã trở thành những đối thủ duy nhất. Vào tháng 4 năm 1968, chiến lược của tôi là liên minh với Lâm và cô lập Chu.

Không phải là tôi thích trò chơi tàn sát. Nếu có lựa chọn, tôi thà ở bên Dư và dành thời gian trong các hãng phim và rạp chiếu phim. Nhưng các đối thủ của tôi đang chờ đợi để hạ gục tôi. Tôi ngửi thấy mùi máu trong không khí của Bắc Kinh.

Cô ấy cố gắng đập tan hệ thống của Thủ tướng Chu. Mục tiêu đầu tiên của cô là thay thế Cục An ninh Quốc gia của Chu, vốn do các lão làng điều hành, bằng hệ thống của riêng mình. Mao đóng một vai trò tinh tế ở đây. Ông khuyến khích và ủng hộ cả hai phe. Ông tin rằng chỉ khi các phe phái liên tục đấu đá nội bộ thì hoàng đế mới đạt được sự bình yên và kiểm soát.

Với sự cho phép ngầm của Mao, cô liên minh với Lâm Tiêu và cuối cùng hai người làm tê liệt Cục An ninh Quốc gia của Chu. Hải lòng, Mao hỏi liệu Giang

Thanh có thể ‘bẻ gãy’ phần còn lại của đất nước không. Phần khích, cô chấp nhận thách thức. Mặc dù Thủ tướng Chu cố gắng mọi cách để phá hoại hành động của cô, cô vẫn rất hung hãn và mạnh mẽ.

Bi kịch cuộc đời cô chính thức bắt đầu. Bị mù quáng bởi đam mê, cô cứ tiến bước, không hay biết rằng vai diễn của mình đang được dàn dựng để bị hủy diệt. Cô chưa bao giờ hoàn toàn từ bỏ niềm tin rằng một ngày nào đó mình sẽ giành lại được tình yêu của Mao. Vì điều đó, cô từ chối thực tế, từ chối tin rằng Mao rốt cuộc sẽ hi sinh cô.

Khi lực lượng của Phu nhân Mao phát triển quá nhanh và quá mạnh, Mao nghiêng về phía Thủ tướng Chu và các lão làng. Vào tháng 7, Mao cho phép Chu công bố trong Nội bộ Đảng số người chết trong các cuộc đấu tranh giữa các phe phái Hồng Vệ Binh. *Đã đến lúc đánh đuổi những con chó hoang trước khi chúng trở thành mối đe dọa cho quốc gia.* Hành động tái lập trật tự của Chu diễn ra sau đó.

Tôi đã bị bỏ trong bóng tối. Và tôi không biết tại sao Mao lại không hài lòng với tôi. Ông ấy sẽ không nói chuyện với tôi mặc dù tôi đã cố gắng liên lạc với ông. Có phải Thủ tướng Chu là bàn tay đen tối đằng sau chuyện này ? Đôi khi Mao có thể trở nên bất an đến

mức cảm nhận thấy một cơn bão trong một cơn gió nhẹ. Và lời nói của Chu có ảnh hưởng đến ông. Lần cuối ông gặp tôi, ông đã trích dẫn một câu nói, *Cây càng cao, bóng càng dài*. Tôi hối tiếc vì đã không chú ý. Tôi hy vọng rằng đó chỉ là chứng cuồng loạn của ông. Một khi cơn khủng hoảng qua đi, đầu óc ông sẽ trở lại bình thường.

Để cô lập tôi, Mao cắt đứt mối liên hệ của tôi với Nguyên soái Lâm. Mao ra lệnh cho Lâm đưa quân đội đi «dọn dẹp đồng hồ độn mà Hồng Vệ Binh của Giang Thanh để lại.»

Tôi cảm thấy bị nghiền nát. Tôi lập tức viết thư cho Mao khẳng định rằng tôi chỉ làm việc theo chỉ đạo của ông.

Mao không phản hồi. Đó là bản chất thật của ông đang thể hiện. Một khoảnh khắc mà ông không nhận ra cảm xúc hay ký ức. Ông để mình bị nỗi sợ hãi chiếm lấy.

Một lần nữa tôi lại bị phản bội và bị vùi dập. Tôi bị chấn động, nhưng không có chỗ để cầu xin.

Mao giải tán nội các của tôi. Ông đuổi những người của tôi đi. Cưa đứt tay chân của tôi. Một cuộc di cư toàn quốc của thanh niên. Hai trăm triệu Hồng Vệ Binh bị đuổi về nông thôn nhân danh «gieo rắc hạt giống cách mạng khắp Trung Quốc.» Vậy mà tôi không được phép nói một lời. Mục đích của ông là để tôi thấy quyền lực của mình được xây dựng tồi tệ thế nào. Không có nền tảng. Tôi chẳng khác gì Lưu. Điều này làm tôi sợ chết khiếp. Tôi sợ phải nghĩ về tương lai. Nếu tôi có thể bị lột trần như thế này khi Mao còn sống, thì khi ông chết sẽ ra sao ?

Nhưng không, tôi không thể xuống khỏi lưng cọp. Hoặc là ăn thịt hoặc bị ăn thịt.

Lâm Tiêu nhìn thấy cơ hội kế nhiệm cả Thủ tướng Chu và tôi. Ông ta lao nhanh. Tại Đại hội Đảng lần thứ Chín, Mao chính thức tuyên bố Lâm Tiêu là người kế vị ông.

Hãy tin tôi. Lịch sử đầy rẫy những mảnh khoe. Kịch tính đời thực còn hay hơn bất kỳ trí tưởng tượng nào của nhà soạn kịch. Nguyên soái Lâm không tự tin rằng sức khỏe của chính mình sẽ trường tồn. Ông ta sợ Mao sẽ đổi ý và quyết định hành động. Ông ta âm mưu một cuộc đảo chính. Cùng lúc gửi tặng Mao những con tôm hùm sống, ông ta cử con trai mình đi đánh bom đoàn

tàu của Mao. Chà, Mao là phù thủy lớn hơn trong ngôi đền ma thuật - Mao có hai đoàn tàu bảo vệ, mỗi đoàn bốn toa, chạy trước dò đường. Lâm không có may mắn bắt được ông.

Cô đang ngồi cạnh Mao, đối diện với Lâm Tiêu và vợ ông ta, Diệp Quân. Ở phía bên kia bàn ngồi Thủ tướng Chu và vợ ông, Đặng Dung Siêu. Cô không nhận ra chuyện gì đang xảy ra cho đến sáng hôm sau. Tại bàn tiệc, cô không quan sát thấy điều gì khác thường. Mao bắt đầu nghi lễ bằng cách mở một chai rượu hoàng đế được niêm phong trong chiếc bình sứ nguyên bản từ thời Minh cách đây 482 năm. Sau đó ông thắp hương. Hãy cùng nhau mừng Tết Trung thu.

Bữa tối rất công phu, với hải sản và các món ngon trên cạn dưới biển khác. Mao dùng đĩa gấp đầy đĩa của Lâm những sợi gân của một con hổ bị bắn cách đây một tuần ở Mãn Châu. Không khí thật dễ chịu. Cô không hề hay biết rằng chồng mình đang đóng vai chính trong một vở kịch sống. Cô đang trong tâm trạng đa cảm. Mao đã bảo thư ký của ông nói với cô rằng cô phải rời khỏi bữa tiệc đúng mười giờ ba mươi. Cô coi đó là một sự xúc phạm nhưng dù sao vẫn đến dự tiệc. Trong bữa ăn, lòng cô đau nhói khi nhìn những sân vườn, hoa cỏ và khóm trúc. Cô từng sống ở đây với Mao. Hơi rượu

khiến những bức tượng động vật trên các bia đá cổ và đài phun nước như sống dậy. Cô quay sang phía bên kia. Mảnh vườn rau nhỏ là một bức tranh mùa gặt. Đậu xanh, ớt đỏ. Một lần nữa cô lại nhớ về cuộc sống của họ ở Diên An.

Mọi người trong nhóm ăn mặc xuề xòa, trừ Mao. Tối nay ông ta ăn mặc trang trọng một cách kỳ lạ, mặc một chiếc áo khoác cứng được cài cúc kín đến tận cằm. Sau ly rượu chúc mừng, ông quay sang Lâm. Quân đội thế nào ?

Không thể đánh bại được.

Ông đã làm rất tốt ở Vũ Hán.

Đẹp loạn chẳng là gì.

Quân Giải phóng Nhân dân dưới quyền chỉ huy của ông đã chứng tỏ là một tấm gương tốt cho nhân dân, Thủ tướng Chu nói, cuối cùng cũng xen vào lời bình luận của mình.

Lâm Tiêu đã làm việc quá vất vả, vợ của Lâm Tiêu xen ngang. Bác sĩ của anh ấy đã khẩn khoản xin anh ấy nghỉ ngơi trên giường. Nhưng tất cả chúng ta đều biết rằng anh ấy không còn là chính mình nữa khi nghe thấy Chủ tịch kêu gọi. Anh ấy thở vì ngài, thừa Chủ tịch.

Rất tử tế, rất tử tế. Mao gấp hai miếng sườn heo chiên vào đĩa của Lâm Tiêu rồi rót thêm rượu vào cốc của mình. Diệp Quần, cô phải chăm sóc chồng mình thật tốt đấy. Anh ấy là người duy nhất ta có - anh ấy sẽ phải điều hành công việc sau khi ta ra đi.

Thủ tướng Chu dường như chẳng có hứng thú gì với bữa ăn, nhưng vẫn cố gắng ăn để làm vừa lòng chủ nhà. Vợ ông cẩn thận gấp da cá nhiều dầu ra khỏi đĩa của chồng và thay vào đó bằng rau xanh. Thỉnh thoảng, bà lại nhìn chồng với vẻ lo lắng. Ông ăn chậm và chú ý lắng nghe Mao.

Vậy, Thủ tướng dạo này làm những gì ?

Chu lau miệng và nói rằng ông vừa trở về từ một chuyến công tác đến Đông Bắc. Tôi đến đó để kiểm tra tình hình các Hồng Vệ Binh được gửi đến đó một năm trước.

Ồ, đi chăm sóc lũ trẻ. Mao cười và gật đầu. Thế chúng thế nào ? Tôi cũng đang tự hỏi. Chúng có thích nghi tốt với hoàn cảnh và có làm việc hiệu quả không ? Tôi cho rằng chúng biết vận hành máy kéo giỏi hơn nông dân. Chúng có học thức và có thể đọc hướng dẫn, phải không ? Tôi mong đợi chúng tạo ra một vụ mùa bội thu. Đó là một năm tốt lành về thời tiết.

Chà, tình hình không tốt lắm, Thủ tướng Chu trả lời. Thanh niên và người dân địa phương không hòa thuận với nhau. Các thanh niên không biết nhiều về tầm quan trọng của thời vụ. Chúng nghĩ máy móc có thể làm mọi thứ vào bất cứ lúc nào. Nhưng đó lại là mùa mưa. Hàng trăm máy kéo tiến vào cánh đồng - chúng giống như những con ếch bị chặt cụt chân. Chúng bị mắc kẹt và không thể nhúc nhích. Và khi nhận ra sai lầm thì đã quá muộn. Với sự giúp đỡ của người dân địa phương, họ đã thu hoạch được nhiều lúa mì nhất có thể bằng liềm và để phần hạt còn lại thối rữa trên đồng. Ngày cuối cùng tôi ở đó, lũ trẻ dùng quần áo và chăn của chúng để đựng hạt giống và trải ra trên giường để phơi khô -

Luôn phải trả giá để có bài học mà, Mao ngắt lời. Như thế không còn hứng thú với các chi tiết của Chu nữa, ông quay sang Giang Thanh. Em cũng đang làm tốt đấy chứ ?

Bà ta không biết ông ta đang định nói gì nên nhanh chóng trả lời, Vâng, thưa Chủ tịch, các bộ phim ca kịch đang làm rất tốt. Các đoàn tuồng đang làm những vở mới. Sẽ là một vinh dự nếu Chủ tịch có thể thanh tra đoàn kịch.

Ông ta ném cho bà một nụ cười bí ẩn rồi tiếp tục bình luận về rượu. Bà thấy thật khó theo kịp ông - một mặt ông cố gắng tạo ra cuộc trò chuyện, mặt khác, ông chẳng nghe gì cả. Đây là lần đầu tiên bà đóng một vai mà không hề biết mình đang ở trên sân khấu.

Nhóm người tiếp tục uống rượu. *Đừng mong đợi quá nhiều. Sự thật là, không kẻ què nào lại cho mượn gậy của hắc đầu.* Giữa những ngụm rượu và lời chúc, Mao buông những lời bình luận như thể đang say. *Hạnh phúc lớn nhất của con chuột là ăn vụng được một nắm hạt.*

Ồ nhìn kia, chủ nhà kêu lên, ta hoàn toàn quên mất thời gian. Chúng ta nên làm điều này thường xuyên hơn, phải không ? Thủ tướng Chu ? Giang Thanh, em no chưa ?

Tôi nhìn đồng hồ. Đã mười giờ ba mươi. Tôi đứng dậy. Mao bước lại và bắt tay tôi theo kiểu đồng chí.

Tôi phải nói gì bây giờ ? Cảm ơn bữa tối ? Tôi lặng lẽ rời đi.

Chúng tôi sẽ đi cùng đồng chí Giang Thanh. Thủ tướng Chu và vợ đứng dậy.

Chúng tôi cũng vậy. Vợ chồng họ Lâm đi theo.

Mao giờ tay lên với Lâm Tiêu. Không, hai người hãy ở lại ít nhất nửa giờ nữa. Chúng ta thực sự chưa có cơ hội trò chuyện mà.

Khi vợ chồng họ Lâm ngồi xuống, Mao nói chuyện thoải mái. Ông hỏi thăm gia đình và sức khỏe của Lâm Tiêu và gợi ý những nơi cho ông ta nghỉ dưỡng. Ông lắng nghe một cách thăm dò và giới thiệu cho Lâm Tiêu bác sĩ đông y của chính mình. Sau đó, ông hỏi Diệp Quần về giấc mơ của bà đối với con trai «Hỗ». Diệp Quần lấy làm hãnh diện và bắt đầu làm nhảm về thành tích của Hỗ.

Con trai anh rất tài năng và xứng đáng có một vị trí cao trong quân đội. Mao châm một điếu thuốc. Nhân dân cần cháu. Nghe này, Lâm Tiêu, anh đã bao giờ nghĩ đến việc thăng chức con trai anh làm Tổng tư lệnh toàn quân chưa ? Bằng cách đó, anh có thể rảnh tay để đảm nhận công việc của ta.

Nhưng, Hỗ mới hai mươi sáu tuổi...

Nếu anh không làm, ta sẽ làm. Cháu nợ nhân dân tài năng của mình.

Lúc mười giờ năm mươi tư, vợ chồng họ Lâm cáo từ.

Cho phép tôi tiễn các vị ra cửa, Mao đề nghị. Tôi muốn tự mình tiễn các vị.

Vào lúc nửa đêm, điện thoại tại Vườn Tĩnh Lặng reo. Giang Thanh nhắc máy trong nửa tỉnh nửa mê. Đó là Khang Sinh.

Vợ chồng họ Lâm đã chết, hẩn báo cáo. Nhiệm vụ đã được hoàn thành gọn gàng và lặng lẽ trong khuôn viên Tử Cấm Thành.

Để che giấu sự chấn động của mình, Phu nhân Mao hỏi Khang Sinh về chi tiết của vụ hành quyết.

Một trong những người hầu bàn của Mao là chuyên gia vận tải, và một người khác là chuyên gia chất nổ. Bà không thấy mừng sao ?

Bà có, nhưng bà cũng sợ - một lần nữa, liệu một ngày nào đó Mao có làm điều tương tự với bà không ?

Anh định thông báo tin này với thế giới như thế nào ? bà hỏi, hầu như không kiểm soát được giọng nói.

Đây, tôi vừa hoàn thành bản dự thảo : *Ngày 15 tháng 9 năm 1971, từ Thông tấn xã Tân Trung Quốc : Kẻ thù của nhân dân Lâm Tiêu đã bị bắt quả tang trong một hành động âm mưu ám sát Chủ tịch Mao. Sau khi âm*

muu độc ác bị phát giác, Lâm đã lấy một chiếc máy bay nhỏ và bay sang Nga. Máy bay của Lâm đã rơi ở Mông Cổ khi hết nhiên liệu.

Với việc Lâm Tiêu bị loại bỏ, Thủ tướng Chu và tôi đã trở thành những đối thủ cạnh tranh duy nhất cho vị trí kế nhiệm Mao. Tôi phải nhanh lên. Tôi phải chiến đấu chống lại người của Thủ tướng Chu cũng như chính chồng tôi.

Tôi lo lắng và hầu như không ngủ yên được. Trong giấc mơ, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Tôi cảm thấy bồn chồn khi đến gần tủ quần áo. Tôi sợ có kẻ ám sát đang sau đóng quần áo. Tôi bỏ bữa để giảm thiểu nguy cơ bị ngộ độc thực phẩm. Tôi thay đổi thư ký, vệ sĩ và người hầu hai tuần một lần. Nhưng những khuôn mặt mới càng làm tôi sợ hãi hơn. Tôi biết thật ngu ngốc nhưng tôi không thể không nghi ngờ những người này là gián điệp của Thủ tướng Chu.

Cảnh sắc mùa thu vàng óng của Tử Cấm Thành và Di Hòa Viên không còn làm tôi hứng thú. Tôi từng thích đi bộ qua cây cầu rồng đá năm trăm nhịp, nhưng giờ đây tôi sợ rằng một bàn tay bí ẩn sẽ từ dưới nước vươn lên kéo tôi xuống.

Tôi quyết định đi Thượng Hải, nơi bạn tôi, Xuân Kiều, đã trở thành Bí thư Đảng ủy các tỉnh phía Nam. Tôi đã trở nên phụ thuộc vào Xuân Kiều. Chúng tôi cùng nhau lựa chọn các thành viên nội các tương lai của tôi.

Một lần nữa, anh ta giới thiệu người môn đệ trung thành của mình, giờ là «Nguyên soái Bút chiến» nổi tiếng Diêu Văn Nguyên, và hai nhân tài khác. Một là Vương Hồng Văn, một chàng trai đẹp trai ba mươi tám tuổi, người rất giống con trai đã mất của Mao, An Dũng. Vương là thủ lĩnh Công đoàn Công nhân Thượng Hải. Xuân Kiều chỉ ra rằng công đoàn gần đây đã được cải tổ thành một lực lượng quân sự và nó nằm dưới quyền chỉ huy của tôi.

Tuyệt vời. Tôi chúc mừng Xuân Kiều và những người của anh. Đây chính xác là những gì chúng ta cần. Tôi muốn đưa tất cả các đồng chí đến Bắc Kinh. Tôi muốn giới thiệu các đồng chí với Mao. Và dĩ nhiên, tôi sẽ mang theo Nhà soạn nhạc Du, người bạn thân nhất của tôi. Mao là một người hâm mộ tác phẩm của anh ấy và anh ấy nên làm việc ở một vị trí quan trọng hơn nhiều so với hiện tại. Vậy thì sao nếu Du là một nghệ sĩ và một kẻ luộm thuộm, người thường tự phát hiện mình đang đi hai chiếc tất khác nhau ? Tôi yêu quý anh ấy. Không có ai hiểu phân nghệ sĩ trong tôi hơn Du. Cũng không

sao nếu Du không thích chính trị. Tôi cũng không thích nó. Vấn đề là anh không thể tận hưởng việc sáng tác nếu đầu và chân của anh ở hai nơi khác nhau. Dù sao thì, Xuân Kiều, tôi sẽ giao Du cho anh khai sáng.

Tập hợp tất cả dũng khí, bà mang tài năng chính trị mới của mình đến với Mao. Ông lão cử động cứng nhắc, tay run rẩy và một nửa răng cửa đã rụng. Tuy nhiên, ông ta một lần nữa bị mê hoặc bởi người vợ của mình. Ông đặc biệt ấn tượng với Vương Hồng Văn đẹp trai như cây tùng. Như với một người con, ông kéo Vương lại gần và mời anh quay lại chơi. Vài tháng sau, Mao bổ nhiệm Vương làm Phó chủ tịch Đảng Cộng sản thay thế Lâm Tiêu. Mao tuyên bố thăng chức tại đại hội Đảng.

Có một điều kiện. Thật bàng hoàng với tôi, Vương Hồng Văn nói rằng Mao muốn anh ta trở thành con cưng của ông ta chứ không phải của tôi. Trên thực tế, Mao muốn anh ta «ngừng được Giang Thanh bú mớm».

Đây là một vụ cướp. Tôi nói chuyện với Vương và yêu cầu lòng trung thành của anh ta. Nhưng Vương là một kẻ bất nghĩa. Hắn chỉ chạy theo kẻ có quyền thế lớn hơn. Tôi bảo Xuân Kiều nói với Vương rằng nếu hắn còn tiếp tục bất trung với tôi, tôi sẽ «tiết lộ» thông tin về xuất thân thật của hắn - hắn chẳng phải là người có tài cán gì. Hắn ta bỏ học cấp ba và câu chuyện của hắn

chỉ là dựng lên.

Sau đó Vương tự điều chỉnh vị trí của mình. Chẳng bao lâu sau Mao phát hiện ra rằng Vương nói năng bằng giọng điệu của tôi. Ông lão bắt đầu nghi ngờ những sắp xếp của mình. Ông gọi chúng tôi là «Tứ nhân bang», ý chỉ Vương, Xuân Kiều, đồ đệ của ông ta là Diêu và tôi.

Ngày 10 tháng 1 năm 1972. Tại đám tang Nguyên soái Trần Nghị, Mao tỏ ra đa cảm. Ban đầu ông đã từ chối tham dự nhưng phút chót lại đổi ý. Với cả nước, đây là một dấu hiệu rõ ràng cho thấy Mao đang vực dậy lại những người bạn cũ.

Khi Mao đến, lễ tang đã bắt đầu. Bước ra khỏi xe, Mao vội vã tiến về phía quan tài. Sự xuất hiện của ông làm mọi người ngạc nhiên. Một chi tiết lập tức được các máy quay ghi lại : Mao mặc áo khoác đen, phía dưới lộ ra vạt áo pajama trắng. Điều đó ngụ ý Mao đến đây vội đến mức không kịp thay quần áo. Nó ám chỉ rằng Mao không thể bắt mình không đến. Với chủ lễ, Thủ tướng Chu, sự có mặt của Mao không chỉ làm vinh dự cho những người bạn cũ, mà còn lên án Giang Thanh và bè đảng của bà.

Sau nghỉ thức, Mao tiến hành một cuộc trò chuyện kín với Thủ tướng Chu. Vài ngày sau, một văn kiện có tiêu đề «Chấn chỉnh lại mọi việc» được ban hành từ văn phòng Thủ tướng Chu.

Tôi còn biết làm gì hơn ngoài việc rửa mặt bằng nước mắt ? Nếu Mao đặt niềm tin vào những người bạn cũ, thì tôi đơn giản là không có tương lai. Mặc dù Thủ tướng Chu gần đây được chẩn đoán mắc ung thư, nhưng ông ấy sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi thấy đồng chí của mình là Đặng Tiểu Bình nắm chắc vị trí thủ tướng. Ngay cả trên giường bệnh, Chu cũng thực hiện một màn kịch truyền thông. Ông yêu cầu mọi người chuyển tình cảm của họ dành cho ông sang cho Đặng. Đó là một màn kịch hết sức cảm động. Giờ đây Đặng đang chiếm các tiêu đề lớn. *Dựa vào đồng chí Đặng để hồi sinh nền kinh tế quốc gia* đã trở thành một khẩu hiệu quen thuộc trong mọi nhà.

Bà ấy chống lại sự suy giảm ảnh hưởng. Bà tin vào mạng lưới của mình và vào những người trung thành trong giới truyền thông, những người trong nhiều tháng qua đã in bản thảo của tất cả các vở kịch của bà. Trong một thập kỷ, bà đã làm việc để tạo ra một hình ảnh hoàn hảo về bản thân thông qua các vở ca kịch và ba lê. Một nữ anh hùng với một chút nam tính. Người phụ

nữ xuất thân từ nghèo khó và vươn lên lãnh đạo người nghèo đi đến chiến thắng. Bà tin rằng tâm trí của người dân Trung Quốc đã bị ảnh hưởng. Đã đến lúc thăm dò - khán giả hẳn đã sẵn sàng đón nhận một nữ anh hùng ngoài đời thực.

Tôi đã lên kế hoạch hết cả rồi, bà gọi điện cho Khang Sinh. Tôi đang ở giữa một dự án lớn. Tôi đang chuẩn bị để bước vào một sân khấu thực.

Dù cô làm gì, Khang Sinh thì thăm, hãy bỏ thuốc độc vào bát cơm của Chu trước khi hắn bỏ vào bát của cô. Mao đang mất trí và cô tốt hơn hết nên nhanh chân lên.

Tôi không thờ nổi. Con ác mộng tồi tệ nhất của tôi đã đến bắt lấy tôi. Tôi bị mắc kẹt trong một câu chuyện kinh điển của Tử Cầm Thành. Bối cảnh được gọi là Sân Vườn Bị Lãng Quên. Các nhân vật là những phi tần không chân tay. Họ viếng thăm giấc mơ của tôi và không chịu rời đi vào buổi sáng.

Tôi không thấy cơ hội nào để vận ngược đồng hồ của Mao.

Em sẽ đi hái táo trên núi Thanh, Giang Thanh nói với Mao. Anh có muốn đi cùng em không ?

Ta chỉ còn đứng trên một chân thôi, người đàn ông bảy mươi chín tuổi ho sù sụ. Ta có thể cảm thấy xương cốt của mình mục nát từng giây.

Sao anh không gọi bác sĩ ?

Không ! Đặt điện thoại xuống ! Bây giờ một con gián cũng có thể là một kẻ ám sát.

Bà nhìn chăm chăm vào ông.

Ông đổ mồ hôi rất nhiều và sau đó từ từ lê bước trở lại giường.

Ông ấy không chỉ mệt mỏi, bà tự nghĩ. Người đàn ông đang tàn lụi. Mặc dù ông thèm ăn, nhưng ông đã nhịn đói. Ông không còn răng nhưng từ chối lắp răng giả. Ông yếu đến mức chìm xuống hồ bơi.

Ông gọi bà vào mà không có lý do cụ thể. Hôm qua ông cũng làm vậy. Khi bà đến, ông chẳng có gì để nói. Bà kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng ông không thể truyền đạt được ý mình. Ông lâm bầm về huyết áp cao và những vết cắt nhỏ không lành. Bác sĩ nói rằng ta bị loét. Chúng ở khắp nơi. Trong miệng, xuống cổ họng, trên dạ dày, ruột và hậu môn. Nhìn đây. Ông há hàm ra. Thấy vết loét không ? Đây, dưới lưỡi ta, những vết lở. Chúng đến đều đặn và ở lại suốt ngày đêm.

Bà ngửi thấy hơi thở của tử thần trên hơi thở ông.

Đã đến lúc rồi. Những lời này vô tình lọt ra khỏi miệng bà.

Ông quay nhanh về phía bà.

Xin lỗi, ý em là không bao giờ là quá muộn để chăm sóc tốt cho sức khỏe của một người.

Gần đây ta cố gắng dậy và đi bộ, Mao thở hỏn hển. Ta cứ đi mãi. Ta sợ rằng nếu ta dừng bước, ta sẽ không bao giờ bước đi được nữa. Ta yêu cái cách bàn chân ta chạm đất. Ta thích cảm nhận sự vững chắc của nó. Mùi đất an ủi ta. Chỉ khi ta đi bộ, ta mới có thể trải nghiệm ngày của mình và biết rằng ta đang sống và các cơ quan của ta đang hoạt động. Ôi, cái cách phổi ta bơm khí thật tuyệt vời làm sao. Một cơ thể khỏe mạnh bước đi trên một mặt đất khỏe mạnh ! Đó là sự kết nối giữa ta và mặt đất. Đó là điều duy nhất ta có thể tin tưởng và dựa vào. Và đó là điều ta đang thở để mà sống. Cô thấy đấy, khi ta duỗi chân, mặt đất đón nhận ta. Nó chào đón, nâng đỡ và ca ngợi ta, bất kể ta tòi tệ đến đâu. Ta đứng, mặt đất nằm bên dưới ta, chân thành và lặng lẽ. Nó trải dài từ bàn chân ta đến vô tận...

Bà tưởng tượng ra một nghệ sĩ trang điểm đang đánh bóng móng tay cho kẻ hấp hối.

Như bị mê hoặc bởi chính suy nghĩ của mình, Mao nắm lấy cánh tay bà, rồi tiếp tục. Ta đã không làm được gì nhiều vì ta mơ thấy đi bộ suốt đêm và ta tự hỏi liệu ta có đang mộng du không... Ta không nhớ đêm qua có sao hay không. Nó... như thể ai đó đã đá ta ra đường. Ta mệt nhưng không thể dừng lại. Bởi vì ta không muốn chết. Đã có những dấu hiệu xấu. Một vụ ám sát nữa đã được âm mưu chống lại ta - cô có biết gì về nó không ? Cô có biết không ? Ta đã cảm nhận được nó. Ta tin vào bản năng của mình. Đó là do một kẻ tự xưng là đồng chí của ta, một kẻ biết thói quen và bí mật của ta, một kẻ thấy được việc ta đang làm lúc này. Cô có biết kẻ đó không ?

Ông buông tay bà và đồ ập trở lại chiếc ghế mây của mình.

Bà tháo kính ra, lau mồ hôi nhễ nhại trên trán. Rồi bà đeo kính lại. Nhưng chúng không chịu ở yên. Chúng cứ trượt xuống - có hơi ẩm trên mũi bà. Bà cố giữ kính bằng ngón tay. Nhưng chúng vẫn không chịu yên. Cuối cùng bà quyết định tháo chúng ra.

Cô biết đấy, *Gia tặc nan phòng - Kẻ trộm trong nhà là khó phòng nhất*. Ta chắc cô biết ta đang nói gì, phải không ?

Đôi mắt bà mở to. Hăng giọng, bà đáp, Chủ tịch Mao thân mến, ngài có được tình yêu của mọi người trong đất nước này. Ngài đã đạt được nhiều hơn bất kỳ con người nào trên trái đất. Ngài đã nắm bắt và định nghĩa lại sự phẫn nộ và khát khao của dân tộc ta. Ngài đã cho chúng ta tấm gương tuyệt vời nhất về tinh thần thực sự của một nhà yêu nước. Đồng bào của ngài tôn sùng ngài theo cách họ chưa từng có -

Câm miệng ! Mao bật dậy. Hãy đảm bảo *Hoàng Mâu Nương Nương* - Mẹ Hoàng Thiên - không đổ bộ ngự uyển của bà ta vào ngày tang lễ của ta !

Mùi hương của đêm ngọt ngào như hơi thở của miệng trẻ thơ. Tâm trí Giang Thanh trở lại với cảnh tượng buổi sáng. Bà tự hỏi liệu tất cả chỉ là mộng du. Khi bà đi qua sân, bà nghe thấy tiếng mèo rên rỉ bên ngoài những bức tường sâu và một tiếng hắt hơi lớn vang lên từ một bụi cây.

Dựa vào giường, Mao nghi ngờ về sự an toàn của hồ bơi của mình. Ông gọi người đứng đầu lực lượng an ninh và hỏi xem hồ bơi có chống được tên lửa không.

Khi câu trả lời không chắc chắn, Mao ra lệnh phá bỏ toàn bộ hồ bơi. Biến nó thành một hầm trú ẩn bom đạn ngầm !

Một đội ngũ bác sĩ được triệu tập vì chứng rối loạn giấc ngủ của Mao. Nhưng không có loại thuốc nào họ kê đơn có tác dụng. Nó trở nên tồi tệ hơn sau mùa hè. Mao từ chối ra khỏi giường, chứ đừng nói đến chuyện đánh răng, rửa mặt hay mặc quần áo. Ông mặc pajama hai mươi bốn giờ một ngày. Ông trở nên bồn chồn hơn. Ông nhầm thư ký của mình là một kẻ ám sát và ném một lọ mực vào anh ta khi anh ta đến báo tin về chuyện thăm của Tổng thống Mỹ Richard Nixon.

Mao mô tả triệu chứng của mình cho một bác sĩ. Ta nghe thấy mưa phùn. Ngày đêm cơn mưa không ngớt này trong đầu ta. Nó cuốn ta đi.

Bà không thể chờ đợi thêm nữa. Bà muốn Mao viết di chúc. Bà chắc chắn rằng một cơn đột quỵ hoặc hôn mê sắp ập đến. Bà hình dung ra sự xuất hiện của nó. Con lũ làm vỡ tung não bộ.

Mao không muốn gặp bà. Nhưng bà cứ liên tục xuất hiện, viện có này nọ để đột nhập vào phòng ngủ của ông.

Ông sa thải một vệ sĩ đã không ngăn được bà ở cổng.

Với tư cách là quyền nguyên thủ quốc gia, bà chủ trì và hộ tống gia đình Nixon đi xem các vở ca kịch và ba lê của bà. Nó làm bà cảm thấy tự hào và cuối cùng cũng được đền đáp. Nhưng đồng thời bà cảm thấy nguy hiểm đang đến gần. Bà nói chuyện một cách căng thẳng và người phiên dịch khó theo kịp bà.

Tôi không cảm thấy tuổi tác của mình mặc dù tôi đã sáu mươi tuổi. Sức mạnh của tôi được rèn luyện mỗi ngày. Mao đã không che giấu được tình trạng sức khỏe yếu kém của mình khỏi con mắt công chúng. Trong tay của nhà quay phim và biên tập phim giỏi nhất, nước dãi của Mao chảy ra bất lực trong một bộ phim tài liệu tên là *Chào Imelda Marcos*. Mi mắt ông sụp xuống, cằm ông xệ, và miệng cùng quai hàm trở nên lạc chỗ. Tám mươi hai tuổi. Mặt trời không thể không lặn. Điều khiến tôi bức bối là ông ta không chịu thừa nhận số phận. Ông ta từ chối rút lui. Ông ta không truyền lại công việc cho tôi. Tôi tự nhủ rằng ông ta đã quá già để nghĩ đến tôi.

Đã là một cuộc chiến quá lâu để bỏ cuộc bây giờ. Vài năm trước tôi nhờ Trương Xuân Kiều thảo một bản đề xuất nhân danh Ủy ban Đảng của Thượng Hải và gửi nó cho Mao. Trương Xuân Kiều đã miêu tả tôi một cách xuất sắc như là «người khởi xướng Cách mạng Văn

hóa» và «người đóng góp then chốt của Đảng Cộng sản.» Trong thời khắc quyết liệt nhất, đồng chí Giang Thanh đặt phúc lợi cá nhân mình lên bàn cân. Bà lãnh đạo Đảng và Cách mạng một mình. Bà chiến đấu chống lại những kẻ thù mạnh nhất như Lưu Thiếu Kỳ và Đặng Tiểu Bình. Không có ai tốt hơn đồng chí Giang Thanh để lãnh đạo quốc gia và tiếp tục ngọn cờ Mao Trạch Đông.

Đáng thất vọng thay, sau ba năm phủ bụi trên bàn Mao, bản đề xuất bị bác bỏ. Không những thế, Mao viết một lời bình cay độc lên trang bìa : *Loại bỏ.*

Tôi nằm trên đất, thở dốc. Tôi thậm chí không còn sức để tự sát. Nếu Mao đã chứng minh cho tôi thấy ông là vua Trụ của Thương, tôi đã noi gương nàng Vũ Cơ và tự đâm mình một cách vui vẻ. Và như thế sẽ có phẩm giá. Nhưng đã quá muộn. Mọi thứ rồi tung.

Bình minh đang tới và tôi chưa chớp mắt. Tôi nhớ về tuổi trẻ của mình. Khoảnh khắc đầu tiên chúng tôi nhìn nhau. Điều đó vẫn khiến tôi kinh ngạc. Khoảnh khắc thuần khiết như phép màu. Niềm hạnh phúc. Cách mà ông và tôi đứng trước hang Diên An, không nở rời nhau.

Giờ đây tôi là một con chó bị dồn vào góc và bị đánh đập. Tôi cần để thoát thân. Trớ trêu thay, tính cách của tôi lại từ chối từ bỏ lý tưởng chủ nghĩa của nó. Tính cách của tôi cố gắng cứu vãn linh hồn tôi. Nó thúc đẩy tôi sống, sinh tồn và tạo ra ánh sáng trong địa ngục. Mỗi lần ngồi trong nhà hát, tôi lại thấy một bóng ma thoáng qua của chính mình. Tôi nghe thấy giọng nói của mình trong nữ anh hùng. Cách cô ấy chế ngự nỗi sợ. Tôi cầu nguyện cho linh hồn ấy ở lại bên tôi. Và tôi ổn. Hy vọng lại một lần nữa lấp đầy tôi. Nó không ngừng nói với tôi rằng sẽ có sự sống sau Mao. Khi tình yêu tàn lụi, sẽ vẫn còn điều gì đó để tôi sống vì nó. Đó là chính tôi. Hình ảnh của Phu nhân Mao. Cái chết của Mao sẽ giúp xác định vai trò của tôi.

Nhưng khoảnh khắc cô bước ra khỏi nhà hát, cô lại yếu đuối trở lại. Cô cảm thấy lạ lẫm về cách nói chuyện và di chuyển của mình. Kẻ thất thế đang hiện ra trong cô. Cô hít thở không khí ô uế và ngửi thấy mùi rác. Cảm giác đó giống như phát hiện một cái xác thối rữa với một đàn ruồi bâu trên đó vào lúc năm giờ sáng bên bờ một dòng sông mùa xuân tươi đẹp. Cô không thể làm gì để thay đổi dòng chảy số phận mình. Cô bị dẫn dắt.

Giọng nói cô dùng để nói chuyện thật xa lạ. Dù vậy, cô vẫn cố gắng. Không có bản đồ, và cô không biết liệu mình có tìm được đường đi. Cô cứ bước đi. Cô phải nói với Yu. Tôi đã sống sót qua những ghềnh thác và giờ đây chỉ đơn giản là bước tiếp đã trở thành hành trình tự thân. Cô không còn yêu cầu được gặp Mao nữa. Cô nhớ Nạp, nhưng để mặc cô bé yên. Tốt hơn hết là đừng nhắc lại sự thất bại của cô với tư cách một người mẹ. Cô quá mong manh để chịu đựng thêm bất kỳ mất mát nào. Mỗi ngày cô thay đổi khách sạn, mỗi ngày cô mặc đồng phục và chỉ đạo các trận chiến tuyên truyền quảng bá cho bản thân. Vào tháng Mười một, cô phát động một chiến dịch ủng hộ Trương Xuân Kiêu làm thủ tướng. Cô chờ đợi phản hồi từ Mao. Không có động thái nào. Cô cho rằng Mao đang cân nhắc. Cô cầu nguyện. Cô đi khắp đất nước và ca ngợi Trương Xuân Kiêu như một hoạt náo viên.

Về mặt cá nhân, cô không phải là người hâm mộ Trương Xuân Kiêu. Một người đàn ông đầy hận thù. Nhưng cô cần anh ta. Cô cần một cái đầu mạnh mẽ. Một người đàn ông quyền lực và quyết đoán như Mao. Trương Xuân Kiêu giỏi mưu mô. Tính cách của hắn phản chiếu Khang Sinh. Trương Xuân Kiêu là một nhà lý luận cộng sản chuyên nghiệp. Các tác phẩm của ông đã góp phần không nhỏ vào ngọn lửa của Cách mạng

Văn hóa. Khả năng thuyết phục của ông thì không thể sánh nổi. Ông và đồng chí Diêu làm việc ăn ý với nhau. Như những nhạc công, Trương Xuân Kiều bán giai điệu còn Yiao bán bản phối. Họ đã cùng nhau làm việc trong *Tuyển tập Danh ngôn của đồng chí Giang Thanh*.

Bà không thể nói rằng mình chưa từng nghĩ đến khả năng Mao sẽ thay đổi ý định về bà. Nhưng khi khoảnh khắc ấy đến, bà vẫn hoàn toàn không chuẩn bị.

Ngày 17 tháng 7 năm 1974. Mao ra lệnh triệu tập đại hội tại Điện Tử Quang.

Không báo trước, ông tuyên bố Đặng Tiểu Bình là thủ tướng mới. Mao trông mệt mỏi và hờ hững. Điều thuốc rơi khỏi tay ông nhiều lần. Ông giải tán cuộc họp khi trà vẫn còn đang được dọn ra.

Trước khi Giang Thanh kịp thích ứng với cú sốc đầu tiên, một cú sốc thứ hai đã giáng xuống. Ngày hôm sau khi Đặng được thăng chức, Mao ban hành văn kiện công khai phê phán Giang Thanh là người đứng đầu «Bè lũ bốn tên». Báo chí ở Bắc Kinh lập tức hưởng ứng. Tin đồn biến thành tin chính thức. Giang Thanh từng nghĩ rằng mình kiểm soát được truyền thông, rằng mình có người trung thành, nhưng giờ đây bà mới thấy mình thật ngây thơ. Bà không có bản năng chính trị. Bà

tham gia chính trị vì những lý do sai lầm. Luôn luôn là như vậy. Ngay từ khi còn ở bên Vu Khải Vệ và Đường Nạp, bà đã dần thân chỉ để đến gần người đàn ông mình yêu, nhưng cuối cùng lại đánh mất chính bản thân. Bà không biết từ khi nào lời nói đùa của Mao về việc bà là người cầm đầu Bè lũ bốn tên lại trở thành một danh hiệu tội phạm chính thức.

22

Vào ngày 1 tháng 10 năm 1975, Ngày Quốc Khánh, báo chí Thượng Hải dẫn đầu bởi tờ Giải Phóng đăng tải một loạt bài viết về Võ Tắc Thiên, Hoàng đế nữ triều đại Hán, khoảng năm 200 sau Công nguyên. Các bài bình luận ca ngợi trí tuệ, sức mạnh và thành công của bà trong việc cai trị Trung Quốc nửa thế kỷ. Bên cạnh các bài viết là hình ảnh của Phu nhân Mao Giang Thanh. Các bức ảnh ghi lại những chuyến thăm của bà tới các nhà máy, công xã, trường học và đơn vị quân đội. Bà xuất hiện giữa quần chúng nhân dân khuôn mặt dãi dầu. Thần thái của bà kiên quyết và đôi mắt nhìn vào tương lai với một ánh sáng rực rỡ. Tại Bắc Kinh, những chỉ trích nhắm vào bà vẫn tiếp tục. Tuần sau đó, tin tức về tình trạng sức khỏe xấu đi của Thủ tướng Chu Ân Lai trong bệnh viện tràn ngập các trang báo. Một tuần sau, Phu nhân Mao Giang Thanh biến mất khỏi các tờ báo và Đặng Tiểu Bình chiếm lấy sân khấu.

Có một nhân vật quan trọng mà giới truyền thông đã bỏ quên. Đó là Khang Sinh. Ông ta mắc bệnh nan y và chứng hoang tưởng. Trong sự xa cách của Mao, ông ta cảm nhận được sự sụp đổ của Giang Thanh. Ông

ta không muốn chìm theo bà. Ông ta đã đóng một vai trò mập mờ giữa hai vợ chồng Mao. Mao không phải không biết rằng Khang Sinh đã cung cấp cho Giang Thanh những thông tin quan trọng giúp bà đạt được vị trí như ngày nay. Để bày tỏ sự bất bình, Mao đã ngừng phản hồi lại các bức thư và ghi chú của Khang Sinh.

Người đàn ông với bộ râu dê kia sợ hãi. Ông ta đã dành cả cuộc đời mình làm hài lòng hoàng đế và giờ đây đang đối mặt với sự sỉ nhục và kết thúc.

Tôi có một thông điệp cực kỳ quan trọng cần các đồng chí chuyển tới Chủ tịch. Từ giường bệnh, Khang Sinh nói chuyện với các sứ giả thân tín của Mao, cháu gái Mao là Vương Hải Dung, thứ trưởng ngoại giao, và Đường Văn Sinh, thông dịch viên đáng tin cậy của Mao. Bao nhiêu năm tôi đã giữ kín thông tin này. Tôi sắp đến cuối cuộc đời rồi và tôi cảm thấy mình nợ Đảng sự thật : Giang Thanh và Trương Xuân Kiều là những kẻ phản bội. Hồ sơ đã bị hủy, nhưng sự thật vẫn còn.

Miệng của hai người phụ nữ há hốc.

Lẽ ra tôi đã tự mình đến gặp Chủ tịch nếu ông ấy muốn nghe tôi, Khang Sinh nói trong nước mắt. Chỉ là không còn nhiều thời gian để tôi có thể phục vụ ông ấy nữa. Ông ấy phải nhận ra lòng trung thành của tôi.

Khang Sinh nhắm mắt lại và nằm xuống gối. Giờ thì hãy lấy sổ tay của các đồng chí ra và ghi chép cẩn thận. Tôi sẽ chứng minh rằng tôi vẫn có ích cho Chủ tịch lần cuối cùng.

Bằng một giọng nói yếu ớt, Khang Sinh đưa ra năm, ngày, nhân chứng và địa điểm về hành vi phản bội của Phu nhân Mao Giang Thanh.

Tôi bỏ qua sự chống đối của mình. Khang Sinh không thể hạ thấp tôi hơn thế nữa. Tôi đang nỗ lực để tiến gần hơn đến Mao, kẻ đang ngày càng cứng nhắc. Ông ta phải mở miệng ra và tuyên bố tên tôi với cả nước. Tôi sẽ thử mọi cách. Bằng mọi giá. May mắn thay, tôi tìm được một trợ thủ. Đó là cháu trai của Mao, Mao Viễn Tân. Tôi cho anh ta biết rằng Dì Giang Thanh sẵn sàng nhận anh ta làm thái tử của vương quốc. Người đàn ông đó bày tỏ sự sẵn lòng, và anh ta không mất thời gian để khiến mình trở nên đáng tin trong mắt người chú của mình. Giờ đây tôi không cần phải đấu tranh với những vệ sĩ nữa và sẽ có thể gửi tin nhắn trực tiếp đến Mao thông qua Tân.

Kẻ thù của tôi và tôi đang chạy đua với hơi thở của Mao. Tôi không còn ý thức được về giờ giấc hay ngày tháng. Tôi không còn cảm thấy thèm ăn. Các giác quan của tôi tập trung vào một thứ : sự chuyển động của

miệng Mao. Dù tôi đã tự thuyết phục mình rằng tình yêu của ông dành cho tôi đã chết từ lâu, tôi vẫn mong chờ một phép màu. Tôi đã yêu cầu Tân túc trực bên cạnh chú của anh ta với một máy ghi âm và một máy ảnh. Tôi đang chờ đợi Mao đột nhiên hồi tưởng lại thời hoàng kim của mình. Ở đó, có lẽ ông sẽ lại nhìn thấy tôi và nhớ đến việc trân trọng tình yêu này. Giờ đây tôi đang vô cùng cần điều này. Tôi cần cái chạm tay của ông. Câu nói của ông «Giang Thanh đại diện cho tôi» sẽ giải quyết tất cả. *Một cử động của rồng bao trùm mười năm hành trình của con hải mã.* Nó sẽ cứu rồi và chữa lành cho tôi. Tôi thậm chí đã nghĩ đến một phương án khác. Với lời nói của Mao, tôi có thể lui về nghỉ hưu. Tôi đã ngoài sáu mươi. Nhìn về tương lai không còn là mối quan tâm lớn nhất của tôi nữa. Tuy nhiên, danh dự, tôi không thể sống thiếu. Tôi là Giang Thanh, tình yêu của đời Mao.

Nhưng ông sẽ không làm điều đó cho tôi. Ông sẽ không bao giờ xướng danh tôi một lần nữa. Sự im lặng của ông đã trở thành sự cho phép người khác buộc tôi biến mất ; để giết tôi một cách lạnh lùng. Dù tôi có cố gắng đến đâu để sơn đen thành hồng, sự thật vẫn lên tiếng rõ ràng. Mao quyết tâm tiếp tục sự phản bội của mình. Ông ta muốn trừng phạt tôi vì chính con người tôi. Ông ta muốn đổ lỗi cho tôi về cái chết của tình nhân

Thượng Quan Vân Châu của ông ta. Ông ta đã xem tôi là kẻ thù.

Vậy thì tại sao còn bận tâm ra lệnh xây một khu nghĩa trang cho cả hai chúng tôi tại Nhà tang lễ Đồi Ba-ba ? Tại sao lại nằm cạnh tôi thay vì Tử Trân hay Khai Quy? Hoặc Thượng Quan Vân Châu ? Tôi sẽ không bao giờ muốn ghi chép lại cách ông từng yêu tôi nữa. Mắt tôi đau vì khóc nhớ hơi ấm của ông vào ban đêm. Rốt cuộc thì sau tất cả sự thù hận dành cho tôi, tại sao ông không nằm một mình ?

Trong tuyết dày dần của tháng 1 năm 1976, Thủ tướng Chu qua đời. Ông đã chơi ngược dòng chính trị bằng vẻ ngoài chậm chạp và ngu ngốc, mù quáng và điếc đặc. Rất nhiều lần ông nâng cốc chúc mừng những con quỷ. Tuy nhiên, ông được nhớ đến như là vị thủ tướng của nhân dân. Trái với sự thất vọng của Phu nhân Mao, cả nước bỏ qua lệnh của Mao về giảm bớt nghi lễ và để tang Chu. Những vòng hoa trắng phủ kín Quảng trường Thiên An Môn. Với Mao đang bệnh, điều này thể hiện sự bất mãn rõ ràng. Ông ta nghi ngờ rằng bạn của Chu, người vừa được thăng chức Phó thủ tướng, Tiểu Bình, đang âm mưu phản bội.

Trong những lời thì thầm, nửa nuốt vào nửa buông ra, Mao ra lệnh bãi miễn Tiểu Bình. Lệnh được thực hiện ngay lập tức. Cả nước hoang mang.

Phu nhân Mao, Giang Thanh, không mất chút thời gian nào. Bà tận dụng tình thế và nhảy phốc ra hiện trường. Nhân danh Mao, bà bổ nhiệm các thành viên tương lai trong nội các : Xuân Kiều làm thủ tướng, môn đệ của ông là Diêu làm phó thủ tướng, Vương làm bộ trưởng quốc phòng và Du làm bộ trưởng văn hóa và nghệ thuật.

Du muốn tôi hiểu sự khỗ sở của ông ta. Ông ta đang héo úa như ngọn cỏ mùa hè bị nắng gắt thiêu đốt. Ông ta kinh hãi trước chức vụ mới. Nhưng tôi từ chối buông tha cho ông ta. Chúng tôi đang đứng mặt đối mặt trong văn phòng của tôi, tranh cãi. Tôi mở tung cửa sổ để cho không khí lạnh ủa vào. Tôi thấy thất vọng và bức bối. Bầu trời là một tấm lụa xanh ngọc bích, với những đám mây như vết móng vuốt kéo ngang qua. Tôi hứa sẽ đứng sau lưng ông. Ông có thể chỉ làm ông chủ bù nhìn. Các trợ lý của ông sẽ dọn sạch bụi sau lưng ông. Vậy thì sao nếu ông là một nghệ sĩ ? Người ta mong đợi ông phải làm khác đi. Một thiên tài lớn thì được cho là phải có sừng, tôi đã nói với mọi người như thế rồi. Mọi người sẽ hiểu.

Ông gầm gừ, lẩm bầm và van vãn.

Giọng tôi trở nên dịu dàng. Một chiếc cầu vồng đang hiện ra trước mặt ông, Du. Tất cả những gì ông phải làm là mở mắt ra.

Ông lau vầng trán ướt đẫm bằng tay áo và đôi môi bắt đầu mấp máy. Tôi... không thể làm được. Tôi -

Đừng nói với tôi về nỗi sợ của ông. Chúng ta đã đưa con tàu cập bến rồi ! Vu Huy Du, tàu đã vào bờ ! Nào, lên boong đi !

Bà tiếp tục, cử chỉ sinh động, hai cánh tay vung ra và vẩy qua lại trong không khí. Thêm một cú đánh nữa, trái ngọt của chiến thắng sẽ rơi vào tay chúng ta !

Du ngừng giãy giụa.

Phu nhân Mao ngồi xuống, chìm vào chiếc sofa.

Các thành viên nội các khác nhìn chằm chằm vào họ.

Du đi đến bệ cửa sổ và nhắc một chậu hoa. Ông nhẹ nhàng xới đất bằng ngón tay. Đó là một loại cây dại, anh đột nhiên nói. Những chiếc lá rủ xuống xung quanh như một vương miện. Thân cây sẽ nở những bông hoa nhỏ màu trắng. Ông xoay cây về phía ánh sáng mặt trời. Tôi thích ngắm cách thực vật vươn lá và cách chúng

làm xanh thẫm màu lá của mình. Tôi thực sự thích.

Phu nhân Mao đứng thẳng như bức tượng của Lê-nin ở Quảng trường Đỏ tại Moscow. Không có chút tình cảm ủy mị nào trong giọng nói của bà. Điều cốt yếu là tôi sẽ không cho phép bất kỳ sự phản bội nào. Anh là người của tôi. Bà tạm dừng để kìm nén bản thân nhưng nước mắt đột nhiên trào ra. Nếu anh bắt tôi phải cầu xin, giờ tôi đang quỳ xuống đây. Tôi cầu xin anh ngừng sỉ nhục tôi... Bản chất tôi không lạnh lùng và vô cảm... Tôi đã từng chọn tình yêu. Nhưng nó không mang lại ý nghĩa cho cuộc sống. Tôi đã đánh mất tâm hồn của một nghệ sĩ... Đó là số phận khốn khổ của tôi. Người ta có thể chữa khỏi bệnh tật, nhưng không thể chữa khỏi số phận. Trận chiến tôi đang chiến đấu là không thể tránh khỏi. Trái tim tôi đang vỡ vụn... Hãy để tôi nhắc nhở anh, tất cả các anh, rằng bây giờ không có lối thoát. Tất cả chúng ta đều ở trong đó và chúng ta là những người lính. Vì vậy, hãy cùng chạy về phía ngọn lửa.

Ngày 9 tháng 9 năm 1976. Lịch sử Trung Quốc lật sang một trang. Ở tuổi tám mươi ba, Mao Trạch Đông trút hơi thở cuối cùng. Sau khi biết tin từ Tân, Giang Thanh xông vào Thư phòng Hương Cúc. Bà lục lọi các bức thư và tài liệu của Mao để tìm kiếm một bản di chúc. Nhưng chẳng có gì. Quay lại, bà ra lệnh triệu tập

một cuộc họp Bộ Chính trị tại Đình Tử Quang. Bà muốn thông báo cái chết của Chủ tịch một cách cá nhân.

Không có ai khác đến ngoài các thành viên nội các của bà. Bà kiểm tra với thư ký của mình xem chuyện gì đang xảy ra và được biết rằng một nhân vật mới, một người đàn ông tên là Hoa Quốc Phong, một bí thư tỉnh và là đồng hương của Mao, đã tiếp quản. Ông ta đang định nói chuyện với bà - Mao đã để lại một di chúc chỉ định anh ta làm người kế nhiệm.

Lố bịch ! Hoàn toàn lố bịch ! Bà nghe thấy chính tiếng vọng của mình trong hội trường trống.

Cung điện yên lặng. Ngày không gió. Thi thể của Mao nằm ở Khu Hồ Nam của Đại Lễ đường Nhân dân. Ông thẳng hơn khi còn thở. Mái tóc dài ngang tai đã được chải ra sau gáy. Các đường nét trông thanh thản. Không có một dấu vết đau đớn nào. Hai tay đặt song song bên đùi. Chiếc áo khoác xám được hồ cứng. Từ ngực trở xuống, thi thể được phủ bởi một lá cờ đỏ có hình búa liềm vàng.

Kẻ nói dối ! Phu nhân Mao Giang Thanh đập bàn bằng năm nắm. Chủ tịch chưa bao giờ để lại di chúc nào cả.

Kiểu chữ viết chắc chắn là của Mao, viên thư ký lắm bả. Nó đã được xác nhận bởi một nhà khảo cổ và nhà thư pháp chuyên nghiên cứu chữ viết.

Phu nhân Mao nhìn chăm chăm vào dòng chữ, nín thở.

Đây là tang lễ của thế kỷ. Quảng trường Thiên An Môn ngập tràn hoa giấy trắng. Trên cổng Thiên An Môn, Phu nhân Mao đứng sau Hoa Quốc Phong, người đọc diếu văn cho cả dân tộc. Mặc bộ đồ đen toàn bộ, đầu Phu nhân Mao phủ khăn sa-tanh đen. Bà hầu như không chịu nổi khi phải đứng chung bục với kẻ thù của mình.

Quan tài pha lê thật lớn. Má Mao được đánh phấn dày. Đôi môi đỏ một cách không tự nhiên. Khóe miệng bị đẩy và nâng giả tạo để tạo thành một nụ cười. Thi thể nằm như một sườn đồi - từ ngực đổ xuống một đường cong đột ngột - ruột gan đã bị lấy đi khiến bụng trông như một cánh đồng trống rỗng. Cái đầu trông to lớn lạ thường.

Phu nhân Mao đứng cách quan tài ba bước, bắt tay những người xa lạ trong và ngoài nước. Bà đã làm việc đó suốt hai tiếng đồng hồ rồi. Cổ bà cứng đờ và cổ tay đau nhức. Tái nhợt và căng thẳng, bà cầm một chiếc

khăn tay lụa trắng và thỉnh thoảng dùng nó chấm lên má. Bà thậm chí không thể khóc giả. Bà không ngừng nghĩ về những gì Mao đã nói với bà. Em sẽ bị xô và đóng đinh vào quan tài của anh.

Nạp đã khóc nức nở bên cạnh mẹ.

Bầu trời của con đã sụp đổ rồi.

Một nửa bầu trời thôi, Nạp.

Không, là cả bầu trời.

Con đúng là đồ vô dụng.

Người đứng đầu mới của Trung Quốc, Hoa, có khuôn mặt của một con thần lẩn già. Mí mắt của ông ta khép nửa chừng trên đồng tử khiến ông ta có vẻ buồn ngủ. Bộ vest xám của ông ta sao chép của Mao. Ông ta đứng cứng đờ, một nụ cười đông cứng trên mặt. Khi Phu nhân Mao chất vấn về di chúc, ông ta rút một cuộn giấy từ túi ngực và đưa ra nét chữ quen thuộc, ghi rằng, *Gửi đồng chí Hoa Quốc Phong. Có đồng chí phụ trách, tôi yên tâm.*

Bà cười điên cuồng, quay đi và bước về phía cửa, hét lên : Tôi có bản di chúc thật của Mao. Chính Mao, tự tay, đã đặt nó vào tai tôi. Bà chạy vào Nguyên soái Diệp Kiếm Anh, bảy mươi chín tuổi, đang trên đường vào viếng Mao.

Nguyên soái có thể chứng kiến điều này mà không làm gì sao ? Bà khóc.

Nguyên soái bước qua bà và không để ý.

Thi thể Chủ tịch còn chưa nguội lạnh và các ông đã âm mưu làm đảo chính !

Đồng chí Giang Thanh ! Nguyên soái Diệp Kiếm Anh than khóc, mạng sống của tôi sẽ không cho tôi sống quá mười năm nữa. Nhưng tôi sẵn sàng từ bỏ mười năm này để làm điều đúng đắn cho đất nước này.

Sáng sớm ngày 5 tháng 10 năm 1976. Một cơn gió mạnh quật tung lá cây lên không. Chỉ qua một đêm, màu xanh trong vườn ngự uyển đã chuyển sang vàng. Những thân cây trụi vươn lên trời như những ngọn giáo. Trong Điện Ngự Dương, Phu nhân Mao Trạch Đông Giang Thanh tổ chức một buổi tiệc chia tay.

Những chiếc đèn đồng hình ngọn đuốc cháy sáng khắp hội trường. Đã quá nửa đêm. Phu nhân Mao chiêu đãi khách một bữa tối thịnh soạn và bộ phim ca kịch đang quay dở của bà. Sau khi chiếu phim, đèn sáng trở lại và chủ nhân đứng dậy. Trong chiếc váy dài màu xanh thanh lịch, bà nâng cốc chúc sức khỏe và may mắn cho mọi người. Có một sự căng thẳng ẩn giấu dưới lớp mặt

na tươi cười. Bà trấn an mình bằng cách nói đùa. Thế nhưng chẳng ai cười.

Các vị khách là những người trung thành với bà từ mọi lĩnh vực. Trong số đó có những nghệ sĩ ca kịch nổi tiếng. Các người có biết bánh sinh nhật của Võ Tắc Thiên được làm bằng gì không ? Như đang đứng trên sân khấu, Phu nhân Mao nói. Rồi bà tự trả lời. Nó được làm từ đất, hạt giống và cỏ dại. Tại sao ư ? Vì nó bổ dưỡng !

Vài tiếng cười cất lên từ phía khán giả. Độc thoại tiếp tục. Các chủ đề thay đổi một cách rời rạc. Khi thì Phu nhân Mao phê phán mối quan hệ giữa thái giám Lý Liên Anh và thái hậu Từ Hy. Lúc khác bà lại miêu tả khung cảnh thủ công bà từng dùng ở Diên An.

Sợ chỉ cứ đứt không vì lý do gì, bà cười. Tôi đã tự nghĩ, Mình là một nhà cách mạng công sở thế nào nếu không chinh phục nổi một cái khung cửu ngư ngọc ! Thế là tôi thức cả đêm cho đến khi khiến nó hoạt động. Đúng vậy, đó là tôi. Cứng đầu như một con la. Thôi, đùa đủ rồi. Tôi đang lo lắng, như tất cả các người có thể thấy. Chúng ta đang nói về cái gì ấy nhỉ ? À phải, chúng ta đang nói về sự cống hiến, với cái giá của cái chết. Đúng vậy, đó không phải là một chủ đề nhẹ nhàng.

Sau một khoảnh khắc im lặng, bà tiếp tục. Số phận của ta là trở thành nữ hoàng hoặc kẻ tù tội. Mao đã bỏ mặc ta tự mình tìm ra kết cục. Đó là cách dạy của ông ấy. Như ta đã nói, ông ấy ghét bị người khác đoán ý. Là một diễn viên, ta diễn xuất trong khoảnh khắc. Quân đội đã nằm ngoài tầm tay ta. Đó là mối quan tâm lớn nhất của ta. Khi Chủ tịch còn sống, họ không dám động đến ta. Giờ họ có thể làm bất cứ điều gì. Hoa Quốc Phong không phải là mối đe dọa với ta. Mối đe dọa là những tên lão già đó. Diệp Kiến Anh và Đặng Tiểu Bình. Ta đã từng có một cuộc trò chuyện với Mao về chủ đề này. Ta đã nói rằng có lẽ ta được sinh ra để đóng một vai bi kịch. Chủ tịch đã đáp lại bằng sự hài hước và nói rằng đó là một nhận xét thú vị.

Có phải vậy không ? Bà nhìn quanh phòng. Hãy tưởng tượng ngày mai ta bị bắt và bị giết. Hãy nhìn ta cho kỹ. Ta vẫn đứng vững. Điều khiến ta bận tâm là các người, cuộc sống của các người và gia đình các người. Từng người một trong các người. Họ sẽ truy sát các người. Họ có thể không giết các người nhưng sẽ khiến các người đau khổ. Có một cái giá phải trả khi là người đi theo ta. Ta sẽ nói gì đây ? Ta sẽ nói gì với những đứa con của các người ? Ta có phải là một sự nghiệp đáng giá không ?... Bà cúi đầu và những giọt nước mắt chảy dài. Ta có thể làm gì để bảo vệ các người ?

Khán giả đáp lại bằng những tiếng nức nở. Nghệ sĩ ca kịch Hào Lượng, vai chính trong *Hồng Đăng Ký*, bước ra phía trước. Những người đàn ông dừng cảm, anh hô to. Chúng ta hãy đến Bộ Chính trị, hãy đến nơi mọi người có thể nghe thấy chúng ta, các đài phát thanh, các sân khấu, các tòa soạn báo. Chúng ta hãy nói lên nguyện vọng sâu xa nhất và kiến nghị đồng chí Giang Thanh trở thành Chủ tịch Đảng Cộng sản và Chủ tịch nước Trung Quốc ! Chúng ta hãy tạo nên sự khác biệt bằng hành động. Tôi chắc chắn mọi người sẽ theo chúng ta.

Cả hội trường vang lên một giọng. Những lời thề trung thành theo sau. Một vị khách lấy ra một chiếc khăn tay trắng. Anh cắn ngón tay giữa và viết một dòng bằng máu của mình : *Ủng hộ đồng chí Giang Thanh làm Chủ tịch, bằng không óc ta sẽ nhuộm đỏ Vạn Lý Trường Thành.*

Đó là một khoảnh khắc vĩ đại trong đời tôi. Ngày 5 tháng 10 tại Điện Ngự Dương. Niềm đam mê lớn lao được thể hiện bởi những diễn viên vĩ đại. Phép màu của sân khấu. Thực tại bị lãng quên.

Qua làn nước mắt nóng hổi, tôi thấy Xuân Kiều và đệ tử của hắn bước vào hội trường. Họ hủy bữa tiệc với một tin khẩn cấp - kẻ thù của ta đã bắt đầu hành động. Bất chấp sự hoảng loạn của Xuân Kiều, tôi vẫn dành

thời gian để nói lời tạm biệt cá nhân với từng người. Tôi có cảm giác rằng đây là lần cuối cùng.

Hào Lượng, tôi nói với nam diễn viên, tôi muốn cảm ơn anh vì những công việc tốt anh đã làm cho bộ phim. Trong tương lai, những thước phim sẽ nói thay cho chúng ta. Anh đã làm sáng tỏ cuộc đời tôi. Ngày đêm chúng ta đã đổ mồ hôi để đạt được sự xuất sắc trên phim. Ký ức là món quà chúng ta dành cho nhau. Tôi không thể cho anh đủ. Nhưng trái tim tôi sẽ ở bên anh dù thiên đường hay địa ngục. Người anh hùng anh đã đóng trên sân khấu đã chết trong tay kẻ thù. Hãy nhớ về ta và về bản thân anh theo cách đó.

Vào lúc bình minh, tôi gọi cho Xuân Kiều để nắm tình hình. Hấn báo cáo rằng đã có những cuộc viếng thăm thường xuyên giữa các lão già và các đầu não quân sự. Tôi yêu cầu hấn đến chỗ tôi ngay lập tức. Nửa giờ sau hấn đến.

Anh đã nói chuyện với các bạn của tôi, Tư lệnh Ngô và Tư lệnh Trần chưa ? Tôi hỏi. Tôi đã vun đắp mối quan hệ tốt với họ và họ đã hứa sẽ ủng hộ tôi.

Bà thật ngốc khi nghĩ rằng họ sẽ giữ lời hứa họ đã đưa ra khi Mao còn sống. Tôi đã liên lạc với họ và họ không trả lời điện thoại của tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy cả bầu trời sụp đổ.

Hãy quên quân đội đi. Xuân Kiều nghĩ rằng. Chúng ta phải dựa vào lực lượng của chính mình.

Lực lượng công nhân vũ trang ở Thượng Hải ?

Đúng. Nhưng chúng ta không còn nhiều thời gian.

Cần bao lâu để chuẩn bị tiếp quản ? Tôi nắm lấy tay Xuân Kiều. Chúng ta phải bắt lũ lão già trước khi chúng bắt chúng ta.

Ít nhất là vài ngày.

Hành động ngay, lưỡi rìu sắp rơi rồi ! Ta sẽ đến Thượng Hải !

Xin bà, đồng chí Giang Thanh, vì sự an toàn và sức khỏe của bà, hãy để việc này cho chúng tôi.

Tôi không tin tưởng các người ! bà ta gào lên. Cái nhìn bi quan của các người làm tôi bất an ! Vỡ kịch nên được diễn theo cách khác, và các nhân vật nên bị đảo ngược ! Chúng ta mới là những kẻ đang cầm lưỡi rìu !

Các mệnh lệnh hành động đã được đưa ra. Chúng ta phải đặt đức tin của chúng ta vào Phật. Chúng ta phải tin tưởng... vào nhân dân. Giọng của Trương Xuân Kiều

bỗng nhiên mất hết năng lượng.

Bà gắng gượng tiếp tục. Bà nói với thư ký rằng buổi chiều bà sẽ đến Công viên Đồi Kinh. Gọi nhiếp ảnh gia của tôi. Nói anh ta rằng tôi sẽ ở Khu Nhà Táo.

Hôm nay trời nhiều mây. Thật hoàn hảo cho chụp ảnh. Bầu trời như một tấm gạc tự nhiên giúp cân bằng ánh sáng. Công viên vốn được xây dựng cho các hoàng đế nhà Tống. Sáu trăm năm trước, Hoàng đế Kinh đã treo cổ tự vẫn ở đây sau khi mất nước. Tôi leo lên đỉnh đồi mà không dừng lại. Dưới mắt tôi là toàn cảnh trọn vẹn của thành phố đế vương nguy nga.

Nhiếp ảnh gia không thích những cây táo làm nền. Anh nói rằng những cây đầy quả gây quá nhiều phân tâm. Anh nghĩ tôi nên chụp bên hoa mẫu đơn. Nhưng Táo, *Bình* từng là tên của tôi, tôi nói với anh ta. Nó kết nối tôi với quá khứ. Sự vĩnh hằng cuốn hút tôi hôm nay vì tôi ngửi thấy mùi của cái chết. Bức ảnh này hoặc sẽ là ảnh căn cước tội phạm của tôi, hoặc là bức thay thế chân dung Mao trên Cổng Thiên An Môn.

Cuối cùng nhiếp ảnh gia đành chấp nhận. Anh kéo ghế tôi ra xa khỏi những cây táo hết mức để quả táo mờ đi. Giờ anh lại thấy rắc rối với chiếc áo Mao của tôi. Tôi đã thay trang phục trong lúc anh đấu tranh với những

cây táo. Anh thích tôi mặc váy hơn, nhưng tôi khẳng khẳng muốn trông như một người lính. Tôi muốn mặc bộ đồ này khi chết. Nó để nhắc nhở mọi người rằng tôi đã chiến đấu như một người đàn ông.

Nhiếp ảnh gia áp mắt vào ống kính. Anh bảo tôi mỉm cười. Anh không muốn chụp những bức ảnh về cái chết. Nhưng tôi không thể buộc mình mỉm cười. Sáng nay tôi nhìn mặt mình trong gương. Quai hàm tôi hốc hác và mắt tôi vô hồn. Tôi đã không thể ngủ nhiều. Thuốc ngủ không còn tác dụng.

Tiếng bấm máy vẫn tiếp tục. Bảy cuộn phim. Cuối cùng có một bức ảnh anh ấy thích. Bức nào ? Bức khi bà như lạc đi đâu đó. Tâm trí bà đã đi xa lắm phải không, thưa bà ? Có cái ánh nhìn đó, như trong mơ. Nó làm toát lên người phụ nữ trẻ trong bà. Người phụ nữ tôi nhận ra từ bức ảnh chụp bà và Chủ tịch đứng cạnh nhau trước cửa hang ở Diên An.

Ồ, đó là bức ảnh tôi thích nhất.

Tôi đã nghiên cứu hình ảnh đó khi còn là sinh viên nhiếp ảnh. Tôi mừng vì mình lại bắt được hình ảnh nữ anh hùng trong bà. Biểu cảm của bà đã làm tôi xúc động. Tôi sẽ tráng các bản âm và gửi bản in cho bà trong vài ngày nữa. Bà sẽ hiểu tôi đang nói gì ở đây. Đó

là bức ảnh đẹp nhất tôi từng chụp.

Bản âm đó không bao giờ được chuyển thành bản dương.

Ngày 5 tháng 10 năm 1976. Phòng tác chiến của Bộ Tổng tham mưu Quân đội Trung Quốc chật kín các nguyên soái và tướng lĩnh. Với bức chân dung Mao treo phía trên bản đồ, hành động bắt đầu. Ngồi quanh bàn là Tổng Tư lệnh Nguyên soái Diệp Kiến Anh. Bên cạnh ông là Hoa Quốc Phong, Phó Thủ tướng Lý Tiên Niệm, Trần Tích Liên, cùng với Tư lệnh Đoàn đồn trú 8341 mới được thăng chức, Vương Đông Tân.

Một tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự im lặng. Vương nhắc ông nghe. Sau vài giây, hấn báo cáo. Dịch đã ra tay. Tình báo Hải quân ở Biển Đông Trung Quốc phát hiện nhà máy đóng tàu Giang Nam Thượng Hải đã chuyển đổi hai con tàu thành tàu vũ trang. Lực lượng công nhân đã xây dựng một hệ thống phòng thủ quanh toàn bộ vịnh. Vừa rồi họ đã đến đòi căn cứ pháo binh Ngô Tùng của quân đội.

Các thành viên trong phòng tác chiến ngả người ra ghế. Điều duy nhất khiến họ bận tâm là hậu quả của việc tiêu diệt Phu nhân Mao chỉ hai mươi bảy ngày sau khi Mao qua đời. Liệu quốc gia có đồng ý với hành

động này ? Nó có thể phản tác dụng không ?

Ngày 6 tháng 10. Hoa Quốc Phong gọi điện cho Giang Thanh, hẹn gặp tại điện Hoài Nhân vào buổi tối. Thư ký của Giang Thanh, Tiểu Nguyệt, hỏi lý do cuộc họp.

Việc xuất bản tập tác phẩm thứ năm của Chủ tịch đã qua đời. Câu trả lời diễn ra suôn sẻ.

Đồng chí Giang Thanh sẽ vắng mặt. Giọng Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nhưng rõ ràng. Vâng, tôi sẽ chuyển lời tới bà ấy ngay khi có thể.

Phu nhân Mao Giang Thanh xuất hiện bên cửa. Bà mặc bộ complet với chiếc khăn quàng màu cát quàng quanh cổ. Sinh nhật lần thứ sáu ba của tôi sắp đến rồi, bà thốt lên. Tôi chưa từng tổ chức sinh nhật của mình. Chẳng có gì nhiều để ăn mừng. Nhưng cuộc đời tôi đang thay đổi và nhân dân sẽ bắt đầu kỷ niệm ngày sinh của tôi. Tôi tin tưởng vào sự phán xét của họ.

Như một ngọn cỏ dại, bà xuyên qua các vỉa hè. Bà giơ tay ra thật xa và bắt đầu hát như nữ anh hùng trong vở opera của bà. Làm nứt mặt sân lối đi, và bà sẽ xuyên thủng góc hoang vắng nhất để tìm không khí và ánh sáng !

Màn đêm buông xuống căn phòng. Tiểu Nguyệt ngồi bên điện thoại.

Vẫn không có hồi âm từ văn phòng Xuân Kiều sao ? Phu nhân Mao hỏi.

Dạ không.

Thế Diệu Văn Nguyên thì sao ?

Cũng không liên lạc được. Nhân tiện thưa Phu nhân, chúng ta cũng đã mất liên lạc với Vương Hồng Văn.

Một sự va chạm đột ngột của những suy nghĩ, trong đó nỗi sợ hãi hiện ra rõ mồn một. Phu nhân Mao cảm thấy hơi thở của mình dần dần nghẹn lại. Những hình ảnh lướt qua đầu bà như một thước phim, mà sau này chứng minh là khớp với những gì thực sự đã xảy ra.

Cảnh quay đầu tiên là chiếc đồng hồ treo trên tường điện Hoài Nhân. Lúc đó là bảy giờ năm mươi lăm phút tối. Tại lối vào hội trường, Xuân Kiều bước vào với những bước nhanh nhẹn. Ông mặc áo Mao, trông nhỏ bé và gầy gò như trong một ống kính góc rộng. Đột nhiên phía sau ông, hai người lính gác xuất hiện. Họ chồm lên lưng ông và ép ông xuống sàn. Kính mắt của ông bị lấy đi. Không có sự chống cự nào và ông ta bị đưa đi. Lúc đó là tám giờ mười lăm phút.

Bối cảnh thay đổi. Giờ là điện Từ Thọ. Môn đồ Diệu Văn Nguyên bước vào. Hai người lính gác bước ra và chặn đường ông. Ông nhìn xung quanh rồi quỳ xuống. Tiếp theo là Vương Hồng Văn. Khi Vương nhìn thấy những người lính gác tiến đến, ông quay đầu chạy nhưng không kịp tới cổng. Ông chống trả nhưng cuối cùng cũng bị trói.

Một người lính gác bước về phía máy quay. Trên mặt hắn là vẻ hân hoan. Hắn giơ tay ra và tắt máy quay.

Không ai nghe máy những cuộc gọi cầu cứu của bà. Không ai có nhà. Tất cả mọi người đều đã «nhập viện» để tránh mặt bà.

Đột nhiên bà bị một cảm giác vô giá trị tấn công. Những ký ức thời thơ ấu ùa về với bà. Khuôn mặt của cha bà. Những giọt nước mắt của mẹ bà. Nỗi đau trời lên. Khiếp sợ. Nước dâng lên, và giờ đã ngập đến cổ. Bà nghe thấy tiếng hét của cha mình. Từ bỏ đi !

Tại sao ở đây yên tĩnh thế ? Tại sao cô, Tiểu Nguyệt, lại nhìn tôi như một linh hồn vừa tỉnh giấc ? Liệu suy đoán của tôi có đúng không ? Liệu lũ sói cuối cùng đã xâm chiếm vùng đất của tôi ? Dừng lại ! Dừng run rẩy như một kẻ hèn nhát nữa ! ... Chắc là... tôi chẳng thể làm gì được nữa đâu. Quân đội luôn là điểm yếu của

tôi. Chủ tịch đã không cho tôi đủ thời gian để quản lý lũ quân phiệt. Lũ quân phiệt... có lẽ... tôi không thể nói rằng cái bầy không phải do chính Mao giảng ra... Đến đây, Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt đứng dậy. Thân hình que củi của cô cứng đờ và đôi mắt đóng băng.

Lại đây, cô gái, và ngồi xuống bên tôi. Chúng mình trò chuyện đi. Làm tôi vui lên. Để tôi kể cho cô nghe những câu chuyện về cuộc đời tôi. Bởi vì trong vài phút nữa, nó sẽ là một câu chuyện khác. Tôi sẽ bị gọi là Yêu Quái Xương Trắng. Thôi nào, Tiểu Nguyệt, mở cái miệng mím chặt của cô ra. Trông chẳng hấp dẫn tí nào khi cô siết chặt quai hàm như vậy đâu. Cô là một cô gái xinh đẹp. Tại sao cô không để tôi sửa lông mày cho? Đưa cho tôi cái kéo nhỏ. Tôi phải làm ngay bây giờ hoặc không bao giờ. Không ? Có chuyện gì vậy ? Đừng nhìn tôi như thể cô vừa nuốt phải một quả trứng thối. Thôi nào, dừng cảm lên !

Tiểu Nguyệt méo miệng và thở không đều.

Tôi đang thấy chán khi nghe thấy giọng của chính mình rồi. Lũ sói đâu rồi ?

Bà lặng lẽ dùng bữa ăn cuối cùng với tư cách là Phu nhân Mao. Tiểu Nguyệt được lệnh ngồi ăn cùng. Nhưng người phụ nữ trẻ không thể nào tự mình ăn được. Cô dùng đũa tách vỏ nghêu và đặt phần thịt lên đĩa nhỏ bên cạnh của Giang Thanh.

Cảm ơn cô. Tôi trân trọng lòng trung thành của em và tôi ước cô là Nạp. Thật là sự ngu ngốc của một người mẹ. Bây giờ thì có vẻ như... con bé cũng không phải là không khôn ngoan... Sa mạc Ninh Hạ, nó đã trốn thoát rồi... Cõi của sự lỏng lẻo... Dù sao thì, đây là điều chấm hết cho cuộc đời tôi. Đã đến lúc trở thành liệt sĩ, để cắm một chiếc đũa vào cổ họng mình - tôi đang chuẩn bị tinh thần. Một diễn viên giỏi có thể xử lý bất kỳ phân cảnh nào... Vu Huy Du đâu rồi ? Tôi cần nghe các vở opera của tôi. Du là một kẻ hèn nhất bẩm sinh. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu hắn kết thúc bằng cách tự sát. Hắn quá yếu đuối và sống bằng cảm xúc và nỗi sợ. Đó là vấn đề của một nghệ sĩ. Chúng ta là nghệ sĩ. Đó là lý do tại sao Du sẽ tự sát. Tôi cũng vậy, tôi e là thế. Tại sao tôi lại nói về điều này ? Tại sao tôi lại nói về việc là một nghệ sĩ ? Âm nhạc của Du làm tôi khóc. Tôi đã nhớ hắn rồi. Xuân Kiều là người cứng rắn nhất trong số chúng ta, và đó là may mắn của hắn.

*Âm thanh từ váy lụa của nàng đã ngừng
Trên lối đi đá hoa, bụi phủ dày
Căn phòng trống của nàng lạnh lẽo và tĩnh lặng
Lá rụng chất đống trước thảm cửa*

Nửa đêm ngày 6 tháng 10. Viên Minh Viên. Dọc theo những bức tường sâu thẳm vang lên những tiếng động. Âm thanh bước chân nổi lên phía sau cánh cổng. Những tiếng thì thầm. Ai đó đang nói chuyện với người lính gác. Vâng, thưa ngài, người lính gác trả lời. Một bóng người cao lớn tiến đến. Một người đàn ông bước vào. Đó là Trương Diệu Tư, phó tư lệnh Đoàn 8341. Âm thanh cánh cổng va đập và khóa lại phía sau : Trương Diệu Tư đứng hình tại lối vào. Sau một lúc, ông ta tiến lên và bước vào biệt thự. Ông ta gõ cửa. Các ngón tay run rẩy.

Cửa mở, giọng nói của đệ nhất phu nhân vang lên.

Trương Diệu Tư lao vào. Tay phải ông ta đặt lên trên vũ khí sau lưng.

Phu nhân Mao Giang Thanh ngồi trên ghế sofa, tay cầm một tách trà. Sự bình tĩnh của bà làm kẻ kia đóng băng.

Người đàn ông nhìn xung quanh. Mồ hôi rỉ ra.

Một con chim chân dài từ bức tranh trên tường nhìn xuống.

Phu nhân Mao lên tiếng, rồi cười the thé. Tôi đã đoán trước được ngày này từ lâu ! Tôi đã rải hoa suốt từ phòng ngủ ra đến cổng.

Người đàn ông thở hồn hển và gắng sức đẩy những âm tiết ra khỏi miệng : Giang Thanh, kẻ thù của nước cộng hòa, Bộ Chính trị đã ra lệnh bắt giữ bà.

Khi tấm màn trong tưởng tượng kéo lên, nữ diễn viên tiến về phía trước. Bà hình dung khán giả tử người đang reo hò tột độ và vỗ cờ. Một biển màu đỏ. Màu sắc làm cháy mắt bà. Bà ngửi thấy hơi ẩm mặt trời. Trong âm nhạc vở opera của mình, bà sai bước. Trong đầu bà, tiếng trống và kèn hợp lại. Bà nhớ một lần Du miêu tả cảm xúc của mình khi sáng tác theo lệnh của bà : đó là âm thanh của hàng trăm đầu máy xe lửa phun khói và vận hành pít-tông. Các nốt nhạc thất lại và xoắn xuýt đến mức sắp gãy. Như thể nhà soạn nhạc bị bóp nghẹt bởi những móng vuốt của sự điên cuồng và lấy từng nốt nhạc một ra khỏi cái móc trong tâm trí mình, ném tất cả vào một cái thùng khổng lồ và bắt đầu khuấy đảo.

Rồi có một khoảng lặng. Bà có thể nghe thấy tiếng nước nở của Du. Tiếp theo đó là một sự im lặng hoàn toàn đến nỗi bà nghe thấy tiếng nứt của thời gian. Một vì sao băng rơi xuống.

Một lần nữa, bà nhìn thấy cuộc đời mình như một thước phim. Và một lần nữa bà là một thiếu nữ đứng trên nóc nhà ngắm nhìn thành phố Thượng Hải và mơ mộng về tương lai. Bà nhìn thấy cậu bé bán bạch quả và nghe thấy tiếng rao của cậu : *Hương... hương... hạt dẻ... thơm... !* Giọng cậu bé mượt mà và vô tư. Vẫn còn rõ ràng. Gió nửa đêm quét qua con hẻm tối dài. Cậu bé ngồi xồm trước chiếc chảo, ôm trong tay một bó củi đang cháy.

Bà nhìn thấy mình trong phòng giam của nhà tù quốc gia Tần Thành, nơi vợ của Phó Chủ tịch Lưu, Vương Quang Mỹ, đã trải qua mười mấy năm trước bà. Phu nhân Mao ngồi đối diện bức tường. Bà bị lệnh phải làm búp bê để xuất khẩu. Bà phải đạt chỉ tiêu sản xuất hàng ngày. Những con búp bê sẽ được bán trong các cửa hàng trẻ em trên toàn thế giới. Bà khâu những bộ váy nhỏ đầy màu sắc lên những thân hình nhựa nhỏ xíu. Hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn con búp bê trong khoảng thời gian từ 1976 đến 1991. Bà thêu mùa xuân lên những bộ váy, vẽ những bông hoa từ trí tưởng tượng

của mình. Khi những người lính gác không để ý, bà bí mật thêm tên mình, *Giang Thanh*, vào mép trong của những bộ váy. Và rồi bà bị phát hiện và bị ngăn chặn. Tuy nhiên, đã quá muộn để thu hồi những con đã được vận chuyển đi. Những giỏ búp bê, với chữ ký của bà. Ra khỏi Trung Quốc và đi vào thế giới. Chúng sẽ hạ cánh ở đâu ? Trong một thùng đồ chơi bị lãng quên của một đứa trẻ ? Hay một tủ kính trưng bày ?

Đã đến lúc dọn sạch sân khấu. Hãy nhớ, các bạn sẽ luôn bắt gặp tôi trong những cuốn sách viết về Trung Quốc. Đừng ngạc nhiên khi thấy tên tôi bị bôi nhọ. Họ chẳng thể làm gì hơn được tôi nữa đâu. Và đừng quên rằng tôi đã từng là một diễn viên, một diễn viên vĩ đại. Tôi đã diễn với niềm đam mê. Với những ai bị cuốn hút bởi tôi, các bạn nên dành cho tôi tràng pháo tay, và với những ai ghê tởm tôi, các bạn có thể khạc nhổ.

Tôi cảm ơn tất cả các bạn đã đến.

Lời Cảm Ơn

Cảm ơn,

Sandra Dijkstra, người đại diện của tôi, vì đã có sức mạnh to lớn để băng qua dòng sông đầy sóng gió. Năm năm để đến được bờ bên kia. Phu nhân Mao là dành cho bạn.

Anton Mueller, biên tập viên của tôi, vì đã có tài năng, sự kiên nhẫn và kỹ năng để khám phá ra tôi là một nhà văn như thế nào và chỉ ra con đường để phát huy những gì tốt đẹp nhất trong tôi.

Michele Dremmer, một lần nữa, vì tình cảm của bạn.

Tài Liệu Tham khảo

Lâm Thanh Sơn, Hồng Yêu, Văn Học Thế Kỷ, Trung Quốc 1997

Đái Gia Phương, Thời Kỳ của các vở Opera Cách mạng, Nhà xuất bản Tri thức, Trung Quốc 1995

Tiểu sử Mao Trạch Đông, Viện nghiên cứu Đảng Cộng sản Trung Quốc, 1996

Huyền thoại Lịch sử, Nhà xuất bản Nam Hải, Trung Quốc 1997

Đằng sau những Quyết định Quan trọng, Nhà xuất bản Nam Hải, Trung Quốc 1997

Bành Tấn Khôi, Chú tôi Bành Đức Hoài, Nhà xuất bản Trung Quốc, 1997

Trương Ân, Ghi chép Cuộc trò chuyện giữa Giang Thanh và Roxane Witke, Văn Học Thế Kỷ, Trung Quốc 1997

Những Nhân vật Nổi tiếng Quốc gia, Nhà xuất bản Nam Hải, Trung Quốc 1997

Xu hướng của Tòa án Tối cao, Nhà xuất bản Nam Hải, Trung Quốc 1996

Cảnh Phó Tử, Giai thoại Hồ Trung Nam Hải, Nhà xuất bản Liên Kinh, Đài Loan

Cảnh Phó Tử, Mao và những Người phụ nữ của ông, Nhà xuất bản Liên Kinh, Đài Loan

Cuộc đời của những Nhà cách mạng chân chính, Nhà xuất bản Nam Hải, Trung Quốc 1996

Ross Terrill, The White-Boned Demon, William Morrow, 1984

Ross Terrill, Mao - A Biography, Harper and Row, 1980

Roxane Witke, Comrade Chiang Ch'ing, Little, Brown, 1977

Yao Ming-le, The Conspiracy and Death of Lâm Tiêu, Alfred A. Knopf, 1983

Edgar Snow, The Long Revolution, Random House, 1972

Dr. Li Zhi-Sui, The Private Life of Chairman Mao, Random House, 1994

Triệu Thanh, Cha tôi Triệu Đan, Nhà xuất bản Trung Quốc, 1997

MỤC LỤC

Lời Tựa	4
1	10
2	26
3	56
4	66
5	80
6	115
7	135
8	150
9	166
10	209
11	235
12	266
13	308
14	325
15	338
16	359
17	407
18	454
19	476
20	493

21	518
22	546
Lời Cảm Ơn	575
Tài Liệu Tham khảo	576